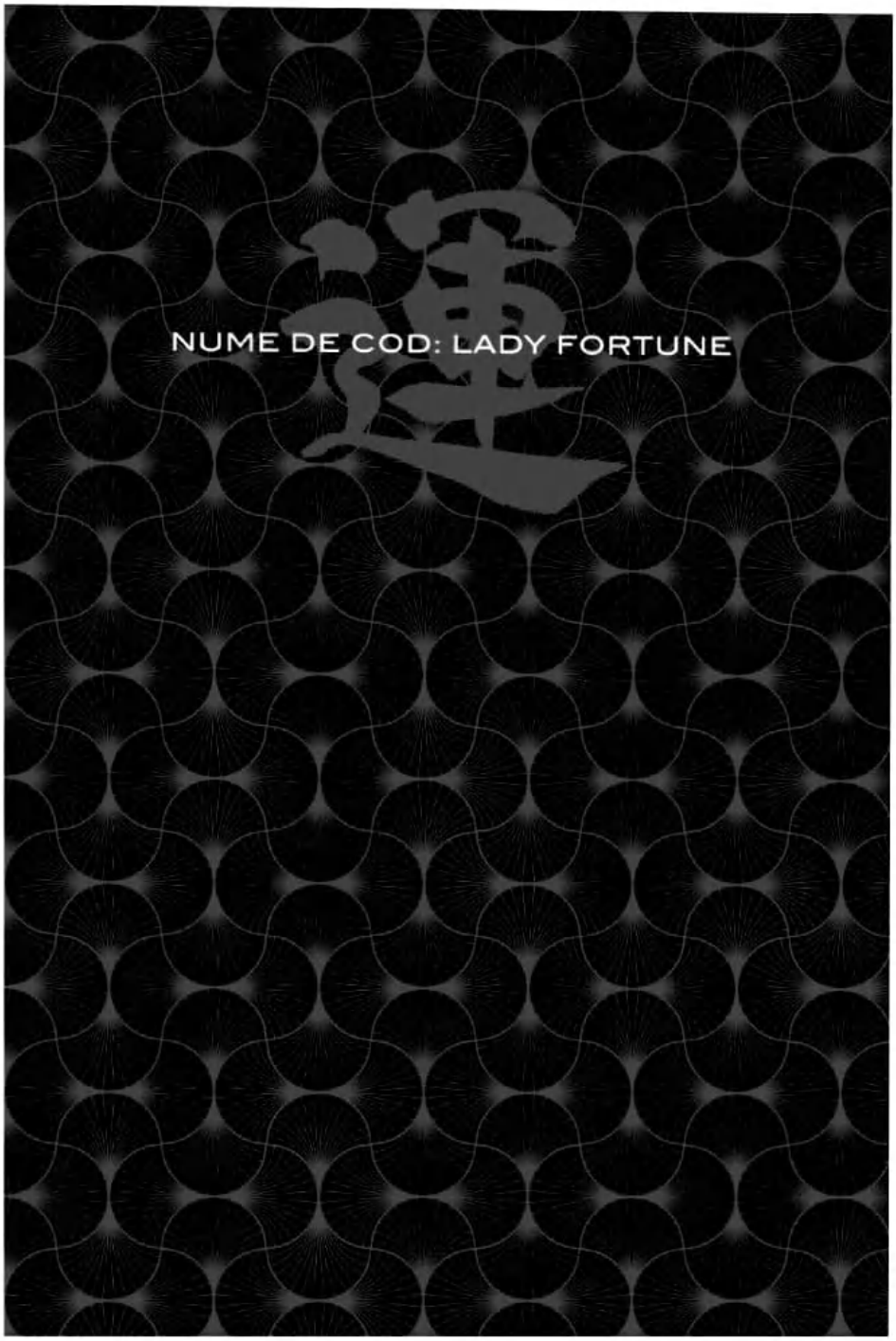
CHLOE GONG

TRADUCERE DE **DANA-LIGIA ILIN**

NUME DE COD: LADY FORTUNE

CORINTEENS

運
NUME DE COD: LADY FORTUNE

Imprimatur
Nihil obstat

NUME DE COD: LADY FORTUNE

[illegible]

DANA-LIGIA ILIN

CHLOE GONG

CORINTEENS

Redactare: Liviu Szőke, Alina Bâltâc
Tehnoredactare: Cristina Gvinda

CHLOE GONG
FOUL LADY FORTUNE
Copyright ©2022 by Chloe Gong
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin CORINTEENS, un imprint al CORINT BOOKS,str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.corintjunior.ro | www.edituracorint.ro

ISBN 978-606-088-183-4
ISBN EPUB 978-606-088-318-0

PENTRU BUNICILE ȘI STRĂMĂTUȘILE MELE

谨此献给我的阿娘、外婆，
和我的小阿奶、二姨婆、小姨婆

Timpul nu merge la fel cu toți oamenii.
Și am să-ți spun îndată cu cine merge Timpul în buiestru,
cu cine la trap, cu cine în galop
și, în sfârșit, cu cine stă pe loc.

Shakespeare, *Cum vă place*[1]

---

[1] Actul III, scena 2. În William Shakespeare, *Teatru*, traducere de Virgil Teodorescu, Editura pentru Literatură Universală, București, 1964, p. 448.

PROLOG

1928

ACOLO, LA ȚARĂ, N-ARE IMPORTANȚĂ cât de tare țipi.

Sunetul bântuie prin depozit, stârnește ecou printre grinzile acoperișului înalt și bubuie prin încăpere și prin noaptea cea neagră. Când evadează, se unește cu vântul care urlă, până ce nu mai rămâne decât o parte a furtunii dezlănțuite afară. Soldații își târșâie neliniștiți picioarele spre intrarea depozitului și trag de ușa grea până se închide, însă ploaia e destul de înverșunată ca să se fi înbibat deja în podea, pătând cimentul într-un semicerc întunecat. Din depărtare răzbate slab, abia auzit, fluierul unui tren. În ciuda faptului că riscul să fie surprinși de vreun trecător este foarte mic, instrucțiunile lor au fost foarte clare: „Păziți perimetrul!" Nu trebuie să afle nimeni ce se petrece aici.

— Care este verdictul final?

— Succes. Cred că are succes.

Soldații sunt răspândiți prin depozit, însă doi oameni de știință stau lângă o masă din mijloc. Privesc netulburați scena de sub ochii lor, cu

subiectul testării legat cu curele solide și broboane de sudoare pe frunte. Altă convulsie îl străbate din cap până-n picioare, însă vocea i-a răgușit de-atâta țipat, așa că de data asta gura doar i se deschide larg, fără sunet.

— Așadar, funcționează.

— Funcționează. Acum prima parte e completă.

Unul dintre oamenii de știință își pune creionul după ureche și îi face semn unui soldat care se apropie de masă și desface pe rând cataramele curelelor: toate cele din partea stângă, apoi toate cele din partea dreaptă.

Cataramele cad, iar metalul zăngănește pe podea. Subiectul încearcă să se întoarcă într-o parte, dar intră în panică, se smucește prea tare și se prăbușește de pe masă. E o priveliște cumplită. Subiectul se lățește la picioarele oamenilor de știință și se opintește să tragă aer în piept – se opintește și se opintește, ca și cum nu și-ar putea umple plămânii așa cum trebuie, și poate că niciodată nu va mai putea.

O mână se așază pe capul subiectului. Atingerea e blândă, aproape duioasă. Când omul de știință își cercetează lucrarea, netezind părul subiectului, are pe față un zâmbet.

— E-n ordine. Nu trebuie să te zbați.

Apare o seringă. Sub luminile care vin de sus de tot, acul scânteiază o dată în vreme ce pistonul coboară în continuare, iar lichidul roșu din cilindru dispare în pielea moale.

Durerea apare imediat: o vâlvătaie lichidă, copleșind toți nervii cuibăriți în calea ei. Curând va ajunge acolo unde trebuie, iar atunci va veni senzația că este distrus.

Afară toarnă mai departe cu găleata. Ploaia se prelinge prin crăpături în depozit, așa că băltoacele se fac tot mai mari.

Primul om de știință mai bate o dată ușor cu palma subiectul; gestul e oarecum afectuos.

— Ești cea mai mare realizare a mea, și încă nu s-a văzut alta care să o depășească! Dar până atunci...

Subiectul nu-și mai poate ține ochii deschiși. Slăbiciunea îi îngreunează membrele, iar gândurile îi plutesc prin minte ca niște corăbii întrezărite în ceață. Ar vrea să spună ceva, să strige ceva, dar nu se încheagă nimic. Apoi omul de știință se apleacă și îi șoptește la ureche, dându-i ultima lovitură și străpungând ca un tăiș ceața:

— *Oubliez!*[1]

---

[1] „Uită!", în lb. fr., în orig. (Este forma pentru persoana a doua plural, dar și forma politicoasă pentru persoana a doua singular.)

1

Septembrie 1931

Pe culoarul trenului era liniște, în afară de huruitul de sub tălpi. Se lăsase deja amurgul, însă ferestrele se luminau la fiecare trei secunde – o pulsație de la felinarele amplasate de-a lungul căii ferate care apoi dispărea, înghițită de goana trenului. În alte părți, compartimentele străbătute erau ticsite de lumină și zgomote: lumina dulce, aurie, a candelabrelor și clinchetul tacâmurilor de argint de pe cărucioarele cu mâncare, zăngănitul unei linguri care se lovește de o ceașcă de ceai și lămpile de cristal strălucitoare.

Însă aici, pe coridorul de la clasa întâi, nu s-a auzit decât șuieratul brusc al ușii când Rosalind Lang a deschis-o și a pășit în penumbră, țăcănind cu tocurile.

Tablourile de pe pereți se holbau când trecea pe lângă ele, cu ochii lor răutăcioși aprinși în întuneric. Rosalind ținea în brațe cutia, cu mănușile de piele înconjurându-i delicat marginile și cu coatele întinse de o parte și de alta. Când s-a oprit

în dreptul celei de-a treia uși, a bătut în ea ușurel cu pantoful.

Au trecut câteva clipe, timp în care nu s-a simțit decât zgomotul sacadat al trenului. Apoi s-a auzit un târșâit ușor și ușa s-a deschis, umplând culoarul cu o nouă lumină.

— Bună seara! a spus politicos Rosalind. Este oare un moment potrivit?

Domnul Kuznețov o privea lung, cu fruntea încrețită în vreme ce căuta să deslușească scena din fața sa. Rosalind încerca de zile întregi să obțină o audiență la negustorul rus. Își găsise un adăpost în Harbin și răbdase frigul crunt, fără succes, apoi îl urmase în Changchun, un oraș aflat mai departe la sud. Nici acolo oamenii lui nu îi răspunseseră cererii, și aproape că părea o cauză pierdută – adică era nevoită să facă totul pe calea cea grea – până ce îi ajunseseră la ureche planurile lui de a merge cu trenul, cu loc rezervat la clasa întâi, unde compartimentele sunt largi și tavanul jos, unde nu e aproape nimeni în jur și sunetul e înăbușit de pereți groși, groși.

— O să-mi chem oamenii...

— O, nu fiți caraghios!

Rosalind a intrat fără să fie poftită. Încăperile de la clasa întâi erau destul de largi ca ea să poată uita că se află în tren... dacă n-ar fi fost pereții ce se tot legănau cu tapetul lor înflorat tremurând ori de câte ori treceau peste o denivelare a șinelor. S-a uitat un pic mai atent în jur, la trapa care ducea pe acoperișul trenului și la fereastra din fundul

încăperii, cu storurile trase ca să țină afară noaptea care se mișca iute. La stânga patului cu baldachin era o altă ușă care dădea spre un dulap sau o toaletă.

O bufnitură puternică i-a atras atenția lui Rosalind înapoi la negustor, care închisese ușa compartimentului. Când s-a răsucit spre ea, ochii i-au fulgerat peste trupul ei și apoi la cutia pe care o ținea în mâini, însă nu-i cerceta *qipao*[2], nici florile roșii prinse pe etola de blană de pe umeri. Cu toate că domnul Kuznețov încerca să nu lase să se vadă, îl preocupau cutia și posibilitatea ca ea să fi adus o armă.

Rosalind ridica deja cu gingășie capacul cutiei, prezentându-i conținutul cu o plecăciune adâncă.

— Un dar, domnul Kuznețov, a zis drăgălaș. De la Banda Stacojie, care m-a trimis aici ca să fac cunoștință cu dumneavoastră. Putem sta de vorbă?

I-a întins cutia cu încă o plecăciune. Era un vas mic de porțelan albastru cu alb, cuibărit în mătase roșie. Potrivit de scump. Nu destul de scump ca să fie considerat o jignire.

Rosalind și-a ținut răsuflarea până ce domnul Kuznețov a întins mâna și a luat vasul. L-a cercetat la lumina lămpilor care atârnau din tavan, răsucindu-și gâtul într-o parte și în cealaltă și admirând hieroglifele gravate pe o latură. După mult timp a mârâit ceva care suna a aprobare, apoi s-a dus la o măsuță de cafea dintre două scaune mari și a pus pe ea vasul. Acolo mai erau deja două

cești, iar lângă ele se afla o scrumieră plină de pete negre.

— Banda Stacojie, a mormăit în barbă domnul Kuznețov.

S-a așezat pe unul dintre scaune, cu spatele țeapăn lipit de tapițerie.

— N-am auzit de ceva vreme acest nume. Te rog, ia loc!

Rosalind a mers spre celălalt scaun și a pus la loc capacul pe cutie și cutia alături de scaun. Când s-a așezat, s-a mulțumit să stea pe margine și a mai aruncat o privire spre ușa dulapului din stânga sa. Podeaua a săltat brusc.

— Presupun că ești fata care mi-a hărțuit angajații.

Domnul Kuznețov a trecut de la rusă la engleză.

— Janie Mead, da?

Trecuseră patru ani, însă Rosalind tot nu se deprinsese cu numele său fals. La un moment dat tot avea să dea de necaz pentru acea întârziere de o frântură de secundă și privirea goală de dinainte să-și amintească faptul că se presupunea că o cheamă Janie Mead, acea pauză de dinainte să-și lungească accentul francez când vorbea engleza, pretinzând că fusese crescută în America și că face parte dintre numeroșii oameni întorși de curând în oraș care se înscriseseră în Guomindang.

— Corect! a răspuns Rosalind calmă.

Poate că ar fi trebuit să glumească, să se destindă și să spună că ar fi înțelept să-și amintească propriul nume. Trenul a huruit peste o denivelare

și întreaga încăpere s-a zguduit, dar Rosalind n-a mai adăugat nimic. Doar și-a împreunat mâinile, făcând să se încrețească apăsarea rece a pielii mănușilor.

Domnul Kuznețov s-a încruntat. Ridurile de pe frunte i s-au adâncit, ca și laba gâștei din jurul ochilor.

— Și ești aici pentru... proprietățile mele?

— Corect, a răspuns din nou Rosalind.

Era întotdeauna calea cea mai ușoară pentru a câștiga timp. Să-l lase să presupună pentru ce se află ea acolo și să meargă în acea direcție, în loc să azvârle o minciună ciudată și să se dea de gol prea repede.

— Ați auzit, sunt sigură, că acum, de când ne-am contopit cu naționaliștii, Stacojiii nu se mai ocupă cine știe ce de proprietăți funciare, însă asta e o ocazie specială. Manciuria are posibilități imense.

— Pare cam departe de Shanghai ca să-i intereseze pe Stacojii.

Domnul Kuznețov s-a aplecat în față și s-a uitat în cești de pe măsuță. A observat că una este încă pe jumătate plină, așa că a dus-o la buze, tușind ca să alunge uscăciunea din gât.

— Și pari un pic cam tânără ca să fii comisionarul Stacojiilor.

Rosalind l-a privit cum bea. Gâtul lui tresălta. Dezgolit pentru atac. Vulnerabil. Însă n-a dus mâna la vreo armă.

— Am nouăsprezece ani, a răspuns Rosalind, scoțându-și mănușile.

— Spune adevărul, domnișoară Mead! Nu-i numele tău adevărat, nu-i așa?

Rosalind a zâmbit și și-a pus mănușile pe măsuță. Era bănuitor, firește. Domnul Kuznețov nu era un bogătaș rus oarecare cu afaceri în Manciuria, ci unul dintre ultimii membri ai Florilor Albe rămas în țară. Acest fapt ar fi fost destul ca să-l aducă pe listele Guomindangului, dar, în plus, omul alimenta cu bani celulele comuniste, sprijinindu-le acțiunile de război din sud. Și, pentru că trebuia ca naționaliștii să-i anihileze pe comuniști, era nevoie ca ei să le taie cât mai bine toate sursele de finanțare. Rosalind fusese trimisă aici cu ordinul să... pună capăt.

— Sigur că nu-i numele meu adevărat, a răspuns ea veselă. Numele meu adevărat e chinezesc.

— Nu la asta m-am referit.

Domnul Kuznețov avea acum mâinile pe lângă corp. Rosalind s-a întrebat dacă bărbatul avea să încerce să scoată o armă ascunsă.

— Am făcut cercetări despre tine după cererile de a ne întâlni. Și semeni grozav de tare cu Rosalind Lang.

Rosalind nici măcar n-a tresărit.

— Am s-o iau ca pe un compliment. Știu că probabil nu sunteți la curent cu ce se întâmplă la Shanghai, însă Rosalind Lang n-a mai fost văzută de ani întregi.

Dacă cineva susținea că o văzuse, cu siguranță văzuse fantome — rămășițe dintr-un vis apus, o amintire a ceea ce fusese Shanghaiul. Rosalind

Lang: crescuse la Paris, se întorsese în oraș și își sporise tot mai mult faima, numărându-se printre cele mai bune dintre dansatoarele din cabaretele nopții. Rosalind Lang: o fată despre care acum nu se mai știa nimic, presupunându-se că e moartă.

— Am auzit asta, a zis domnul Kuznețov și s-a aplecat să se uite iar în ceașcă.

Rosalind se întreba de ce negustorul nu băuse din prima clipă, dacă îi era așa de sete. S-a întrebat de ce era, de fapt, turnat ceai în a doua ceașcă.

Păi, știa.

Domnul Kuznețov a ridicat brusc privirea.

— Și totuși, a continuat el, s-a zvonit pe la Florile Albe că Rosalind Lang a dispărut din cauza morții lui Dimitri Voronin.

Rosalind a încremenit. Uluirea i-a creat un gol în stomac, iar aerul din plămâni a ieșit cu un mic șuierat. Era prea târziu să pretindă că nu fusese luată prin surprindere, așa că a lăsat tăcerea să se prelungească și furia să i se trezească fierbând în oase.

Cu o mutră mulțumită de sine, domnul Kuznețov a luat o linguriță miniaturală și a lovit cu ea buza cești. A sunat mult prea tare pentru încăpere, ca o împușcătură, ca o explozie. Ca explozia care zguduise orașul în urmă cu patru ani, iscată de propria ei verișoară, Juliette, care își dăduse viața ca să pună capăt regimului de teroare al lui Dimitri.

Dacă n-ar fi fost Rosalind, Juliette Cai și Roma Montagov ar fi fost încă în viață. Dacă Rosalind n-

ar fi trădat Banda Stacojie, Dimitri n-ar fi ajuns la puterea pe care o dobândise și poate că Florile Albe nu s-ar fi împrăștiat. Poate că Banda Stacojie nu s-ar fi contopit cu Guomindangul și nu s-ar fi unit cu partidul naționaliștilor. *Poate, poate, poate* – ăsta era un joc care o bântuia pe Rosalind până târziu în nopțile sale nesfârșite, un exercițiu inutil de trecere în revistă a tot ce făcuse greșit ca să ajungă acolo unde se afla astăzi.

— Ați vrea să știți totul despre Florile Albe, nu-i așa?

Cortina căzuse. Când Rosalind a vorbit, a ieșit la iveală vocea sa adevărată, cu accent franțuzesc și tăioasă.

Domnul Kuznețov și-a lăsat linguriță jos și a schițat o grimasă.

— Chestia e că și Florile Albe rămase au trecut prin niște transformări care ne-au pus în alertă. Și oricum era pregătit de mult, domnișoară Lang.

Ușa din stânga ei s-a deschis brusc. A apărut un bărbat în costum occidental, cu un pumnal simplu în mână. Înainte ca Rosalind să poată face vreo mișcare, acesta i se așezase în spate, cu mâna încleștată pe umăr ca s-o țină pe scaun și cu arma la gât.

— Crezi că aș călători fără paznici? a întrebat domnul Kuznețov. Cine te-a trimis?

— V-am spus deja, a răspuns Rosalind.

A verificat dacă poate să-și îndepărteze gâtul. Nici vorbă. Lama aproape că îi străpungea pielea.

— Banda Stacojie.

— Războiul sângeros dintre Banda Stacojie și Florile Albe s-a sfârșit, domnișoară Lang. De ce să te trimită?

— Din politețe. Nu v-a plăcut darul meu?

Domnul Kuznețov s-a ridicat. Și-a dus mâinile la spate, cu buzele subțiate de iritare.

— Îți dau o ultimă șansă. Care dintre părți te-a trimis?

Încerca să evalueze cele două tabere din războiul civil care se desfășura în prezent în țară. Să-și dea seama dacă ajunsese pe listele naționaliștilor sau îl trădau comuniștii.

— Oricum o să mă ucideți, a replicat Rosalind.

A simțit cum pe gât i se prelinge o picătură de sânge, care apoi i-a curs pe lângă guler și i-a pătat *qipao*-ul.

— De ce ar trebui să-mi pierd timpul cu întrebarea dumneavoastră?

— Bine!

Domnul Kuznețov i-a făcut semn cu capul paznicului. N-a șovăit deloc să treacă la limba rusă și să zică:

— Atunci, omoar-o! *Bîstrîi, pajalusta!*[8]

Rosalind s-a pregătit. A tras aer în piept, simțind cum lama îi șoptește pielii o binecuvântare.

Și paznicul i-a tăiat beregata.

Șocul inițial era întotdeauna cel mai rău — acea primă frântură de secundă în care abia putea să gândească prin durere. Mâinile i-au pornit singure spre gât ca să se încleștеze pe rană. Roșu fierbinte i-a țâșnit printre degete și i-a curs în jos pe brațe,

picurând pe podeaua compartimentului de tren. Când s-a clătinat de pe scaun și a căzut în genunchi, a urmat un moment de nesiguranță, o voce în minte care îi șoptea că înșelase de destule ori moartea și de data asta n-o să mai fie cale de întoarcere.

Apoi Rosalind și-a aplecat capul și a simțit că sângerarea încetinește. A simțit cum pielea i se țese la loc, centimetru cu centimetru. Domnul Kuznețov aștepta ca ea să se răstoarne și să se prăbușească, cu privirea goală ațintită în tavan.

În schimb, Rosalind și-a ridicat capul și și-a descleștat mâinile.

Beregata i se vindecase, încă mânjită cu roșu, însă arătând ca și cum n-ar fi fost tăiată niciodată.

Domnul Kuznețov a scos un sunet sugrumat. Între timp, paznicul a șoptit ceva nedeslușit și a înaintat spre ea, însă când Rosalind a întins o mână, bărbatul s-a supus, prea uluit ca să facă altceva.

— Cred că acum o să-ți spun, a zis Rosalind, un pic gâfâind.

Și-a șters sângele de pe bărbie și s-a ridicat pe un picior, apoi pe celălalt.

— N-ai auzit de mine? Naționaliștii ar trebui să facă o treabă mai bună cu propaganda.

Acum negustorul începea să priceapă. O vedea în ochii lui, în acea expresie de neîncredere că este martorul unui lucru atât de nefiresc, legându-l de poveștile care începuseră să se răspândească acum câțiva ani.

— *Lady Fortune*, a șoptit el.

— A!

Rosalind și-a îndreptat în sfârșit spatele, după ce plămânii îșiveniseră.

— Un termen impropriu. E doar Fortune. *Prinde-l!*

Cu o mișcare lină, a luat una dintre mănuși, a apucat buza vasului și l-a smuls de pe masă. Paznicul l-a prins iute când ea i l-a aruncat, ca și cum s-ar fi pregătit de un atac, însă vasul n-a făcut decât să aterizeze ușor în palmele lui, culcușit ca un animal sălbatic făcut din porțelan.

Lady Fortune, se zvonea, era numele de cod al unei agente naționaliste. Nu orice agentă: o asasină nemuritoare care nu putea să fie ucisă, în ciuda numeroaselor încercări, care nu dormea și nu îmbătrânea și care își urmărea noaptea țintele și apărea sub înfățișarea unei fete oarecare. În funcție de câte înfloriturile erau adăugate poveștii, spioana era o amenințare în special pentru supraviețuitorii din Florile Albe, urmărindu-i cu o monedă în mână. Dacă ieșea cap, erau omorâți pe loc. Dacă ieșea pajură, li se dădea șansa să fugă, dar încă nu reușise nicio țintă să-i scape.

— Făptură îngrozitoare! a șuierat domnul Kuznețov.

S-a repezit în spate ca să se îndepărteze cât mai mult de ea – sau, cel puțin, a încercat. Negustorul n-a făcut decât trei pași și s-a prăbușit dintr-odată pe podea. Paznicul lui era încremenit de șoc, cu mâinile în jurul vasului.

— Otravă, domnule Kuznețov, i-a explicat Rosalind. Nu-i un fel chiar așa de oribil de-a muri, nu?

Membrele lui au început să se zgâlțâie. Sistemul nervos se bloca – brațele se înmuiau, iar picioarele se prefăceau în hârtie. Rosalind nu se delecta cu asta. Nu o considera răzbunare. Dar ar fi mințit dacă ar fi spus că nu se simte îndreptățită la fiecare omor, ca și cum acesta ar fi fost felul său de a se lepăda de păcate strat după strat, până ce dădea pe deplin socoteală pentru acțiunile sale din urmă cu patru ani.

— Tu..., a gâfâit domnul Kuznețov. Nu te-ai... atins de... ceai. Mă... mă uitam.

— N-am otrăvit ceaiul, domnule Kuznețov, a răspuns Rosalind.

S-a răsucit spre paznic.

— Am otrăvit vasul pe care l-ai atins cu degetele goale.

Paznicul a azvârlit brusc, violent, vasul, care s-a sfărâmat de patul cu baldachin. Era prea târziu; îl ținuse în mâini mai mult timp decât domnul Kuznețov. S-a năpustit spre ușă, poate ca să ceară ajutor, poate ca să-și spele mâinile de otravă, însă și el s-a năruit iute pe podea înainte să izbutească să iasă.

Rosalind urmărea totul cu o expresie împietrită. Făcuse asta de multe ori. Zvonurile erau adevărate: avea uneori la ea o monedă, ca să alimenteze propaganda naționaliștilor. Însă arma sa preferată era otrava, așa că n-avea importanță cât de departe

fugeau. Până ca țintele să se creadă libere, erau deja lovite.

— Tu...

Rosalind s-a apropiat de negustor, punându-și cu grijă mănușile în buzunar.

— Fă-mi o favoare! a continuat cu voce monotonă. Transmite-i lui Dimitri Voronin complimentele mele când îl întâlnești în iad!

Domnul Kuznețov n-a mai horcăit, nici nu s-a mai mișcat. Era mort. Altă sarcină fusese îndeplinită, iar naționaliștii erau cu un pas mai aproape de a-și pierde țara în favoarea imperialiștilor, nu a comuniștilor. Peste câteva clipe a murit și paznicul, iar încăperea s-a umplut de o tăcere găunoasă.

Rosalind s-a răsucit spre chiuveta de lângă bar, a deschis robinetul la maximum și s-a spălat pe mâini. Apoi și-a dat cu apă pe gât și și l-a frecat cu degetele. Tot acest sânge era al său, și totuși dezgustul era amar pe limbă când a văzut cum laturile chiuvetei se pătează în vreme ce se curăță, ca și cum de pe piele i s-ar fi desprins fărâme din alt fel de otravă, de soiul acela care îi contamina sufletul, nu organele.

„E mai ușor să nu te gândești la asta", obișnuia să zică verișoara sa pe când în Shanghai era un război sângeros între două bande rivale, iar Rosalind era mâna dreaptă a moștenitoarei Bandei Stacojii și o vedea pe Juliette omorând oameni zi după zi în numele familiei sale. „Amintește-ți chipurile lor! Amintește-ți viețile luate, dar ce rost

are să te gândești mult la asta? Dacă s-a întâmplat, s-a întâmplat."

Rosalind a dat încet drumul aerului din piept, apoi a închis robinetul și a lăsat apa colorată în ruginiu să dispară într-un vârtej pe scurgere. De la moartea verișoarei sale se schimbaseră puține lucruri în atitudinea orașului față de vărsarea de sânge. Puține în afară de înlocuirea gangsterilor cu politicieni care pretindeau că acum există o aparență de lege și ordine. Un schimb artificial, nimic diferit în miezul lucrurilor.

De pe culoar s-au auzit glasuri. Rosalind s-a crispat, privind în jur. Chiar dacă nu credea că urma să fie judecată pentru crimele săvârșite aici, trebuia să fugă înainte să poată pune la încercare acea teorie. Guomindangul își asumase conducerea țării, prezentându-și guvernarea ca susținătoare a legii. De dragul acestei imagini, membrii naționaliști ar fi lăsat-o de izbeliște și s-ar fi lepădat de ea dacă ar fi fost prinsă că lasă cadavre în afara orașului, chiar dacă unitatea lor secretă dăduse toate instrucțiunile.

Rosalind și-a înălțat bărbia, întinzând pielea nouă și netedă de pe beregată în timp ce cerceta tavanul compartimentului. Studiase planurile trenului înainte să urce în el, și când a zărit o sfoară subțire, abia vizibilă, atârnând aproape de lampa din tavan, a tras în jos o placă, dezvăluind o trapă de metal care ducea direct pe acoperiș, pentru întreținere.

De cum a coborât trapa, vântul a năvălit în încăpere urlând. S-a săltat folosindu-se de sertarele din apropiere și a părăsit cu agilitate locul faptei.

— Să nu aluneci! și-a zis în vreme ce se cățăra prin trapă și ieșea în noapte, cu dinții clănțănind din pricina frigului. Să *nu* aluneci!

Rosalind a închis trapa. S-a oprit un pic ca să-și dea seama de situație, pe acoperișul unui tren care gonea. Timp de un moment năucitor a lovit-o amețeala, fiind convinsă că avea să se răstoarne și să cadă de pe vagon. Apoi, la fel de repede, și-a recăpătat echilibrul; picioarele îi stăteau bine înfipte.

— O dansatoare, o agentă, și-a șoptit Rosalind pe când începea să meargă pe tren, cu ochii la capătul vagonului.

Mentorul ei îi vârâse în cap mantra în primele zile de pregătire, când se plânsese că nu poate să se miște repede și că nu reușește să lupte așa cum o fac agenții tradiționali – scuză după scuză pentru faptul că nu era în stare să învețe. Obișnuia să-și petreacă fiecare noapte pe o scenă viu luminată. Orașul făcuse din ea steaua lui orbitoare, dansatoarea pe care trebuia s-o vadă toată lumea, iar vorbele umblau mai repede decât ar fi putut vreodată s-o facă realitatea. N-avea importanță cine este cu adevărat Rosalind sau că, de fapt, nu era decât un copil învești mântat în sclipici. Trăgea pe sfoară bărbații, îi privea radios de parcă ar fi fost întreaga ei lume până ce dădeau bacșișul pe care

voia ea să-l vadă, apoi trecea la altă masă înainte măcar să se termine cântecul.

— Lasă-mă să mă furișez prin întuneric și să otrăvesc oameni! insistase la prima întâlnire cu Dao Feng.

Erau în curtea universității unde acesta lucra sub acoperire, și Rosalind era botoasă pricina faptului că era zăpușeală, iar iarba îi dădea mâncărimi în jurul gleznelor și la subsuori i se strângea sudoarea.

— Oricum ei nu pot să mă omoare. De ce mi-ar mai trebui altceva?

Drept răspuns, Dao Feng îi trăsese un pumn în nas.

— Isuse!

Simțise cum scrâșnește osul. Simțise cum sângele îi șiroiește pe față și explodează și în cealaltă direcție, curgându-i fierbinte și metalic în gât și pe limbă. Dacă i-ar fi văzut cineva în acel moment, ar fi părut o încăierare. Din fericire, era devreme, și curtea era goală – ora și locul care deveniseră obișnuite pentru antrenamentul ei în lunile care urmaseră.

—Iată de ce, îi răspunsese el. Cum o să-ți pui la lucru otrava dacă încerci să-ți vindeci un os rupt? Țara asta n-a inventat *wushu* ca tu să nu înveți nicio boabă din el. Ai fost dansatoare. Acum ești agentă. Trupul tău știe deja cum să se răsucească și să se arcuiască; nu mai trebuie decât să-i dai direcția și intenția.

Când el o izbise din nou cu pumnul, Rosalind se ferise cu indignare. Nasul rupt se vindecase deja, cu

viteza obișnuită, însă amorul propriu îi era încă rănit. Pumnul lui Dao Feng nu întâlnise decât aerul.

Iar mentorul zâmbise.

— Bine! Așa mai zic și eu!

Acum Rosalind se mișca mai repede, înfruntând vântul urlător în vreme ce mormăia mantra în barbă. Fiecare pas era o asigurare pentru sine. Știa cum să nu alunece; știa ce face. Nimeni nu-i ceruse să devină ucigașă. Nimeni nu-i ceruse să părăsească acel cabaret și să nu mai danseze, însă ea murise și se trezise ca o făptură îngrozitoare — așa cum domnul Kuznețov spusese cu atâta amabilitate —, și avea nevoie de un scop în viață, un fel de a răscoli fiecare zi și noapte ca ele să nu se topească într-un șirag monoton.

Sau poate că se mințea singură. Poate că alesese să ucidă pentru că nu știa cum altfel să-și dovedească valoarea. Mai mult decât orice pe lume, Rosalind Lang dorea mântuirea, și dacă ăsta era felul în care s-o capete, atunci așa să fie.

Tușind, Rosalind a alungat cu mâinile fumul care se aduna în jurul său. Locomotiva cu aburi pufăia cu putere, împrăștiind un șuvoi nesfârșit de praf și funingine. În față, șinele se întindeau până departe, dispărând la orizont mai încolo decât putea să cuprindă ochiul ei.

Însă apoi... o mișcare în depărtare a întrerupt brusc tabloul încremenit.

Rosalind s-a oprit și s-a aplecat în față, curioasă. Nu era sigură ce vede. Noaptea era întunecată, iar

luna nu era decât un corn subțire care atârna grațios de nori. Însă felinarele electrice instalate paralel cu calea ferată își făceau perfect treaba, luminând două siluete care fugeau de lângă șine și dispăreau pe câmpul cu ierburi înalte.

Trenul mai avea vreo douăzeci-treizeci de secunde până să ajungă în locul în care pândiseră siluetele. Când Rosalind a pornit spre capătul vagonului, a încercat să-și mijească ochii și să se concentreze, sigură că se înșelase.

De aceea n-a observat că dinamita explodase pe șine până ce bubuitura n-a străbătut noaptea și căldura exploziei a izbit-o în față.

---

[2] Rochie tradițională chinezească lungă și despicată mult pe coapsă.

[3] „Repede, te rog!", în lb. rusă, în orig.

2

ROSALIND A ICNIT ȘI A ÎNTINS BRUSC mâna în jos ca să se echilibreze, ținându-se de acoperiș. S-a gândit să strige ca să avertizeze lumea, însă n-ar fi auzit-o nimeni din tren; oricum oamenii n-ar fi putut să facă nimic când vagoanele se repezeau înainte cu așa viteză, avântându-se direct spre locul exploziei.

Însă flăcările de pe șine au pălit curând. Pe când trenul înainta legănându-se, Rosalind s-a pregătit pentru deraierea bruscă, dar apoi locomotiva a ajuns la văpăile care se micșorau și a trecut peste ele. S-a uitat în spate, strâmbându-se în vântul aprig. Trenul a trecut huruind peste locul exploziei. În câteva secunde era deja dincolo – explozia fusese prea slabă ca să aducă vreo vătămare șinelor.

— Ce *a fost* asta? a întrebat ea noaptea.

Cine erau cei care fugiseră pe câmp? Avuseseră de gând să provoace vreo stricăciune?

Noaptea nu i-a răspuns. Rosalind și-a stăpânit tusea provocată de fumul necontenit al trenului, s-a scuturat ca să-și revină și s-a lăsat să alunece peste o latură, aterizând în spațiul dintre vagoane. După ce și-a dat de pe față părul răzlețit, a deschis ușa și a intrat în tren, revenind în căldura unui culoar de clasa a doua.

Era plin. Cu toate că intrase în vagon în prezența a trei oameni în uniformă de chelneri, aceștia nu i-au dat nicio atenție. Unul a pus o tavă în mâinile altuia, a rostit iute câteva cuvinte, apoi s-a grăbit să intre într-un compartiment. Odată cu plecarea lui, ușa din spatele lui Rosalind s-a deschis și au apărut încă cinci servitori.

Unul dintre ei i-a aruncat o privire piezișă pe când trecea grăbit. Cu toate că ochii li s-au întâlnit foarte puțin timp, ea a simțit furnicături de avertizare, iar senzația de neliniște i s-a instalat pe dată în umerii rigizi. Servitorul a luat o față de masă de pe raft, s-a răsucit pe călcâie, s-a despărțit de ceilalți servitori și a pornit mai departe prin vagon.

Rosalind i-a luat-o pe urme. Oricum se îndrepta spre partea din față a trenului, deși încă nu hotărâse dacă să coboare în prima gară – Shenyang – sau să meargă până mai aproape de Shanghai. Presupunea că depinde de cât de repede aveau să dea de cadavre. Sau dacă le găseau. Dacă norocul era de partea sa, morții aveau să stea cuminți până ce trenul ajungea la capătul drumului și cineva începea să curețe compartimentele.

Cu o strâmbătură, Rosalind a vârât mâna în mânecă, unde îndesase biletul. Pe el scria JANIE MEAD. Numele său fals, despre care se știa că este asociat cu Stacojiii. Cel mai bun mod de a păstra o identitate falsă era s-o ții cât mai aproape posibil de adevăr. Era mai greu să încurci amănuntele și să uiți un trecut care mergea aproape paralel cu cel

propriu. Conform poveștii inventate de ei, Janie Mead era fiica unui fost membru al Bandei Stacojii care devenise un partener de afaceri șovăielnic al naționaliștilor. Dacă ai fi cercetat mai amănunțit cine erau părinții ei – care era numele ei chinezesc real de sub cel englezesc, pe care și-l luase pentru presupușii ani de studiu în America –, totul s-ar fi fărâmițat.

Un conductor a trecut pe lângă ea. Din nou o privire piezișă, de data asta durând o secundă în plus. Oare Rosalind lăsase pe undeva o pată de sânge? Credea că-și spălase bine gâtul. Credea că se descurcă perfect să se comporte firesc.

Rosalind a mototolit în palmă biletul, apoi a trecut în alt vagon, unde ferestrele i-au arătat că peisajul rămâne în urmă mai încet. Trenul se apropia de gară, iar câmpiile verzi erau înlocuite de căsuțe de oraș și lumini electrice. Peste tot în jurul ei murmurul discuțiilor devenea mai puternic, iar frânturi din ele pluteau de la un scaun la altul.

Fiecare firișor de păr de la ceafă îi era zbârlit. Cu toate că nimic nu părea nepotrivit, doar alți pasageri care se grăbeau să-și dea jos bagajele din plase și se înghesuiau spre uși înainte de oprirea trenului, Rosalind își petrecuse deja ani întregi ca ucigașă. Învățase să se încreadă întâi în simțuri și să lase creierul să intre în joc abia după aceea. Trebuia să fie cu ochii în patru.

Două servitoare au trecut repede pe alături, cu brațele pline de păturile luate de la pasagerii care coborau. Rosalind s-a tras în spate cu grijă ca să le

lase să treacă, apăsându-și umărul de perete. Aproape că a dat jos din cui un calendar cu multe file, dar, înainte ca acesta să se clatine prea tare și să ajungă pe podeaua acoperită cu covor, Rosalind l-a îndreptat, atingând ușor fila la care era deschis: 18 septembrie.

Servitoarele au trecut repede înapoi, cu brațele eliberate de pături, gata să strângă altele. S-a auzit un țâțâit; niciuna n-a băgat-o în seamă pe Rosalind pe când treceau – slavă Domnului!

— Oprim la Fengtian? a întrebat-o una pe cealaltă.

— De ce folosești numele japonez? Încă nu ne-au invadat – nu-i nevoie să schimbi iar numele.

Rosalind a mers mai departe, plimbându-și mâna peste șipcile de lemn complicate așezate de-a lungul pereților. *Fengtian.* Fusese schimbat în Shenyang cu aproape două decenii înainte, după ce chinezii își recăpătaseră controlul asupra țării, însă când ea studiase regiunea împreună cu instructorii săi, aceștia foloseau numele englez, cu care era mai familiarizată: Mukden.

În acest nou vagon era mult mai multă lume. Rosalind s-a apropiat de culoarul din mijloc, strecurându-se printre pasageri. Chiar în mijlocul grupurilor, era mai ușor să asculte și imediat să ignore discuțiile în timp ce trecea, absorbind în mod convenabil ceea ce prindeau din zbor urechile.

— Am ajuns, în sfârșit?

— *...qinai de*[4], vino aici înainte să te găsească mama!

— Ai zice că arde pe undeva, cu toată zgâlțâiala asta.

— ...mi-ai văzut pantoful?

— ...membră a Bandei Stacojii în tren. Ar fi mai bine să le-o predăm japonezilor până când cineva mai sus-pus îi poate liniști.

Rosalind a încetinit pasul. N-a lăsat să i se vadă surprinderea, dar nu s-a putut împiedica să facă o mică pauză ca să se asigure că auzise bine. *Ah!* Asta era! Știuse că ceva nu-i în ordine, iar instinctul ascuțit în timpul antrenamentului n-o înșelase niciodată. Câteodată, când era în misiune, își identifica ținta înainte să-și dea seama de asta; alteori simțea că ea însăși devenise o țintă înainte să înțeleagă de-a binelea acest lucru.

Să mă predea japonezilor? și-a zis cu încrâncenare. *De ce?* Cu siguranță nu pentru uciderea negustorului rus. În primul rând, în tren nu erau polițiști, și, chiar dacă ar fi fost, n-ar fi reușit destul de repede să facă departamente externe care să reacționeze, ca să nu mai vorbim de implicarea japonezilor.

Și-a rotit privirea peste scaune. Nu-și dădea seama de unde venise vocea. Cele mai multe chipuri din apropiere păreau obișnuite. Civili normali, cu haine de pânză cu nasturi și pantofi din țesătură moale, ceea ce îi spunea că sunt în drum spre casă, în satele lor, nu în vreun oraș mare.

Se întâmpla ceva care o depășea. Nu-i plăcea deloc asta.

Când trenul a oprit în Shenyang, Rosalind s-a alăturat șuvoiului de pasageri care coborau. A lăsat

biletul să-i cadă din mână, lepădând ghemotocul pe peron la fel de ușor cum ai arunca un ban într-o fântână. Zgomotul venea din toate părțile. Fluierul trenului s-a auzit în noapte, suflând în jurul șinelor abur fierbinte care a făcut-o pe Rosalind să simtă sudori reci pe spate. Chiar și după ce și-a croit drum prin mulțimea de pe peron și a intrat în gară, transpirația tot a rămas.

S-a uitat prin gară. Panoul cu sosirile și plecările făcea *clic-clic-clic* rapid, arătând cele mai apropiate trenuri. La Shanghai mergea multă lume, însă următorul tren era abia peste o oră. Avea să fie o țintă ușoară dacă zăbovea în zona de așteptare.

Însă ieșirea principală era păzită de un șir de polițiști care opreau orice civil și îi verificau rapid biletul.

Rosalind și-a scos încet lănțișorul de sub *qipao* și pașii i-au devenit fermi când s-a hotărât și s-a îndreptat spre ușă. Dacă reușea să treacă, se putea instala întâi în Shenyang, urmând ca a doua zi dimineață să plece și să se întoarcă la Shanghai, atrăgând cât mai puțină atenție. Dacă nu reușea...

A luat în gură mărgica, a desfăcut încuietoarea și și-a scos lănțișorul. N-avusese timp să-și ia schimburi. Poate că s-ar fi amestecat mai bine în mulțime dacă și-ar fi adus alte haine, dar acum era femeia cea mai elegantă din gară, și cu siguranță o orășeancă. Nu era nevoie de bilet ca să atragă atenția.

De cum a văzut-o venind, unul dintre polițiști i-a dat un ghiont celui de alături, care avea la rever o

insignă diferită.

— Biletul? i-a cerut cel cu insigna.

Rosalind a dat din umeri nepăsătoare.

— L-am pierdut. Nu cred că e nevoie de bilet ca să *ies* de aici, nu?

Alt bărbat s-a aplecat ca să șoptească la urechea celui dintâi. Vorbea prea încet ca ea să audă altceva decât „lista pasagerilor", însă acest lucru i-a spus destul.

— Janie Mead, nu-i așa? a confirmat bărbatul când s-a întors iar spre ea. Trebuie să vii cu noi. Ești bănuită de colaborare cu Banda Stacojie într-o conspirație pentru a produce pagube pe scară largă.

Rosalind a clipit. A plimbat prin gură mărgica, mutând-o dintr-o parte în alta sub limbă. Așadar, asta n-avea nimic de-a face cu munca sa ca Lady Fortune. Foloseau Banda Stacojie ca țap ispășitor. Era încă un episod dintr-o serie lungă de întâmplări din toată țara pentru care erau învinuiți gangsterii din orașe întrucât imperialiștii străini încercau să dea vina pe cineva pentru infrastructura care se prăbușea și mulțimile care se răsculau. Gangsterii din orașe erau ținta când comandanții militari tiranici care dețineau controlul aveau nevoie să arate cu degetul pe cineva înainte ca imperialiștii să poată spune că nu-s chinezii în stare să-și controleze poporul și să instaleze în locul lor în țară cârmuitori nepoftiți.

„Ar fi mai bine să le-o predăm japonezilor până când cineva mai sus-pus îi poate liniști."

Ar fi trebuit să-și dea seama. Deja devenise rutină: ceva mergea prost într-un oraș, iar străinii care aveau interese în acea zonă se foloseau de situație ca să justifice de ce chinezilor trebuie să li se ia țara.

Singura soluție era să se străduiască să rezolve problema înainte ca imperialiștii să se poată amesteca și să intre cu puștile și tancurile lor. Pentru autoritățile chineze de aici, „Janie Mead" tocmai se nimerise să fie în locul potrivit la momentul potrivit.

A întins mâinile în față, cu încheieturile lipite, gata să i se pună cătușele.

— Bine!

Bărbații au clipit. Poate că nu se așteptau să fie așa de ușor.

— Înțelegi acuzația?

— Acea explozie slabă? a venit în întâmpinarea lor Rosalind. N-are importanță cum mi-am dat seama dinăuntrul trenului, dar înțeleg că trebuie să fie mai simplu să cercetezi lista pasagerilor decât să cauți pe câmpuri, pe lângă calea ferată.

Fie nu și-au dat seama de batjocura ei, fie s-au prefăcut că nu aud. Faptul că știa de explozie era o dovadă suficientă. Unul dintre polițiști i-a pus la încheieturi cătușele reci și a împins-o, scoțând-o din gară. A prins-o de un braț; alt polițist a prins-o de celălalt. Restul grupului i-a urmat îndeaproape, înconjurând-o, prundent.

Rosalind a mai mutat o dată mărgica sub limbă. A învârtit-o prin gură. *Haide!* și-a zis.

Cu toate că activitatea era tot mai redusă la această oră, încă mai erau la gară destui civili cu treburi, unii ascunzându-și curiozitatea, alții privind fără fereală în spate să vadă pe cine arestau polițiștii. S-a întrebat dacă li s-ar părea cunoscută, dacă vreunul dintre ei văzuse ziare din Shanghai și își amintea că la un an după revoluție apăreau portrete ale ei desenate, cu speculații că Rosalind Lang ar fi moartă.

— Pe aici!

În curtea din fața gării nu era decât un felinar care ardea lângă o fântână arteziană. Dincolo de el, de cealaltă parte a străzii, era oprită o mașină, aproape ascunsă lângă o alee.

Polițiștii au zorit-o în acea direcție. Rosalind s-a supus. A mers cu ei, răbdătoare – a mers până ce s-au apropiat de mașina de poliție suficient de mult, încât puteau să atingă luciul vopselei negre și gratiile de la geamuri.

Apoi – *în sfârșit* – învelișul mărgicii s-a topit. Lichidul i s-a revărsat așa de brusc în gură, că aproape a tușit, trudindu-se să se controleze în vreme ce gustul de piper îi acoperea limba. I-a scăpat un zgomot din gât. Polițistul din stânga s-a răsucit spre ea.

— Fără șmecherii! a zis, evident iritat. *Xiao guniang*[5], ai noroc că...

Rosalind i-a scuipat în față lichidul. Bărbatul s-a tras înapoi țipând și i-a dat drumul ca să-și poată duce mâinile la ochii care îl usturau. Înainte ca tipul din dreapta ei să-și dea seama ce se întâmplă,

ea îi și petrecuse brațele pe după gât și îl apăsa cu lanțul cătușelor. Polițistul a strigat, speriat, însă Rosalind a tras destul de tare ca să se audă un pârâit, făcându-l să amuțească. L-a izbit în spate cu genunchiul și și-a desfăcut brațele de după gâtul lui.

Ceilalți polițiști s-au repezit în față ca s-o blocheze din amândouă părțile, însă era deja prea târziu. Rosalind o luase la goană pe drum.

O dansatoare, o agentă. Folosea fiecare centimetru al scenei, fiecare obiect din propriul arsenal. Mărgica era unul dintre micile trucuri inventate de ea, învelită în aceeași substanță în care farmaciștii înveleau pilulele. Lichidul dinăuntru era nevătămător dacă îl înghițea din greșeală, dar putea să orbească pe cineva timp de o zi dacă ajungea în ochi.

A aruncat o privire în spate și a văzut că polițiștii rămân în urmă. Pe partea aceea a străzii se aflau locuințe, iar praguri pe jumătate năruite și geamuri sparte se contopeau într-o pâclă. Când s-a apropiat de colț, Rosalind a sărit și a agățat lanțul dintre cătușe de un felinar fixat pe una dintre case. Cu mâinile goale nu s-ar fi putut prinde, însă lanțul se potrivea aproape perfect, dându-i ocazia să se salte pe unul dintre pervazuri, apoi s-a tras pe balcon, cu cătușele zăngănind pe balustradă. Cu un țipăt înăbușit, s-a rostogolit peste balustradă și s-a izbit de podeaua cu plăci de gresie. Aterizarea dură i-a smuls tot aerul din plămâni. Dedesubt, polițiștii se răsfirau deja ca să caute o cale de a urca.

— Nu sunt în formă bună pentru asta, a vorbit Rosalind singură, gâfâind, apoi s-a rostogolit pe o parte, după care s-a ridicat împleticindu-se și a deschis ușile balconului.

A intrat într-un restaurant întunecat și pustiu, răsuflând anevoie în vreme ce mergea prin labirintul de mese. Nu părea că polițiștii o ajunseseră din urmă când a ieșit din restaurant și a alergat pe palierul de la etaj, dar urmau să vină să cerceteze localul pentru că o văzuseră cum urcă acolo și să păzească parterul în jurul clădirii, ca să nu aibă pe unde să fugă. Avea foarte puține căi de ieșire posibile și foarte puține locuri în care să se ascundă.

— *Blocați etajul! Grăbiți-vă!*

Vocile lor pătrundeau în curtea interioară a clădirii. Rosalind s-a uitat în jur, apoi atenția i-a fost atrasă de o ușă mai îngustă decât celelalte intrări în prăvălii și coridoare cu locuințe. O toaletă.

Exact când pașii începeau să tropotească în sus pe scări, Rosalind s-a furișat pe ușă și a rămas neclintită de cealaltă parte. Cineva curățase temeinic WC-urile de tip turcesc, așa că singurul miros din spațiul mic era al clorului. A evaluat lățimea. S-a uitat iar la balamalele ușii care se deschidea spre interior.

S-a înghesuit în colțul toaletei și și-a ținut respirația, numărând unu, doi, trei...

Ușa a fost izbită spre interior și s-a răsucit pe balamale înainte să se oprească la un fir de păr de

nasul ei. Polițistul a văzut că toaleta e goală și a mers mai departe, strigând spre ceilalți:

— Nu-i nimeni!

Rosalind a dat încet drumul aerului din piept. Ușa toaletei s-a închis singură, scârțâind, iar clanța a scos un *clic* slab pe când polițiștii se împrăștiau și căutau prin locuințe. A rămas neclintită. Nici măcar nu și-a scărpinat nasul câtă vreme mai auzea mișcare.

— Unde s-a putut duce fata?

— Agenții ăștia sunt șmecheri. Căutați în continuare!

— Agentă? Nu-i vorba de Banda Stacojie din Shanghai?

— Probabil că e și comunistă. Doar știi cum e în orașul ăla.

Rosalind aproape că a pufnit. Era cel mai departe posibil de a fi comunistă. Sora sa, Celia, chiar era. Spre deosebire de Rosalind, Celiei îi fusese ușor să părăsească într-o zi vila Stacojie și să dispară cu totul. Când erau acasă, i se spunea Kathleen Lang, luându-și numele celei de-a treia surori după ce adevărata Kathleen murise la Paris și adoptând la întoarcerea în Shanghai o identitate care să o țină în siguranță în vreme ce trăia în lumea reală. La naștere, fusese declarată băiat și, chiar dacă tatăl lor nu-i îngăduise să fie pe față Celia, o *lăsase* să-i ia locul lui Kathleen ca mecanism de protecție, furișându-se în pielea unei persoane pe care orașul credea că o cunoaște deja. Când Shanghaiul fusese cuprins de revoluție, când

puterea și loialitățile se schimbaseră, iar familia lor odinioară puternică începuse să se fragmenteze, Celia intrase în cercurile comuniste cu numele pe care și-l alesese singură, fără să mai revină la „Kathleen". Dacă voia, putea să pretindă că nu făcuse parte niciodată din Banda Stacojie; la urma urmei, Banda Stacojie nu le cunoscuse decât pe moștenitoarea precoce, Juliette, și pe cele două verișoare dragi ale ei, Rosalind și Kathleen.

În vreme ce ambițioasa Celia nu le spusese decât câtorva oameni aleși pe sprânceană despre trecutul său alături de Banda Stacojie, Rosalind era supravegheată de naționaliști în orice moment, fiind o bombă gata să explodeze. La urma urmei, exista un motiv pentru care o trimiseseră împotriva Florilor Albe. Ea și naționaliștii aveau o înțelegere legată de motivul pentru care lucra pentru ei.

Rosalind și-a lipit urechea de ușă, ascultând polițiștii care scotoceau. Comenzile iritate pe care și le dădeau unii altora se îndepărtau tot mai mult, bodogănind că fata trebuie să fi fugit neobservată. De-abia după ce vocile au dispărut cu totul pe altă stradă Rosalind a cutezat să iasă din colțul toaletei, apoi și-a ridicat încheieturile încătușate și a împins cu un deget ușa, crăpând-o ușor.

În jurul clădirii era liniște. A dat drumul aerului din piept, relaxându-și în sfârșit umerii. Când a deschis ușa de-a binelea, scena din fața sa era complet nemișcată.

Aproape că putea să audă lauda lui Dao Feng, vocea lui bubuind în vreme ce mâna o plesnea

zdravăn pe umăr. Rosalind mai avea otravă vârâtă în căptușeala *quipao*-ului, praf pentru urgențe ascunse în talie sau lame otrăvite în tocurile pantofilor. Dar nu era nevoie de nimic din toate astea.

— Am făcut cum zici tu întotdeauna, a mormăit în barbă. Fugi dacă nu trebuie neapărat să lupți! Nu ataca în față dacă ai spatele asigurat!

Rosalind ratase prima misiune. Cuțitul îi șovăise în mână; lama îi fusese smulsă din încleștare. Ținta se ridicase amenințător deasupra ei — cu câteva clipe înainte s-o pocnească cu cizma în față și să-i pună la grea încercare limitele vindecării.

Numai că Dao Feng o supraveghease. O urmase îndeaproape și intervenise, suflând un spin otrăvit chiar înainte ca ținta să se răsucească și făcând-o să se năruie ca un sac cu pietroaie. În vreme ce se căznea să respire și tremura din pricina adrenalinei, singurele ei vorbe când Dao Feng se apropiase și îi întinsese mâna ca să se ridice fusese o cerere: „Învață-mă!"

Acum Rosalind a încercat soliditatea cătușelor. Fără să se crispeze, a ridicat un genunchi și a izbit cu el lanțul. Cătușele s-au desprins, chiar dacă au jupuit-o. Pielea i-a protestat, fâșii întregi căzând pe podea împreună cu cătușele, dar avea să-i treacă, desigur. Câtă vreme *ea* nu țipa. Câtă vreme își mușca pe dinăuntru obrazul cât de tare trebuia ca să se controleze și să nu scoată niciun sunet.

Stropi mici de sânge au căzut pe podeaua de lemn, prelingându-se prin crăpături și pătând ce s-o

fi aflat dedesubt. Dar n-a trecut nici măcar un minut și pielea ei s-a făcut din roșie roz, apoi din roz a redevenit de un cafeniu ușor bronzat.

După prima misiune, nu mai folosise decât otrava. Aceasta era incontestabilă. Dacă mai erau și alții ca ea, puteau să se descurce cu tăierea gâtului sau cu un glonț în măruntaie, însă otrava tot avea să-i facă să putrezească pe dinăuntru. Celulele ei fuseseră modificate astfel încât să țească la loc orice rană; nu fuseseră modificate ca să reziste la prăbușirea unui întreg sistem. Faptul că lucra cu singura armă care putea să o ucidă era un fel de a-și aminti că nu este nemuritoare, indiferent ce ziceau naționaliștii.

Era un lucru reconfortant, în felul lui ciudat.

Rosalind a ieșit din toaletă, apoi a pornit în jos pe scară și s-a întors în stradă cu pas lejer. Nu voia să stârnească bănuieli dacă o vedea cineva și a reușit să se întoarcă la gară, trecând pe lângă aleea dinainte. Mașina neagră nu mai era acolo. Nici cadavrul polițistului căruia îi frânsese gâtul când evadase.

— E vina ta, a mormăit Rosalind. E vina ta că te-ai luptat cu mine. Ai fi putut să mă lași în pace.

S-a răsucit pe călcâie și a traversat strada. Fântâna arteziană fusese oprită ca să facă economie de curent noaptea. Degetele lui Rosalind s-au plimbat în trecere pe marginea bazinului, acoperindu-se cu un strat de praf pe care l-a scuturat când a reintrat în gară, cu tocurile țăcănind pe dalele de gresie. Dacă era acolo cineva care a

recunoscut-o în ea pe fata luată pe sus de poliție cu doar o jumătate de oră înainte, n-a arătat-o. Femeia de la casa de bilete de-abia s-a deranjat să ridice privirea când Rosalind s-a aplecat spre ea, cu o mână proptită pe tejghea și cu cealaltă aranjându-și părul.

— Bună seara!

Vocea lui Rosalind era dulce ca mierea. Blândă. Cu totul și cu totul nevinovată.

— Un bilet la următorul tren spre Shanghai, vă rog!

---

[4] „Iubit/ă, scump/ă", în lb. chineză, în orig.

[5] „Fetiță", în lb. chineză, în orig.

3

CÂND OROLOGIUL A BĂTUT MIEZUL nopții, ecoul cavernos a străbătut vila. Nu că ar fi lipsit obiectele care să absoarbă sunetul – canapele de pluș se aflau în toate spațiile comune, înconjurate de vaze mari cu flori și picturi străvechi pe pereți. Numai că familia Hong redusese numărul servitorilor în ultimii ani și acum nu mai erau decât doi, ceea ce îi imprima casei un aer de pustietate imposibil de evitat.

Ah Dou era în apropiere, potrivindu-și ochelarii pe nas în vreme ce aranja felicitările din teancul pus pe comoda din hol. Pe canapeaua din living, tolănit într-o parte cu picioarele peste brațul canapelei, era Orion Hong, arătând ca întruchiparea frivolității și a destinderii.

— E târziu, *er shaoye*[6], a zis Ah Dou, aruncându-i o privire. Te pregătești să pleci la culcare?

— Un pic mai târziu, a răspuns Orion.

S-a ridicat într-un cot, rezemându-se pe pernele canapelei. Cămașa cu nasturi nu era făcută pentru o astfel de poziție relaxată și țesătura albă se întindea la cusături. Dacă se sfâșia, poate că l-ar fi făcut să arate dur. Asta dacă nu luăm în considerare faptul că Orion era persoana cel mai puțin

înspăimântătoare din oraș. Poate că ar fi putut să sperie pe cineva cu înfățișarea sa neglijentă.

— Crezi că tata o să fie acasă în noaptea asta?

Ah Dou s-a uitat la orologiu, scoțând un geamăt exagerat pe când își îndrepta spatele. Bătuse acum câteva minute, așa că știau amândoi exact cât e ceasul. Și totuși, servitorul bătrân s-a prefăcut că verifică.

— Aș zice că o să rămână la birou.

Orion și-a lăsat capul să cadă pe o pernă.

— Cu programul lui de muncă, ai crede că e în tranșeele războiului civil, nu în administrația superioară.

Nu că Orion însuși ar fi fost prea des acasă. Când nu primea o misiune, se desfăta undeva în oraș, de preferință într-un cazinou zgomotos, înconjurat de protipendadă. Dar în nopțile în care se întorcea era ciudat să vadă casa în starea de acum. Ar fi trebuit să fie deja obișnuit sau cel puțin familiarizat cu faptul că se golea puțin câte puțin cu fiecare an. Și totuși, de câte ori intra aici era tulburat, ridicând bărbia să se uite la candelabrele care atârnau în holul principal și întrebându-se când se întâmplase ultima dată să fie toate aprinse.

— Ai spiritul tatălui tău, i-a răspuns calm Ah Dou. Sunt sigur că-i înțelegi dăruirea față de muncă.

Pe chipul lui Orion a fulgerat cel mai frumos zâmbet al său.

— Nu mă face să râd! Nu sînt dăruire decât față de distracție.

Servitorul a clătinat din cap, dar nu era cu adevărat dezaprobare, căci Ah Dou ținea prea mult la el pentru asta – înainte ca Orion să fi fost trimis la studii în Anglia, crescuse cu Ah Dou bântuind prin apropiere, fie ca să-l pârască doicii că-i poartă jacheta, fie ca să se asigure că mâncase destul în ziua aceea.

— Vrei un ceai? l-a întrebat acum Ah Dou, aranjând frumos felicitările. O să-ți fac ceai.

Fără să aștepte răspunsul, Ah Dou a plecat târșâindu-și picioarele, cu papucii lipăind pe podeaua de marmură. A trecut prin perdeaua din șiraguri de mărgele în sufragerie și a dispărut în bucătărie, unde a făcut să zdrăngănească ceainicul. Orion s-a ridicat în capul oaselor, cu spatele drept, și și-a trecut o mână prin părul dat cu gel.

O șuviță i-a căzut în ochi. Nu s-a ostenit s-o dea la o parte. Doar și-a rezemat coatele pe genunchi, cu ochii țintă la ușa casei, cu toate că știa că nu avea să se deschidă curând. Dacă Orion ar fi vrut ca tatăl său să fie acasă în nopțile în care se întorcea, ar fi putut să dea un telefon din timp și să confirme... însă nu mai erau felul acela de familie. Generalul Hong ar fi întrebat dacă e vreo problemă urgentă de familie de rezolvat, apoi ar fi închis dacă Orion zicea că nu.

Înainte nu era așa. Asta părea să fie placa pe care și-o repeta zilnic. Odinioară, tatăl său venea acasă la ora cinci fix. Orion fugea la el și, chiar dacă la nouă ani era prea mare ca să fie luat în brațe și învârtit, tata tot o făcea. Cât de rău era că cele mai

fericite amintiri ale sale veneau dintr-un trecut atât de îndepărtat? Anglia din anii care urmaseră era un amestec de ceruri cenușii, iar apoi nimic nu mai fusese la fel după ce se întorsese la Shanghai.

De la etaj s-a auzit brusc un foșnet. Privirea lui Orion a țâșnit spre scară, cu atenția concentrată pe deplin. La etaj, pe stânga, biroul de acasă al tatălui său era într-o încăpere fără ziduri despărțitoare: o cupolă mare din vitralii arunca modele strălucitoare pe masa de lucru când soarele era în poziția potrivită. Noaptea, sunetele din birou stârneau cele mai puternice ecouri prin toată casa; nenumăratele rafturi cu cărți care se arcuiau deasupra mesei de lucru nu făceau nimic ca să izoleze spațiul. În tinerețea lui Orion, tatălui său îi plăcea nespus de mult să se plimbe pe lângă acele cărți, bătând întotdeauna în balustrada pasarelei care se răsucea în sus spre rafturi. Dormitoarele erau în dreapta scării. Uneori Orion auzea prin somn zăngănitul metalului, iar pentru el sunetul era un cântec de leagăn.

— Phoebe? a strigat.

Crezuse că sora lui mai mică se dusese la culcare acum câteva ore. La sunetul vocii lui, foșnetul a încetat pe loc. Orion a sărit în picioare. Zgomotul nu venea din dreapta, unde era dormitorul lui Phoebe. Venea din biroul tatălui.

— *Er shaoye*, ceaiul tău...

Brațul lui Orion a țâșnit brusc. Ah Dou s-a oprit imediat.

— Nu te mișca! Mă întorc imediat.

Dispăruse zâmbetul larg; apăruse agentul secret. Orion Hong era spion în slujba statului. Oricât ar fi vrut să nu ia lumea în serios, aceasta dădea mereu năvală spre el cu o viteză nebunească.

A urcat în grabă scara, păşind cât mai neauzit posibil. Întrucât lumina lunii pătrundea prin ferestrele laterale, nu se vedeau decât părţi din birou. Când Orion a intrat, n-a făcut niciun zgomot, furişându-se tot mai aproape de ceea ce i se părea că este mişcare la masa de lucru a tatălui său. Cu un pic de noroc, n-avea să găsească decât o rozătoare de afară care îşi croise drum prin perete.

Dar norocul era de altă părere.

Din spatele mesei de lucru s-a ridicat o siluetă.

Orion a ţâşnit în faţă, cu pumnii încleştaţi pentru atac. Cu orice alt intrus s-ar fi tras înapoi şi ar fi chemat poliţia – cea mai eficientă soluţie. Însă acest intrus anume nici măcar nu-şi ascundea identitatea, aşa că strâmbătura de pe faţa lui a rămas neclintită când Orion l-a înşfăcat de guler şi l-a izbit de rafturile cu cărţi.

— Ce mama dracului faci aici, Oliver? s-a răţoit Orion în engleză.

— Poftim? a ripostat Oliver, părând absolut nonşalant, în ciuda gâfâielii. Nu pot să intru în casa mea?

Orion l-a apăsat şi mai tare. Fratele său mai mare tot nu părea să se simtă ameninţat, cu toate că faţa i se înroşise de efort.

— Nu mai este casa ta.

Nu de când Oliver dezertase, trecând de partea comuniștilor. Nu după epurarea din 12 aprilie de acum patru ani, când naționaliștii se întorseseră împotriva comuniștilor și îi eliminaseră din Guomindang printr-un masacru, aruncând țara în război civil.

— Potolește-te! a reușit să zică Oliver. De când ai început să-ți folosești pumnii în locul vorbelor?

— De când ai început tu să te porți prostește? i-a întors-o Orion. Să te întorci aici *știind* ce o să se întâmple dacă ești prins.

— O, zău așa!

Chiar și imobilizat cum era, Oliver părea extrem de încrezător și de sigur pe sine. Întotdeauna fusese așa. Erau puține lucruri pe care fiul cel mare al unui general naționalist nu le putea cere, iar el crescuse știind că nu trebuie decât să pocnească din degete ca să i se îndeplinească toate dorințele.

— Hai să nu aducem politica în familia noastră...

Orion și-a vârât mâna în buzunarul hainei, apoi a înfipt pistolul în tâmpla fratelui său.

— *Tu* ai adus politica în familia noastră. *Tu* ai trasat linii despărțitoare în familia noastră.

— Ai fi putut să mi te alături. Și ți-am cerut să vii. Niciodată n-am vrut să vă părăsesc pe tine sau pe Phoebe.

Degetul lui Orion a tresărit pe trăgaci. Ar fi fost ușor să-l apese. Tot Shanghaiul devenise ostil față de activitatea comuniștilor: niciun membru cunoscut al partidului nu putea merge pe stradă

fără să fie arestat, ca să fie executat pe loc sau ca să fie torturat pentru informații și *apoi* executat. N-ar fi făcut decât să-i grăbească sfârșitul lui Oliver.

Acesta s-a uitat la pistol. N-avea în ochi teamă, ci doar un strop de exasperare.

— Lasă pistolul jos, *didi*[7]! Știu că n-o să tragi.

— *Qu ni de*[8] s-a stropșit Orion.

Oliver era agresorul, și totuși inima îi bubuia de groază. Ca și cum el ar fi fost cel prins că se furișează unde n-avea voie să se afle.

— Te-au trimis după informații? Ca să mă omori?

Oliver a oftat, încercând să-și tragă gâtul din strânsoarea aprigă a lui Orion în jurul gulerului și care îi șifona haina. Era îmbrăcat într-un costum occidental, ceea ce însemna că e sub acoperire, încercând să pară că e din elita din care făcuse parte, nu din partidul în care credea acum.

— Practic, m-am ciocnit de tine pe teren, i-a răspuns simplu Oliver. Nu te-am fi hăituit noi mai demult dacă voiam să mori?

Fără să vrea, ochii lui Orion au fulgerat spre pasarela bibliotecii, unde își luase rămas-bun de la fratele său chiar înainte de dezertarea lui Oliver. Pe atunci încă nu izbucnise deplin războiul civil. Se apropia, și toți din oraș știau asta, dar erau hotărâți să se prefacă până ce nu mai putea fi ignorat. În seara aceea, Oliver răvășise cărțile căutând un ziar care susținea că motivul pentru care mama lor plecase era că tatăl lor e trădător de țară — că

generalul Hong e *hanjian*[2], că nu îi e loial cui trebuie.

— A fost absolvit de acuzație, insistase Orion, întinzând mâinile în încercarea frenetică de-a prinde cărțile pe care fratele său le azvârlea pe jos. Oliver, *te rog*...

— Chiar crezi asta? Eu, nu.

Oliver nu reușise să găsească ceea ce căuta. Oricum, se hotărâse deja, iar când Oliver se hotăra, nu mai începea schimbare.

— Plec. Ai aceeași posibilitate.

— N-aș face-o niciodată, îi răspunsese Orion, de-abia reușind să scoată vorbele.

Oliver se răsucise brusc.

— Nu poți să continui asta. Nu poți încerca la nesfârșit să repari greșelile tatălui nostru.

— Nu asta fac...

— Ba *da*. Sigur că da! Să te înscrii în Guomindang? Să te antrenezi ca agentul lor secret? Nu te interesează nimic din toate astea. Nu faci decât să încerci să le dovedești ceva...

— Încetează! încercase Orion să-l întrerupă.

El își oferise serviciile. Când cei din unitatea secretă veniseră să discute afaceri cu tatăl său, el fusese cel care îi căutase pe șefi și le trântise pe birou dosarul de studii, arătându-le anii petrecuți în străinătate și absolvirea înainte de vreme a liceului din Shanghai, cerând o slujbă potrivită cu pregătirea sa.

— Nu știi ce vorbești...

— Sunt *corupți*. O s-o apuci pe același drum...

— Ba nu.

Orion smulsese ultima carte din mâinile lui Oliver.

— Trădarea nu-i ereditară. Vor vedea. Va trebui ca ei să vadă.

Trecuse o vreme până ca Orion să-și dea seama ce spusese. Ceea ce lăsase să-i scape și ceea ce Oliver prinsese din zbor.

— Așadar, recunoști, zisese Oliver încet. *Chiar* crezi că el a trădat.

Orion încremenise.

— N-am spus asta.

N-avea rost să ducă această bătălie. Oliver avea de gând să plece; Orion era hotărât să rămână. În seara aceea, când ușa casei se trântise, ecoul fusese atât de puternic, încât una dintre picăturile de cristal ale candelabrului se desprinsese și căzuse cu viteză pe podea, sfărâmându-se drept în mijlocul livingului.

Orion și-a întors atenția de la cărți, de la rafturile pe care le pusese în ordine apoi în decursul câtorva ore. Tatăl lor fusese acuzat că luase bani de la japonezi împotriva intereselor naționale. Mama lor îi părăsise fără nicio explicație. Fratele dezertase la dușman. Orion crescuse ca un copil mijlociu fără nicio grijă pe lume, cu nicio povară pe umeri, și dintr-odată, în răstimp de câteva săptămâni din vara aceea catastrofală, era singura unealtă rămasă ca să le dovedească naționaliștilor că familia Hong are valoare.

— N-ar trebui să fii aici, a zis Orion.

Cuvintele erau vehemente, însă a retras pistolul și a dat drumul gulerului lui Oliver.

— Dacă nu-mi erai frate, nu mi-aș fi luat mâna de pe gâtul tău până ce nu-ți smulgeam limba cu cealaltă mână.

— Ce bine că-ți sunt frate!

Oliver și-a îndreptat gulerul, iritat că e șifonat.

— Nu sunt aici ca să creez probleme.

— Și atunci, de ce ești aici?

— Ar fi plictisitor să-ți spun, nu?

Orion a strâns din fălci. Prefera să treacă prin viață fără griji, nu furios, dar la fiecare gâlceavă – la fiecare întâlnire rapidă în public în timpul unor misiuni care se ciocneau între ele, ori de câte ori Oliver era sub acoperire și Orion era silit să pretindă că n-are habar cine e bărbatul ăsta, în vreme ce reluau pe șoptite aceleași vechi certuri – nimeni nu izbutea să-l înfurie mai tare decât fratele său înstrăinat.

— Du-te, Oliver! a spumegat Orion. Înainte să te raportez.

Oliver a cugetat la asta. Și-a încrucișat brațele, apoi a părut să se uite mai atent la Orion.

— Ai aflat de asasinatele cu chimicale?

Orion s-a încruntat. Oare Oliver pricepuse vreo vorbă din cele spuse de el?

— Ce anume?

— Presupun că vei afla în curând, a continuat Oliver. Sursele mele spun că o să-ți dea ție misiunea. Pentru naționaliști e tipic să înceapă să

formuleze planul de acțiune fără să-ți ceară mai întâi acordul.

— Să nu...

Înainte ca Oliver să se poată apleca să ia ceva de pe masa de lucru a tatălui său, Orion l-a prins de încheietură. Când s-a întors să se uite pe birou, n-a văzut spre ce se întindea Oliver. Poate că fratele său încerca să-l manipuleze.

— Ori îmi spui de ce ești aici, ori pleci!

— Ești prea încrezător, Orion! Ar trebui să fii mai prevăzător. Ar trebui să te uiți mai atent la cei pentru care lucrezi.

Oliver și-a smuls încheietura și, pentru prima dată în seara asta, s-a crispat, arătându-și neplăcerea.

— Nu eu sunt cel care lucrează pentru un partid izgonit, a rostit Orion pe un ton plat. Pleacă! Te rog!

„Nu pleca, te rog!" implorase acum câțiva ani. Când încă mai exista speranța că familia lor nu se rupea în bucăți. Când Oliver era copilul-minune și Phoebe era bebelușul, iar tot ce trebuia să facă Orion era să se asigure că nu e prins cu vreo năzbâtie.

Dar acum nu mai rămăsese nimic din asta. Acum Orion lucra pentru guvernul legitim al țării, iar Oliver la răsturnarea acestuia, și la naiba cu toate celelalte interese! Oliver și-a netezit mânecile. Mica izbucnire de emoție când și-a smucit încheietura putea să fie cu totul închipuită. Nu mai era nimic de spus, Oliver a trecut pe lângă el și a plecat fără

să-i mai arunce vreo privire, întocmai ca prima dată când părăsise această casă. Peste câteva clipe, Orion a auzit cum se închide ușa de la intrare, deși de data asta mult mai puțin zgomotos.

A dat drumul aerului din piept. Cu toate că răsufla mai calm, era departe de a fi relaxat. Ce căutase Oliver?

S-a îndepărtat cu un pas de masa de lucru. A încercat să se pună în locul fratelui său, să vadă lumea prin ochii lui. Fiecare lucrușor devenea de o mie de ori mai urgent, fiecare decizie bruscă era luată mult mai repede. Cu toate că a cercetat cu atenție masa de lucru a tatălui, iar în cele din urmă a tras și sertarele, ca să vadă prin ce ar fi putut să scotocească Oliver, n-a găsit nimic în afară de facturi și corespondență banală cu asistenții.

— *Shaoye?*

Un ciocănit în tocul ușii. Ah Dou își ițea capul în birou, cu o expresie neutră păstrată cu grijă.

— E totul în ordine?

— N-ai auzit nimic, nu-i așa? a întrebat Orion.

Tonul lui indica răspunsul pe care trebuia să-l dea Ah Dou: „Nu, domnule, n-am auzit absolut nimic." În casele implicate în politică servitorii fie nu auzeau nimic, fie riscau să fie concediați. Ah Dou cunoștea procedura.

— Absolut nimic, a răspuns servitorul calm. Cauți ceva?

Orion s-a mai uitat o dată pe birou. Trebuia să recunoască: da, se așteptase să găsească ceva suspect. Trebuia să recunoască: trăia fiecare zi cu

teama că tatăl său urma să intre iar în încurcătură și că de această dată cazul nu mai avea să fie abandonat înaintea condamnării; de această dată nu mai avea să fie absolvit de vină când probele urmau să se dovedească neconcludente. Avea să fie arestat, iar Orion urma să vadă cum i se prăbușește și ultima speranță. Nu știa ce să creadă. Trădător sau nu, *banjian* sau nu. Era tatăl său. Poate că asta făcea ca Orion să nu fie un agent secret bun, însă, dacă urma să găsească vreodată dovezi incriminatoare între zidurile casei sale, instinctul i-ar spune să le ascundă.

Orion și-a îngăduit un oftat tremurător. Apoi și-a schimbat expresia cu un zâmbet luminos, iar dacă s-ar fi uitat într-o oglindă, poate că s-ar fi păcălit chiar și pe sine.

— Doar niște hârtie. E gata ceaiul?

---

[6] „(Al doilea) tânăr stăpân", în lb. chineză, în orig.

[7] „Frate mai mic", în lb. chineză, în orig.

[8] „Dispari!", în lb. chineză, în orig.

[9] „Trădător", în lb. chineză, în orig.

4

ACOLO, LA BAR; O ȚINTĂ, STÂND ÎN picioare.

Sub luminile cazinoului, ai fi zis că femeile din acest oraș seamănă cu șerpii de mare: culori vii și *qipao* mulate, rotunjimea unui șold și arcuirea unui umăr, mișcându-se provocator de la un perete la altul. Fulgerarea unui solz când luminile scânteiază, topirea în umbră când lumina scade. Picioare care dansează și pantofi de import alunecând pe podeaua lipicioasă.

Sunetul saxofonului reverberează din orice ungher al localului. Nimeni nu se ostenește să țină minte unde se află, să păstreze pe limbă numele sălii și să-l repete dimineața, când cele întâmplate în seara dinainte sunt aduse în discuție la o partidă de cărți. Acest cazinou nu este dintre cele mai mari, Bailemen sau Peach Lily Palace, sau Canidrome's, așa că se pierde printre celelalte sute, încă o lumină care clipește pe un tavan plin cu lămpi electrice. Acum câțiva ani poate că n-ar fi supraviețuit. S-ar fi confruntat cu monopolul deținut de două bande, însă acum cele două bande s-au fărâmițat, în vreme ce războiul de afară încă cere distracție. Noi cazinouri și cabarete apar în oraș în fiecare

săptămână, ca o infecție — o tumoare care se răspândește rapid și nimeni n-o elimină.

Acolo, ieșind pe ușă: o țintă, mergând.

Cu toate că sunt în centrul atenției în orice local, femeile din acest oraș nu sunt privite în seara asta, aici, de ochii din colț. În orice alt moment sunt urmărite oriunde s-ar duce; sunt bombardate de la fiecare colț cu afișe care le promit că vor fi veșnic tinere și sănătoase tun. Țigări Chesterfield, ciocolată Nestlé, cosmetice Tangee. Starlete de la Hollywood cu fustele învolburate de vântul tăios. Este o epocă a consumului, timpul trecând mai repede când e ajutat de aromele și jazzul americane, literatura franceză și un ocean de iubire cosmopolită pierdută. Dacă n-ai grijă, vei fi înghițită.

Acolo, la mese: un animal de pradă, ridicându-se.

Ucigașul își urmărește ținta afară. E ca oricare alt locuitor al acestui oraș, pentru că în acest oraș se află toate sufletele de sub soare. În acest sens, poate că nimeni nu seamănă cu altcineva, dar asta nu înseamnă decât că el este unul din mulțime, alt chip care nu atrage atenția, alt rătăcitor prin noapte care umblă pe străzi în zdrăngănitul tramvaiului care se târăște pe șine. E vecinul tău care se apleacă peste balcon; e un vânzător ambulant de piersici; e bancherul care cheamă o ricșă ca să-și petreacă noaptea în alt cartier. E pur și simplu Shanghaiul.

Până ce îl înșfacă pe bărbatul care a plecat din cazinou și îl trântește de peretele unei alei la fel de

ușor cum ar scuipa cineva un cocoloș de gumă de mestecat.

Bărbatul icnește, se zbate. Se scălda încântat în beția sa, văzând la mai puțin de un metru în față; nu-și poate aduna mințile destul de repede ca să priceapă atacul ori să deslușească imaginea încețoșată a atacatorului de deasupra lui când se împleticește și cade.

— Te rog! gâfâie, încercând s-o șteargă de acolo. Vrei bani? Am bani.

Acolo, pe alee: altă victimă care va fi luată.

Licărirea unui ac sub lumina felinarului. Apoi ascuțișul lui crud împins în carnea moale de la cotul bărbatului. Care încearcă să se ferească, dar încleștarea de pe umărul lui e de fier, ținându-l la pământ.

Îl arde. Ca un foc care îi aleargă prin vene în locul sângelui, zvâcnind prin inimă și distrugând totul în cale. Cu toate că se zbate, cu toate că țipă și țipă și țipă, zgomotul nu-i decât un adaos la gălăgia din Shanghai în vreme ce orașul își vede de ritmul lui.

Când acul e scos, o picătură din conținut cade pe hainele bărbatului.

Dar el nu se sinchisește.

E deja mort.

5

DIMINEAȚA VINE CU GREU, ZORII arătându-se la orizont cu trudă. După ce Rosalind ajunsese în Concesiunea Franceză din Shanghai și pornise pe jos spre casă, străzile se unpleau de murmurul celor sculați de dimineață, iar vântul adia prin copacii cu ramuri verzi și mlădioase care împodobeau marginile străzii.

N-ar fi crezut că o să ajungă înapoi aici, să locuiască în Concesiunea Franceză, unde amintirile sale erau ca un smalț peste casele cu stâlpi de marmură și aleile cu mozaic. În orice parte privea, o urmăreau vocile, țopăind pe gardurile din fier forjat și întinzându-se pe zidurile de cărămidă joase.

Rosalind a cotit pe o stradă mai îngustă și și-a înclinat capul, ferindu-se de două eleve care mergeau de braț spre școală. Ochii lor o urmăreau în timp ce panglicile de la gât le fluturau în răcoarea toamnei, însă Rosalind intrase deja pe aleea casei sale. Apartamentul se afla la etajul întâi al clădirii, un spațiu cu un singur dormitor ce scârțâia iarna. Întotdeauna părea gol, în ciuda străduinției de a-l decora, dar ce putea să facă? Era de așteptat pentru cineva ca ea. Nu-și cunoscuse

mama. Nu fusese niciodată apropiată de tatăl său – acesta fie o lăsa în seama profesorilor, fie o lăsa la familia Cai, la verișoara ei. Și, cu toate că își făcuse un cămin în vila familiei Cai, acum aceasta era mai goală decât propriul apartament.

Odinioară, vila familiei Cai era centrul plin de viață al Bandei Stacojii. Odinioară, Banda Stacojie era o rețea clandestină formidabilă care domnea peste o jumătate din oraș. Acum nu mai era decât o ramură a naționaliștilor, iar dormitorul lui Rosalind din acea casă devenise un depozit al obiectelor pe care servitorii nu știau unde să le pună. Dacă Rosalind n-ar fi plecat, ar fi devenit încă unul dintre obiectele desperecheate, uitate în haosul și îngrămădeala din acea odaie.

— Eram pe cale să-l sun pe Dao Feng ca să-i spun că ai fost omorâtă în misiune.

Vocea lui Lao Lao a bubuit din ușa apartamentului lui Rosalind. Apoi bătrâna s-a aplecat peste balustrada etajului întâi ca să se uite în curte la tânăra care intra.

— Dao Feng știe că e nevoie de mai mult decât o misiune ca să mă omoare, a ripostat Rosalind.

— O, Dumnezeule mare! Sărmana mea inimă nu suportă șocul, doar știi.

Cu un pufnet amuzat, Rosalind și-a scos agrafele din păr și și-a scuturat buclele ciufulite în vreme ce traversa curtea cu iarbă. A dus mâna la umăr pe când urca treptele exterioare, masând locul în care o mică durere, rezultat al încordării, se trezise la viață. Chiar și prin *qipao* simțea marginile înălțate

ale cicatricilor care se opreau la omoplat. Cele mai multe dintre ele îi desenau pe spinare centrul unui fulger. Le căpătase înainte ca trupul să îi fie în stare să se țească la loc într-o clipă, așa că rămâneau, zvâcnind de fiecare dată când se gândea la Banda Stacojie.

Rosalind a ajuns pe palierul etajului întâi și a suflat ca să îndepărteze de pe față o buclă. Când a întâlnit ochii lăptoși ai lui Lao Lao, bătrâna doar a țâțâit, s-a răsucit pe călcâie și a dispărut înapoi în apartamentul lui Rosalind.

— Hai să mănânci! Se răcește orezul.

Lao Lao era proprietăreasa clădirii. Rosalind nu-i știa numele, iar Lao Lao refuza să-l dezvăluie, așa că era o bunică onorifică. Locuia în apartamentul de dedesubt, unde în living era un telefon cu disc ca să primească mesaje pentru Rosalind. La început, Lao Lao intra cu cheile sale în apartamentul fetei și lipea un bilet pe masa din bucătărie când venea vreun mesaj, dar acum vreo doi ani își dăduse seama că pe rafturile cu mâncare ale lui Rosalind cam bătea vântul, iar hainele îi erau împăturite stângaci, ca încercările unui copil de șapte ani să deretice prin casă. De atunci, în ciuda protestelor lui Rosalind, Lao Lao reușea întotdeauna să prevadă întoarcerea fetei în apartament și era deja în bucătăria ei, punând pe masă mâncarea.

— Mă neliniștește faptul că te trezești așa de devreme, a zis Rosalind în vreme ce se așeza la masă și se uita la bolurile cu mâncare: *youtiao*[10] și

omletă cu roșii, terci de orez cu „ou de o sută de ani" și *jianbing*[11].

Pregătirea lor i-ar fi luat o oră.

— Eu n-am nevoie de odihnă, ca tinerii, a răspuns Lao Lao.

Rosalind a luat un *youtiao*, l-a rupt în două pe lungime și a mușcat din el.

— *Eu* n-am nevoie de odihnă.

Lao Lao și-a târșâit picioarele până la blatul bucătăriei și s-a aplecat foarte mult înainte să ia un ziar. Era clar că bătrâna are nevie de ochelari, dar, cine știe de ce, o ținea una și bună că nu poartă așa ceva. Când a adus ziarul la masă și l-a pus în fața lui Rosalind, pe prima pagină era lipit un bilet cu scrisul ce depășea marginea.

Întâlnire cu Dao Feng, ora IV.••, restaurantul Golden Phoenix.

— Da, știu, dragă. Te aud umblând prin casă la ore ciudate din noapte, a spus, clătinând din cap Lao Lao, exasperată. Presupun că e mai bine decât să bântui pe străzi.

— Bântuitul pe străzi e o parte importantă din fișa postului meu, a replicat Rosalind, apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului și a mai luat o mușcătură zdravănă din *youtiao*.

A ridicat bucata de hârtie de pe ziar ca s-o arunce. Dar înainte să se poată sălta în picioare, atenția i-a fost atrasă de titlul care fusese ascuns sub bilet.

— Lao Lao... mi-ai dat ziarul ăsta dinadins?

Bătrâna, care se dusese din nou în bucătărie și aranja colecția de sosuri de soia a lui Rosalind, i-a aruncat o privire. De fapt, era colecția de sosuri de soia a lui Lao Lao, de vreme ce ea le cumpărase și era singura care le folosea.

— Ar fi trebuit s-o fac dinadins?

Rosalind și-a îndesat în gură ce mai rămăsese din *youtiao* și a răsucit ziarul.

— „Crimă în Chenghuangmiao", a citit, iar sunetul a ieșit înăbușit de aluat.

A înghițit, apoi și-a dres glasul.

— Credeam că suntem destul de apropiate ca să mă învinuiești direct de crimă.

— O, *aia*!

Lao Lao s-a cutremurat, făcând să clinchetească sticlele cu sos de soia.

— E a doua pe săptămâna asta. Morți legate de droguri, zic ei. Ce fel jalnic de a pleca de pe lume! Sunt sigură că tu ai fi făcut-o cu mult mai multe înfloriturі.

— Asta-s eu, o maestră a înfloriturilor, a bodogănit Rosalind, apoi a răsucit înapoi ziarul și a citit mai atent. De ce-i zic ei crimă dacă e legată de droguri?

În oraș existau o mulțime de opiomani. Ca și o mulțime de alți drogați care umblau greoi prin părțile sărace ale acestor străzi și cădeau morți fără să scoată un cuvânt.

— Am auzit că pe prima victimă erau semne că s-a luptat. Au făcut o... Cum le zice procedurilor ălora moderne de tăiere a cadavrelor?

Rosalind și-a încrețit nasul.

— O autopsie? Lao Lao, nu-i ceva modern. Occidentalii practică asta de secole.

Lao Lao a făcut un semn disprețuitor cu mâna, cu brățările de jad sclipind în lumina dimineții.

— Oricum o fi, orice știință vor fi folosit, a reieșit că e crimă.

— Cine omoară cu droguri?

— Tu nu asta faci?

Rosalind s-a prefăcut că o privește mânioasă, luând o lingură și umplând-o cu omletă. Pasta de roșii i-a lovit limba cu o asemenea aromă, încât expresia i s-a schimbat pe loc, făcând-o să închidă ochii și să-și strângă degetele.

— În primul rând, te-ai întrecut pe tine cu roșiile astea. În al doilea rând, eu folosesc otrava ca să *evit* orice semn de luptă. Dacă e cineva care bântuie prin oraș dând naștere la astfel de titluri...

A împuns cu un deget ziarul.

— ...nu se pricepe prea bine la otrăvit, nu-i așa?

— Mă înspăimânți, Lang Shalin.

Lao Lao a venit iute din bucătărie și a împins scaunele din jurul mesei până au fost aliniate perfect pe margini.

— Trebuie să mă întorc la mine, pentru că fiica mea vine curând cu toată trupa de copii, dar întâlnește-te cu mentorul tău după-amiază, *hao ma*[12]?

Rosalind a dat din cap.

— Am înțeles!

Cu un sunet de mulțumire, Lao Lao a bătut-o pe umăr în trecere, apoi a ieșit și a închis ușa. Pe dată în apartament s-a așternut tăcerea, pereții fiind destul de groși ca să nu lase să intre zarva și balamucul din oraș. În primul rând, în Concesiunea Franceză era mai liniște, străzile fiind prea pline de bogătași și străini ca să îngăduie zbieretele obișnuite din părțile locuite de chinezi.

Rosalind a mai luat o lingură de mâncare, răsfoind absentă ziarul. Prin fața ochilor i se perindau treburile din oraș: rapoarte comerciale, plângeri legate de circulație, deschiderea unor noi magazine. Acum patru ani ar fi putut să fie plin de rapoarte despre războiul sângeros dintre Banda Stacojie și Florile Albe. Azi nu era nimic. Nimic despre Florile Albe, pentru că puținii care supraviețuiseră erau eliminați energic de mâna ei. Montagovii erau morți sau plecaseră. Toți cei care locuiseră în acea casă fugiseră, iar sediul devenise o bază a naționaliștilor.

Rosalind a ajuns la ultima pagină și a încremenit, cu mâna pe articol. Așadar, Universul hotărâse să facă o glumă crudă. Îi iscodise gândurile și alesese să-i arate chipul zâmbitor al verișoarei sale zugrăvit în tuș, portretul ei alături de al lui Roma Montagov, desenat cu linii delicate.

Comemorarea îndrăgostiților din Shanghai

născuți sub o stea potrivnică
Juliette Cai și Roma Montagov
1907–1927

Rosalind a închis încet ziarul. A tras aer în piept, apoi i-a dat drumul.

Dacă ar mai fi trăit, acum ar fi avut 24 de ani. Însă rivalii mult îndrăgiți de oraș erau morți. Nu mai rămăseseră decât șobolanii de pe străzi și ratații orașului, păcatele și ticăloșia acestuia — personificate de o fată pe nume Rosalind. Dintre toți cei cărora li se îngăduise să rămână, de ce tocmai *ea*?

Mai întâi supraviețuise revoluției și răsturnării. Apoi, iarăși, când moartea venise să-i bată la ușă a doua oară. Era o noapte de vară cu zăpușeală cumplită, la câteva luni după explozia care îi luase viața lui Juliette, în aprilie.

— Rosalind, vreau să te ridici în picioare! îi ceruse Celia.

Își amintea fața îngrijorată a surorii plutind deasupra sa în vreme ce tavanul dormitorului se învârtea într-un alb strălucitor, imposibil de deosebit de lumina orbitoare a unui soare imaginar.

— Lasă-mă în pace! o rugase Rosalind. O să te molipsești.

Îi clănțăneau dinții, însă pielea îi era roșie și fierbinte. „Scarlatină"[13], ziseseră doctorii din casa Stacojie, iar Rosalind ar fi râs dacă ar fi avut putere. Sigur că era. Doar trădase Banda Stacojie, iar acum scarlatina venea să-i bântuie distrugător trupul. Așa era corect. Așa era drept.

— Plecăm.

Vocea Celiei nu lăsa loc de împotrivire.

— Doctorii de aici nu fac nimic ca să ajute. Ești pe moarte.

— Păi, lasă-mă să mor! ripostase Rosalind.

Începuse să tușească, iar plămânii i se zguduiau dureros.

— Dacă niciun doctor plătit cu... bani Stacojii nu mă poate vindeca, atunci nici spitalele... nu vor putea.

— Nu, șuierase Celia. Ai nevoie de medicamente. Aici nu-ți acordă destulă atenție.

Rosalind își pusese mâinile peste burtă. Le încleștase una de alta, așa cum s-ar fi putut face cu un cadavru pregătit să fie văzut ultima oară.

— Sunt așa de ostenită! zisese.

— N-o să mai fii dacă plecăm.

— Celia, adăugase Rosalind încet.

Așa ar fi trebuit să fie în aprilie. Rosalind ar fi trebuit să plătească cu viața pentru că îi trădase pe ai săi. Universul era doar un pic mai încet la echilibrarea balanțelor sale.

— Lasă-mă să mor! Lasă-mă...

— Vino-ți în fire! mârâise Celia, iar când o smucise pe Rosalind de braț și îi smulsese trupul bolnav din pat, fusese cel mai violent gest de care fusese vreodată capabilă fata cea cu voce domoală. Crezi că te-aș lăsa să mori? Crezi că te-aș lăsa să pieri pe patul ăsta de mătase, zicând că am făcut destul? Atunci ai despre sora ta o părere așa de proastă, că ar trebui să te lepezi de mine chiar în clipa asta. Pune-te pe picioare și ajută-mă să *te salvez!*

Celia n-o dusese la un spital, ci la un om de știință. Lourens Van Dijk, fost membru al Florilor Albe, rămas pe baricade într-un laborator care în cea mai mare parte își încetase activitatea, dar tot le făcuse semn să intre, șoptind împreună cu Celia despre problema lui Rosalind. O duseseră în camera din spate, unde Lourens se uitase peste lucrările sale, încercând să vadă dacă are ceva care ar putea să ajute la vindecarea infecției care ajungea la apogeu.

Nu trecuse mult și inima lui Rosalind se oprise.

Simțise cum bate tot mai încet, ca și cum mușchii nu mai puteau să continue, înainte de acea primă poticnire pe când se iveau zorii. Simțise cum întunericul se apropie, cum gândurile i se împrăștie și conștiința i se frânge în simpli nori de amintiri, și ultima icnire de ușurare care îi trecuse prin minte fusese: „Asta e!" Echilibrul fusese restabilit încă o dată.

Apoi, ca și cum ar fi fost trasă prin însăși țesătura lumii, sfâșiind-o, fusese târâtă din întuneric și îndesată înapoi în trupul său. Percepuse ciupitura cumplită a durerii în scobitura brațului în vreme ce ochii i se deschideau brusc și, cu toate că falca i se căscase ca să țipe, nu putuse să scoată niciun sunet, nu putuse să rostească niciun cuvânt până ce Lourens nu îi scosese din brat acul seringii, care reflecta lumina.

— Ce-ai făcut? șoptise Rosalind. Ce s-a întâmplat?

— Erupția de pe piele a dispărut cu totul, adăugase Celia, părând la fel de uluită. Ce fel de medicament acționează așa de repede?

— S-ar putea să ai niște probleme cu somnul, replicase Lourens, lăsând seringa din mână.

O bătuse pe brat cu gestul unui bunic afectuos, apoi o ajutase să se dea jos de pe masa pe care era culcată. Recuperarea fusese ametitoare. Nu din cauză că ar mai fi fost încă bolnavă, ci din cauză că trecuse de la muribundă la sănătoasă în câteva minute, iar creierul ei nu putea să priceapă.

— Vino! îi șoptise Celia. Hai să te duc acasă! O să-i spunem Stăpânului Cai că ai avut o vindecare miraculoasă.

„S-ar putea să ai niște probleme cu somnul." Lourens nu îi spusese că urma să nu mai aibă niciodată nevoie să doarmă. Nu îi explicase că peste o săptămână, când își spintecase din greșeală degetul mare încercând să taie un măr, n-avea să cadă decât o picătură de sânge pe blatul bucătăriei înainte ca pielea să se închidă ca și cum nu s-ar fi rănit niciodată.

Rosalind se întorsese la laborator căutând răspunsuri. Ferestrele erau acoperite cu scânduri, iar pe ușă era lipită o pancartă mare cu NEOCUPAT, dar la început nimic din toate astea nu era neobișnuit. Dacă sperau să supraviețuiască în oraș, trebuia ca membrii Florilor Albe să fie pregătiți să fugă în orice clipă sau, cel puțin, să dea impresia că fugiseră. Chiar înainte să înceapă să-i vâneze, Rosalind le cunoștea trucurile, așa că intrase cu

forța în clădire și se furișase în spate sigură pe sine, crezând că îl va găsi pe Lourens pitit acolo.

Însă apartamentul lui Lourens fusese golit cu adevărat. Chiar și covoarele fuseseră luate, lăsând la vedere porțiuni dreptunghiulare de podea. Lourens dispăruse.

La trei săptămâni după vindecare, Rosalind urma să împlinească douăzeci de ani. Venise opt septembrie, și ea suflase în lumânările de pe tort așezată lângă Celia. Peste o lună, Celia era vizibil mai înaltă cu aproape doi centimetri. N-ar fi fost nimic ciudat – chiar dacă întotdeauna fuseseră la fel de înalte, era destul de normal ca unul dintre frați să crească un pic mai mult decât altul. Însă Rosalind intrase deja la bănuieli. În acele trei săptămâni închidea ochii în fiecare noapte și nu dormea. Se scula din pat dimineața fără să simtă oboseală, ca și cum nu și-ar fi petrecut șapte ore sucindu-se de pe o parte pe alta.

Nu mai știa cum să procedeze. Se dusese la laboratoarele de cercetare ale Stacojiilor și ceruse să i se facă analize ca să-și dea seama ce se petrece. Îi tamponaseră pielea. Îi luaseră sânge. Cercetaseră totul la microscop.

Când se întorsese, oamenii de știință păreau șocați. Cu ochii mari, schimbând între ei priviri disperate înainte să se uite la Rosalind.

— Celulele tale sunt... cu totul diferite față de normal, zisese în cele din urmă unul dintre ei pe când se așeza lângă ea. Ca și cum ar reveni la început în clipa în care sunt vătămate. Ca și cum nu

s-ar descompune decât dacă au fost vătămate, iar atunci renasc în loc să moară.

Rosalind nu-l urmărise. Toate cuvintele trecuseră peste mintea ei, aterizându-i ca niște hălci inutile în jurul picioarelor.

— Ce înseamnă asta?

Bărbații din încăpere se uitaseră iar unii la alții. Se așternuse un soi de tăcere stranie, ca o pătură groasă.

— Înseamnă... Cred că asta înseamnă că ești cu adevărat nemuritoare.

Așadar, sora ei geamănă împlinise douăzeci de ani. Rosalind Lang avea încă nouăsprezece ani. Rosalind Lang urma să aibă întotdeauna nouăsprezece ani.

Cei din Banda Stacojie le comunicaseră naționaliștilor rezultatele. Naționaliștii își realizaseră apoi propriile studii timp de săptămâni, luni chiar. Oricât s-ar fi străduit, laboratoarele lor nu puteau reproduce exact *ce anume* îi făcuse Lourens lui Rosalind și, dacă cercetătorii lor nu izbutiseră să înțeleagă de ce nu mai dormea și nu îmbătrânea, în schimb agenții lor se folosiseră de rezultate. Îi bătuseră la ușă și îi spuseseră că ar fi esențială pentru ei în război, iar Rosalind aproape că îi refuzase dându-și ochii peste cap, pentru că puțin îi păsa de taberele din războiul civil, mai ales că Celia trecuse în taină de partea comuniștilor. Însă Dao Feng, chiar din prima zi, o citise perfect și își vârâse pantoful prin arcadă ca ea să nu le închidă ușa în nas. Spusese că Rosalind ar putea să

fie cea mai puternică armă pe care o văzuse vreodată țara asta, salvatoarea Shanghaiului și motivul mântuirii lui. N-avea de unde să știe cât va dura această nemurire – nu voia să profite de ea cât mai putea?

Rosalind *chiar* dorise să fie de folos, iar naționaliștii aveau puterea necesară. Rosalind stricase orașul; n-avea să fie fericită până ce nu îl repara. Și se părea că singurul mod în care să facă asta era să treacă de partea oamenilor care i se ofereau. Când Rosalind își făcuse bagajele, Celia procedase la fel și șoptise că ea o să plece prima, știind că ele două nu pot să țină legătura – sau, cel puțin, nu pot să *pară că țin* legătura –, pentru că altfel cele două tabere ar profita de situație. Celia credea în ceea ce făceau comuniștii; pentru Rosalind erau convenabili naționaliștii.

Și iat-o aici!

Cu toate că se străduise din răsputeri, nu îl mai găsise pe Lourens nici măcar după ce devenise Lady Fortune și începuse să caute cu ochiul asasinului. Acesta dispăruse, la fel ca toți ceilalți din Florile Albe, amenințați de poliția din oraș. Ce-i drept, nu știa ce ar fi făcut dacă i-ar fi dat de urmă – dacă i-ar fi fost recunoscătoare că îi salvase viața sau ar fi căpătat acel resentiment familiar față de toți cei din Florile Albe și l-ar fi făcut să dea socoteală pentru amestecul lui. Poate că era mai bine să-l lase să scape, chiar dacă asta însemna să nu știe niciodată ce i se făcuse.

Rosalind a luat ziarul din fața sa și a privit cu ochii încețoșați portretele. „Îndrăgostiții născuți sub o stea potrivnică." Juliette alesese plecarea din acest oraș: o plecare scandaloasă, explozivă, pe care Shanghaiul n-avea s-o uite niciodată. Când urma să vină vremea lui Rosalind, când tinerețea sa nefirească avea să se prăbușească, era posibil să se stingă cu un vaiet, cenușă suflată în vânt. Cicatricele de pe spinare n-aveau să se netezească niciodată așa cum făceau rănile noi. Era blocată în această stare, încuiată pe vecie în cea mai rea parte a sa la nivel celular. Nu numai trupul nu-i îmbătrânea; întregul *suflet* părea oprit și el. Afurisitul de oraș îi spunea să meargă mai departe, să găsească următorul lucru care să-i umple timpul, dar tot ce-și dorea ea era să se îngroape în trecut, în furia care-i era familiară și în consolarea de a îndrepta relele făcute care se îngrămădiseră acolo.

„E mai bine așa", își spunea întotdeauna. Mai bine să dreagă trecutul, pentru că întotdeauna avea să fie prinsă în capcana lui.

Rosalind s-a ridicat cu foile de ziar, aruncând o ultimă privire la portretele cunoscute. Apoi, închizând strâns ochii care o usturau, a aruncat ziarul în coșul de gunoi.

---

[10] Bastonașe de aluat răsucite și prăjite în baie de ulei.

[11] Un fel de lipii.

[12] „Bine?", în lb. chineză, în orig.

[13] Joc de cuvinte: *scarlet* – „stacojiu"; *scarlet fever* – „scarlatină".

6

Când Rosalind a intrat în Golden Phoenix, un chelner a văzut-o imediat, a salutat-o cu un semn din cap și a arătat spre coridor. Cu toate că nu schimbase niciodată mai mult de câteva cuvinte cu cei de la tejghele, era o clientă obișnuită a restaurantului pentru că Dao Feng îi dădea jumătate din întâlniri aici, și întotdeauna în același salon privat.

Sincer, nu părea o activitate sub acoperire prea isteață. Cu o singură scurgere de informații, aici putea să-i aștepte cineva ca să-i omoare.

Și exact asta a presupus Rosalind când a intrat în salonul privat, iar un pumnal a zburat spre capul ei.

S-a aplecat tocmai la timp ca să evite tăișul. Pumnalul s-a înfipt în perete cu o bufnitură puternică, cu metalul vibrând. Rosalind s-a ridicat la loc fulgerător, cu un mârâit.

Numai că nu fusese un atac.

— Vezi? a zis mentorul ei.

Bărbatul zâmbea larg, dar nu cu ea vorbea.

— E iscusită.

Rosalind a smuls pumnalul din perete, cântărindu-l în mână. Mai că-i venea să-l arunce înapoi spre Dao Feng, însă n-avea cum să știe dacă

urma să nimerească pe alături și nici nu voia să se facă de râs, așa că l-a pus doar pe masa de lângă ea.

— Ce înseamnă asta?

Chiar dacă nu era în pericol, se mai afla într-adevăr cineva în încăpere – alt agent. Tânărul îi părea incredibil de cunoscut, cu toate că Rosalind nu-și dădea seama de ce. Un colț al gurii lui s-a înălțat când i-a întâlnit privirea. Părea nonșalant, tolănit pe un scaun cu picioarele întinse în față și încrucișate la glezne, cu un braț pe spătar și rotind în mâna cealaltă un pahar cu vin. Freamătul din memoria ei semnala că, probabil, se întâlniseră cândva, însă Rosalind văzuse prea multe chipuri perindându-se când era dansatoare la cabaretul Stacojiilor, iar acest agent arăta exact ca genul de oameni care veneau acolo.

— Doar că fac prezentările în cel mai eficient mod posibil, a răspuns Dao Feng. Iată-l pe Hong Liwen, dar...

— Dar mi se spune Orion, l-a întrerupt tânărul în limba engleză. *Enchanté!*[114]

Orion Hong. Acum, că avea un nume, a știut brusc de ce fața lui îi este cunoscută. Fratele lui, Oliver Hong, era partenerul de misiuni al surorii ei. Își petrecuse zile întregi cercetându-l și căutând tot ce putea să afle din clipa în care Celia îi spusese numele lui.

Ochii lui Rosalind au fulgerat curioși spre Dao Feng, însă el nu părea că îi pregătește o capcană. În ceea ce privea identitatea ei naționalistă, Rosalind

era Janie Mead. O fi știut ea deja ceva despre acest Orion Hong, însă el nu știa nimic despre ea.

— Încântată! a replicat Rosalind.

S-a dus spre el, vorbind cât de neutru îi permitea cadența sa firească. Accentul lui Orion părea britanic, dar și franceza îi era impecabilă. Rosalind învățase engleza de la un parizian. O mică greșeală când vorbea, și el și-ar da seama imediat cu cine are de-a face.

S-a oprit în fața lui și i-a întins mâna.

— Janie Mead. Nimic altceva.

Bărbatul i-a prins mâna și i-a scuturat-o amabil. Degetele lui erau reci.

— Tu mi-ai auzit numele chinezesc, dar eu nu-l aud pe al tău? Nu-i cinstit!

Primul lucru peste care dăduse în cercetările ei era că familia Hong era în ruină. Acum câțiva ani, generalul Hong, tatăl lui Orion,fusese acuzat de trădare și, cu toate că Rosalind era cu musca pe căciulă când venea vorba de așa ceva, cel puțin se abătuse doar de la loialitatea datorată familiei; generalul Hong fusese anchetat pentru luare de mită de la firme japoneze, cu toate că până la urmă fusese declarat nevinovat de către superiorii din Guomindang. Totuși, asta provocase mult rău. Doamna Hong îl părăsise, plecând în provincie; se presupunea că împreună cu un iubit. Când izbucnise războiul civil, fiul cel mare dezertase la comuniști, lepădându-se de întregul partid naționalist pentru că era corupt.

Cu toate acestea, în tot scandalul, fiul mijlociu era cel care se bucura de cea mai mare atenție din partea presei. Ziarele adorau să publice la rubricile mondene articole despre copiii naționaliștilor, iar când Rosalind căutase familia Hong, tot ce găsise fusese *Orion, Orion, Orion* – un faimos playboy în zonele orașului locuite de străini, care se culcase cu jumătate dintre elevele din cea mai bună instituție de învățământ din Shanghai, după care absolvise și devenise un donjuan cu normă întreagă.

Fata presupunea că e o acoperire bună pentru un agent secret al naționaliștilor.

Ceea ce nu-l oprea să fie un donjuan cu jumătate de normă.

— N-ai nevoie de numele meu chinezesc, i-a răspuns Rosalind. E rezervat dușmanilor mei înainte să-i elimin din existența lor pământească. Și bătrânilor.

Orion a înălțat o sprânceană neagră. Mișcarea era exersată, însoțită de expresia lui răbdătoare și o buclă a părului frumos pieptănat care i se răzlețise cu o neglijență studiată.

— Încerci să fii amuzantă?

— Râzi cumva?

El și-a dat capul pe spate, lăsând bucla să-i alunece din ochi.

— S-ar putea.

Rosalind nu s-a mai obosit cu altă replică. Nu trecuse decât un minut de când îl întâlnise pe Orion Hong, și el o privea deja ca și cum plănuia în avans zece pași din cum să o cucerească. Îi venea

să-i spună să se lase păgubaș înainte să-și irosească timpul. Rosalind nu simțea atracția fizică așa cum le plăcea tuturor celorlalți s-o descrie, neînțelegând cum e să te uiți la un străin și să te simți prins în mrejele privirii lui. O fascinație vremelnică, în regulă, dar dorință reală să te implici? La ea fusese întotdeauna nevoie de mai mult: o înțelegere, o prietenie. Existau puține șanse ca Orion Hong să aibă acel gen de răbdare când ea știa exact ce fel de om este: frumos. Arogant. Uneltitor. În deceniul ăsta, cine nu era așa?

Orion încă îi ținea mâna de la schimbul de amabilități. Rosalind și-a tras-o din strânsoare și a trecut la shanghaieză, ca să nu mai trebuiască să-și forțeze accentul:

— Așa cum am întrebat atât de amabil înainte, ce înseamnă asta?

În vreme ce Rosalind și Orion erau ocupați cu schimbul lor de replici, Dao Feng stătea în picioare la fereastră, privind gânditor strada. O vreme, n-a reacționat la întrebarea lui Rosalind. Doar și-a dus mâinile la spate, șifonându-și costumul occidental. Când soarele care avea să apună curând s-a revărsat în încăpere, părul lui grizonant s-a făcut alb, îmbătrânindu-l mai devreme.

— Ați auzit de asasinatele din oraș?

Prin mintea lui Rosalind a fulgerat ziarul văzut de dimineață. În fiecare zi erau raportate crime în Shanghai, și erau încă și mai multe care nu apăreau în hârtiile poliției. Concesiunea Franceză, Stabilimentul Internațional, zonele cu chinezii

băștinași – când fiecare era guvernată de altcineva și nimeni nu-și dădea osteneala să comunice în afara jurisdicției proprii, un corp care dispărea era un corp pierdut pe vecie. Pentru ca aceste crime să atragă în așa măsură atenția tuturor...

— Cele provocate de droguri? a întrebat Rosalind. La ce ne gândim, o nouă bandă care se ocupă de marfă? Adevărul e că străzile cam duc lipsă de conducători de când Banda Stacojie s-a contopit cu Guomindangul.

Dao Feng și-a mijit ochii.

— Nu, a răspuns el. Presa a hotărât că sunt droguri obișnuite folosite cu intenție criminală, dar nu sunt droguri. Sunt substanțe chimice din laborator.

Orion se răsucise pe scaun ca să șadă drept. N-a zis nimic, doar și-a lăsat picioarele în jos și și-a rezemat bărbia în palmă.

— Substanțe chimice din laborator? a repetat Rosalind.

Simțea furnicături. Substanțele chimice din laborator care îi curgeau prin vene păreau să devină atente și se repezeau la suprafață ca să asculte.

— De ce fel?

— Nu știm, a răspuns Dao Feng. Informațiile nu circulă așa de repede și avem agenți în diferite părți ale țării care încă cercetează. Ceea ce știm este de unde vin ele. Informațiile preliminare arată că omorurile sunt legate de o companie japoneză sponsorizată de guvernul lor: Seagreen Press.

— Stai, de aceea m-ai ținut aici după ce ți-am dat raportul! s-a amestecat în cele din urmă în vorbă Orion. Ordoni o nouă misiune? Bătrâne, noi *tocmai* am terminat investigarea altei companii japoneze. Nu puteai să aștepți nici măcar o zi?

Dao Feng i-a aruncat o privire tăioasă.

— Crezi că japonezii așteaptă răbdători înainte să ne înghită țara în imperiul lor?

Orion a lăsat din mână paharul cu vin. Și-a dres glasul.

— Mă ții departe de Green Lotus în orele de vârf ale activității.

Rosalind a înălțat o sprânceană. Dao Feng a clătinat din cap, exasperat.

— Seagreen Press, a încercat din nou mentorul ei. La ei acasă se ocupă de importuri de presă. La Shanghai scot un ziar pentru rezidenții japonezi. Obiectivele lor?

Dao Feng s-a aplecat spre ceva care se afla pe unul dintre scaune, apoi a aruncat obiectul spre Rosalind. De data asta fata nu s-a ferit; a întins mâna și a prins din zbor ziarul.

— Propagandă imperială, a încheiat Dao Feng.

Rosalind a dat o pagină. Apoi alta, răsfoind repede.

— Nu pot citi nimic.

Totul era în japoneză.

— Exact.

Dao Feng s-a apropiat de ea și i-a smuls ziarul din mână în ciuda țipătului de protest al lui Rosalind. A lăsat ziarul să cadă în fața lui Orion.

Acesta a oftat, netezind prima pagină.

— „Un personaj monden moștenește o avere uitată, donează fonduri..."

— Uite ce o să procedăm! l-a întrerupt Dao Feng. Agenția face angajări. Ajutoare băștinașe, pentru că e mai favorabil pentru impozite, și forțe noi, preferabil tineri abia ieșiți de pe băncile școlii, ca să-i poată plăti mai puțin. Au două posturi vacante – un ajutor de traducător și un ajutor de recepționist –, așa că tragem niște sfori și vă trimitem pe amândoi. În agenție există o întreagă celulă care se ocupă de plănuirea acestor otrăviri, urmând instrucțiunile guvernului lor ca să destabilizeze orașul. Depistați celula, facem arestări, Shanghaiul trăiește veșnic fericit după aceea și nu suntem invadați ca Manciuria!

Rosalind și-a smucit capul în sus. Explozia de pe calea ferată din noaptea trecută. Strădania frenetică a polițiștilor să folosească Banda Stacojie drept țap ispășitor înainte să fie învinovățite trupele chineze. Făcuse ceva cercetări de dimineață, după micul-dejun – într-adevăr, partea de cale ferată lovită le aparținea japonezilor. N-ar fi fost surprinsă dacă oamenii lor ar fi provocat explozia ca să fabrice o dovadă despre incompetența chinezilor și să ofere un motiv pentru invazie.

— Manciuria a fost *deja* invadată? Eu...

Dao Feng i-a aruncat o privire aspră, iar ochii i s-au întors o clipă spre Orion. Rosalind și-a înghițit restul vorbelor, prinzând din zbor avertismentul.

Aveau să discute asta mai târziu: nu era nevoie ca Orion Hong să audă raportul ultimei ei misiuni.

Însă apărea întrebarea de ce se afla el aici, de fapt, primind o misiune împreună cu ea. Ca să nu mai vorbim de întrebarea de ce *Rosalind* era implicată într-o operațiune de spionaj pe termen lung. Era o asasină trimisă pentru uciderи rapide și pentru vânarea unor anumite ținte. Să se infiltreze într-o firmă și să găsească amenințări din partea străinilor – putea să facă asta, desigur. Doar fusese antrenată să prindă informații și să folosească noi acoperiri.

— Și totuși... de ce?

— Cred că am spus tot, a încheiat Dao Feng. Întrebări? Comentarii? Probleme?

— Da, a răspuns Rosalind, smucindu-și bărbia spre Orion. De ce nu-l poți trimite singur acolo?

Dao Feng a clătinat din cap.

— E o atmosferă tensionată. Țara e încă în război civil, chiar dacă Shanghaiul nu-i simte efectele la fel ca zona rurală. Uite câți spioni comuniști au fost prinși în ultimii ani din cauză că erau bărbați care locuiau singuri și stârneau bănuieli!

Rosalind a clipit.

— Ia stai un pic – locuiau singuri, spre deosebire de...

— Ce contează cum au fost prinși comuniștii? a întrebat în același timp Orion. Nu suntem comuniști, și Guomindangul este cel care face

arestările. Puneți-mă într-un apartament sub un nume fals și lăsați-mă în legea mea!

— Nu *tot* Guomindangul știe de tine, Hong Liwen. Doar dacă nu vrei ca unitatea noastră secretă să fie dezvăluită întregului partid.

Orion și-a țuguiat buzele, dus pe gânduri, dar n-a ripostat. Era o justificare vagă, și Rosalind și-a încrucișat brațele, cu ochii îndreptați iar spre ziarul din fața lui. O aduseseră pe *ea* într-o misiune în care aptitudinile nu i se potriveau cu totul. Ceea ce însemna că, poate, nu se afla acolo doar pentru misiune, ci ca să vegheze asupra celui care era în stare s-o îndeplinească. În acest oraș, când cunoșteai o limbă erai asociat într-un fel sau altul cu cultura ei. Dacă Orion cunoștea japoneza, iar acum câțiva ani tatăl lui fusese bănuit că este *banjian*...

— Ce-ai vrut să spui, a încercat iar Rosalind, când ai zis că acei comuniști au fost prinși din cauză că locuiau singuri?

Dao Feng și-a fluturat mâna spre ea ca și cum i-ar fi picat greu fisa.

— Poveștile voastre de acoperire trebuie să aibă logică, la urma urmei. Dacă Hong Liwen se angajează cu alt nume, nu mai poate să locuiască în casa tatălui său.

Acum Orion se molipsea de la nedumerirea lui Rosalind.

— Deci... voi locui singur?

— Nu, nu! Așa cum spuneam, e prea suspect.

— Atunci...

Rosalind a schimbat iute o privire cu Orion, care era la fel de nedumerit.

— Ea unde locuiește?

— Cu tine.

În încăpere s-a lăsat tăcerea. Rosalind credea că nu auzise bine.

— Poftim?

— Scuze, am sărit peste partea asta? Vă căsătoriți. Pentru această misiune renunțați la numele de cod actuale și deveniți un agent secret combinat. Bine ați venit în unitatea noastră secretă, Maree Înaltă!

Rosalind s-a înecat cu saliva. Fața lui Orion s-a luminat, apoi a sărit în picioare foarte încântat.

— Oh? Ar fi trebuit să începi cu asta.

— Cu siguranță nu-i necesar, a hârâit Rosalind.

— Noul vostru loc de muncă este la trei străzi de locuința voastră, i-a spus Dao Feng lui Rosalind. Acoperirea de soț și soție vă oferă scuza să fiți un pic ciudați și rezervați până vă obișnuiți acolo. Să vă spuneți unul altuia în pauza de prânz ce ați mai aflat, fără să păreți suspecți. Și vă oferă un partener inerent când discutați cu colegii fidelitatea față de guvernul lor și descoperiți dacă au formulat planul de-a vă ucide oamenii în tot orașul. Om fi noi un pic împrăștiați când vine vorba de eforturile de război, dar suntem profesioniști care am gândit foarte bine planul de acțiune.

Rosalind simțea nevoia să se așeze. Era prea mult. Avea să-i fie imposibil să ascundă ciudățeniile

lui Lady Fortune cu cineva aflat tot timpul în spațiul ei. Lipsa de somn, a rănilor – toate astea făceau parte din identitatea lui Rosalind, nu a lui Janie Mead. Dacă Dao Feng n-avea încredere deplină în Orion, de ce ar trebui să aibă Rosalind?

Dar, înainte să mai apuce să protesteze, ușa salonului privat s-a deschis, iar o chelneriță și-a vârât capul înăuntru și i-a făcut semn lui Dao Feng că este nevoie de el. Dao Feng a ieșit, însă Rosalind l-a urmat repede, strecurându-se pe ușă chiar înainte să se închidă.

— Dao Feng! a șuierat Rosalind pe coridor. Chiar nu pricepi ce se întâmplă? De ce îmi dai *mie* misiunea asta?

— E nevoie de tine, a răspuns răbdător Dao Feng, făcându-i semn chelneriței să meargă mai departe. Ești un agent secret foarte iscusit...

— Încetează! Scutește-mă de discursul tău învățat pe dinafară! i-a tăiat vorba Rosalind.

A aruncat o privire în spate, spre salonul privat. De obicei nu auzea nimic de pe coridor când era înăuntru, așezată la o masă, așa că nu putea decât să spere că Orion nu e lipit de ușă, trăgând cu urechea.

— Lucrez pentru tine la curățarea orașului de Florile Albe. Lucrez pentru tine la eliminarea dușmanilor care acționează împotriva Shanghaiului. Nu lucrez pentru alte motive.

Dao Feng și-a ridicat bărbia, încuviințând.

— Așa este. Și te trimit în această misiune ca să-i găsești pe dușmanii orașului. Nu văd care e

problema.

— Problema e că m-ai antrenat ca să-i *omor*. Nu să fac liste. Nu să vânez o *celulă teroristă* sau orice se petrece acolo...

La asta, Dao Feng a privit în cele din urmă spre salonul privat, apoi a prins-o pe Rosalind de cot și s-au îndepărtat cu câțiva pași. Când s-a încruntat, laba gâștei din jurul ochilor s-a adâncit; uneori îi amintea lui Rosalind de Stăpânul Cai, care și el părea mereu concentrat când verișoara ei îi aducea informații pe care nu-și dorea să le audă.

— Ascultă-mă, Lang Shalin! a reluat Dao Feng, coborând vocea. Hong Liwen e un spion foarte bun. E eficient. Are printre cele mai multe succese din unitatea secretă. Însă asta nu-i o misiune ușoară. Sunt în ea prea multe lucruri care n-au logică, iar motivul pentru asta ar putea să fie *banjian*. E posibil să se afle acolo cineva sub acoperire. Am putea să avem în Guomindang dezertori. Știi cum sunt japonezii: se îngroapă în umbre cu mult înainte să iasă la lumină. Și...

A tăcut. Rosalind a strâns din fălci.

— Și n-ai încredere în Hong Liwen, a presupus ea.

— Am încredere în el într-o anumită măsură, a corectat-o Dao Feng. Dar cel mai mult am încredere în tine. Oricine din acest oraș poate fi influențat dacă prețul e corect. Însă tu... nu cred că există ceva sub cerul acestui oraș care să te poată cumpăra după ce ai luat o hotărâre. Am nevoie să fii implicată în asta. Acordă-i acestei operațiuni

câteva luni din timpul tău! Îți promit că după aceea vor fi Flori Albe de eliminat!

Rosalind și-a răsucit pe deget o șuviță. Încordarea luptei i-a părăsit umerii, iar trupul i s-a înmuiat.

— Bun! a zis încet.

S-a făcut parcă și mai mică.

— Și dacă nu sunt o spioană foarte bună?

Dao Feng i-a tras un bobârnac în tâmplă. Rosalind s-a dat înapoi, stropșindu-se cu un „Au!", însă el a săgetat-o cu privirea, așa că n-a mai zis nimic.

— Nu te-am crescut să ai așa de puțină încredere în tine.

— *Poftim?* Nu m-ai *crescut* deloc.

— Ba sigur că te-am crescut. Eu te-am adus pe lume ca Lady Fortune. Acum, întoarce-te acolo și vorbește cu Hong Liwen! Lipsesc doar un pic.

Dao Feng s-a grăbit să intre în sala principală a restaurantului, iar Rosalind a răsuflat adânc, s-a răsucit pe călcâie și s-a întors în salon. A deschis ușa și a intrat, cu buzele strânse într-o linie subțire. Pe dată, Orion a sărit în picioare, dând să spună ceva.

— Nu! l-a oprit Rosalind.

Gura lui s-a închis cu un pocnet sec.

— Încă n-am zis nimic.

— Era un avertisment preliminar. Încerc să gândesc.

Orion și-a încrucișat brațele.

— Ești foarte țâfnoasă. Mă așteptam ca soția mea să nu fie așa de țâfnoasă.

— Nu sunt soția ta, abia a reușit să zică Rosalind printre dinții încleștați.

— Nu încă. Crezi că ne vor da și un certificat fals? O să-ți cumpăr o verighetă. Ce îți place? Argint? Aur?

— Vrei să taci odată...

— Nu-i nimic dacă ești țâfnoasă. Cred că e o chestie tare drăgălașă...

Rosalind a înșfăcat pumnalul pe care Dao Feng îl aruncase spre ea și a ochit. Crezuse că ar fi o amenințare foarte bună, că Orion o să tresară când ridică brațul, însă el doar a rânjit, îndreptându-și spatele. Ochii li s-au întâlnit. Ai lui aveau un soi de voioșie, ca și cum ar fi spus „Continuă, te rog! Nu te sfii!"

Ușa s-a deschis iar. Pumnalul a căzut pe masă, zăngănind.

— Bine! Voi doi, haideți cu mine!

Dao Feng a plecat înainte să primească un răspuns. Rosalind a fost prima care a ieșit, cu Orion imediat în spate. Cu toate că mergea repede, n-a reușit să-l ajungă din urmă pe Dao Feng decât afară din Golden Phoenix, iar asta numai pentru că el primea alt mesaj de la un soldat în uniformă.

Lângă bordură era trasă o mașină.

— Urcați! le-a cerut Dao Feng.

— Unde mergem?

Orion deschidea deja portiera din spate, invitând-o pe Rosalind să urce.

— E un drum scurt, a răspuns Dao Feng fără să răspundă cu adevărat, apoi a urcat lângă șofer. Se pare că ne-au ușurat treaba.

Rosalind a tras repede de *qipao*, s-a aplecat ca să urce și a alunecat pe bancheta din spate, mușcându-și obrajii pe dinăuntru. De îndată ce Orion a trântit portiera, șoferul a pornit prin Concesiunea Franceză și a luat-o în jos pe strada Ningbo, trecând pe lângă birouri municipale și secții de poliție.

Intrau în zona chinezească a orașului, iar Rosalind avea o idee vagă despre ce erau duși să vadă.

Mașina s-a oprit. La stânga se aflau mai mulți oameni adunați în jurul unei alei, bulucindu-se cu coșurile de cumpărături strânse la piept. Rosalind presupunea că trebuie să fie prin apropiere o piață, însă nu venise prea des pe aici în ultima vreme, iar tarabele și vânzătorii își schimbaseră de prea multe ori locul ca să fie sigură.

Dao Feng a coborât din mașină. Rosalind și Orion l-au urmat, amândoi tăcuți acum, simțind pe piele încordarea care semnala un necaz, apăsarea din aer care semnala primejdia. Când Dao Feng s-a îndreptat spre mulțime, cei doi s-au tras într-o parte, lăsând la vedere soldații care păzeau aleea și îi țineau la distanță pe privitori sub amenințarea puștilor.

Soldații au făcut loc pentru Dao Feng. Nu era în uniformă și nici nu era identificabil în niciun alt fel, și totuși n-au schimbat între ei decât mici

semne din cap înainte să-i lase drum liber, iar el a dispărut pe alee.

— Se presupune că trebuie să-l urmăm? a întrebat Orion.

— Evident, a bodogănit Rosalind și a înaintat grăbită.

Zidurile aleii erau destul de înalte ca să ascundă soarele. Pe gât i se furișa frigul în vreme ce se apropia de Dao Feng și cadavrul lângă care stătea lăsat pe vine.

Avea membrele răsfirate în toate direcțiile. Capul îi atârna într-o parte într-un unghi nefiresc. Era o treabă făcută în grabă – oricine o fi fost ucigașul o făcuse repede, neavând timp să prindă victima și s-o așeze pe jos.

— Vedeți asta? a întrebat Dao Feng.

S-a întins spre cadavru și i-a ridicat un braț. Pielea devenise deja de un alb respingător, așa încât cercul roșu din scobitura cotului aproape că strălucea.

— Locul unei injecții. Prea mare ca să fie de la acele folosite de drogați. Prea mare sângerarea și scurgerea de lichid ca să fie reacția la orice drog normal, nu când cele mai multe din acest oraș sunt distribuite în siguranță de când le-au adus străinii.

— Te credem deja, a replicat Rosalind.

Se simțea un pic îngrețoșată. Era ironic, își dădea seama – o asasină sensibilă.

— Ce rost are asta?

— Doar o aducere aminte pe lângă ciorovăiala îngrozitoare pe care am auzit-o mai devreme.

— Eu nu mă ciorovăiam, a ripostat încet Orion.

Când Rosalind l-a privit cu coada ochiului, a constatat că mâinile lui mototoleau mânecile. Nu-și putea lua ochii de la cadavru, și expresia lui avea o nuanță verzuie de dezgust.

Dao Feng a lăsat din mână brațul cadavrului, care a căzut la loc pe ciment cu un *fleoșc* jalnic. Nici măcar nu suna adevărat.

— Ziarele au raportat doi. După socoteala noastră, sunt peste zece, începând de acum câteva luni – poate chiar ani. Sunt sigur că mai sunt și alții care urmează să fie descoperiți, știind câte alei și unghere se află în Shanghai și în împrejurimi. Să nu credeți că aveți o sarcină ușoară pentru că am găsit deja sursa uciderii acestor oameni! Dacă dăm cărțile pe față înainte să fie prinși toți, pur și simplu se vor reorganiza și o vor lua de la capăt. Dacă dăm cărțile pe față înainte să smulgem ultima rădăcină imperialistă putredă înfiptă în pământ, vor apărea iar precum ciupercile după ploaie când condițiile sunt favorabile și revin grădinarii binevoitori.

Rosalind s-a foit, stingherită. La fel a procedat și Orion, ba chiar a făcut un pas în spate când Dao Feng s-a ridicat brusc, părând mult mai înalt decât era de obicei.

— Așadar, a reluat acesta în timp ce soarele cobora sub orizont. Sunteți gata să vă apucați de lucru?

---

[14] „Încântat!", în lb. fr., în orig.

7

DINCOLO DE MARGINEA ORAȘULUI Shanghai se afla un mic atelier fotografic specializat în portrete de logodnă și de nuntă. Niciodată nu era mult de lucru, dat fiind că pe acolo nu erau mulți care să-și permită astfel de poze, ceea ce le convenea de minune celor patru angajați. În fiecare zi descuiau ușa scârțâitoare de la intrare și pregăteau paravanele pentru doi sau trei clienți care se abăteau pe acolo și se preumblau un pic, apoi plecau. Orășenii de aici n-aveau de cheltuit decât mărunțiș, mai potrivit pentru mulțimea de prăvălii cu colțunași și piețe de pește de pe străduță.

Lipsa clienților n-avea mare importanță; atelierul nu le verifica niciodată profitul săptămânal și nu le calcula pierderile. Cu toate că aveau aparate de fotografiat frumoase și știau cum să facă un portret în rarele ocazii în care un client chiar le folosea serviciile, atelierul era fațada agenților comuniști instalați lângă oraș ca să urmărească mișcările inamicului.

— De ce ținem încă deschis? Voi n-aveți familii la care să vă întoarceți?

Vocea ironică a bubuit prin ușa dublă, iar Celia Lang și-a ridicat privirea din locul în care mătura,

smulsă din visare. Se gândea la ultimele lor hărți, la care lucrau ca să le trimită forțelor militare din rezistență. Își îndeplineau sarcina la periferia Shanghaiului, în ceea ce era, strict vorbind, provincia Jiangsu, pentru că forțele naționaliste din oraș se adunau la baze de aici, gata să fie trimise în zona rurală pentru valurile ulterioare ale războiului. Cei patru erau deja de câteva luni în acest atelier, și probabil avea să mai treacă doar o lună până să-și termine raportul și să fie trimiși altundeva.

— Slavă Domnului că toți din familia mea sunt morți! a răspuns Audrey de la biroul din față. Care e scuza ta?

Oliver a intrat în atelier și a împins cu piciorul opritorul, ca ușa să se poată închide în urma sa. I-a aruncat lui Audrey o privire ironică. Nu-l așteptau înapoi decât a doua zi dimineață, așa că fie terminase mai repede treaba în Shanghai, fie fusese izgonit. Știind cum își îndeplinea Oliver sarcinile — cu cuțitele împinse în față, doborând uși și julind bocancii —, amândouă erau variante la fel de posibile.

Oliver și-a suflecat mânecile. O geantă mare, neagră, i se bălăngănea leneș în mână în timp ce stătea rezemat cu un cot de birou și strâmba din nas spre Audrey.

— Dacă ți-ai da la fel de multă osteneală să fii recepționeră câtă ți-ai dat să fii comediantă, afacerile ar merge strună.

— Nu mă învinui pe *mine* pentru faptul că nu ne merg bine afacerile! a ripostat cu voioșie Audrey.

Într-un colț se afla un posibil client care se uita la prețurile lor, dar știau că peste câteva minute acesta o să se întoarcă în frigul de afară, considerând că excursia în atelierul fotografic nu-i decât un episod din plimbarea lui de seară.

— Probabil toți îți văd fața înspăimântătoare și fug de aici țipând.

Oliver doar s-a încruntat și mai tare, iar Celia s-a răsucit, ascunzându-și zâmbetul cu umărul.

— Hei, tu ce tot chicotești acolo?

Celiei i-a pierit zâmbetul. Oliver o văzuse. Sigur că da – îi scăpau foarte puține lucruri, încă de când se cunoscuseră, pe o alee plină cu muncitori care luptau pentru revoluție, și ghicise că ea e cineva din elita Stacojie care se îndepărtase de locul în care ar fi trebuit să fie. Oliver părea important; Celia s-a gândit că e unul dintre conducători. După ce se înscrisese oficial în partidul comunist și fusese repartizată în echipă cu el, descoperise că e ținut la mare cinste doar pentru că este fiul unui general naționalist, iar dezertarea la inamic fusese un gest puternic de implicare.

Cu toate că acum, practic, Celia avea același statut cu el, Oliver comunica mai des cu superiorii lor. Nu știa de ce se tot duce el în Shanghai și nici nu întrebase. Nu pentru că n-ar fi vrut să știe, ci pentru că întreaga lor linie de acțiune se baza pe secrete. În orice direcție puteau să se producă scurgeri de informații, și era mai bine să nu știi nimic dacă erai cumva prins și torturat, în loc să-ți

retezi singur limba cu dinții ca să-și protejezi camarazii agenți.

— Mă gândesc la cafeaua din Concesiunea Franceză, a răspuns Celia și a pășit într-o parte ca să-l lase pe clientul rătăcitor să se uite la ramele de pe perete. Mi-ai adus și mie una?

Cu toate că Oliver și-a păstrat expresia impenetrabilă, în ochi avea o sclipire când a ridicat în mână geanta și a scos din ea un termos. Celia a rezemat mătura de dulap și s-a apropiat de el cu brațele întinse de parcă îi era înmânat un copil.

— S-ar putea să fie deja rece, a zis Oliver. Deși m-am străduit cât am putut să-l țin bine înfofolit.

Celia și-a lipit fața de termos, savurându-și fericirea. În clipa asta nu mai conta nimic: nici războiul lor civil, nici îngrijorarea pentru sora ei aflată în oraș, nici progresul propriei misiuni. Doar această cafea, amintindu-i de zilele mai simple de la Paris, unde ea și Rosalind crescuseră, făcându-și o lume doar a lor.

Audrey a mormăit ceva de la birou. Celia a tresărit și s-a uitat la ea.

— Ce-ai zis?

— A, nimic!

Audrey le-a făcut semn cu ochiul, apoi și-a adunat lucrurile și s-a pregătit să se retragă în fundul atelierului, unde aveau cu toții camere. Niciunul nu se mai întorcea la casele lor reale. Doar la unele improvizate, în funcție de ce voia partidul de la ei.

— Cred că am auzit-o pe Millie strigându-mă, așa că vă las să închideți. *Wan an.*[45]

A plecat repede; pantofii cu talpă de pânză nu scoteau niciun sunet pe podeaua acoperită cu linoleum. Cu siguranță Millie n-o striga din spate pentru că Millie se ducea la culcare scandalos de devreme. Deși Audrey n-a repetat ce zisese, lui Celiei i s-a părut că sunase cam ca „Umblăm cu preferințe, văd".

Era clar că auzise și Oliver. S-a uitat urât după Audrey o vreme, apoi s-a destins. Numai că a urmat o fulgerare a ceva întunecat sub guler când s-a mișcat, iar mâna Celiei s-a repezit ca un șarpe și l-a prins de falcă să poată vedea mai bine înainte ca el să poată să protesteze.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat.

O porțiune cu zgârieturi inflamate pornea de la guler în jos, sub cămașă.

— O mică încăierare, a răspuns Oliver.

Din obișnuință, vorbea întotdeauna vag chiar și când nu era riscant pentru nicio informație, iar asta o enerva la culme pe Celia. Și-a tras mâna, mijindu-și ochii; Oliver i-a susținut calm privirea. În cele din urmă, cu toate că Oliver n-ar fi recunoscut asta deschis, intimidarea Celiei a funcționat, iar el și-a răsucit fără vorbe palmele ca să-i arate încheieturile degetelor, și ele zgâriate.

— Încerci să ajungi în spital?

Vocea ei se ridicase cu o octavă.

Gura lui Oliver a zvâcnit.

— Scumpa mea, știi că n-am nevoie decât de tine să-mi oblo-jești rănile.

— Oh, îți *dau* eu niște răni de oblojit.

— Au, ești dură!

Oliver și-a strâns palmele.

— Te rog să nu-ți faci griji! Am avut o mică ciocnire pe stradă – asta-i tot.

— Dușmani? a întrebat Celia.

Voia să zică „naționaliști", fără să rostească tare cuvântul, ca și cum simpla pomenire le-ar fi invocat prezența.

Oliver n-a răspuns. A prins-o de cot înainte să se strecoare pe lângă ea.

— Mă duc să scriu o scrisoare. Ai nevoie de ceva?

— Nu, a pufnit Celia, silindu-se să-și alunge o parte din iritare. Îți mulțumesc pentru cafea!

Oliver i-a aruncat un zâmbet liniștit, apoi a dispărut în fundul atelierului. Rămasă singură, Celia a luat o cârpă și a început să deretice, ștergând geamurile și alungând praful care se aduna după o zi lungă fără activitate. Începuse să se deprindă cu aceste rutine cotidiene. Oricât i-o fi făcut propaganda naționalistă să pară spioni competenți ieșiți dintr-un film de la Hollywood, a fi agent secret comunist nu însemna decât să deseneze hărți, să numere tancurile care veneau în fiecare săptămână și, rareori, să se furișeze în puterea nopții atunci când diviziile armatei Guomindangului se deplasau pe șoseaua principală a orașului ca să afle unde e următorul lor loc de

popas. Comuniștii intraseră în ilegalitate. Nu era bine să atragă atenția asupra lor. De la ei nu se aștepta decât să-și păstreze acoperirea de oameni de rând, altfel erau prinși, și deja numărul lor tot scădea. Celia era sigură că sora sa făcea mult mai mult, umblând de colo-colo și tăind beregate ca agent secret al guvernului actual.

— Hei!

Celia s-a uitat peste umăr, cu degetele oprite pe una dintre încuietori. De îndată ce a văzut că nu-i decât Audrey, iarăși, rezemată de o vitrină, Celia s-a întors la încuietori. Avea să încuie întâi partea stângă, apoi pe cea dreaptă după ce pleca ultimul client.

— Credeam că te-ai dus deja în camera ta.

— E încă devreme, a răspuns Audrey.

A ascultat ostentativ dacă e vreo mișcare în spate, ca și cum Oliver ar fi putut să iasă și s-o certe.

— Știi de ce s-a dus în oraș mâniosul?

— Prin „mâniosul" presupun că înțelegi Oliver? a zis Celia ironic. Nu știu. Tu știi?

Audrey a plesnit din limbă.

— De aceea te întreb pe *tine*, Celia.

Ușa din stânga s-a închis cu un clic. Faptul că încuietoarea era ruginită se vedea mai ales când era mai cald afară.

— De ce presupui că am informații despre el?

— Ce altceva șopteați voi doi acolo? Să nu-mi spui că erau dulcegării!

Celia a aruncat în Audrey cu cârpa murdară din mână. Fata a țipat și a plesnit bucata de material

înainte să-i poată ateriza pe față.

— Eu îmi văd de treaba mea, a răspuns Celia.

Oftând, Audrey a ridicat cârpa și a rotit-o în vreme ce mergea cu pași mici după Celia, fără s-o ajute cu nimic la închidere. Cei din echipă nu-și cunoșteau unii altora trecutul; Celia nu-și dădea seama cum de cineva așa de leneș și de gură-spartă ca Audrey ajunsese să fie un agent comunist. Ea și Millie erau nou-venite, așa că li se dăduse această sarcină mai degrabă pentru antrenament decât pentru altceva. Curând aveau să se mute altundeva; era mai bine să vorbească mai puțin despre felul în care ajunseseră acolo, ca nu cumva cineva să devină trădător și să nimicească întreaga celulă. Doar Oliver știa totul despre Celia – inclusiv faptul că numele primit la naștere nu era Celia, nici Kathleen –, și asta pentru că se întâlniseră cu mult înainte și lucrau împreună de câțiva ani, de la izbucnirea războiului civil. Ea se prezenta doar „Celia" – sau Xiliya când era printre chinezi – și nu spunea nimic altceva despre sine.

Mă rog... presupunea că cei mai mulți dintre superiorii săi știau că Celia fusese odinioară asociată cu Stacojiii, chestie care ținea mai degrabă de necesitate decât de alegere. Numai că ei încă presupuneau că Celia e un nume fals și numele ei adevărat e Kathleen, când, de fapt, era exact invers. Avusese mâinile legate: după prima revoluție, când fumul se împrăștiase și praful se așternuse la loc pe pământ, începuseră să circule prin Shanghai afișe cu copiii Stacojiilor, ca să întărească moralul. Fie și

doar ca să nu fie bănuită de lipsă de loialitate, Celia le spusese superiorilor respectivi că fusese cunoscută sub numele de Kathleen Lang și fusese mâna dreaptă a moștenitoarei Stacojii.

Se așteptase să stârnească oroare. În loc de asta, i se acordase aproape același tratament ca lui Oliver când acesta dezertase de la naționaliști. Își închipuiseră că ea se îndepărtase de Banda Stacojie și alesese o cauză dreaptă. Se gândiseră că asta o face să fie demnă de încredere. Dacă ar fi știut ei că nu-i fusese deloc greu să-și împacheteze bagajele și să plece din casa Stacojie... Se întorsese în vila familiei Cai luni în șir după ce trecuse de partea cealaltă, ținându-și gura și păstrând secretă afilierea. Unii poate că ar fi crezut că fusese nevoie de luptă și o strădanie explozivă ca să plece, însă ea nu trebuise decât să iasă pe ușă, și n-o oprise nimeni. Banda Stacojie începuse de mult să piardă controlul, puțin câte puțin. Ca firele răzlețite dintr-o eșarfă ce se agață de orice obiect ascuțit pe lângă care treci, până ce într-o bună zi te uiți și nu mai ai nimic în jurul gâtului.

Celia nu lăsase mare lucru în urmă când plecase. Și sora sa se pregătea să plece. Verișoara sa — cea mai bună prietenă — era deja... altundeva.

— Ești sigură că nu știi nimic? a iscodit-o iar Audrey.

— Și dacă aș ști, a ripostat Celia, zdrăngănind cheile atelierului în vreme ce aranja biroul lăsat de Audrey în dezordine, mi-aș șterge-o din creier. N-

am nevoie să știu tot ce nu-i important pentru misiunea pe care o avem.

Cu toate că la comuniști fusese acceptată ca fostă Stacojie, partea dificilă a acelei povești era că dezvăluia și faptul că este sora lui Rosalind Lang. Comuniștii aveau spioni în rândurile naționaliștilor – era un lucru recunoscut pe față de toată lumea. Oricât se străduiau ei să elimine agenții dubli la câteva luni o dată, existau comuniști plantați în unele locuri care dezvăluiau informații despre Guomindang pe care nici măcar unii membri ai acestuia nu le cunoșteau. Cum ar fi faptul că unitatea lor secretă avea o armă, o fată care nu putea nici să doarmă, nici să îmbătrânească, și care putea să le doboare unul după altul inamicii, neobosită. Cum ar fi faptul că naționaliștii susțineau că numele fetei este Janie Mead și e o agentă obișnuită, însă conducerea comuniștilor aflase de multă vreme că e, de fapt, Rosalind Lang, prin venele căreia curgeau chimicale ciudate. Uneori Celiei i se cereau rapoarte despre acțiunile lui Rosalind în oraș. De fiecare dată dădea același răspuns: „Nu știu nimic. Nu mai țin legătura cu Rosalind Lang; nici ea n-ar accepta să ia legătura cu mine."

Erau minciuni, desigur. Chiar dacă Celia era loială față de comuniști, principala sa loialitate era față de sora sa, s-o țină în siguranță.

Audrey a bătut din picior, prefăcându-se nemulțumită.

— De unde știi că nu-i important? Am auzit că Oliver a primit controlul asupra Preotului.

Capul Celiei a țâșnit în sus.

— *Poftim?*

— Oh!

Colțul gurii lui Audrey s-a ridicat, disprețuitor.

— Așadar, bârfa îți atrage atenția, la urma urmei, domnișoară Mare-și-Tare.

— Așa ceva n-are cum să fie simplă bârfă.

Celia a aruncat o privire spre coridor, ca și cum Oliver ar fi putut să iasă în orice clipă. „Preotul." Agenții aflați în misiune primeau întotdeauna un nume de cod, așa încât superiorii să poată vorbi despre progresele lor fără să dezvăluie cine este agentul respectiv, pentru cazul în care informația ieșea la iveală și îl vânau naționaliștii. Și cu siguranță informațiile circulau tot timpul. Așa știa întregul lor partid aflat în ilegalitate că Preotul e cel mai faimos asasin al lor, un trăgător de elită care nu-și rata niciodată ținta.

Celia nu avea rang destul de înalt ca să știe cine este Preotul. Nu se gândise nici că Oliver ar avea un astfel de rang – cu atât mai puțin să-l *controleze*.

— Pari surprinsă, a comentat Audrey.

Surprinsă, cu un strop de îngrijorare pentru sora sa. Întotdeauna își făcea griji pentru sora sa, dar mai ales atunci când discuțiile ajungeau la alți asasini. Identitatea lui Rosalind fusese deconspirată în anumite locuri. Cea a Preotului era ultrasecretă. Dacă Preotul o vâna pe Rosalind într-o acțiune

militară, Rosalind nici măcar n-avea să-și dea seama ce i se întâmplă.

Celia și-a recăpătat cârpa cu o smucitură.

— N-ai de desenat hărți? Întinde-o!

Zâmbind blajin, Audrey s-a tras înapoi înainte s-o poată plesni Celia încă o dată cu cârpa.

— Bine! Dar spune-mi dacă...

Brusc s-a auzit cum cade ceva, atrăgându-i atenția Celiei, care a tresărit. Clientul care se uita pe acolo lovise cu cotul unul dintre aparatele de fotografiat. Celia n-ar fi dat importanță incidentului, însă bărbatul, în graba lui de a pune aparatul la loc, ridicase brațele, lăsând la vedere o sârmă care ieșea din buzunarul pantalonilor.

— Hei!

Din doi pași mari, Celia a și fost lângă el. Cu o mână l-a prins strâns de braț, iar pe cealaltă a întins-o spre sârmă. A smuls-o afară, și dispozitivul dreptunghiular a scos un pocnet înainte să iasă din buzunar. O scânteie i s-a plimbat pe deget, sarcina electrică fiind palpabilă când trecea între capătul dinspre microfon și celălalt capăt.

Audrey s-a repezit la dispozitiv pe care l-a ridicat și l-a examinat rapid. Pe o parte era un logo evident naționalist: soarele radios albastru și alb. Aveau tupeul să pună pe toate un semn de identificare oficial, chiar și pe materialele de spionaj.

— Un transmițător, a zis Audrey. Cu decalaj de treizeci de secunde pentru cine este la capătul celălalt, presupun.

A întâlnit cu ușurare vizibilă privirea Celiei. Tot ce spuseseră și ar fi putut să fie dăunător era în ultimele treizeci de secunde. Desigur, asta nu rezolva problema clientului care deținea informațiile...

Bărbatul s-a smuls din strânsoarea Celiei și s-a repezit spre ușă.

— Mă ocup eu de el, a zis Audrey, luând-o la fugă. Adu-l pe Oliver!

— *Merde!*[16] a mormăit în barbă Celia.

Poftim, crezuse că avea să fie o noapte liniștită!

— Oliver!

A dat fuga în spate și s-a oprit alunecând în fața ușii camerei lui.

— Oliv...

Încheieturile degetelor sale încă nu atinseseră lemnul când Oliver a smucit în lături ușa, arătând îngrijorat.

— Ce-i cu zarva...

— Am avut o iscoadă. Naționalist.

Oliver s-a mișcat imediat. Întotdeauna se năpustea printre oameni ca și cum fi avut războiul pe urme, iar comportamentul era și mai intens când exista o amenințare reală. Celia nu era departe în urmă: ieșise din atelier și se uita împrejur. Audrey îl făcuse pe bărbat să se întindă pe trotuar, iar acum acesta își ținea mâinile desfăcute în față și stătea nemișcat în vreme ce Audrey îi ținea pistolul la cap.

La ora asta nu era în jur niciun martor. Oamenilor le plăcea să stea în case – era prea

periculos să fii pe afară când soldații puteau să patruleze noaptea și să facă orice pofteau.

Oliver s-a dus fără grabă spre ei, cu mâinile la spate. Gulerul îi flutura în vânt, iar unul dintre nasturi era desfăcut, relaxat.

— Așadar, a început el. Ce s-a întâmplat aici?

— Nu sunt agent, a șoptit bărbatul de pe jos. Cineva a vrut doar să supraveghez fiecare atelier din oraș pentru a scoate la iveală orice personaje suspecte. N-am găsit nimic, jur!

— Simplul fapt că te justifici în fața noastră ne arată că, în realitate, știi că suntem personajele suspecte pe care le caută ei, a zis Oliver sec. Audrey? Ce a auzit?

Audrey și-a reținut vizibil o tresărire.

— Vorbeam despre Preot, a răspuns ea.

— N-o să spun nimic! a insistat bărbatul. Nu știu ce înseamnă nimic din toate astea! Pot să tac. Pot să-mi țin gura ferecată ca un mormânt.

Celia s-a apropiat încet de Oliver din spate și i-a pus cu grijă mâna pe braț.

— E adevărat. N-a auzit mare lucru. Chiar nimic care să fie catastrofal.

Oliver n-a scos o vorbă. A venit o rafală de vânt, cântând cu însuflețire pe un ton ascuțit, iar sunetul s-a răsucit în jurul celor trei agenți care stăteau în picioare, încordați. Orașul părea că ține neapărat să se jeluiască pentru a compensa tăcerea lui Oliver.

Brațul lui Audrey a șovăit, iar arma s-a lăsat în jos.

— N-ar fi prea rău dacă l-am lăsa să plece...

Înainte ca vreunul dintre ceilalți să-și dea seama ce face, Oliver a scos din buzunar pistolul și l-a împușcat pe bărbat în frunte. Împușcătura a răsunat tare și așa de rapid, că ar fi putut să fie doar închipuită. Celia a tresărit, simțind cum un strop mic îi aterizează pe obraz.

Bărbatul parcă s-a prăbușit cu încetinitorul. Foșnetele nopții s-au repezit să umple golul lăsat de împușcătură, ierburile de sub tălpile lor au fost atâtate de gustul sângelui care curgea, iar râul din apropiere a șuierat ca să întrebe dacă poate să înghită cadavrul. Celia a dat încet drumul aerului din piept, cu mâinile tremurând în mâneci.

— Acoperirea noastră e în ordine? a întrebat Audrey, întrerupând noaptea. Îmi pare rău...

— Suntem bine, a răspuns Oliver, ștergându-și sângele împroșcat pe un obraz. N-a ajuns la nimeni. Să nu mai greșești! Și să nu mai vorbești de ceva secret când mai aud și alții.

Audrey și-a coborât privirea în pământ. Se ferise de stropi.

— Și eu ar fi trebuit să fiu mai atentă, a intervenit blând Celia. Nu te simți prea rău!

Chiar dacă asta n-a făcut nimic ca să schimbe situația, Audrey a dat din cap recunoscătoare. Oliver părea că nu e de acord ca Celia să-și asume o parte din vină, dar n-a spus-o. Când luna a alunecat după un nor, a zis:

— Intră înapoi, Audrey! Eu și Celia ne descurcăm!

Audrey a dat iar din cap, găsindu-și energie în această mișcare. S-a grăbit să plece fără să mai zică nimic, după care a intrat înapoi în atelier și a stins luminile dinăuntru.

— A fost o scăpare groaznică, a început Celia imediat după plecarea lui Audrey. Ți-a folosit numele englezesc, dar ești deja un agent cunoscut.

Nici Celia, nici Oliver n-avuseseră vreodată nume de cod când primeau misiuni la periferie. Nu era nevoie de vreme ce munca lor era, relativ, necunoscută; nimeni sus-pus n-avea să discute frecvent despre progresele lor.

— N-a fost o scăpare groaznică de data asta, însă dacă prinde năravul să vorbească atunci când în jur sunt urechi care spionează, o să se trezească arestată și torturată.

Oliver și-a suflecat și mai mult mânecile, strâmbându-se la vederea altei pete de sânge pe margine. A scos din celălalt buzunar – cel fără pistol – o batistă, dar, în loc să-și șteargă întâi fața, i-a dat-o Celiei.

— Nu fi așa de îngăduitoare cu ea, scumpo! Unitatea asta antrenează agenți, nu prunci.

Celia a luat cu delicatețe batista.

— N-are decât cincisprezece ani.

— Și noi am avut cândva cincisprezece ani, dar nu eram neglijenți. De aceea suntem în viață.

Oliver s-a aplecat să prindă gleznele mortului.

— Acum vrei, te rog, să mă ajuți?

[15] „Noapte bună!", în lb. chineză, în orig.

[16] „Rahat!", în lb. fr., în orig.

8

EL S-A MUTAT CHIAR ÎN SEARA ACEEA.

Rosalind l-a privit cum își despachetează cutiile și cum cercetează fiecare obiect ca și cum îl vedea pentru prima dată înainte să-l așeze în apartamentul ei. Poate că nu Orion le împachetase. Poate că toți numeroșii servitori din casa lui mare fuseseră cei care strânseseră lucrurile lui *shaoye*, iar el abia acum își amintea că are statueta aurită a unui cocoș. Rosalind nu pricepea cum de cercetează el așa de meticulos obiectele în vreme ce turuia cu o mie de kilometri pe minut. Nu-i tăcuse gura de când venise.

Nici măcar o dată.

— ...poți să mă crezi. Extragerea de informații e unul dintre lucrurile la care sunt cel mai iscusit. Sub conducerea mea, o să terminăm în câteva săptămâni misiunea asta – *cel mult* o lună.

— Mm-hmm! a făcut Rosalind, fără s-o creadă cu adevărat.

Avea în mână un stilou, cu penița deasupra unei hârtii pe care așternuse doar o jumătate de scrisoare.

— Futoshi Deoka supervizează filiala din Shanghai a lui Seagreen Press, așa că există o mare

probabilitate ca el să fie căpetenia complotului terorist, da? Am auzit că e un om incredibil de ordonat. Și știi ce înseamnă asta? Dovezi scrise. Trebuie să ne îndreptăm atenția asupra locurilor din agenție în care ar putea să fie depozitate informațiile confidențiale, pentru că el nu le va ține, oare, în siguranță? Seifuri. Dulapuri încuiate...

Rosalind s-a întrebat când ar fi momentul potrivit să-și abată atenția de la el. Trebuia să-i trimită vorbă surorii sale și nu-și putea aminti cum se scrie Manciuria în franceză când prin apartamentul său era un vârtej necurmat de aiureli. Avea brațul arcuit în jurul hârtiei, blocând strategic scrisul necitet, cu multe bucle.

A pus iar pe hârtie vârful peniței. *Mandchourie*, a hotărât, și a desenat la sfârșitul paragrafului un trenuleț, ca să marcheze despărțirea. A continuat repede: *Acum, în loc de o nouă misiune, am fost pusă să fac muncă sub acoperire la Seagreen Press, ziarul japonez din Shanghai. Sunt sigură că ai văzut știrile despre asasinatele din Shanghai, despre care Guomindangul crede că fac parte dintr-o mașinație a japonezilor ce pornește din Seagreen. Ei spun că toate se leagă: morțile, invazia care se instalează încet. Nu încape îndoială că trebuie să începem să ne temem de ceea ce vine din afara țării...*

O umbră a căzut peste hârtie, așa că Rosalind a ridicat brusc capul, iar penița a zgâriat foaia. În încăpere era liniște. Orion Hong tăcuse la un moment dat fără ca ea să observe.

— O, nu te agita! a zis Orion, cu umbra unui zâmbet plutind pe buze.

Se uita la teancul de cărți de lângă cotul ei.

— *Cavalerul dreptății?* Cât de american din partea ta...

— Nu pune mâna! s-a răstoit Rosalind.

Enervarea i s-a aprins în măruntaie. Apartamentul său nu era mare – de la intrare dădeai în bucătărie și living, decorate doar de mâna lui Lao Lao. În dormitor era puțin loc pe pereți, iar o mare parte din podea era acoperită cu culegeri de rețete de otrăvuri. Orion era o prezență nedorită în toate, fiind nepotrivit în aranjamentele ei grijulii.

Nu era faptul că voia să-l deteste pe Orion Hong. Nici că știa multe despre el sau că ar fi găsit ceva cu care nu era de acord la nivel fundamental, în afară de posibilitatea ca el să fie simpatizant al imperialiștilor. În principal, nu-l plăcea din cauză că se afla aici, un intrus în spațiul și munca ei. Trebuia să se bazeze pe el pentru ca misiunea să aibă succes, iar el trebuia să se bazeze pe ea, și acest fapt vital o enerva la culme. Ura să depindă de altă persoană.

Orion a înălțat o sprânceană.

— N-am voie?

Rosalind l-a plesnit peste mână, dându-i-o deoparte de cum a întins-o spre carte. Cumva, știuse că urma să o provoace.

— Dacă te atingi de biroul meu, te omor! a replicat ea sumbru. Știi ce? Mută doar ceva, și te

omor! Dacă măcar *răsufli* în apropiere de ceva cu care nu trebuie să-ți faci de lucru, și...

— ...mă omori? i-a sfârșit el vorba.

Rosalind a întors repede scrisoarea pe partea cealaltă. Cerneala se uscase destul de mult ca să poată ascunde cuvintele fără să fie mâzgălite.

— Ce bine că-ți pică fisa așa de repede!

Orion și-a plimbat un deget pe birou. Un strat subțire de praf s-a despărțit, alcătuind o linie dreaptă pe lemn – o barieră tăiată între ei doi.

— Și dacă te ating pe *tine*?

Ceva din Rosalind a ajuns în punctul culminant, făcând să se spargă un baraj al ranchiunei. Chiar trebuia să glumească cu orice? Cum putea el să fie cel mai bun spion al naționaliștilor pentru această misiune cu o *asemenea* purtare?

— Să nu uiți nicio clipă că vorbești cu alt agent secret! s-a stropșit ea. O să-ți scot mațele înainte să-ți dai seama!

Orion și-a dat capul pe spate cu un hohot de râs, reacționând cu un farmec nepăsător. Rosalind vorbea *serios*. Avea sânge invizibil impregnat adânc în palme – oare el nu-i simțea mirosul? De câte ori Rosalind își cercetа degetele, era ca și cum ceva alunecos și vâscos i le îmbrăca până la încheieturile mâinilor. Era imposibil ca alții să nu simtă asta, ca umerii pe care îi atingea când își croia drum printr-o mulțime să nu se tragă înapoi din cauză că simțeau cum ea îi mânjește cu o duhoare metalică.

— Am înțeles, a răspuns Orion, deși o urmă de amuzament îi juca încă pe buze.

S-a îndepărtat de birou, vârându-și mâinile în buzunare.

— Acum trebuie să ies. Nu sta trează așteptându-mă, soțioară dragă!

Rosalind a aruncat o privire spre ceasul mic care ticăia alături. S-a încruntat.

— Pleci la ora asta?

— Chestiuni operative ultrasecrete, a răspuns el, ieșind pe ușa glisantă a dormitorului.

— Despre ce vorbești? a strigat după el Rosalind. Hei! Hong Liwen!

Orion a dispărut. Rosalind a început să bată cu unghiile în tăblia biroului. Poate că Dao Feng îi dăduse falsului soț altă sarcină despre care ea nu știa. Poate că Rosalind ar trebui să-l urmărească.

Liniștea s-a așternut în dormitor. Cu un pufnet iritat, a luat scrisoarea și a răsucit-o cu fața în sus. Din păcate, o parte din cerneala de la sfârșit se întinsese, însă scrisul tot putea fi citit. A îndoit hârtia, apoi a găsit un plic și a scris adresa Celiei.

Avea s-o trimită a doua zi. Când a lăsat stiloul din mână, a simțit o durere surdă în spatele ochilor, dar somnul n-avea să vină. Deja uitase cum e să ai nevoie de odihnă, să te scoli și să te duci la culcare în rutina unei familii mari. Diminețile cu farfurii clinchetind, după-amiezile cu sunetul pieselor de mahjong urcând din living, serile cu radioul dat tare de servitorii care dereticau prin bucătărie și se pregăteau de culcare.

Nu-i plăcuse să locuiască în casa Stacojiilor. Sincer vorbind, urâse o mare parte din asta. Dar

fusese o consolare să fie înconjurată de zgomot, să știe că există ființe în camera de alături care o trăgeau mai departe într-un șuvoi necurmat de mișcare înainte și înainte și înainte.

Când se lăsa noaptea în acest apartament, liniștea era întotdeauna cea mai cumplită, ca și cum întunericul ar fi înăbușit tot ce acoperea. Propriile gânduri erau zgomotul cel mai puternic cale de kilometri în jur, rostogolindu-se unele peste altele până ce ajungeau să fie doar un zumzet în urechi.

Rosalind s-a ridicat de pe scaun, răsucindu-și pe deget o șuviță de păr. S-a plimbat încet în jurul biroului, apoi s-a dus la comoda pe care Orion lăsase statueta cocoșului printre sticluțele ei cu parfum. A împins cu degetul pasărea poleită, îndepărtând-o de colțul periculos al comodei. Orion ar fi meritat cu vârf și-ndesat ca bibeloul stupid să-și găsească moartea de cocoș, dar ea s-ar fi ales cu cioburi pe podea. Mai bine să-l salveze acum, sau...

Rosalind s-a oprit și a zgâlțâit figurina. Era ceva înăuntru.

Cu grijă – ca să nu spargă cocoșul și să fie prinsă că îi scotocise prin lucruri –, a pipăit burta, căutând o deschizătură. A tot împuns zadarnic cu degetul figurina timp de câteva minute, până ce i-a lovit ciocul și a apărut o crăpătură de-a lungul aripilor, lăsând tot capul să se desprindă.

— Ei, ce mai e și asta?

Rosalind a lăsat să cadă obiectul dinăuntru. Părea o foaie de ziar strânsă într-un ghemotoc mic.

N-a vrut s-o netezească, să nu-și dea seama Orion ce făcuse ea, dar a ridicat un colț și a văzut că e pagina a șasea a unui număr din *Shanghai Weekly*. A împins un pic mai mult colțul, lăsând la vedere rândul de sus cu data: *Miercuri, 16 februarie 1927.*

A împins colțul în jos, apoi a vârât înapoi ghemotocul de hârtie și a închis la loc capul. A pus cocoșul unde fusese, la fel de aproape de margine cum îl lăsase Orion.

Shanghai Weekly. Văzuse ziarul lăsat pe pragul lui Lao Lao și, datorită rolului de păstrătoare de informații pe care îl avea bătrâna, ținea în dulapurile ei toate ziarele și ar fi putut să aibă acest număr de acum patru ani.

Rosalind și-a dat părul pe spate și a ieșit repede din apartament, apoi a lipăit în jos pe trepte și a ajuns în fața ușii proprietăresei. Când a bătut în lemnul subțire al ușii, s-a auzit chirăitul unui băiețel, apoi pași care alergau spre ușă.

— Xiao Ding, să *nu* deschizi...

Avertismentul lui Lao Lao a venit prea târziu. Nepotul crăpase deja ușa, cu unul dintre obrajii bucălați ițindu-se prin deschizătură pe când privea afară.

— Am venit să te mănânc! a zis Rosalind, după care s-a aplecat și a luat țâncul în brațe.

Xiao Ding a țipat încântat. Rosalind s-a prefăcut că îi înfulecă fața în vreme ce intra în apartament. Lao Lao a apărut de după colț, răsuflând ușurată când și-a mijit ochii și a recunoscut-o pe Rosalind.

— Oh, doar tu erai! Ai mâncat?

— Acum, da.

Rosalind i l-a dat pe Xiao Ding cu burtica în jos, ca și cum ar fi azvârlit un animăluț.

— Nu destul de prăjit, dar nu te învinovățesc.

Xiao Ding a chicotit. Lao Lao l-a luat, bodogănind altă mustrare despre fugă

— Voiam să mă uit prin ziarele tale, a continuat Rosalind, mergând deja spre dulapurile din living.

În comparație cu locuința lui Rosalind, apartamentul lui Lao Lao era din cu totul altă lume. Pereții erau o explozie de roșu și auriu, iar spațiul care nu era deja acoperit cu afișe cu ideograme norocoase era decorat cu tablouri și vaze cu flori așezate pe scrinuri și rafturi.

De asemenea, era gălăgie. Multă gălăgie, în cea mai mare parte de la ceilalți doi țânci care se bumbăceau sub masa din living. Lao Lao a plecat să se ocupe de trânta lor, iar Rosalind s-a lăsat pe vine ca să se uite la teancurile din dulapurile cu uși de sticlă.

— Ai *Shanghai Weekly* din 1927? a întrebat Rosalind într-o doară.

Nu vedea decât numerele din acest an.

— Le am pe toate din 1911 încoace, *baobei*[17]. Caută, caută!

Rosalind a scormonit mai departe. Au trecut minute de căutare atentă până să simtă că Lao Lao se apropie de ea.

— Ai găsit?

— De ce trebuia să fie *Shanghai Weekly* și nu *Shanghai Monthly*? a mormăit Rosalind fără chef.

Cel puțin nu era *Shanghai Daily*.

Lao Lao s-a lăsat și ea pe vine, cu genunchii bătrâni pocnind.

— Ce cauți? Au pus o fotografie cu tine în 1927?

Puțin probabil. În februarie 1927, Rosalind se furișa prin baruri din zone care nu-i aparțineau niciuneia dintre cele două bande care domneau în Shanghai, cu inima bubuind și pielea furnicată de fiorul activităților sale ilicite. Acum greața îi înclești stomacul și se strângea ca o fâșie de cauciuc ori de câte ori se gândea la acele luni, însă reacția viscerală era opera sa. Nu putea să dea vina pe nimeni altcineva.

— Dimitri Voronin, da?

Ea fusese cea care îl strigase când nopțile de august erau calde și vara pălea. El se răsucise și o măsurase aprobator din creștet până-n tălpi cu ochii lui verzi, iar ei i se păruse doar amuzant, o ripostă la războiul dus de Banda Stacojie. Ea nu era din familia Cai. Nu se sinchisea de familia Montagov. Nu ținea neapărat să se ferească de Florile Albe.

— Te știu, spusese el. Nu-i așa?

— Așa-i? ripostase Rosalind, ridicând la buze paharul. Spune-mi ce știi!

Totul fusese distractiv până ce se îndrăgostise de el. Până ce lucrurile scăpaseră de sub control, pentru că Dimitri acționase după un plan atent gândit, dirijându-i mâna, ținând-o în brațe și mimând o îmbrățișare blândă pentru a ascunde

momentul în care strânsoarea i se prefăcuse în lanțuri.

— Vreau să-ți fiu prieten, Roza, jurase el peste câteva luni, în acea noapte geroasă.

Răsuflările li se vedeau în aer pe când dădeau roată iar și iar pe străduțe dosnice în vreme ce vorbeau fără ochi care să-i spioneze.

— Vreau să-ți fiu cel mai drag prieten.

Ce fel de om putea să rostească acele vorbe fără să creadă absolut nimic din ele? Ce fel de om putea să-și petreacă toate acele luni ca să-i câștige încrederea, până ajunseseră să fie amanți, doar ca să-i taie craca de sub picioare și să alerge după putere?

Acum știa, desigur. Același om care ar fi distrus acest oraș dacă verișoara ei nu l-ar fi oprit. Faptul că îl știa mort n-o făcea să se simtă mai bine. Nu-i stăvilea greața amintirilor sau încleștarea din gât. Rosalind fusese unul dintre puținii oameni care supraviețuiseră după ce fuseseră prinși pe calea distrugătoare a fostului ei iubit. Și atunci de ce se simțea ca una dintre victimele lui?

Rosalind a oftat, răsfoind următorul teanc de ziare.

— Nu-mi caut fotografia. Ai auzit că mi s-a dat un soț fals?

— Am auzit, într-adevăr. E chipeș?

Rosalind și-a dat ochii peste cap. A trecut la următorul teanc.

— E o pacoste, asta e. Am impresia că ascunde ceva important, dar acest număr din ziar ar putea

să arunce un pic de lumină.

Lao Lao s-a întins și a luat câteva teancuri pe care Rosalind le dădea deoparte ca să se poată uita în spate. Bătrâna le-a pus jos, făcând ca brățările de jad să clinchetească un cântec în vreme ce le așeza în ordine, iar Rosalind scormonea mai departe.

— Ce anume ascunde?

— N-am nicio idee, a răspuns Rosalind. Doar îl suspectez.

— Shalin, tu suspectezi pe oricine.

Rosalind s-a uitat urât la Lao Lao.

— Ba nu.

Lao Lao a clătinat din cap cu un aer înțelept.

— Lumea funcționează cu iubire, nu cu bănuială.

Rosalind a pufnit și s-a întors la ultimul teanc, aflat chiar în fundul dulapului. Iubirea era un blestem. Nimic bun nu ieșise vreodată din ea.

— Aha! Am găsit anul 1927.

Februarie era deja în vârful teancului, așa că Rosalind a răsfoit numerele uitându-se la dată. Lao Lao se uita peste umărul ei, ignorând altă chirăială a unuia dintre țânci, după care din bucătărie s-a auzit un zdrăngănit asurzitor. Bătrâna a oftat prelung, apoi s-a ridicat încet.

— Lasă-mă o clipă… Xiao Man! Dă-te jos de-acolo!

Rosalind nici n-a observat că Lao Lao se îndepărtează. Era prea ocupată să numere săptămânile până a ajuns la cea care trebuia: miercuri, 16 februarie. Cu trei mișcări iuți ale

degetului, a ajuns la pagina 6, nerăbdătoare să vadă ce îl făcuse pe Orion să rupă toată foaia și s-o îndese într-o statuetă.

— Hmm!

HONG BUYAO ARESTAT, BĂNUIT DE TRĂDARE

Rosalind a citit în fugă articolul, sărind peste amănuntele plictisitoare despre transferuri de bani și facturi, și s-a oprit la un paragraf de la sfârșit.

> „Tatăl meu e nevinovat", a spus duminica trecută fiul lui, Hong Liwen, în vârstă de 17 ani, în fața casei lor. „Niciunul dintre voi nu știe ce vorbește." Când a fost întrebat despre declarația publică a lui Hong Lifu că tatăl lor este vinovat, Hong Liwen n-a făcut niciun comentariu la cele spuse de fratele său mai mare.

— Ai găsit ce căutai? a strigat Lao Lao, așezând țâncii pe canapea.

— Da, a răspuns Rosalind. Însă n-a lămurit mare lucru.

Nu știa ce se așteptase să găsească. Poate un articol care spunea că Orion e un ucigaș condamnat care evadase din celulă și trebuie să fie arestat imediat. Păcat!

Pe când Lao Lao își cumințea nepoții, Rosalind aranja prin dulapuri, punând fiecare teanc de ziare acolo unde îl găsise. Era cufundată în gânduri, rumegând titlul. Oricât de incriminant ar fi fost să fii arestat pentru trădare, asta nu te făcea cu

adevărat *banjian*. Mulți dintre oficialii naționaliști colaborau pe ascuns cu străinii ca să mai câștige niște bani. Acesta era întregul motiv pentru care orașul era dominat de imperialiști.

— Ești sigură că nu vrei ceva de mâncare?

— Nu, mulțumesc! a strigat Rosalind peste umăr, pornind spre ușă. Mă duc sus.

Luându-și rămas-bun de la proprietăreasă și prichindei, Rosalind a urcat scara, încruntându-se când a intrat înapoi în apartament. Orion nu se întorsese, dar nici nu se aștepta să o fi făcut.Presupunea că ar putea să profite de lipsa lui ca să fiarbă niște otravă și să umple apartamentul de duhoare. Nu că ar fi avut ceva mai bun de făcut ca să treacă timpul. Niciodată nu-i plăcea să fie între două ținte, pentru că nu știa cu ce să-și umple nopțile dacă nu se furișa pe străzi și supraveghea casa cuiva. Cât avea să dureze această misiune nu era asasină; era spioană, ceea ce însemna că se află între două ținte pe termen lung.

Rosalind s-a întins după plantele uscate pe care le ascundea în fundul bucătăriei și a ridicat la lumină etichetele. Avea să facă un tranchilizant care nu ucidea. Ar fi putut să se dovedească folositor, dat fiind străinul din casa ei.

Cu acest gând în minte, poate că avea nevoie de ceva mult mai puternic.

— N-o să mă păcălești, a mormăit Rosalind, cu ochii fulgerând spre statueta cocoșului când s-a întors în dormitor.

Pentru ca țara lor să supraviețuiască, naționaliștii o cuplaseră cu Orion Hong și le ceruseră să lucreze împreună.

A pus plantele uscate într-un mojar. Apoi a luat pistilul și a izbit cu el din toate puterile.

Pentru ca țara lor să supraviețuiască, avea să lucreze împreună cu el. Avea să se poarte frumos, să-l lase să-i intre în casă, să mimeze o poveste romantică.

Dar nici vorbă să-și lase garda jos nici măcar o clipă.

Nu avea să mai facă asta vreodată.

---

[17] „Comoară", „odor", în lb. chineză, în orig. (termen de alint pentru copii).

9

ORION A INTRAT CU PAȘI REPEZI ÎN restaurantul cu etaj în vreme ce își sufleca mânecile. În spatele lui, Silas Wu se chinuia să țină ritmul, împingându-și în sus pe nas o dată la câteva secunde ochelarii groși când începeau să-i alunece din pricina efortului.

— Nu-mi vine să cred că m-ai târât aici pentru asta, a hârâit Silas. Și eu sunt agent, *nu* șoferul tău.

— Iar ca agent, a răspuns Orion, aruncând o ocheadă peste umăr ca să se asigure că cel mai bun prieten al său vine după el, am nevoie să mă ajuți când mă prefac că beau și stau la taclale cu lumea.

În mod normal, Three Bays nu era locul lui preferat când ieșea în lume. Clienții erau prea în vârstă și se lovea de prea mulți politicieni. Ceea ce însemna că era locul în care mergea tatăl său când era liber seara și unde erau existau mai multe șanse ca Orion să-l găsească.

— Nu puteai să-ți pui o pălărie și să vii singur? a bombănit Silas.

Și-a șters pantofii pe covorul roșu din hol și a strâmbat din nas spre acvariile de lângă tabla cu meniul.

— Aș putea să pariez că nimeni nu-i destul de atent ca să te recunoască dacă vorbești cu tatăl tău.

— Nu vreau să risc. Acum am un nou nume fals. Nu pot fi un Hong.

— Așa că mă târăști peste tot după tine ca pe un majordom? Nu te mai suport!

Orion și-a stăpânit râsul, amuzat de șirul de văicăreli al lui Silas. Poate că nu era frumos din partea sa, dar prietenul lui avea să uite de asta în câteva minute. Orion refuza să ia în serios cele mai multe lucruri, spre deosebire de Silas, așa încât se echilibrau unul pe altul. Cu siguranță așa funcționau ecuațiile, nu?

— Ești șoferul sau majordomul meu? Hotărăște-te!

Silas și-a arătat colții. Arăta ca un pomeranian care se preface că e câine de pază.

— Dacă vrei să știi...

— Și apoi, cum ziceți voi, comuniștii? i-a curmat vorba Orion, dându-i o palmă pe spate pe când urcau scara.

Înainte să ajungă la etaj, structura mare de lemn se arcuia într-un semicerc în jurul unei fântâni arteziene de marmură cu o făptură marină despuiată ieșind din apă.

— N-ai nimic de pierdut în afară de reputație?

Silas l-a privit chiorâș. În ciuda diferenței de vârstă, erau ca frații de când fuseseră amândoi expediați la școală în Anglia în același an – Orion la nouă ani și Silas la cinci, și locuiseră sub același acoperiș, pentru că tații lor îi încredințaseră aceluiași tutore. Pe Orion nu-l deranja noul stil de viață. În schimb, Silas crescuse urând timpul

petrecut în Occident. În ochii lui, fusese alungat dintr-o copilărie minunată petrecută acasă, așa că făcea nazuri, tropăia în timpul lecțiilor și noaptea plângea, sperând că părinților avea să li se facă milă și să-l cheme în China. După ce mai crescuse, și plânsul nu mai era o opțiune, Silas se hotărâse să treacă prin anii de școală cât mai repede cu putință, tăind anii suplimentari de câte ori putea.

Se întorsese cam în același timp cu Orion. Peste câteva săptămâni avea o slujbă: agent în unitatea secretă a Guomindangului. Silas publicase un editorial așa de tăios într-unul dintre cele mai importante ziare din Shanghai, condamnând străinii – și, totodată, elita băștinașă pentru că prețuia educația occidentală mai mult decât pe cea proprie –, încât se făcuse remarcat de Guomindang. În acea vreme, cu toate că Orion știa de la tatăl său de existența unității secrete, recrutarea lui Silas fusese ceea ce îi dăduse ideea să lucreze și el pentru ei.

Și acum iată-i aici!

După toți anii pe care îi petrecuseră împreună pocniți de rigla tutorelui lor dacă înțelegeau greșit o întrebare, și apoi anii următori în care se ocupaseră de politică, Silas știa foarte bine că Orion citează greșit nu din necunoaștere. Orion doar se purta dinadins ca un nemernic.

— N-ai nimic de pierdut în afară de lanțuri, l-a corectat Silas. Vorbește mai încet! Nu-i un loc potrivit în care să-mi păstrez acea acoperire.

De fapt, în realitate Silas nu era un comunist secret. Era, dacă cineva voia să fie pedant în această privință, un agent secret triplu: un naționalist consacrat care îi contactase pe comuniștii în ilegalitate, pretinzând că dezertase în vreme ce îi era în continuare loial unității secrete a naționaliștilor. Printre naționaliști avea numele de cod Păstorul; nu-i spusese lui Orion numele de cod pe care îl folosea printre comuniști, astfel încât să nu existe niciun risc ca ei să descopere că e încă loial taberei sale inițiale. Fusese infiltrat de aproape un an deja și se apropia încetul cu încetul de descoperirea identității Preotului, unul dintre asasinii comuniștilor. Din ce auzise în ultima vreme Orion, Silas progresa așa cum trebuie, însă asta nu era o meserie în care acele vorbe să însemne ceva. Putea foarte bine să se pomenească înapoi de unde pornise dacă era îndepărtată o sursă sau inamicul devenea bănuitor.

Orion s-a uitat în jur la grupurile de oameni de afaceri care se adunaseră să stea de vorbă afară din saloanele lor private. Era așa de mult fum de țigară în apropiere, înălțându-se din discuțiile lor și sufocând sub un văl cenușiu etajul restaurantului! Stomacul i s-a încleștat. S-a silit să nu dea nicio atenție împrejurimilor și să lase nodurile din măruntaie să se desfacă.

— Silas, există o chestiune pe care trebuie s-o lămuresc, a reluat Orion încet, devenind serios. Aseară a apărut Orion. Căuta ceva prin biroul tatălui meu.

Pe dată, Silas a clipit, încruntându-se.

— Dimpotrivă, e o chestiune pe care trebuie s-o raportezi.

Nu! și-a zis Orion. Nu putea să facă asta. Dacă îi stârnea pe naționaliști să scotocească și ei prin lucrurile tatălui, încercând să înțeleagă ce ar fi putut să caute comuniștii? Dacă până la urmă găseau ceva rău?

— Va trebui s-o vrăjesc pe o animatoare să-l găsească pe tata, a continuat el, prefăcându-se că nu auzise sugestia lui Silas.

— Sau ai putea să-ți vezi de misiunea ta în loc să-ți bagi tot timpul nasul în treburile tatălui tău, a adăugat Silas. Însă știu deja că n-o s-o faci.

A tăcut o vreme, alungând fumul cu mâna.

— Că veni vorba de misiunea ta... E adevărat că te-ai însurat?

Orion a strâmbat imediat din buze, iar crisparea din măruntaie s-a destins un pic la gândul care îi abătea atenția. Janie Mead. Cu fața ei familiară, afectarea grijulie și mereu strâmbând din nas, ceea ce transmitea nevoia să-l vadă pe Orion îngropat la doi metri sub pământ. Cu cât își arăta mai mult iritarea față de el, cu atât simțea el mai mult nevoia s-o sâcâie, fie și doar pentru a-i reține mai mult timp atenția. Era fascinantă. Complet neinteresată de el, ceea ce-l intriga enorm, poate și pentru că ar fi putut să jure că o cunoaște. Unde și cum anume, nu-și amintea, dar simțea în adâncul său că o mai întâlnise.

Dacă era să crezi povestea lui Janie Mead, nu fusese în oraș în ultimii zece ani, crescând în America. Orion nu credea asta. Dar îi plăceau provocările, așa că n-avea să insiste pe acest subiect. În loc de asta, avea să descopere adevărul bucată cu bucată.

— Adevărat, a răspuns, zâmbind larg. Zice că o cheamă Janie Mead, dar n-am găsit pe nimeni care s-o cunoască.

Silas și-a împins iar în sus ochelarii, atingându-le doar colțul, ca să nu-i mânjească.

— Așadar, e o pustnică?

— Nu, e doar o mincinoasă. O mincinoasă frumoasă, dar tot mincinoasă.

Era un lucru destul de obișnuit în unitatea secretă. Orion avea de gând să încerce să nu se simtă ofensat. Cu o fluturare a mâinii, i-a făcut semn lui Silas să-l urmeze mai departe la etaj, unde ar fi găsit animatoare de la care să stoarcă informații.

— Cunoști pe cineva care ar avea informații despre americanii întorși în oraș?

— Pot să întreb, a răspuns Silas. Ce s-a întâmplat cu cealaltă fată pe care o curtai? Zhenni?

Orion a strâmbat din nas.

— Ne-am despărțit de câteva săptămâni. Ține pasul, Silas! Oricum, ei îi plăcea mai mult de Phoebe.

Silas aproape că s-a înecat. Nu era un secret că Silas e amorezat de sora mai mică a lui Orion, nu când Orion era nefericitul care trebuia să îndure

stingherea indirectă ori de câte ori Silas încerca să-și declare pe față intențiile. Când Phoebe suflase în lumânările de pe tortul de la a șasea aniversare, iar părinții se pregăteau s-o trimită devreme în străinătate, fratele lor mai mare, Oliver, aproape își terminase studiile la Paris, așa că Phoebe i se alăturase lui Orion la Londra, locuind un pic mai încolo pe aceeași stradă. Din clipa în care se cunoscuseră în copilărie, Silas nu își mai putuse lua ochii de la ea oricât s-ar fi prefăcut Orion că-i vine să verse când Phoebe era cu spatele. Ar fi fost mai logic ca Silas să se împrietenească cu Phoebe, nu cu Orion – dat fiind că între ei nu era decât o diferență de o jumătate de an –, dar Silas era un papă-lapte în toate privințele când venea vorba de simpatia lui. De atunci trecuse mai mult de un deceniu, și fie Phoebe rămânea surprinzător de indiferentă față de Silas, fie se prefăcea că este. Sora lui era pur și simplu prea zvăpăiată ca să facă față acestei chestiuni.

— Gelos? a întrebat Orion, înălțând o sprânceană.

De nenumărate ori îl plesnise peste cap pe Silas, insistând să-i spună fetei ce simte. Silas refuzase întotdeauna.

— Nu, s-a bâlbâit Silas. Phoebe poate să hotărască și singură.

Orion l-a cuprins cu brațul pe după umeri.

— Mă refeream la mine. Poate că, dacă te iau de lângă Phoebe, în cele din urmă o să te bage în seamă...

Silas l-a împins, furios, când Orion s-a prefăcut să se reazemă de el.

— Du-te, du-te!

— Ei, haide...

— Nu te poți juca așa cu sentimentele cuiva...

Brusc, pe coridorul de la etaj a răsunat o voce:

— *Gege!*[118]

— Ce naiba? a răsunat imediat răspunsul lui Orion, care a încetat să-l mai chinuie pe Silas și s-a răsucit să vadă de unde venea zgomotul.

— Vorbești de lup și lupul se arată, presupun... Hong Feiyi, ce faci aici?

Phoebe s-a apropiat repede, cu fusta din mai multe jupoane foșnind la fiecare mișcare.

— Ce te-a apucat să-mi spui numele întreg? a întrebat pe un ton dulce. Nu pot să-l caut și eu pe tata, la fel ca tine?

Orion s-a uitat la ceasul de la mână.

— A trecut ora ta de culcare.

— Am șaptesprezece ani... N-am oră de culcare. Mai încearcă!

— Mă opun vehement. Ești un bebeluș.

Phoebe și-a suflat în sus bretonul și a clătinat din cap, deranjându-și cârlionții scurți ai părului făcut permanent.

— Oricum plecam. Tata nu-i aici.

— Poftim? a exclamat Orion.

Cu coada ochiului, l-a văzut pe Silas că se uită urât la el. Orion îl târâse aici degeaba.

— Și atunci unde e?

— Rămâne peste noapte la birou, după spusele dragilor lui amici din salonul privat numărul cinci, a răspuns Phoebe. Însă l-am văzut mai devreme pe Dao Feng pe strada Fuzhou. Avea un bilet pentru tine.

Orion a întins imediat mâna. Phoebe nu era agentă, ci doar câștigătoarea medaliei de cea mai băgăcioasă soră mai mică din lume. Când Orion îi găsise slujba și Silas fusese recrutat, se nimerise ca Phoebe să se afle prin apropierea unității secrete. Având în vedere cu cine era înrudită, Dao Feng avea destulă încredere în ea ca să-i încredințeze mesaje pentru Orion, ceea ce însemna că Phoebe era la curent cu fiecare dintre misiunile lui.

Orion protestase de mai multe ori. Nu era *antrenată*, oricât de mult i-ar fi plăcut lui Phoebe să pretindă că știe arte marțiale. Când Orion și Phoebe erau în străinătate, mama lor venea la ei o dată la câteva luni și, în vreme ce Orion își făcea temele, Stăpâna Hong o lua pe Phoebe cu ea în parc și făcea din preumblare un eveniment, spunându-i fetei că urmează să practice *wushu*. Phoebe se fălea că știe să tragă un pumn, dar fugea țipând dacă o muscă îi ateriza pe dosul mâinii. Mama lor — oricât de iubitoare era — nu fusese decât o contabilă înainte să se mărite și să devină stăpâna casei. Tot ce o învățase pe Phoebe era să vorbească tare — cu siguranță nu tehnici de luptă. Chiar dacă Orion avea el însuși prostul obicei să se amestece în treburile altora, cel puțin putea să facă față pericolelor. Phoebe se tot băga în ape prea

adânci ca să poată rămâne cu capul la suprafață. El voia s-o protejeze, s-o știe acolo unde ar fi fost mereu în siguranță.

— Cu plăcere! a zis ea cu afectare, dându-i biletul. Silas, nu cumva el nu mă apreciază la justa valoare?

— Po-poftim? s-a bâlbâit Silas.

Însă Phoebe trecuse deja la altceva:

— M-am luptat ca să-ți aduc mesajul aici, să știi. Aș putea să jur că am fost urmărită până în restaurant.

Orion s-a încruntat. A ridicat privirea peste umărul lui Phoebe. Cele mai multe ferestre de la etajul restaurantului Three Bays dădeau spre stradă, lăsând să intre zgomotele puternice și luminile vii ale tuturor celorlalte localuri aflate până la strada cealaltă. Cadavrul de mai devreme a fulgerat prin mintea lui Orion, precum și înțepătura roșie, marcând cumva o rană mortală, în ciuda micimii ei. Mai departe pe stradă s-a auzit un țipăt – era imposibil să-ți dai seama dacă prevestea încântare sau un dezastru.

— Cum așa? a întrebat Orion.

S-a apropiat de fereastră și și-a lipit mâna de geam. Dedesubt mișunau mulți oameni, fără să fie conștienți de primejdia care putea să pândească pe aleile din apropiere. Unii în grupuri, râzând între ei. Alții singuri, privind în sus, spre restaurant...

Phoebe a ridicat din umeri.

— L-am văzut de două ori pe același bărbat oglindit în vitrinele de pe strada Fuzhou. M-am

dus acasă după-masă și, când am ieșit din nou, mi s-a părut că-l văd la semafor.

Orion s-a încruntat, privindu-l mai atent pe bărbatul care stătea singur.

— Cravată verde?

Pauză. Phoebe a făcut ochii mari.

— De unde știi?

Orion n-a pierdut timpul, doar s-a răstit:

— Rămâneți aici! Amândoi!

Apoi s-a repezit în jos pe scară, aproape izbindu-se de o pereche care urca.

Noaptea era plină de zarvă când Orion a dat buzna afară din restaurant, căutând printre grupurile de trecători. *Acolo* – chinezul pe care îl zărise de la fereastră, cu cravată verde și costum occidental, tândălind lângă un felinar.

În clipa în care a văzut că fusese descoperit, bărbatul s-a răsucit să fugă.

— Hei!

Orion s-a luat după el în ciuda străfulgerării de nedumerire. Dacă bărbatul o urmărise pe *Phoebe*, pentru ce s-o fi făcut? Cu siguranță nu era vorba de chestia ciudată a asasinatelor cu chimicale. Fusese văzută că ia ceva de la Dao Feng?

Bărbatul a fugit pe o alee, aplecându-se pe sub o sâtmă de rufe. Orion l-a urmat în grabă, îmbrâncind trecătorii surprinși și intrând pe alee înainte ca bărbatul să fi putut să se îndepărteze prea mult. Cu toate că se ținea aproape pe urmele lui, Orion trebuia să recunoască faptul că omul

fuge, nu glumă, și, dacă nu găsea vreo cale de a-l încetini...

Orion a zărit cu coada ochiului o plantă în ghiveci așezată în mod neobișnuit pe treapta din fața casei cuiva. Hotărându-se într-o fracțiune de secundă, a ridicat ghiveciul din goană, apoi l-a azvârlit cu toată puterea.

Ghiveciul l-a pocnit pe bărbat drept în cap, împrăștiind cioburi și bulgări de pământ. Bărbatul s-a poticnit și, cu întârzierea produsă astfel, Orion l-a ajuns, l-a înșfăcat de guler și l-a smucit în spate.

— Cine ești? l-a întrebat. Ce vrei?

Bărbatul n-a răspuns. S-a răsucit pe călcâie, înfruntându-l pe Orion.

O tresărire de alarmă i-a înghețat lui Orion sângele în vine. Bărbatul își dezvelise dinții într-un mârâit, însă ochii îi erau lipsiți complet de expresie. Ca și cum ar fi fost tulburat pe când umbla prin somn și tot nu se trezise. Era o nepotrivire stranie între privirea goală și așa iuțeală...

Bărbatul a lovit cu piciorul. Cu toate că Orion se pregătise, crezând că poate să încaseze lovitura și apoi să atace la rândul său, impactul a fost atât de puternic, încât a alunecat înapoi trei pași și s-a izbit de zid. Până să scuture din cap, gâfâind ca să-și recapete suflul și limpezindu-și vederea, bărbatul fugise deja.

Orion s-a crispat și s-a pipăit să vadă dacă își vătămase ceva. Când i s-a părut că rămăsese întreg, s-a ridicat încet în picioare, cu capul încă învârtindu-i-se.

— Orion!

Silas s-a ivit la capătul aleii. Apoi Phoebe, ridicată pe vârfuri ca să vadă peste umărul lui.

— De ce voi doi nu ascultați nimic din ce vă spun? a întrebat Orion în timp ce se ștergea la gură.

Simțea un gust metalic. Pesemne că-și mușcase buza când se izbise de zid.

— Ce s-a întâmplat?

Phoebe s-a apropiat în grabă, privind în jur înnebunită.

Rochia i s-a așezat la loc când s-a oprit în fața lui, faldurile făcând-o să semene cu un nor violet diafan care fusese depus din greșeală pe pământ.

— Ești bine?

— Întrebarea mea este ce soi de urmăritori îți găsești? a pufnit Orion. Sunt bine. Presupun că acum nu mai putem face nimic. Spune-i tatei să-ți dea un paznic!

Phoebe s-a încruntat.

— N-am nevoie de paznic. Probabil n-a fost pentru mine.

Ochii aceia. Orion însă se gândea la ei. Golul deplin din privire. Mâine urma să aibă vânătăi pe brațe și șold, nu încăpea îndoială, însă cea mai importantă vătămare de acum era cât de zguduit se simțea, ca și cum ar fi întâlnit o entitate imposibil de recunoscut.

A clătinat din cap, lăsându-și o mână pe umărul lui Phoebe și pe cealaltă pe cotul lui Silas. Imediat i-a împins afară de pe alee, revenind la strada principală.

— Silas, hai să bem ceva! Tu...

A întins un deget amenințător spre Phoebe.

— Du-te acasă!

Phoebe a scos limba și a ridicat mâna ca să cheme o riksă.

---

[18] „Frate mai mare", în lb. chineză, în orig.

10

UN ORAȘ RENĂSCUT E UN ORAȘ traumatizat.

Își amintește trecutul, fiecare secundă care a trecut ca să ajungă aici. Vede cum era înainte și știe că s-a schimbat, că nu i se mai potrivesc ghetele, că pălăriile nu mai sunt confortabile. Străzile arată așa cum se lăbărțau odinioară. Oricât s-ar reface pavajul și s-ar reorganiza, amintirile și ecourile nu pier așa de ușor.

Trauma nu trebuie neapărat să ducă la distrugere. Ea poate să fie punctul care conduce la ceva mai bun, mai puternic. Poate că o stradă *ar trebui să uite* sunetele pe care le scotea dacă sursa lor erau roțile dințate ale unei fabrici și propria stare dezastruoasă.

Însă chestiunea asta este ca și cum ai da cu banul: poate să iasă într-un fel sau altul. Depinde de unde bate vântul și cât de nestatornice par elementele în acel an. Schimbarea nu-i lucru lesnicios. Când pe o vale a curs apă prin aceeași matcă dinastie după dinastie, o secetă întâmplătoare nu-i schimbă drumul. Când se întoarce apa, va curge tot pe același drum săpat în pământ.

Acest nou Shanghai nu arată foarte diferit. Aceleași lumini, același neon, aceleași vapoare care intră în Batardou cărându-și mărfurile și aducând oameni și oameni și iar oameni. Însă dacă pui urechea pe inima lui, ai putea să auzi cum începe truda.

Dacă pui un ucigaș pe străzi, și chiar fără să asculți cu adevărat, conversațiile încep să se schimbe.

— Ne-am lăfăit prea multă vreme în neorânduială. Am găzduit prea multă vreme străinii, lăsându-i să ne corupă deplin. Avem nevoie de cârmuitori mai capabili. Poate că atunci străzile n-ar mai cloci criminali.

Bufnitura puternică a unei sticle de bere. Un rânjet. Doi civili în vârstă la tejgheaua barului, împărțind un bol cu alune. Au văzut atât de multe! Puși laolaltă, au fost martorii unor veacuri întregi.

— Nu mai vreau să fac asta. Mă silești să-ți spun cu năduf că greșești, iar tu nu mă asculți...

— Care e greșeala? Unitatea? Să rămânem uniți, toată Asia, puternici ca o forță combinată împotriva Europei?

— Nu există o Asie unită. Suntem popoare diferite. Istorii diferite, culturi diferite. Încerci să crezi într-o himeră pe care o alimentează Japonia.

— Și ce-i rău în asta?

— Nu poți să combați imperialismul european, recurgând la un alt imperialism!

De la o masă din spatele barului se aud chicoteli. Cei de acolo aud discuția, dar nu se amestecă.

Acum întregul oraș face același lucru: la masa de cină, între părinți și copii, la pupitrele din școli, când îl aduc în discuție profesorii, chiar și între amanți, când capetele li se odihnesc gâfâind pe perne, uitându-se unul la altul sub lumina lunii.

Primul bătrân pufnește. Berea dă pe dinafară, vărsându-se pe podeaua lipicioasă. Nu-i place să fie pus la punct. După ce s-a agățat de ideea că vin niște salvatori cu chipuri care arată ca ale lor, i-a fost prea ușor să mături sub covor tot restul. Nu asta așteptaseră? Eliberarea de sub jugul european?

— Știi care e problema ta? își întreabă prietenul. Te uiți la amănunte, nu la tabloul de ansamblu.

— Care e tabloul de ansamblu? ripostează prietenul său, spărgând o alună. Avem de o vreme necazuri cu străinii occidentali, dar ești destul de naiv ca să crezi că problema este doar la ei?

— Da...

Primul bărbat nu-i lăsat să-și sfârșească vorba.

— *Nu!* Problema este peste tot. Problema e orice imperiu care crede că poate să-i înghită pe alții. Europa a primit prima terenul de joacă și a luat totul pentru sine. Cu putere, am putea lua și noi. Nu suntem excluși.

Iar își dregе glasul.

— Păi, ar trebui să avem putere. Hai să luăm puterea!

Aici discuția se încheie în cele din urmă. Prietenul pleacă de la bar, căci îi este prea lehamite ca să continue. Primul bărbat mănâncă mai departe

alune. Primul bărbat nu observă doi ochi fără viață care îi urmăresc prietenul în noapte.

— Du-te, atunci! bodogănește. Asta n-o să oprească ivirea noii ordini.

Ușa se închide cu zgomot. În fața barului, celălalt bătrân se răsucește să verifice cine a ieșit după el, dar nu vede bine în întunericul cețos. Se află pe o stradă mai mică, o ramificație din cartierul central al distracțiilor. Nu-i nimeni pe aproape. Doar un copac care se unduiește în vânt. Doar luna, atârnând jos pe cer, gata să se ascundă iar sub orizont.

— Salut! zice bătrânul. N-ai cumva o țigară?

Nu-i dă prin cap să se crispeze când celălalt bagă mâna în buzunarul hainei.

Și e prea târziu când în schimb apare o seringă.

11

DIMINEAȚA A VENIT CU FRIG, CU O crustă de cristale mici de gheață în partea de jos a ferestrei dormitorului lui Rosalind. Tocmai când hotărâse că terminase cu privitul în gol în acea noapte și se pregătea să „se trezească", auzise un zgomot pe stradă și își lipise fața de geam ca să vadă.

Orion își flutura mâna de pe trotuarul de dedesubt. Așadar, se întorsese până la urmă. Ce păcat că nu nimerise în timpul nopții într-o tufă plină de spini și să rămână definitiv acolo!

Cu un mormăit de iritare, Rosalind a ridicat fereastra, aburind sticla cu răsuflarea. Ceasul arăta șase dimineața; începeau să se audă primele zvonuri ale activității de pe străzi.

— Salut! a răcnit Orion, vârându-și mâinile în buzunare și zâmbindu-i larg. Ești gata de plecare?

Rosalind s-a încruntat și a trântit geamul la loc. Peste douăzeci de minute ieșea cu o poșetă mică atârnată de umăr și deschizând o oglinjoară ca să se asigure că are nasul pudrat bine. De dragul aparențelor, și-a mijit ochii în oglindă pe când se apropia de Orion, prefăcându-se că verifică dacă e trează de-a binelea. Era devreme, așa încât părea ceva firesc, numai că Rosalind nu dormea, ceea ce

mai însemna și că nu dădea niciodată semne de oboseală, spre deosebire de Orion, cu umerii lui pleoștiți și cravata lărgită.

— Noapte albă? a întrebat Rosalind, punând oglinjoara în geantă.

N-a zăbovit prea mult. S-au uitat unul la altul doar o clipă, apoi ea s-a răsucit pe călcâie și a pornit, simțind cum vântul i se încolăcește pe după ceafă.

— Ceva de genul, a răspuns Orion.

Avea încă mâinile înfundate în buzunare. O buclă i se desprinsese din părul pieptănat pe spate, legănându-se leneș prin fața ochilor.

Rosalind și-a stăpânit un pufnit iritat și a luat colțul pe o stradă mare. Prăvăliile de aici tocmai începeau să se deschidă și să scoată pe trotuar tarabele cu mâncare, așa că s-a răsucit iute spre una dintre tăvile cu *jianbing*. Oricât de puțin ar fi durat, s-a gândit că e un răgaz de la apropierea lui Orion.

Numai că el a urmat-o imediat, rămânând lângă cotul ei. Când Rosalind a luat ce comandase, mâna lui i-a șerpuit peste umăr și a lăsat să cadă un pumn de monede în palma vânzătorului înainte măcar ca ea să apuce să întindă mâna spre poșetă.

— Pot să plătesc singură, a zis Rosalind aspru.

— Banii mei sunt banii tăi, a răspuns Orion.

I-a făcut semn vânzătorului să ia repede banii, apoi a răsucit-o pe Rosalind, cu mâinile pe brațele ei.

— Doar nu vrei să avem o ciorovăială de îndrăgostiți în public, nu?

Mâna lui Rosalind a zvâcnit. Avea cinci semințe de ricin cusute în *qipao*, la poale. Ținea otravă în căptușeala aproape tuturor hainelor, dat fiind că nu știa niciodată când ar putea fi nevoie, în caz de urgență. Nu trebuie decât să strivești semințele de ricin și pui praful pe orice poate fi înghițit, și nu după mult victima va suferi o hemoragie internă. Repede, ușor și nici nu lasă urme.

Însă naționaliștii poate că ar protesta dacă i-ar face asta partenerului său de misiune.

Rosalind s-a scuturat de el cu un mârâit, apoi s-a oprit și a pus mâncarea împachetată în poșetă, pentru mai târziu.

— N-ar trebui să avem o ciorovăială de îndrăgostiți dacă te-ai purta cum trebuie.

— Să mă port cum trebuie? a zis Orion și a căscat ochii cu falsă nevinovăție.

Avea încă gulerul strâmb și... stai așa, pata aia de pe gât era *ruj*?

— Întotdeauna mă port frumos.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a mormăit Rosalind, prinzându-l de umăr.

A luat din poșeta încă deschisă un șervețel și, înainte ca Orion să poată protesta, l-a frecat pe gât, fără să se ostenească s-o facă prea delicat. El s-a strâmbat, dar apoi privirea lui Rosalind a fulgerat în sus, și orice o fi fost ceea ce a văzut Orion în expresia ei, l-a împiedicat să mai spună ceva.

Dacă Rosalind vedea corect în minte planul cartierului, agenția de presă era după următorul colț. În clipa în care intrau, avea să înceapă

spectacolul. Înconjurați de imperialiști și *banjian*, de oameni care credeau în ocupație și de toți subordonații lor, care voiau ca această țară să fie cucerită, până ce se alegea praful de individualitatea ei.

— Vreau să-ți amintești, a scrâșnit din dinți Rosalind, mai frecând o dată brutal ca să șteargă pata roșie, că acum împărțim un nume de cod. Puțin îmi pasă cine ai fost înainte. Cât timp suntem împreună Mareea Înaltă, dacă unul dintre noi e prins, cădem amândoi.

Dacă erau descoperiți, nu avea să li se dea șansa să explice. Dușmanii aveau să-i împuște imediat, apoi să le ascundă cadavrele, și astfel nu urma să afle nimeni că doi agenți secreți cad pe fundul râului Huangpu.

Orion și-a lăsat capul într-o parte, adoptând un aer ce trăda curiozitate.

— Îmi pui la îndoială iscusința?

— Cred că nici măcar nu ne-am început munca, și erai pe cale să intri acolo în prima noastră zi, arătând ca și cum mi-ai fi necredincios.

Mâna lui Orion a țâșnit în sus. Când degetele lui i-au cuprins încheietura, erau reci ca gheața.

— Așa cum ai spus ascară...

Tonul lui Orion era lejer, iar pe buze îi plutea un zâmbet. La o privire rapidă, ar fi fost imposibil să vezi licărirea din ochii lui căprui, un avertisment de o frântură de secundă – era acolo și nu mai era cât îi luase să clipească din genele negre.

Însă Rosalind a văzut-o.

— ...și eu sunt agent secret. Am trecut de la o acoperire la alta chiar și sub numele meu adevărat. Nu știu ce sarcini ți-au dat ție, Janie Mead, însă eu m-am descurcat foarte bine cu ale mele.

I-a dat drumul mâinii. „Janie Mead." Cu toate că nu asta fusese intenția lui, folosirea acelui nume i-a amintit lui Rosalind cât de multe ascundea în acest moment: o acoperire sub altă acoperire. Nu-și putea îngădui vreo greșeală cât erau în misiunea primită; nu-și putea îngădui vreo greșeală nici în confortul propriei locuințe, cu partenerul din operațiune locuind acum acolo.

— Dacă ești așa de bun, a replicat Rosalind, mototolind șervețelul în mână, atunci dovedește-o!

— Iar dacă tu vrei ca operațiunea noastră să reușească, i-a întors-o vioi Orion, nu mă mai sugruma cu privirea! Nu-i cuviincios. Cel puțin nu când suntem în lume.

I-a făcut cu ochiul, apoi a plecat, dispărând după colț. Rosalind a deschis și a închis gura la loc. Era stupefiată. Complet stupefiată. Unde găsiseră naționaliștii așa ceva?

— Hong Liwen! a strigat Rosalind, revenindu-și din uluire și repezindu-se înainte. Vino înapoi!

A luat colțul și a continuat să meargă pentru a-l prinde din urmă pe Orion. El doar i-a aruncat un zâmbet pieziș, ca și cum aștepta ca ea să se prindă în joc.

— Poate că ar trebui să-mi zici Mu Liwen acum, a spus el. Să te obișnuiești din timp cu asta!

Unitatea secretă îi oferise acel nume fals, inspirându-se de la Janie Mead, ca să-l înfățișeze drept un chinez întors după studiile în America. Și Rosalind ar fi putut să-și ia un nume nou dacă dorea, dar nu era nevoie. Exista un motiv pentru care Guomindangul nu se ostenise s-o facă. Cu siguranță depuseseră la Seagreen cererea lui Orion, apoi aduseseră soția ca un bonus pentru al doilea post când celor din companie le plăcuse cum sună CV-ul lui Orion. La birou ea avea să fie doar Mu – Mu *taitai*[19] și Mu *xiansheng*[20] când li se adresa cineva amândurora. Era deja Rosalind Lang care se prefăcea că este Janie Mead. N-avea nevoie să mai aștearnă încă un strat peste asta.

În față a apărut complexul de birouri. Cu toate că ea și Orion stăteau mai departe pe stradă, fuseseră deja zăriți. Un bărbat flutura de zor din mână, apoi și-a scos pălăria și a făcut semn că o să plece din ghereta paznicului ca să aducă pe cineva. Clădirea principală se afla la capătul unei alei scurte. Un gard de fier cu o poartă cu model complicat înconjura complexul, iar micul chioșc dinăuntru controla deschiderea și închiderea porții, supraveghind cine intră și cine iese. Oricât ar fi insistat cei dinăuntru că e un loc de muncă obișnuit, era păzit ca un adevărat centru imperial.

— Putem sfârși discuția mai târziu, a hotărât Rosalind.

— Nu fi capricioasă, dragă! Ești spioană. Adaptează-te! Improvizează!

Orion s-a îndepărtat de Rosalind cu mersul lui relaxat și a fluturat entuziasmat din mână când la poartă a apărut alt personaj ca să-i întâmpine.

Rosalind avea să-l otrăvească în somn. Dacă, *de fapt*, nu-l sugruma mai întâi.

A pornit repede după el, fierbând de mânie.

Numele secretarei era Zheng Haidi, și părea să cunoască clădirea la fel de bine ca Orion și Rosalind: adică aproape deloc.

— E pe aici, pe undeva, a zis ea, deschizând a treia ușă în răstimp de cinci minute.

Deja greșiseră de două ori drumul spre Departamentul de producție unde Orion avea să fie ajutor de traducător, iar Rosalind, ajutor la recepție, amândoi dându-i în ultimă instanță raportul aceluiași șef, ambasadorul Futoshi Deoka.

— Ești nouă? a întrebat Orion și s-a strâmbat, evitând în ultima clipă ciocnirea cu doi oameni care veneau repede pe coridor cu teancuri de hârtii în brațe.

Rosalind s-a tras într-o parte mult mai lin și și-a dres glasul ca să-l înboldească pe Orion să meargă mai departe.

— Da, am fost adusă de însuși ambasadorul Deoka, a răspuns Haidi voioasă.

Era tânără, cu siguranță mai tânără decât Orion și Rosalind.

Orion a aruncat o privire în spate, încercând să-și dea seama de părerea lui Rosalind, dar ea și-a păstrat expresia impenetrabilă. Însă de îndată ce

Haidi s-a oprit și s-a răsucit spre ei, Rosalind a arborat la iuțeală un mic zâmbet în timp ce privea în jur la birourile ocupate.

— Tu o să stai aici, a zis Haidi, atingând cotul lui Rosalind și arătând spre o măsuță de lângă recepția departamentului.

Fiecare departament în care intraseră era organizat la fel, indiferent dacă era producția, tipărirea sau redactarea. Un birou mare lângă ușă, unde erau întâmpinați vizitatorii, în centru un grup de birouri despărțite prin panouri, pentru angajați, și apoi se ramificau coridoare cu uși unde își aveau superiorii spațiile private. Mai erau și alte uși, desigur – de la depozite, săli ale cazanelor și etaje pe care șerpuiau cabluri –, prin care Haidi își vâra capul ca și cum nu-și putea aminti care uși sunt fundături și care duc la holurile ce înaintau mai mult în clădire.

Cineva era deja așezat la biroul mai mare al recepției. Și el părea tânăr, șezând cu picioarele rezemate de tăblie și o carte în mâini. Toate hârtiile lui erau aruncate pe masa mai mică a lui Rosalind. Spera că nu *ea* avea să se ocupe de vrafurile alea. Asta nici măcar n-ar fi trebuit să fie o slujbă adevărată.

— El e Jiemin. Lui îi raportezi dacă ambasadorul Deoka nu e aici.

Rosalind a dat din cap. Poate că ar fi trebuit să se străduiască mai mult să pară amabilă, însă nu zâmbind mai luminos avea să obțină aici răspunsuri, ci iscodind și trăgând cu urechea.

— Jiemin... ? a întrebat, lăsând urmarea în suspensie.

Haidi a ridicat din umeri.

— Doar Jiemin. Nu mi-a spus niciodată numele de familie.

A arătat spre un loc mai îndepărtat, mutându-și privirea la Orion.

— Pot să te conduc la biroul tău de acolo.

— Minunat!

Înainte ca Rosalind să poată spune ceva, Orion s-a aplecat să o sărute pe tâmplă. Ea a tresărit, cu toate că nu era nevoie să-și facă griji, pentru că buzele lui n-au atins-o de-a binelea, oprindu-se la un fir de păr de piele, apoi retrăgându-se.

— Ne vedem mai încolo! a zis Rosalind cu drăgălășenie, străduindu-se să-și revină rapid.

Haidi și Orion s-au îndepărtat. De-abia după ce a fost lăsată la recepție, Jiemin a ridicat privirea, încrucișându-și gleznele cum le avusese mai devreme. Din gulerul cămășii îi atârna un lănțișor: o cruce de argint. Foarte neobișnuit – cel puțin pentru chinezii din acest oraș.

— Salut! a zis el.

— Salut! i-a răspuns Rosalind. Sunt aici ca să-ți ușurez munca.

— Chiar așa? a întrebat Jiemin și a întors o filă din carte. Ce știi să faci? Nu mi-au spus că vine cineva nou la recepție.

Rosalind a ridicat din umeri.

— Am făcut cererea de angajare împreună cu soțul meu.

Mai bine să se țină cât mai aproape de povestea de acoperire decât să-și inventeze talente.

— Sinceră să fiu, aș prefera să fiu casnică.

Acum Jiemin a ridicat privirea, arcuind o sprânceană neagră. Avea o urmă de pudră pe obraz, Rosalind era sigură că nu-și imaginează. Se familiarizase cu toate cosmeticele de sub soare pe când dansa la cabaretul Stacojiilor. Dacă i s-ar fi arătat un set de pudre cu sclipici, cu siguranță ar fi putut s-o arate pe cea pe care o folosise Jiemin cu o seară în urmă și nu reușise s-o curețe cu totul.

— Cât de *modeng nülang* din partea ta!

Ironia lui era mușcătoare. *Modeng nülang* – „fată modernă", un mod de viață care, susțineau ziarele și revistele, făcea furori la Shanghai. Păr coafat permanent și tocuri înalte, tot timpul bântuind prin preajma cinematografelor în stil occidental, a cazinourilor și a cafenelelor. O *femme fatale*[21] care se zbenguie fără restricții și flirtează cu toți, fără nicio grijă pe lume.

Într-o anumită măsură, Rosalind presupunea că fusese așa, dar obosise să fie fără griji și primejdioasă. Nu însemna nimic în afară de faptul că o închidea în ceva ce ar fi putut să-și dorească sau să nu-și dorească. Până și fetele cele mai moderne păstrau în inimă dorințe care erau foarte importante pentru ele.

— Pentru tine, Jiemin.

Rosalind aproape că a tresărit, surprinsă de bufnitura unei cutii care fusese trântită pe biroul mai mic. Bărbatul care o adusese s-a oprit și a

privit-o din cap până-n picioare. Avea părul pieptănat pe spate și dat cu gel, iar costumul occidental îi era călcat la perfecție. Părea că ar vrea să spună ceva, dar, când Rosalind doar l-a privit, s-a răzgândit și s-a înapoiat la biroul aflat în celălalt capăt al departamentului.

— Bună alegere! a zis Jiemin, urmărindu-l cu privirea. Dacă îl lași pe Zilin să înceapă să vorbească, nu-i mai tace gura despre motivele pentru care ar trebui să-i primim cu brațele deschise pe stăpânii noștri japonezi.

Rosalind s-a încordat. Era pusă la încercare?

— Și n-ar trebui? l-a întrebat.

Privirea lui Jiemin s-a rotit leneș spre ea.

— Ești *banjian*?

— *Tu* ești? a răspuns Rosalind, cu tonul mai degrabă nedumerit decât acuzator.

Imediat s-au uitat amândoi în jur, ca și cum și-ar fi dat seama ce nesăbuință este să discute dacă sunt trădători de neam într-un birou condus de imperialiștii japonezi. Jiemin s-a lăsat pe spătar și a mai dat o foaie din carte.

— Eu lucrez pentru mine. Cu toții avem nevoie să ne câștigăm cumva hrana.

Jiemin încerca să-și dea seama din ce tabără e ea. Nu trecuseră nici douăzeci de secunde de când o întâlnise și deja vorbea codificat.

Rosalind a ocolit biroul mai mic și s-a așezat cu un aer prețios pe scaun.

— Ce viață tristă! a comentat, întinzând mâna spre un teanc de hârtii din fața sa.

A început să le răsfoiască: traduceri în lucru, instrucțiuni de proiectare, matrițe...

— Ceva ar fi incredibil de greșit dacă am fi fericiți muncind aici.

Jiemin a lăsat cartea din mână, apoi s-a înclinat în spate pe scaun și și-a lăsat capul într-o parte.

— Tânjesc după tristețea la locul de muncă așa cum o nevăstuică siberiană tânjește după ouă. A trecut la limba engleză: Mai dă-mi, milogește-te, mai dă-mi!

Dumnezeu știe ce soi de oameni apelează la nevăstuicile siberiene când caută metafore. Sau ce soi de profesori din orașul de azi predau expresii englezești din secolul al XVI-lea. *Milogește-te?*

— Bine!

Rosalind a făcut ochii mari în sinea sa, apoi a întins mâna spre următorul dosar.

— Când termini cu astea...

Jiemin s-a aplecat spre ea și a arătat spre unul dintre birourile cele mai apropiate, vorbind din nou în shanghaieză:

— ...Liza e contactul nostru pentru distribuirea dosarelor în alte departamente. Liza! Vino s-o cunoști pe fata cea nouă!

Liza și-a ridicat capul de la ceea ce făcea, iar o perdea de bucle blonde i s-a dat după umăr, foșnind. Era rusoaică, a bănuit Rosalind. Poate că abia ieșită de pe băncile școlii...

Rosalind a încremenit.

— Oh, *Dumnezeule!*

Exclamația șoptită i-a scăpat de pe buze, căci surprinderea îi fulgerase pe șira spinării așa de repede, că își pierduse controlul asupra limbii.

Fata blondă era de vârsta ei *acum*, dar nu așa fusese când o văzuse ultima dată. Cu toate că era mai înaltă, cu obrajii mai lați și cu fruntea maturizată, nu încăpea îndoială la cine se uita Rosalind acum.

Alisa Montagova, ultima dintre Florile Albe.

Și, din ce auzise Rosalind de la Celia – Alisa Montagova, spioană comunistă.

---

[19] „Doamnă", în lb. chineză, în orig.

[20] „Domn", în lb. chineză, în orig.

[21] „Femeie frumoasă și periculoasă", în lb. fr., în orig.

12

MĂ BUCUR SĂ TE CUNOSC!

Alisa Montagova i-a întins mâna. Zâmbea deschis, neavând nimic în expresie care să semnaleze că o cunoaște când i-a întâlnit privirea lui Rosalind.

— Și eu! a răspuns.

Cu toate că era incredibil de șocată, a reușit să-și păstreze tonul calm. Alisa Montagova era un copil în timpul revoluției și când războiul sângeros dintre bande era în toi. Nu existase vreun motiv s-o elimine în același fel în care Rosalind îi vâna prin toată țara pe negustorii din Florile Albe. Putea să se descurce cu asta frumos – era în stare s-o facă.

Strânsoarea ei a fost delicată și destinsă când li s-au întâlnit palmele.

— Nu cred că ți-am reținut numele, a zis Alisa.

Rosalind și-a retras mâna. Acum era o umbră a ceva în arcuirea gurii Alisei.

— Ye Zhuli, a răspuns Rosalind.

Numele era inventat pe loc, doar o rearanjare a numelui altcuiva – cineva pe care Alisa să-l recunoască. Deși Rosalind avusese de gând să fie doar doamna Mu și gata, trebuia să verifice dacă Alisa *știe*...

— Minunat! Eu sunt Elizaveta Romanovna Ivanova.

Alisa a lăsat numele să răsune. Nimeni altcineva din încăpere nu era atent la ele. Jiemin se întorsese la cartea lui. Undeva, mai încolo, Haidi îi explica lui Orion cum să lucreze cu aparatul care făcea posibilă comunicarea cu alte părți ale clădirii. Însă Rosalind auzea freamătul sângelui în urechi și inima și-o simțea bătând neregulat.

„Romanovna." Alisa Montagova adoptase numele fratelui mort ca patronimul de acoperire.

— Dar poți să-mi spui Liza, a continuat fata. Știu că trebuie să fie mai ușor.

Rosalind a luat un dosar la nimereală.

— Liza, e foarte drăguț din partea ta!

A ocolit masa și a prins-o pe Alisa de cot înainte să apuce să protesteze. Rosalind purta pantofi cu tocuri înalte, cu o baretă groasă peste gleznă, și totuși Alisa îi ajungea aproape în dreptul nasului.

— Vino un pic cu mine, te rog! Aș vrea să mă ajuți să lămuresc lista asta.

Jiemin a ridicat capul.

— Poți s-o faci împreună cu mine...

— Nu-i nevoie. O să mă ajute domnișoara Liza, l-a întrerupt Rosalind. Haide, repede...

A împins-o pe Alisa pe coridor și a făcut trei pași mari dincolo de ușa departamentului, ca să nu fie auzite de Jiemin. Fără să ezite, a întrebat-o:

— Ce faci aici?

Un moment, Alisa s-a prefăcut nedumerită. Doar un moment, în care zumzetul din birou a părut să

fie doar paraziți și o ușă s-a trântit la ultimul etaj, chiar deasupra lor.

Apoi:

— Domnișoară Rosalind, n-ai îmbătrânit nici măcar cu o zi.

Rosalind a zeflemisit-o:

— Lasă spectacolul! Știu că Celia este șefa ta.

— Ar trebui să vorbești mai încet, a replicat Alisa, strâmbând din nas. Dacă mă dai de gol, te dai pe tine de gol.

— Să te „dau de gol"...

Enervarea i s-a prelins pe piele, provocându-i furnicături pe gât și pe brațe, unde o atingea tivul delicat al rochiei. Rosalind a trecut de la chineză la rusă, fără să-și mai controleze vorbele de îndată ce a fost sigură că puțini dintre cei care ar trage cu urechea ar pricepe ce spune.

— De ce te-ai infiltrat aici? Nu-mi închipui că patronii tăi și-ar da osteneala să oprească un complot terorist dacă asta nu folosește la mobilizarea oamenilor de rând.

Alisa a clipit încet. De-abia atunci și-a dat seama Rosalind de greșeală: Alisa trebuie să fi fost infiltrată aici, da, însă cine știe dacă pentru aceeași misiune ca a sa? Agenții comuniști nu primeau misiuni în Shanghai la fel ca agenții naționaliști. Prima dintre prioritățile comuniștilor era să se ascundă; a doua era să obțină informații. Să-și țină ochii și urechile sub văl, în siguranță, era întotdeauna mai important decât actele de salvare

pe care un partid izgonit nu-și putea permite să le săvârșească.

— Complot terorist? a îngânat-o Alisa. Nu știam...

S-a întrerupt la jumătatea vorbei și și-a netezit cuta mică de nedumerire dintre sprâncene. Rosalind s-a încruntat, gata s-o îmboldească pe Alisa să continue, însă a simțit o mână pe șale și și-a dat seama de ce tăcuse Alisa.

— Draga mea...

Sunetul brusc al limbii engleze a fost ca un șoc electric în urechile lui Rosalind.

— ...vorbești limba rusă mult mai bine decât îmi aminteam.

Se simțea o anumită duritate în observația lui. O acuzație nerostită. Cum se făcea că Janie Mead cea școlită în America vorbește rusa?

Rosalind s-a răsucit spre Orion, apoi l-a prins de încheietura mâinii și i-a îndepărtat-o.

— Întotdeauna mă subestimezi, i-a răspuns cu un zâmbet afectat. Nu trebuie să-ți pui în ordine biroul?

Cealaltă mână a lui Orion s-a ridicat spre a ei. Iată-i pe amândoi: însuși tabloul adorației reciproce, doi oameni care nu erau în stare să stea o clipă fără să se atingă. În realitate, Rosalind știa că unghiile sale aveau să lase urme pe pielea lui după ce îi dădea drumul.

— Așa trebuia, a răspuns Orion, fără să dea vreun semn că simte înțepătura de pe încheietură.

Numai că am fost chemat în holul principal. Se pare că am un musafir.

Colțurile gurii lui Rosalind s-au lăsat în jos.

— Un musafir? a repetat. *Eu* n-am auzit că trebuia să ai un musafir...

— Liwen!

Pe scară s-au auzit tocuri țăcănind. O fată gătită ca o păpușă a apărut degrabă pe coridor, cu fusta foșnind în jurul gleznelor și o etolă în jurul umerilor. Într-o mână avea un coș și în cealaltă o poșetă așa de mică, încât te întrebai ce ar putea să încapă în ea. Haidi a năvălit aproape imediat pe ușa departamentului, cu un aer îngrijorat, însă Orion și-a dat ochii peste cap și a pornit spre fată.

— Presupun că nu mai trebuie să cobor.

Haidi și-a dres glasul.

— Nu permitem vizitatori în niciunul dintre departamente.

Orion a fluturat nepăsător din mână.

— Nu-i decât sora mea. O să plece repede. *Așa-i*, Feiyi?

Sora lui a dat din cap cu ardoare. Apoi, spre surprinderea lui Rosalind, a înaintat și i-a vârât coșul în brațe.

— Pentru tine, a adăugat în engleză, cu accentul la fel de britanic ca al lui Orion. Am văzut acest pachet-cadou și n-am putut să nu ți-l aduc pentru prima zi de muncă. Știu că perechile căsătorite de curând trebuie să fie prea ocupate ca să gătească.

Apoi s-a răsucit spre Orion și i-a făcut cu ochiul, însă Rosalind nu reușea decât să stea acolo, uluită.

Haidi a pocnit din degete spre Alisa și a chemat-o înapoi în departament să se ocupe de o greșeală făcută de zețari. Între timp, Orion își bestelea sora că dăduse buzna acolo și făcuse o scenă. Pe când frații se ciorovăiau, atenția lui Rosalind a fost atrasă de ceva vârât în coș, printre firișoarele de carne uscată împachetate în plastic și borcănelele de ulei cu ardei iute. A vârât mâna cu grijă și a deschis cartonașul alb.

Salut! Sunt Phoebe! Mă bucur să te cunosc! În fine,iată un bilet:

Dedesubt era lipită o fâșie de hârtie care părea ruptă dintr-un registru contabil, cu un rând scris în chineză, nu engleză:

Vino să ne întâlnim în paza de prânz! În locul obișnuit.

Scrisul lui Dao Feng. Rosalind și-a ridicat capul brusc. După ce a început să caute amănuntele, a observat că Orion seamănă izbitor cu presupusa lui soră – același nas drăgălaș, aceeași gură frumos arcuită –, așa încât această parte nu părea să fie minciună. Și atunci, cine era ea? Alt agent? Un simplu mesager?

— Pe cine ai îmbrobodit ca să te aducă aici cu mașina? Pe Ah Dou?

Sora lui – Phoebe – și-a scuturat un fir de praf de pe poale.

— Crezi că am nevoie să înbrobodesc pe cineva? L-am sunat pe Silas.

— Oh, *Silas*!

— Ce-a fost tonul ăla?

— Tonul?

Orion s-a uitat la Rosalind și a atras-o în discuție.

— Dragă, am folosit un ton special?

— Am simțit un pic de ton special, a răspuns Rosalind.

Orion și-a dus mâna la inimă, părând zdrobit. Phoebe a râs pe înfundate.

— E-n ordine! Fură-mi-l pe Silas!

Cu o privire peste umăr, Orion a văzut că acum pe coridor nu mai erau decât ei trei, așa că a arătat spre coș. Rosalind s-a apropiat și i l-a dat fără nicio vorbă, lăsându-l să vadă mesajul. El a continuat să vorbească în vreme ce citea:

— Oricum, o am pe Janie. E mai frumoasă decât toți la un loc.

— Cine ți-l fură pe Silas? *Tu ești* vestitul hoț de iubiți, nu eu.

Orion a rămas nemișcat, doar ochii i-au fulgerat în sus, observând reacția lui Rosalind. Se aștepta la oripilare? Nu era sigură dacă Phoebe glumea sau nu, dar, oricum, expresia lui Rosalind a rămas calmă, cu doar o înălțare a sprâncenei, curioasă. Orion era o mare pacoste, însă în privința asta n-avea să-l condamne.

Buza lui a tresărit, brusc înveselit, ca și cum ea ar fi trecut un soi de test. Testul bigotismului, presupunea Rosalind, ceea ce era o ștachetă joasă pentru o tovărășie bună.

— Când ai de gând s-o lași baltă cu asta? i-a spus Orion lui Phoebe, scormonind prin coș. Nu l-am *furat* pe Henrie. I-am pus la încercare devotamentul față de tine, iar el a eșuat cu o ușurință șocantă.

— Cine ți-a cerut să-l pui la încercare?

— Cine ți-a cerut ție să te răzbuni după aceea, furându-*mi* iubita?

— A, deci, când am vrut-o eu pe Zhenni, era „iubita ta", dar când nu eram o amenințare, era doar „o fată pe care o știu"...

Rosalind și-a dres glasul, întrerupând-o pe Phoebe. Când cei doi frați și-au îndreptat atenția spre ea, a mimat doar din buze: „Se aud pași."

Într-adevăr, peste câteva secunde s-a ivit Haidi la ușa departamentului și s-a uitat pe coridor, unde mica lor adunare era încă prezentă. Și-a proptit mâinile în șolduri.

— După ce terminați, a îndemnat-o Haidi, arătând spre scară.

Phoebe a făcut o plecăciune ironică.

— Petrecere frumoasă de casă nouă! La revedere, dragă frate și cumnată!

S-a răsucit pe călcâie și a plecat în pas vioi, cu buclele săltând. În purtarea flușturatică a fetei era ceva care sădea în Rosalind o sămânță de bănuială. Nu putea pune degetul pe ce anume trebuia să o îngrijoreze, însă Rosalind folosise adesea aceeași tactică. Nimeni nu se aștepta cu adevărat ca o persoană cu chip drăgălaș să aibă gânduri reale.

Orion i-a oferit brațul lui Rosalind, îndemnând-o să se întoarcă în departament. De îndată ce Haidi nu s-a mai uitat la ei, s-a aplecat să-i vorbească:

— Înainte să întrebi, da, e cu adevărat sora mea.

— Asta văd cu ochii mei, a răspuns Rosalind, prefăcându-se că nu-i dăduse prin cap altceva. E și ea agentă a Guomindangului?

Chiar înainte să ajungă la ușa departamentului, Orion s-a oprit brusc. Când Rosalind s-a uitat la el chiorâș, întrebând de ce se oprise, el doar i-a înapoiat coșul, făcându-și de lucru cu hârtia creponată pe margini ca să se asigure că arată frumos. Pătratul alb al biletului lui Dao Feng i-a sclipit scurt în mână, apoi a dispărut, ascuns în mânecă înainte să-l vadă altcineva.

— Nu, a răspuns el când a terminat de dichisit coșul, continuând nonșalant discuția: Dar Silas, nemernicul care a adus-o aici cu mașina? E și el în unitatea secretă – de fapt în ramura noastră auxiliară. A fost instalat cu jumătate de normă la o secție de poliție, ca să putem urmări numărul celor uciși cu chimicale.

Rosalind și-a stăpânit strâmbătura instinctivă, știind că puteau să fie văzuți de la birourile departamentului. De ce știa Orion mai multe decât ea despre ramura lor auxiliară? Ei de ce nu i se spusese?

— Bănuiesc că Dao Feng o să-ți spună mai multe despre această chestiune, a continuat Orion.

— Sunt sigură, a replicat neconvingător Rosalind.

Cu toate că nu-și arătase pe față nemulțumirea, degetele i se încleștaseră pe toarta coșului.

— Care-i numele chinezesc al lui Silas?

Orion n-a răspuns imediat. Probabil chibzuind cât de mult acces i-ar fi dat alt nume și ce informații ar fi decurs din asta. Zăboveau de ceva timp la ușă, dar câtă vreme atenția lui Haidi era atrasă de recipientele cu apă din cealaltă parte a departamentului, nimeni altcineva nu se sinchisea de discuția lor pe șoptite. Singura persoană al cărei ochi fugeau spre ei câteodată era Alisa și, când Rosalind i-a surprins privirea, fata nu s-a rușinat, ci a fluturat voioasă din mână de la propriul birou.

Avantajele de a fi căsătoriți – predispuși să sporovăiască între ei în timpul muncii. Rosalind trebuia să recunoască că poate cei din Guomindang știuseră ce fac când elaboraseră strategia acestei misiuni.

După un moment, Orion a hotărât, evident, că numele lui Silas n-ar fi dezvăluit nimic crucial, pentru că i-a surâs și a răspuns:

— Wu Xielian.

Lui Rosalind numele i-a sunat imediat cunoscut. Bănuise că așa stau lucrurile, dat fiind cât de mult iscodise în legătură cu familia lui Orion, dar, spre surprinderea sa, nu cercetarea i-a aprins un bec în ungherele memoriei. Numele respectiv a zgândărit un punct aflat mult mai departe: Wu Xielian, fiul magnatului Wu Haotan. Bătrânul domn Wu lucrase cu Banda Stacojie – fiind unul din cercul de intimi, care participase întotdeauna la seratele și

petrecerile lor – înainte să se lipească de Guomindang atunci când Stăpânul Cai trecuse acolo.

Rosalind și-a amintit fotografiile pe care le arăta tuturor. Nu trebuia decât să dea pe gât un pic de *huangjiu*[22] ca să se laude cu dragul său Xielian, cum muncește el cu sârg la școală în Anglia.

Treaba asta lăsase o urmă în memoria lui Rosalind. Tatăl său nu s-ar fi fălit niciodată așa cu ea.

— Aha! a zis Rosalind. Îl știu.

Orion și-a mijit ochii.

— Cum așa?

— Știi cum sunt bârfele. Umblă de colo-colo. E încurcat cu Phoebe?

Un hohot de râs. Care era un răspuns în sine. Rosalind și-a înclinat capul într-o parte și a întrebat:

— De ce *nu* este Phoebe agentă? Ar fi mai multe ajutoare și s-ar ocupa mai mult decât de simpla transmitere de mesaje.

— Nici nu se pune problema! a răspuns fără șovăială Orion. Phoebe ar putea transmite din greșeală informații dușmanului pentru că s-ar simți prost să n-o facă, și spun asta în cel mai iubitor fel cu putință.

— Hmm!

Rosalind n-a mai spus nimic. Haidi terminase deja treaba cu recipientele cu apă și venea spre ei, încruntându-se tot mai tare.

— Cred că o să fac o plimbare când vine pauza de prânz, a hotărât Rosalind. Crezi că faci față pe aici fără mine?

Oliver a bătut-o ușurel pe mână.

— *Ma petite puce*[23], o să mă descurc de minune!

Rosalind i-a zâmbit. Era o amenințare cu moartea. Orion i-a zâmbit și el. Era o provocare. Înainte ca Haidi să-i poată mustra, s-au despărțit și s-au apucat de lucru.

Golden Phoenix era aglomerat la ora prânzului, chelnerii roind cu carnetele pentru comenzi atârnate din buzunar și tăvi încărcate ținute pe antebraț.

Rosalind și-a croit drum printre cei câțiva clienți care așteptau lângă casă și a șerpuit printre mesele rotunde în drum spre partea din spate a restaurantului. Ca întotdeauna, Dao Feng o aștepta în același salon, a cărui ușă a deschis-o ușor cu palma.

Însă când a intrat, abia a apucat să-l salute, că Dao Feng o și întreba:

— Încă ții legătura cu Celia Lang?

Rosalind a închis ușa. A stat un pic să-și adune gândurile, să urmărească expresia calmă de pe fața lui Dao Feng și să ghicească dacă dăduse sau nu de necaz. Descoperiseră ceva? Văzuse cineva ceva?

Tăcerea din încăpere se prelungea prea mult. Trebuia să ia o hotărâre. Asta nu era o misiune pe teren în care trebuia să spună lucruri ciudate, nici vreo țintă cu care să se joace de-a ghicitul. Dacă

superiorii săi o prinsesră cu ceva n-ar fi întrebat frumos – ar fi arestat-o.

— Nu, a mințit Rosalind. De ce?

Dao Feng a oftat și s-a lăsat pe spate în scaun.

— Nici eu nu credeam, dar nu strică o confirmare.

— Mă doare ideea că nu ai încredere în mine.

Rosalind s-a așezat. Remarca ei usturătoare nu l-a amuzat pe mentor.

— Ce informații s-au scurs?

— Nu-i atât scurgere de infomnații, cât un ghimpe în coaste.

O chelneriță și-a vârât brusc capul pe ușă, aducând un ceainic. Cu toate că tot personalul de la Golden Phoenix era plătit într-un fel sau altul de Guomindang, Dao Feng tot a așteptat ca ea să toarne ceaiul de crizanteme și să plece înainte să vorbească din nou:

— La locul vostru de muncă sunt comuniști infiltrați. Nu suntem singurii care căută ceva.

Rosalind a rămas calmă. Asta o știa deja, cu toate că era greu de spus dacă Alisa era singurul agent de acolo sau erau mai mulți. Rosalind n-avusese de gând să raporteze asta. Naționaliștii erau acum la putere în oraș, dar nu întotdeauna fusese așa; și nu așa avea să fie întotdeauna. Lupta internă era permanentă. Puterile din oraș n-aveau decât să se schimbe. Rosalind nu *ținea* la naționaliști; se folosea de resursele lor ca să vindece rănile pe care le provocase ea însăși. În primul rând era loială față de sine și de sora sa și, dat fiind că Celia era

asociată cu Alisa, Rosalind n-avea să raporteze niciodată ceva care ar fi putut să-i facă în vreun fel rău Celiei.

— Seagreen Press trebuie să fie foarte importantă dacă așa de multe grupuri încearcă deodată să se infiltreze, a rostit Rosalind liniștită. Nu-i o veste bună? Putem fi o forță unită împotriva japonezilor.

— Situația e mai complicată.

— În ce fel? a insistat Rosalind. Conducerea centrală a partidului comunist a lansat o misiune? *Noi* cum de am aflat?

Dao Feng s-a ridicat și a început să se preumble prin încăpere. Mergea pe lângă pereți, părând foarte concentrat în vreme ce trecea prin spatele scaunelor. Chiar dacă îi pusese lui Rosalind întrebarea de cum intrase, în vocea mentorului nu era vreo grabă. O parte din asta putea fi pusă pe seama firii de obicei echilibrate a lui Dao Feng.

Sau spunea cât mai puțin posibil ca s-o împiedice pe Rosalind să afle mai multe despre situație.

La o adică, Rosalind se pricepea la spionaj. Prefera să primească un nume și s-o expedieze în noapte ca să-și fiarbă otrăvurile.

— Comuniștii nu încearcă să-i pună capăt complotului terorist. În prezent, caută informații. Unul dintre agenții lor i-a trădat și le-a vândut informații oficialilor japonezi care lucrează la Seagreen. Acum speră să recupereze dosarul înainte ca secretele lor să ajungă mai sus.

Rosalind și-a ridicat brațul pe spătar, cu pielea alunecând pe catifea.

— Noi cum am aflat asta?

— Noi știm tot. Avem spioni.

Hmm! Convingerea lui era îngrijorătoare. Rosalind s-a tras de o șuviță de păr, răsucind bucla pe deget până a simțit că i se întrerupe circulația sângelui.

— Înțeleg că mi-o spui cu un rost, a răspuns, dând drumul șuviței. Trebuie să încep să caut și eu acel dosar?

— N-o să fie greu, i-a confirmat Dao Feng. Dosarul trebuie să fie pe undeva, prin agenție. Sarcina poate fi îndeplinită rapid, iar apoi îți vezi de restul misiunii. Aruncă o privire pentru noi înainte ca un agent comunist să dea de dosar și să-l facă să dispară!

Rosalind a încuviințat din cap. Nu erau multe locuri în care se putea găsi un dosar.

— De ce vrem să obținem informațiile din el?

Dao Feng și-a dus mâinile la spate.

— Știi de Preot?

Era așa de tipic pentru Dao Feng să răspundă la întrebări cu alte întrebări!

— Da, sigur. Cel mai drag rival al meu.

Dao Feng i-a aruncat o privire de avertizare.

— Lasă glumele!

— Nu glumesc. E adevărat, nu? Preotul e cel mai cunoscut asasin al comuniștilor. Nu sunt eu egala lui din partea noastră?

— Sper să nu, pentru că, dacă punem mâna pe acest dosar, putem afla identitatea Preotului.

Rosalind și-a îndreptat repede spatele, iar pantoful i-a căzut pe podea cu o bufnitură puternică.

— Zău?

— Asta bănuiesc informatorii noștri. Japonezii au plătit gras. Probabil speră să ni-l vândă apoi *nouă*.

Dao Feng a tăcut o vreme. Încă zăbovea lângă un scaun, bătând cu mâna pe spătarul îmbrăcat în catifea.

— Dacă poți, nu-i spune lui Hong Liwen de asta!

Rosalind a clipit. Întâi s-a activat instinctul să întrebe de ce; apoi a venit rapid certitudinea că nu avea să primească un răspuns sincer. Secrete peste secrete – așa funcționa acest oraș. S-a aplecat să se încalțe la loc, strângând mai bine bareta.

— Am înțeles.

Dao Feng a încuviințat. Poate că era un test; poate că voia ca ea să-și țină gura, doar ca să vadă dacă e în stare s-o facă.

— Acum, a reluat bărbatul. Spune-mi despre ultima ta misiune!

Cel puțin acum era ceva familiar. I-a povestit despre explozia la care fusese martoră, de siluetele care fugeau prin ierburi și de unitățile de poliție care o reținuseră în Shenyang. În vreme ce vorbea, Dao Feng scria ceva, pregătind un raport.

— Manciuria a fost invadată, a zis după ce a terminat ea. Cei din Armata Imperială Japoneză au spus că trupele noastre au fost cele care au produs explozia și au folosit asta ca temei să năvălească în Shenyang. Întregul oraș este ocupat.

Rosalind și-a îndreptat și mai mult spatele pe scaun.

— Dar n-am fost noi, nu?

— Nu cred că am fost, dar suntem neputincioși în fața presei lor, iar ziarele spun altceva.

Dao Feng a lăsat în sfârșit stiloul din mână.

— Vezi ce ușor e? Cine suntem noi ca să ne susținem nevinovăția când suntem acuzați? Dacă ei zic că noi am aruncat în aer calea ferată, atunci noi am aruncat în aer calea ferată.

Rosalind vedea încotro merge asta.

— Dacă ei zic că guvernarea noastră destabilizează Shanghaiul, atunci guvernarea noastră destabilizează Shanghaiul.

— Iar când vin trupele lor...

— N-avem cum să le oprim, a încheiat ea.

Dao Feng a dat din cap aprobator.

— Alți trei morți din cauza chimicalelor de când am vorbit ultima dată. Japonezii au intrat oficial în țară. Nu cred că mai e nevoie să spun ce anume e în joc.

Nu era nevoie. Rosalind știa, așa cum știa oricare agent al Guomindangului și așa cum i se băga în cap fiecărui agent când era trimis să opereze în Shanghai. N-aveau voie să dea greș. Shanghai era dansatoarea-vedetă a acestei țări – favorita

protejată din care toți străinii voiau o bucățică. Japonia dădea năvală, vrând să ia totul. Anglia și Franța aveau să se repeadă s-o protejeze, nu pentru că le-ar fi păsat prea tare, ci pentru că doreau și ele orașul și nu voiau să fie lăsate pe dinafară. Dacă Shanghaiul cădea, dacă atacul imperialist japonez avea succes, iar străinii occidentali nu se mai distrau în cazinourile lor și la curse, și în teatre, atunci aveau să se retragă, și nimeni n-avea să protesteze când restul Chinei urma exemplul celui mai prezentativ oraș, supunându-se ocupației.

— Știu, a zis Rosalind ostenită, ciupindu-și rădăcina nasului. Doamne, știu!

Ura faptul că depindeau așa de mult chiar de cei care îi distrugeau. Să țină orașul în stare de funcționare; să-i mențină pe britanici, francezi și americani aici, mulțumiți. Ce altceva puteau să facă dacă nu mai aveau o putere a lor pe care să se bazeze?

— Trebuie să faci tot ce e nevoie ca să-ți îndeplinești misiunea la Seagreen, a continuat Dao Feng ca și cum ar fi putut să-i citească gândurile.

Nu mai vorbea despre dosar, ci despre celula teroristă.

— În astfel de vremuri nu-i loc pentru principii.

— Vorbești cu o asasină, a replicat Rosalind.

Gâtul i s-a încleștat.

— Presupuneam că acțiunea fără principii e de la sine înțeleasă.

— Atunci iartă-mă că-ți amintesc! a zâmbit Dao Feng.

Era o expresie reținută, care avea rostul mai degrabă să-i îmbuneze pe ceilalți decât să arate că el însuși se amuză.

— Nu ești doar arma noastră, Lang Shalin. Ești agent. Un braț în lupta pentru supraviețuirea țării noastre. Și, dacă e să supraviețuim, trebuie să-ți folosești fără restricții propria judecată.

„Omoară pe cine ai nevoie!" zicea mentorul ei, comanda nerostită dintre fiecare proclamație teatrală a lui. „Măcelărește-i pe imperialiștii și simpatizanții lor din țara asta! Câta vreme nu ești prinsă, nu ne pasă."

— Propria judecată, a repetat Rosalind încet.

În primul an de activitate, o trimiseseră să omoare un comunist. Un cărturar care vorbea frumos, de-abia la vârsta la care să-i dea tuleie în barbă, îmbrăcat în robă tradițională și ținând în mână un stilou. O implorase să-l cruțe când Rosalind intrase pe fereastră și șovăise. Ce rău îi făcea el țării? Ce lucru făcuse de care să nu fie vinovat și un civil de rând, cum ar fi să nu fie de acord cu vecinii lui și să le arate pumnul stabilor de la conducere?

Însă Rosalind nu mai avea încredere în propria judecată. Cine a umblat o dată prea departe pe o potecă întunecată și s-a rătăcit, cu siguranță se teme să piardă iar din vedere luminile. Avea nevoie să i se spună ce e drept, și nu-i plăcea să nu fie de acord.

— Nu te îngrijora! zisese ea încet, apoi suflase otrava. N-o să te doară.

Făcuse ordine în urma sa. Ieșise în liniște din clădire și se dusese acasă fără agitație, dar apoi, în timpul nopții, o apucase o furie cumplită, fiecare oră nedormită făcându-i sângele să clocotească și mai tare. A doua zi, când explodase în fața lui Dao Feng, fusese pentru prima dată când îl văzuse clipind surprins. Mentorul său se mândrea că se așteaptă la toate posibilele ieșiri – dar la asta nu se așteptase.

— A fost *fără rost*, se stropșise la el. N-a slujit decât orgoliului acestui guvern...

— Suntem în război...

— Nu-mi *pasă* de războiul vostru! De ce duceți un război civil când la hotarele noastre există dușmani adevărați?

Dao Feng nu se ostenise s-o certe. Putea s-o învețe cum să fie agentă și să-i arate cum să supraviețuiască. Dar n-ar fi putut s-o convingă să creadă într-o facțiune pe ai cărei membri Rosalind îi văzuse de atâtea ori orbecăind, pe care îi văzuse cum mitraliaseră civili fără să le pese niciun pic. După acel incident n-o mai trimiseseră împotriva comuniștilor. Se ocupase de fostele Flori Albe, de negustori străini, de ofițeri care erau simpatizanți ai imperialiștilor, și nu se mai plânsese niciodată.

— Te-am trimis vreodată pe căi greșite? a întrebat-o acum Dao Feng, urmărindu-i expresia șovăielnică.

— Nu, a răspuns cu sinceritate Rosalind.

Cel puțin, nu fără să corecteze imediat direcția.

— Atunci, crede-mă pe cuvânt! a continuat el. Știi cum să alegi corect. Această misiune o să aibă succes.

A băgat mâna în buzunar.

— Mai am ceva pentru tine.

Un plic a alunecat în fața ei. Rosalind știa ce se află înăuntru fără măcar să se uite, așa că și-a încrucișat brațele, refuzând să-l ia.

— N-am nevoie să-l deschid. E la fel ca ultimele douăzeci.

Era mai bine să lase orașul să creadă că Rosalind Lang e moartă, așa că tatăl ei știa că n-ar fi trebuit să mai ia legătura cu ea. Fără să-i cunoască adresa ori noul nume fals, n-avea cum să dea de ea decât pe canalele Stacojiilor, dând un plic din mână în mână până când cineva mâzgălea pe el în grabă „Janie Mead" și îl trimitea la unitatea secretă a Guomindangului.

Dacă încercările lui de a lua legătura cu ea ar fi avut ceva important, Rosalind s-ar fi ostenit să-i citească scrisorile sau – Doamne apără și păzește! – chiar ar fi aranjat o întâlnire ca să vadă ce mai face el. Însă niciodată nu era așa. De fiecare dată era aceeași predică plicticoasă:

Lang Shalin, termină cu joaca și vino acasă! Dacă nu vrei să te întorci la familia Cai, poți veni să locuiești la mine, unde ți-e locul. Și de-a ce se joacă Selin cu comuniștii ăia...

— Tatăl tău își face griji, a zis Dao Feng.

Nu i-ar fi dat nimic fără să citească mai întâi el. Dao Feng știa deja că bănuiala ei e corectă.

— Își face griji pentru el.

Rosalind a mototolit plicul.

— Îl deranjează faptul că s-ar putea să nu mă mai aibă niciodată sub control. Poate că, dacă ar fi fost mai iubitor în copilăria mea, chiar mi-ar părea rău pentru el. Dar așa?

A aruncat pe masă ghemotocul de hârtie.

— N-am tată.

O clipă de tăcere. Dao Feng a oftat, apoi a bătut-o pe umăr.

— O să-ți țin eu locul tatălui, copilă. E în ordine!

Rosalind a pufnit.

— Ești destul de bătrân?

— Lang Shalin, sunt *măgulit* că spui asta, dar a trecut multă vreme de când aveam treizeci de ani. Nimeni n-o să clipească atunci când o să te conduc prin biserică spre Hong Liwen.

Fruntea lui Rosalind s-a încrețit imediat, intenționând să se încrunte cât de tare putea la această imagine. Ca răspuns, Dao Feng a scos un chicotit înfundat foarte cuviincios. Oricât ar fi încercat ca să fie enervată, pe el l-ar fi ales fără șovăială ca tată adevărat.

Însă nu așa mergea treaba.

Alt ciocănit în ușă. Chelnerița aducea apă fierbinte pentru ceainic. Dao Feng a împins ceainicul în față ca s-o ajute, însă ochii lui veșnic vigilenți erau la Rosalind.

— Așadar, misiunea ta, a reluat, aducându-i înapoi la chestiunile presante. Întrebări? Comentarii? Îngrijorări?

— Nu, a răspuns Rosalind cu hotărâre și și-a îndreptat umerii. Nu. Înțeleg perfect.

---

[22] Vin de orez sau de mei.

[23] „Scumpete", în lb. fr., în orig.

13

PHOEBE HONG SUPRAVEGHEA Seagreen Press de dincolo de gard, cu trupul pe jumătate ascuns după un copac. Din acest unghi nu putea fi văzută din ghereta paznicului de la poarta din față – nici că se putea mai bine. Ca și cum copacul ar fi fost făcut anume pentru spionajul ei de amator. Era bine să aștepte. Poate că cei doi aveau nevoie să ducă înapoi un mesaj. Poate că trebuia să intre iar, cu pretextul că uitase ceva acolo, și apoi să facă un schimb șmecher, așa cum făceau agenții adevărați pe teren, vorbind cifrat în vreme ce își vedeau de treabă pe sub masă.

— Feiyi!

Phoebe s-a tras repede înapoi când și-a auzit numele, încercând să nu pară prea grăbită. Nu putea fi văzută din ghereta paznicului, dar nu fusese atentă la ce era în spate. Neglijentă. În oraș erau mereu ochi ce priveau: o prietenă de la școală sau altă fiică a unui general, ochi de viperă și fălci veninoase, gata ca la cea mai mică slăbiciune s-o tragă în jos și să împrăștie bârfe prin înalta societate. Luna trecută spuseseră că lipsește atât de des de la școală din cauză că e însărcinată. În luna

dinainte vorbeau despre droguri. Zvonurile nu durau niciodată mult, dar o mențineau în alertă.

Din fericire, persoana care venea acum spre ea nu era o colegă de școală. Nu era decât Silas.

Phoebe a oftat ușurată.

— Credeam că vrei să aștepți în mașină.

Silas s-a oprit brusc, cu ochii căscați.

— Scuze!

A ridicat piciorul, gata să facă un pas în spate.

— Ai lipsit destul de mult și m-am gândit să văd ce se întâmplă, în cazul în care...

— O, e în ordine, nu-ți face griji! Ia uite... Nu-i ciudat?

Phoebe a arătat cu degetul dincolo de barele gardului. Acum, că avea aprobarea ei să se afle aici, Silas s-a apropiat și a văzut cum din clădirea principală ies trei funcționari. Unul dintre ei era femeia de mai devreme, secretara bătoasă cu fusta mai mare cu două numere care, practic, o silise pe Phoebe să plece. Zheng Haidi a pus o cutie la spatele unei mașini parcate în fața clădirii principale, apoi a urcat în mașină împreună cu ceilalți doi.

— Nu-i decât începutul după-amiezii, a comentat Silas. Mă întreb unde se duc.

— Poate că ar trebui să-i urmărim!

Silas deja începuse să dea din cap până ce și-a dat seama ce spusese, de fapt, Phoebe; a încercat la iuțeală să transforme gestul într-o clătinare din cap.

— Nu, nu. Nici vorbă!

Phoebe și-a înăbușit râsul. Când erau copii, Orion îi spunea tot timpul lui Silas să n-o mai încurajeze să vină cu ei când ieșeau în oraș, dar nu reușise niciodată. Phoebe fusese trimisă în Anglia devreme, la numai un an după plecarea lui Orion. Locuia în casa profesoarei sale, un pic mai departe pe aceeași stradă, însă îi fusese nespus de dor de fratele său mai mare, iar din clipa în care ajunseseră iar împreună începuse să se țină după el peste tot. Ori de câte ori Phoebe își lega părul la spate și strângea în mână cheia casei, pornind cu vitejie pe drumul de trei minute ca să bată la ușa băieților și să-i întrebe dacă nu vor tovărășie în următoarea lor aventură, Silas spunea întotdeauna „da" dacă el era cel care deschidea ușa, spre marea supărare a lui Orion. Odată, Orion aproape că găurise podeaua bătând din picior de enervare pentru că ar fi trebuit să se furișeze într-un bar, și nu puteau s-o ducă pe *Phoebe* într-un bar.

Când se întorseseră cu toții la Shanghai – Orion trebuia să țină în frâu situația pentru procesul tatălui său, Silas își terminase studiile, iar Phoebe nu voia să stea în Anglia dacă Orion nu era acolo –, obiceiul nu dispăruse. Băieții începuseră să lucreze pentru Guomindang, și dintr-odată Orion nu mai ofta din greu din pricină că Phoebe se ține scai de ei; era din pricină că Silas nu putea să țină vreun secret când Phoebe îl întreba ce au de gând să facă. Silas și Orion erau trimiși adesea în misiuni legate între ele. După o serie de întrebări puse cu

iscusință, Phoebe putea întotdeauna să știe exact cu ce se îndeletnicește fratele său.

— Te implor! pledase o dată Orion, făcând un întreg spectacol și căzând în genunchi în fața ei. Nu-ți mai flutura așa tertipurile femeiești pe la nasul lui! Nu-i destul de puternic.

— N-am nicio idee despre ce vorbești, a pufnit Phoebe. Ar trebui să învețe să fie puternic.

Orion se încovrigase pe o parte, apoi se întinsese cu totul pe covorul din livingul lor.

— Îl omori, Phoebe! Și pe *mine* prin asociere, că trebuie să fiu martor la asta.

— Asta fac?

Phoebe nici măcar nu se ostenise să-și rețină încântarea din glas. Pășise peste fratele său, cu tocurile țăcănind în jurul lui, apoi mersese în bucătărie și adusese niște iaurt.

— Poate că ar trebui să mă fac asasină.

Acum a bătut în gard cu degetele, metalul inelelor răsunând pe bare. După ce mașina lui Haidi a plecat, iar poarta din față s-a închis la loc, nu a mai rămas mare lucru de văzut, așa că Phoebe s-a îndepărtat. Oricum nu ținea neapărat să urmărească o secretară bățoasă. Își vârâse destul nasul în treburile altora pe ziua de azi.

— Mă duci înapoi? l-a întrebat pe Silas.

— Sigur! Vino!

Strada era liniștită când s-au întors la mașina lui Silas, iar vântul după-amiezii scutura crengile deasupra lor. Phoebe s-a uitat în sus la mișcările

legănate, apoi – neatentă – aproape că a intrat drept într-un stâlp de lumină.

— Feiyi!

— Nicio grijă, nicio grijă! l-a liniștit ea, potrivindu-și gulerul rochiei. Ce drăguț din partea ta să-ți pese așa de tare!

Silas și-a aplecat capul, concentrat la deschiderea portierei din partea sa.

— Fratele tău m-ar omorî dacă ai ajunge la spital după escapada asta. Unde mergem? La școală?

Phoebe s-a strâmbat batjocoritor pe când se așeza pe scaunul pasagerului. Era ultimul ei an la liceu și nu dăduse pe la școală de săptămâni întregi. Erau norocoși dacă se arăta o dată la două săptămâni, poate de trei ori pe lună, dacă hotăra să-i onoreze cu prezența. Toate colegele sale aveau de gând să meargă la facultate după absolvire, însă lui Phoebe nu-i venea în minte ceva mai rău de-atât. Să scrii lucrări și să înveți pe de rost poezii într-o sală de clasă înăbușitoare. Câââh!

— Acasă, dacă ești amabil, a răspuns. Azi n-ai de lucru?

Silas a pornit motorul și a intrat în trafic, verificând cu grijă oglinzile înainte să prindă viteză. Acoperirea sa actuală era de asistent criminalist la o secție de poliție, ceea ce îi oferea acces ușor la informații când erau găsite noi cadavre și exista bănuiala de asasinat cu chimicale. Însă Phoebe rareori auzea că Silas e la muncă, sau, cel puțin, de câte ori îi telefona el era imediat disponibil.

— Nu până diseară, a răspuns Silas.

Au ajuns la o intersecție în care se stricase un tramvai, iar Silas a mormăit ceva în barbă. Fără să se sinchisească de claxoanele din spate, a virat pe o stradă laterală, preferând un drum mai lung așteptării în ambuteiaj.

Phoebe și-a lipit fața de geam.

— Trecem prin zona chinezească?

— O să fie mai ușor. Doar dacă nu preferi alt traseu? Pot să întorc...

— E-n ordine!

Atenția i-a fost atrasă de podeaua de sub locul pasagerului. Erau aruncate acolo o mulțime de plicuri și, în vreme ce Silas vira la stânga și la dreapta ca să nu dea peste o cușcă cu găini, Phoebe a ridicat unul dintre plicuri. Toate îi erau adresate Păstorului.

Ochii lui Silas au fulgerat spre ea.

— Ar trebui... probabil să-l lași din mână.

Phoebe nu a făcut-o.

— Ce-i cu ce am auzit eu, că ești aproape de găsirea Preotului?

— Eu nu sunt decât unul dintre mulți.

Silas a întins o mână și i-a luat cu blândețe plicul în vreme ce conducea cu cealaltă.

— Sunt sigur că Dao Feng are mai multe echipe care se ocupă de această problemă.

— Așadar, *ești* aproape. Altfel nu te-ai purta cu atâta modestie.

— Am fost infiltrat printre comuniști ca ajutor de nivel scăzut de suficient timp ca să dorească să

mă pună în legătură cu Preotul și să-i pun întrebări despre recrutări.

Silas a aruncat plicul înapoi pe podea, apoi s-a strâmbat spre Phoebe.

— Nu înseamnă mare lucru. Ar putea să nu iasă nimic!

Deloc descurajată, Phoebe a zâmbit larg și a întins o mână ca să-i dea lui Silas după ureche o șuviță. Era prea lungă, începând deja să se răsucească la vârfuri.

— Ai încredere! Eu cred în tine.

Au mai virat o dată strâns. Silas privea strada prin parbriz; Phoebe se uita la el, văzând cum i se înroșesc urechile.

— Ești întotdeauna așa de curioasă! a reluat Silas pe jumătate în șoaptă, ca și cum ar fi vorbit cu sine. Ar trebui să-i spui lui Dao Feng că vrei să fii recrutată după absolvire. Ai fi bună la munca sub acoperire.

Silas și-a dres glasul.

— Poate împreună cu mine. Adică, dacă vrei.

Phoebe a scos un sunet neutru.

— Nu știu. Îmi place foarte mult să fiu liberă să fac ce poftesc. Lucrul pentru guvern pare extrem de incomod.

— Nu asta faci deja?

— Hmm! Cumva, e diferit. Ca și cum...

Înainte ca Phoebe să-și poată aduna gândurile, Silas a apăsat brusc pe frână, și ea și-a repezit mâna spre bord ca să nu se lovească de parbriz. Mașina s-a oprit. Trăgând brusc aer în piept, Phoebe și-a

lipit din nou spinarea de spătar, cu inima galopându-i.

— Ce...

Privirea i-a zburat spre locul la care se uita Silas pe geamul din partea lui, undeva de cealaltă parte a drumului aglomerat din piață pe care mergeau. Se strânsese o adevărată mulțime în dreptul unei alei, chiar între o prăvălie de țesături și o piață de pește.

Concluzia a venit cu ușurință. Niciun alt spectacol n-ar fi atras așa mulțime. Totuși, Phoebe a întrebat:

— Ce se întâmplă?

Silas și-a mijit ochii, deschizând portiera. N-a coborât din mașină, ci doar a lăsat să intre hărmălaia din piață, îndepărtând bariera din calea confuziei și a gălăgiei.

— Bag mâna-n foc că tocmai au mai găsit un cadavru!

— Într-un loc așa de umblat?

Phoebe s-a aplecat spre Silas, privind și ea mulțimea. Fulgerarea unei mișcări i-a atras atenția: o siluetă într-un palton mare, negru, s-a îndepărtat de marginea mulțimii și a urcat iute într-o mașină oprită acolo. Cu toate că mașina nu era chiar așa de nepotrivită acolo, încât să atragă atenția, *era* ciudat să oprească în fața unei piețe de pește. Era cu adevărat ciudat ca o persoană destul de bogată să aibă mașină să meargă cu ea la o piață de pește.

Mașina a pornit cu cauciucurile scârțâind. Ochii lui Phoebe au coborât la placa de înmatriculare.

— Hei! a exclamat ea brusc, apoi i-a înconjurat cu brațul umerii lui Silas și l-a bătut repede pe piept. Nu-i mașina care tocmai a plecat de la Seagreen?

Silas și-a răsucit imediat capul, zărind mașina chiar înainte să ia colțul. Și-a împins ochelarii mai sus pe nas.

— Este?

— Nu știu sigur, a răspuns Phoebe. Dar așa cred.

Era prea târziu ca să se ia după mașina suspectă, mai ales cu pietonii și vânzătorii din piață care mișunau pe drum. Au rămas acolo o vreme, cântărind posibilitățile. Apoi Silas a trântit tare portiera, lăsând afară zarva străzii.

— Rămâi cu ochii-n patru, Feiyi! a zis el. Să dăm ocol pe aici ca să vedem dacă-i putem găsi?

Phoebe a bătut din palme, încântată.

Restul zilei de lucru a trecut fără niciun incident.

La șase fără zece, Rosalind a așezat hârtiile într-un teanc, iar Jiemin i-a spus că poate să plece. Restul Departamentului de producție se afla la etaj, într-o întâlnire cu ambasadorul Deoka. Așadar, Orion îl întâlnea primul, cu toate că Rosalind nu-și făcea mari speranțe că partenerul ei ar putea să culeagă multe informații de acolo, cu tot restul departamentului strâns și discutând despre tipuri de litere.

Rosalind și-a săltat mai sus poșeta pe umăr în timp ce ieșea din departament și a pornit pe scară,

spre ieșire. Toată după-amiaza, pe când sorta distrată hârtiile date de Jiemin, se gândise la dosarul pe care îl căutau comuniștii. Un obiectiv pe termen scurt, unul pe termen lung. Primul era mult mai ușor. Pentru al doilea era nevoie de încredere, să creeze legături și să-i facă pe colegii de birou s-o considere de-a lor, și ura asta, pentru că întotdeauna exista posibilitatea să dezvăluie fără voie ceva. Poate că pe naționaliști nu i-ar fi deranjat dacă l-ar fi lăsat pe Orion să facă toată investigația. Ea ar fi putut doar să-l supravegheze ca să se asigure că nu trece de partea japonezilor.

— Mergi așa de repede, dragă!

Rosalind s-a răsucit, surprinsă că Orion fusese lăsat deja să plece. Nici măcar nu-l auzise ajungând-o din urmă.

— Încercam să scap mai repede de tine.

Orion a râs ca și cum ea ar fi făcut o glumă bună. În clipa în care a ajuns în dreptul ei, s-a uitat peste umăr spre treptele clădirii din spatele lor. Apoi a rostit, foarte serios:

— Sărută-mă!

Rosalind a clipit.

— Poftim?

— Janie, suntem sau nu îndrăgostiți?

Înainte să-l facă cu ou și cu oțet că e un depravat, l-a prins de braț și a întors și ea capul ca să vadă la ce se uită. Lângă clădire, câțiva dintre colegii lor stăteau de vorbă, dar era limpede că jumătate dintre ei erau atenți la Rosalind și Orion, uitându-se după ei pe când își luau rămas-bun.

— Și-au dat seama ce-i cu noi? a întrebat Rosalind.

— Unul m-a întrebat azi dacă a fost o căsătorie aranjată și nu ne-am văzut niciodată înainte, așa că tu să-mi spui!

— Ar fi putut să fie așa.

— Nu asta era povestea noastră de acoperire, Janie Mead.

Rosalind s-a oprit și a scos un fals țipăt de încântare. L-a luat cu totul prin surprindere pe Orion, dar până să se poată smuci înapoi, ea l-a apucat de amândoi obrajii și i-a cuprins buzele cu ale ei.

N-a durat nici măcar o secundă până ce ea s-a tras înapoi, zâmbind în vreme ce îl lua de braț și îl trăgea înainte. Colegii care îi priveau puteau să tragă singuri concluzii.

— Iubito, a reluat Orion pe când ieșeau pe poartă. Dacă n-aș ști mai bine, aș crede că voiai să smulgi hainele de pe mine.

— Of, zău așa!

Era imposibil să nu recunoască: Orion avea frumusețea fizică de care ar fi fost nevoie ca să-i stârnească o astfel de reacție. Poate că el era obișnuit cu asta, cu lingușirile și măgulirile din toate părțile, dar n-avea să aibă parte de nimic din toate astea de la Rosalind.

— N-am niciun chef să-ți smulg hainele.

— Nici măcar un picuț? a tachinat-o el.

Nu că Rosalind n-ar fi știut despre ce vorbeau oamenii când șopteau despre astfel de imbolduri.

Rosalind cunoștea aventura romantică. Și-o dorise atât de tare, că o vedea peste tot. Ar fi fost fericită să-și smulgă inima înflăcărată și să aștepte răbdătoare să vină cineva s-o ia. Ce nu înțelegea era urgența. Cum alții vedeau un străin și simțeau cum le transpiră palmele și li se usucă gâtlejul, cum simțeau atracția gravitațională de a fi aproape, aproape, mai aproape. Era pe jumătate convinsă că întreaga lume conspiră să-i joace o mare farsă, încercând s-o convingă că ea este cea neobișnuită. Cum putea cineva să simtă *ceva* din asta pentru o persoană pe care n-o cunoaște? Cum putea stomacul să-i palpite de dorință dacă nu recunoștea deja zâmbetul lui? Cum puteau s-o doară degetele de dorința de a atinge dacă nu memoraseră deja liniile din palmele lui?

Și totuși, fusese așa de ușor s-o tragă pe sfoară! Să se prefacă. Aproape că își dorise să fie ca toți ceilalți. Cât de eliberator trebuie să fie să te atașezi cât ai clipi și să te desprinzi la fel de repede! Însă Rosalind ori iubea, ori nu. Nu putea exista cale de mijloc.

— Sunt o actriță bună, i-a răspuns vag.

Orion a renunțat la tachinare. Poate că auzise ceva ciudat în vocea ei. Poate că simțise groaza și durerea care se târau după ea ca un văl de mireasă murdar. Mâna ei rămăsese în scobitura cotului lui, simțind cum brațul lui se încordează ca și cum ar fi încercat s-o țină acolo.

— Care e povestea?

Rosalind a clătinat iute din cap.

— Nu-i nicio poveste!

S-a silit să-și alunge încordarea din umeri, să-și salte bărbia și să-și dea deoparte șuvițele de păr de pe față.

— Așa sunt eu, pur și simplu. Mai falsă decât jurămintele făcute în fața paharului cu vin.

Încordarea a dispărut. Pe fața lui Orion a revenit zâmbetul larg, iar el a întins mâna să o tragă de o buclă.

Rosalind s-a dat înapoi pufnind.

— Nu face asta! Unele dintre agrafele mele sunt otrăvite. Ce ai aflat azi?

— Lasă ce am aflat eu!

Acum se aflau pe un bulevard, mergând paralel cu șinele de tramvai. De îndată ce Rosalind a grăbit pasul, îndepărtându-se un pic de Orion, acesta s-a grăbit s-o ajungă și i-a cuprins umerii cu brațul.

— La prânz am ieșit cu câțiva dintre ei și am făcut rost de o detașare specială pentru amândoi săptămâna viitoare – din Departamentul de redactare vor lipsi câțiva pentru un eveniment caritabil, așa că le ținem noi locul. N-o să treacă mult și vom cunoaște foarte bine întreaga companie, mai ales dacă începem cu Departamentul nostru de producție.

Orion s-a aplecat ca să nu dea cu capul în copertina unei tarabe, fără să-și piardă ritmul de mers nici măcar când aproape că s-a ciocnit de ea.

— Uite ce zic eu: mai întâi stăm un pic la taifas la lucru. Apoi vedem cum se distrează ei seara. Curând după aceea se nimerește să dăm de ei când

sunt în oraș. O pătrundere perfectă în cercurile lor sociale.

Nu părea un plan perfect. Orașul era mare.

— Le-ai aflat deja *numele*? a întrebat Rosalind, fără să se osteneasc㠄 să-și atenueze disprețul din voce.

— Da, a răspuns Orion pe dată. Poate că am nevoie ca unii dintre ei să-l mai spună o dată sau de două ori și să-mi perfecționez pronunția, dar sunt pe aproape. Cei mai mulți de la producție și redactare sunt chinezi sau japonezi, cu câte un occidental printre ei. Unii dintre paznici de la poartă sunt sikhi. Indieni, ruși și evrei ashkenazi răspândiți pe acolo. Ai întâlnit-o și tu pe una, nu? Liza Ivanova.

Rosalind a simțit o pâlpâire de panică. Era oare suspiciune? Privirea lui zăbovise oare un pic când se răsucise spre ea ca să-i pună întrebarea? Își încordase brațul de pe umerii ei?

— Pentru foarte scurt timp, a răspuns ea. N-am discutat nimic important.

— Oh? Nu așa părea.

Ajunseseră la apartamentul ei. Rosalind nu voia să născocească în continuare minciuni despre ce vorbiseră ea și Alisa, așa că s-a folosit de întreruperea firească pentru a-i împinge brațul de pe umeri și a se repezi înainte pe trepte.

O aromă cunoscută plutea pe scara exterioară, iar Rosalind a adulmecat în timp ce trecea pe lângă ferestrele acoperite cu hârtie ale apartamentului său, îndreptându-se spre ușă. Nu l-a așteptat pe

Orion s-o ajungă din urmă; a împins ușa și a găsit-o pe Lao Lao lângă masă, punând ultimul castron.

— Am așteptat toată ziua să-ți cunosc falsul soț. Unde e?

Rosalind a deschis ușa mai larg și l-a poftit înăuntru pe Orion.

— Vorbește un pic mai tare, Lao Lao! Nu cred că spionii din tufele de afară te-au auzit bine.

— O, ce *chipeș* e!

Lao Lao s-a repezit și l-a prins pe Orion de mâini ca să se uite mai bine la el. Fața lui s-a luminat instantaneu, scăldându-se în atenția acordată.

— Îți place supa de bambus? Rasolul de porc înăbușit? Carnea de miel cu chimen?

— Îmi plac toate, a răspuns Orion, apoi a aruncat o privire în spate spre Rosalind, care își punea poșeta pe canapea. Janie ar trebui să fie speriată că o să divorțez de ea și o să mă însor cu tine.

— Chiar *te rog* s-o faci!

Rosalind și-a scos o agrafă, lăsând buclele de la ceafă să-i cadă pe spate. Înainte ca Lao Lao să apuce să protesteze, a luat una dintre farfuriile cu mâncare de roșii și s-a dus în dormitor.

— Atunci n-ar mai trebui să te suport.

Rosalind a închis ușa cu piciorul.

— Așa de mofturoasă! a auzit-o pe Lao Lao că se plânge în urma ei. Atunci hai tu să mănânci și păstrăm restul pentru când o să vină să ia o gustare în timpul nopții!

Rosalind s-a crispat. Și-a lipit urechea de ușă.

— I se întâmplă des să ia gustări noaptea?

— Ar fi bine să ai grijă ce spui, Lao Lao! a mormăit în barbă Rosalind.

— A, știi cum sunt fetele! Așa de grijulii cu munca lor, că uită să mănânce și hăpăiesc un *zongzi*[24] înainte să adoarmă. N-ai ce face.

Rosalind s-a îndepărtat de ușă, oftând ușurată că Lao Lao dăduse înapoi. A vârât lingura în mâncare și cu cealaltă mână a început să răsfoiască prin rețetare, privind notele și desenele lăsate de autori. Dao Feng îi dăduse aceste volume ca s-o îndrume în prepararea de otrăvuri. Erau folositoare, trebuia să recunoască, însă unele dintre descoperiri erau scrise în cel mai întortocheat fel, de parcă asasinii dinainte ai Guomindangului râvneau de fapt la titlul de poet.

— Două fluierături de frunze de ceai negru, a bodogănit Rosalind. Cine a îngăduit ca un fluierat să fie unitate de măsură?

Totuși, a scos un fluierat scurt în vreme ce răsturna într-un vas ceaiul măcinat.

S-a cufundat în muncă, luând ierburi din borcanele de pe rafturi și punându-le la înmuiat împreună. La un moment dat a auzit clinchetul farfuriilor în bucătărie, însemnând că Lao Lao și Orion strângeau masa, dar nu i-a băgat în seamă și a aprins un mic arzător sub vas ca să încălzească substanța.

Tocmai stingea arzătorul și alunga fumul care mai rămăsese când a auzit o bătaie în ușa

dormitorului.

— Un moment!

A găsit un capac – care avea rostul de a ține muștele departe de mâncare –, l-a pus peste opera sa și a împins totul într-o parte a mesei de lucru. N-ar fi stârnit prea multe întrebări dacă Orion ar fi văzut-o preparând otravă: era destul de firesc ca un agent secret să aibă arme de apărare. Totuși, un interes care părea prea puternic l-ar fi putut pune pe gânduri și, dacă putea să prevină asta, avea să se fereastră să-și dezvăluie identitatea de Lady Fortune.

— Poți să intri.

Orion a dat ușa în lături. Avea cravata desfăcută și doi nasturi de sus ai cămășii descheiați.

— Lao Lao s-a dus jos. Zice că supa trebuie să fie încălzită înainte s-o mănânci, altfel o să te alegi cu o durere de burtă.

— I-ar plăcea să mă aleg cu o durere de stomac. Atunci ar putea zice că mi-a spus ea. *Ce* faci?

— Cine, eu?

Orion s-a așezat pe pat. Și-a scos haina, apoi s-a lăsat greu pe pernele de satin.

— Dorm. Noapte bună!

Rosalind a aruncat o privire spre micul ceas de pe masa de lucru, cu pendulul miniatural care se legăna oarecum greoi, numărând secundele.

— E ora opt.

— Sunt tare ostenit, draga mea dragă! Am nevoie de odihnă.

— Dormi, a întrebat Rosalind, încrucișându-și brațele pe piept, în hainele de stradă?

— Îmi place să dorm în hainele de stradă, a ripostat Orion. Face mai ușoară fuga dacă ne pomenim cu musafiri nepoftiți.

— Cel puțin dă-ți jos pantofii! Arăți ca un *laowai*[25].

Cu ochii închiși cu încăpățânare, Orion și-a azvârlit pantofii care au aterizat pe podea pe rând. Rosalind s-a dus lângă pat, fulgerându-l cu privirea în tăcere. Orion a continuat să se prefacă adormit.

Ea s-a așezat alături. Îl privea țintă, încercând să-l facă să se simtă stingherit. Când asta n-a mers, a zis:

— Pot să-ți pun o întrebare?

— Câtă politețe! a replicat Orion, arătând că e treaz în vreme ce ochii îi rămâneau închiși. Spune!

— Care era numele tău de cod înainte de această misiune?

Nasul lui Orion s-a încrețit.

— Iubito, trebuie să fii foarte drăguță cu mine înainte să mă întrebi chestiuni așa de personale.

Rosalind cunoștea doar câteva nume de cod active în oraș. Dacă un agent nu era dat în urmărire sau nu avea reputație proastă în partid, nu prea existau motive să nu-și dezvăluie numele de cod unor persoane în care avea încredere. Desigur, mai întâi trebuia să existe încredere.

— Sunt doar curioasă, a răspuns Rosalind.

— Și eu sunt. Al tău care era?

Rosalind și-a subțiat buzele. Orion a zâmbit, dându-și seama după tăcere că o prinsese pe picior greșit.

— Ah, șah mat! A repetat, de data asta cu mai multă hotărâre: Noapte bună!

— Doar nu vorbești serios!

El continua să se prefacă adormit.

Rosalind l-a plesnit peste picior.

— Termină cu prostiile! Dormi pe canapea!

Ochii lui Orion s-au deschis brusc.

— Draga mea soțioară e așa de crudă?

— Da.

I-a arătat ușa. Nici vorbă să-și irosească noaptea prefăcându-se în fața lui că doarme. Peste trei ore, otrava pe jumătate preparată trebuia să fie pusă într-un vas mai mare.

— Șterge-o!

— *Janie!* a implorat el, cu ochii larg deschiși.

— *Șterge-o!* a repetat Rosalind. Nu mă sili să-ți spun *gun kat*[26]!

Orion s-a ridicat în capul oaselor, oftând.

— Bine, bine! E datoria mea conjugală să te ascult.

A sărit sprinten din pat, ca și cum n-ar fi făcut mare caz cu doar un minut înainte că încearcă să doarmă.

— Încă o dată, dragă, noapte bună!

Rosalind l-a urmărit prudentă cum pleacă din dormitor și închide ușa. Peste câteva clipe și-a auzit falsul soț cum împinge canapeaua, făcând să

scârțâie podeaua, în vreme ce se pregătea de culcare și muta pernele.

În sfârșit, de cealaltă parte a ușii s-a așternut tăcerea.

— Cum am reușit să mă pricopsesc cu un astfel de om? a mormăit Rosalind, ridicându-se în picioare.

A dat jos capacul de pe otravă și a adulmecat să vadă cum progresează. A zgâlțâit o dată vasul. Cel puțin Orion n-o să-i stea pe cap în noaptea asta.

Din living s-a auzit dintr-odată un *trosc*, întrerupându-i liniștea de scurtă durată. Apoi:

— Janie, lampa ta *se presupune* că-i prinsă de perete?

Rosalind a oftat.

---

[24] Un fel de colțunaș.

[25] „Străin" (persoană din altă țară), în lb. chineză, în orig.

[26] „Valea!", „Zât!", „Bâști!", în lb. chineză, în orig.

14

Pe harta Celiei se mai afla un sector care trebuia completat. Din lumânare s-a scurs o picătură de ceară alături, aterizând greoi pe masa de lucru chiar în vreme ce fata întindea mâna după o riglă ca să măsoare micul spațiu alb care mai rămânea pe foaie.

— Asta... nu-i în ordine, a mormăit Celia.

Era deja târziu, dar avea storurile ridicate complet, lăsând să intre lumina lunii pline. Crezuse că avea să poată să termine harta azi, însă de jumătate de oră își bătea capul cu aceeași nepotrivire. Să fi fost o greșeală în atribuirea sarcinilor? Oare harta inițială de pe care împărțiseră sectoarele să fi fost așa de perimată, că lipsea o porțiune întreagă?

Degetul a trasat versiunea mai veche pe care o avea în față, vechea hartă distribuită de guvern pe care erau marcate câmpurile și drumurile pentru cei care se aventurau dincolo de hotarele Shanghaiului. Millie avea secțiunea de la dreapta celei alocate Celiei, însă începuse desenarea de la stânga, ceea ce însemna că terminase de acum câteva luni acea margine. Dacă trebuia ca până la sfârșitul perioadei

de stat aici noile lor hărți să se alinieze, fie Millie, fie Celia nu primiseră coordonatele complete.

Celia s-a întors la harta sa aproape completată – fiecare drum cercetat cu trudă, la pas, și fiecare porțiune de pădure măsurată în același ritm. Deja culesese informațiile mai devreme în timpul săptămânii, cu gândul să termine ceea ce crezuse că este ultima parte, dar atunci de ce nu se uneau secțiunile? De ce o porțiune de teren nu apărea pe hartă? Nu își amintea greșit; când cercetase terenul ziua, între aceste două coordonate se găsea un câmp întreg.

Celia s-a ridicat, s-a dus la ușă și a scos capul pe coridor.

— Oliver?

Niciun răspuns. S-a întors repede la masa de lucru, a făcut sul hărțile, pe care le-a pus într-o geantă pe care și-a agățat-o de umăr. Noaptea era friguroasă când a dat buzna afară, scoțând aburi pe gură în timp ce-și îndesa în buzunarele jachetei mâinile fără mănuși. Atelierul lor se situa aproape de marginea orașului, ceea ce însemna că pădurea deasă de dincolo era aproape și ușor de traversat. Lumina lunii pălea și creștea și pălea iar în vreme ce norii treceau peste fața ei dolofană, dar asta n-o deranja pe Celia. Concentrată, își alegea cu grijă drumul prin pădure, căutând micile semne roșii pe care le lăsase în săptămânile dinainte ca să-i marcheze înaintarea pe când îi urmărea prin zonă pe soldații naționaliști. În noaptea asta nu erau pe

acolo soldați. Poate că fuseseră mutați sau erau într-o misiune în apropiere.

Rostul hărților noi era să descrie cât mai fidel terenul și să ofere o imagine completă a mișcărilor naționaliștilor, cu săgeți colorate codificate și legenda direcțiilor. Și avuseseră succes: supravegherea lor localizase toate bazele naționaliste, marcând drumurile preferate de anumite unități și traseele care nu erau folosite niciodată, așa încât trupele comuniste să știe cum să se deplaseze în siguranță când venea vremea.

Celia s-a oprit, a scos harta din geantă și a derulat-o. Iată liziera pădurii. Acolo începea un mic povârniș. S-a uitat pe hârtie.

— Nu mai puteai să aștepți o secundă ca să-ți răspund?

— *Merde...*

Celia a scăpat din mână harta și s-a răsucit fulgerător, cu un cuțit alunecându-i din mânecă. Oliver s-a tras înapoi cu mâinile ridicate în semn de pace, însă Celia s-a destins de îndată ce l-a recunoscut.

— Să nu te mai apropii de mine pe furiș! a șuierat ea. Mai ales în pădure.

— Ce faci cu cuțitul ăla? a ripostat Oliver, înălțând sprâncenele. Ești măcar în stare să-l folosești?

— E un cadou de la verișoara mea.

Cu toate că era mai degrabă decorativ decât eficient, îl ținea la ea pentru că îi oferea senzația de siguranță.

— Știu foarte bine să-l folosesc.

— Bine! Folosește-l asupra mea!

Celia și-a încrețit nasul, neizbutind să-și dea seama dacă Oliver vorbește serios sau nu.

— Ce...

— Haide, dacă eram cu adevărat un dușman? Ia să vedem dacă știi să-l folosești!

— E ridicol...

— Doar dacă, de fapt, nu știi...

Hotărându-se, Celia a prins altfel în mână cuțitul, cu plăselele încleștate în pumn, și l-a repezit în față. A lipit lama de beregata lui Oliver. El s-a uitat în jos.

— În formă foarte slabă!

Celia aproape că a țipat.

— *Pardon*...

Cât ai clipi, brațul lui s-a ridicat, apoi i-a cuprins mâna și a răsucit cuțitul spre gâtul ei. Sărutul rece al lamei i-a atins gâtul chiar sub pandantiv, apoi și Celia s-a trezit imobilizată: cu spatele lipit de trunchiul unui copac și țintuită acolo de antebrațul lui Oliver. Cuțitul nu apăsa destul de tare ca să-i provoace vreo vătămare, dar tot a simțit cum i se prelinge sudoarea pe șira spinării.

Oliver a plesnit din limbă.

— Hopa! Moartă. Nu flutura arme pe care nu ești în stare să le folosești!

— Da, pentru că te-aș fi înjunghiat în *mațe* dacă nu erai tu, a protestat Celia.

Și-a apăsat gâtul pe trunchi, încercând să-și smulgă brațul. Oliver nu-i dădea drumul.

— Cum m-ai fi înjunghiat? Am brațele mai lungi ca ale tale. Aș fi înlăturat cuțitul.

— M-aș fi mișcat *repede*...

— Iar eu aș fi putut să pășesc în spate de cum pășeai tu în față.

Luna s-a ițit iar de după un nor, revenind la strălucirea deplină. Sub lumina ei, ochii lui Oliver s-au mutat la pandantivul de jad de la gâtul fetei. În cele din urmă i-a eliberat mâna, fie și doar ca să îndrepte pandantivul pe care îl strâmbase în încăierare. Cu un oftat de ușurare tremurat, Celia și-a lăsat brațul în jos, ca să nu riște să-și taie gâtul. Acesta era singurul motiv pentru care respirația îi era ușor gâfâită. Nu pentru că Oliver lega panglica de la spatele colierului, cu degetele calde când i-au atins ușor gâtul.

— Lănțișorul e slăbit, a explicat ea când panglica a părut să-i alunece dintre degete tocmai în vreme ce strângea nodul.

A continuat să privească într-o parte, în pădure, ca să nu pară evident cât de aproape este Oliver, aflat chiar în fața ei pe când îi aranja bijuteria.

— S-a învechit.

Oliver a prins nodul înainte să alunece și l-a strâns bine.

— Te-ai gândit vreo clipă, a întrebat el simplu, să nu mai porți un pandantiv?

— Nu.

N-a lăsat loc de discuții. El știa de ce îl poartă, că îi acoperea gâtul și îi împiedica pe străinii plini de ură să încerce să-i spună dacă poate sau nu să fie

femeie. Oricum, era femeie; numai că, din nefericire, alții de pe lume aveau anumite idei despre cum ar trebui să arate ea. Nu era în siguranță fără pandantiv.

— Bine!

Oliver nu părea tulburat. De-a lungul anilor, Celia se obișnuise cu atitudinea lui practică, manifestată atât de ușurința cu care lăsa să treacă chestiunile neimportante, cât și de intensitatea cu care ducea la bun sfârșit sarcinile cruciale.

— Un motiv în plus, a continuat Oliver, să nu-ți fluturi peste tot cuțitul. Următoarea victimă pe care o amenințI aiurea o să-ți slăbească și mai tare panglica, și ce te faci dacă nu sunt eu pe aproape ca să te ajut să-ți ții bijuteria în bună rânduială?

Celia și-a dat ochii peste cap.

— M-ai urmărit până aici ca să-mi ții o lecție de viață?

— Te-am urmărit până aici pentru că te purtai suspect. Ce s-a întâmplat?

Celia a făcut, în sfârșit, un pas în spate, îndepărtându-se de el ca să poată ridica harta scăpată din mână. Când a netezit-o, a ignorat senzația că umerii îi sunt reci și că-i tremură din pricina unei absențe palpabile.

— De unde stăm noi până la... aproximativ cinci sute de metri spre est, a estimat Celia, e multă pădure și, esențial, un drum nepavat în formă de V pentru camioane. Îmi amintesc pentru că imediat după virajul strâns se afla un cuib de pasăre. Mă întrebam dacă nu o să cadă ouăle.

Celia s-a oprit, plimbându-și degetul pe marginea hărții. Oliver îi urmărea cu atenție mișcarea.

— Acel sector nu se găsea pe harta lui Millie. Ea a început de mai departe la dreapta. Însă acum am ajuns și eu la capătul coordonatelor mele și nu am desenat acel drum.

Oliver a luat harta. Nu mai aveau de completat nici măcar trei centimetri, însă ce rămânea erau muchii șerpuite și pâlcuri de copaci.

— Ai mers pe acel drum?

Celia a clătinat din cap.

— Am traversat cotitura și am mers prin pădure. Nu voiam să fiu văzută, în caz că pe acolo erau soldați.

— Atunci s-a făcut o greșeală când ni s-au repartizat sectoarele de pe hartă, a sugerat Oliver. Pot să trimit un mesaj ca să verificăm.

— Dar eu nu cred asta.

Celia a băgat mâna în geantă și a scos harta veche – cea care arăta tot terenul împărțit între ei patru.

— Uite aici: e ca și cum secțiunea ar fi fost decupată cu totul. Nu sunt drumuri.

Oliver a rămas multă vreme tăcut, privind harta. Apoi a spus:

— E ceva destul de obișnuit ca hărțile să aibă greșeli. Uneori, dacă nu-i nimic pe distanțe mari, e ușor să calculezi greșit și să reprezinți terenul mai mic decât este.

Celia a încuviințat.

— Am mai văzut asta. Se repară ușor dacă reglezi scala din partea de jos. Însă aici... nu-i

vorba că *nu* este nimic. Sunt drumuri. Nu poți regla scala peste un drum și să zici că ai terminat.

L-a privit pe Oliver cum rumegă chestiunea, cu falca încordată și argintată de lumina lunii. Oliver nu era ușor de mulțumit, și se dovedea îngrozitor de greu să obții de la el vreun semn de empatie. De aceea, cu toate că Celia n-ar fi recunoscut-o în fața nimănui, ca să nu sune groaznic, era deosebit de încântată când izbutea să-i smulgă un zâmbet.

Colțul gurii lui a zvâcnit, făcând-o să simtă o fierbințeală în piept.

— Așadar, drumurile sunt noi, a conchis el. Când a fost alcătuită harta noastră de referință?

Celia a întors-o, căutând informațiile despre tipărire.

— 1926.

— Atunci, hai să vedem ce altceva mai e nou!

În liniștea nopții, au pornit prin pădure, pășind cu grijă prin tufișuri. Au dat peste câteva plante spinoase de care Celia s-a ferit iute în timp ce, la câțiva pași în față, Oliver încerca să le culce la pământ sub bocanci, astfel încât să-i fie ei mai ușor să înainteze.

— Aici e cotitura bruscă, a reluat Celia după ce au mers destul de mult, arătând în față.

Copacii fuseseră tăiați de ambele părți ale drumului cu pietriș. V-ul drumului lucea sub albul lunii.

— S-o luăm la stânga! a hotărât Oliver.

Celia l-a urmat fără șovăială, dar a înălțat din sprâncene, strâmbându-se când o piatră foarte

ascuțită i-a împuns talpa pantofului.

— Nu vrei să ne despărțim să cercetăm în amândouă direcțiile, ca să fim siguri?

— Ar fi o prostie. Vezi că partea dreaptă începe să se arcuiască spre est!

Oliver a iuțit pasul, iar Celia și-a săltat mai sus geanta pe umăr, cu hărțile dinăuntru încrețindu-se.

— Curând o să fie un unghi de nouăzeci de grade. Ceea ce înseamnă că trebuie să se lege de drumul nepavat care începe la marginea hărții lui Millie.

— Ceea ce înseamnă că nu duce la vreo destinație necunoscută pe care să vrem s-o cercetăm, a încheiat Celia, prinzând ideea. Înțeleg.

Oliver a dat cu șutul într-o piatră.

— Ai fost așa de ușor de acord cu mine! Sunt onorat.

— Normal! Sunt de acord cu logica.

— De obicei trebuie să o fac un pic pe șeful cu tine până să ajungem aici.

Celia a oftat.

— Pur și simplu îți place să o faci pe șeful cu mine. Ne-am cunoscut doar pentru că m-am rătoit la tine pe aleea aceea, iar orgoliul tău mărunt n-a putut să suporte așa ceva.

— Orgoliul meu mărunt poate suporta oricând rătoielile tale, scumpete. Uite, drept înainte – asta e pe hărțile noastre?

Celia nu era destul de înaltă ca să vadă spre ce arată Oliver. S-a încruntat și s-a săltat pe vârfuri,

dar apoi terenul s-a înălțat un pic și a zărit printre copaci o licărire argintie.

— Ce e? a întrebat. O magazie?

— Prea mare, a răspuns ferm Oliver. Atunci, presupun că nu-i pe hărțile noastre.

A trecut o vreme până să se apropie de clădire, dar în acel moment era foarte clar că distanța îi jucase feste Celiei. Nu era o magazie. Era un întreg depozit cu tavan înalt și o ușă de lemn mare într-o parte. Drumul nepavat se oprea aici, ca și cum ar fi fost construit anume pentru această clădire.

— Stai!

Celia a prins brațul lui Oliver, reținându-i pe amândoi. Au început să asculte: vântul care se învârtejea, frunzele care foșneau, animalele și insectele din pădurea care ofta și respira. Undeva, departe, trecea un tren, iar fluierul lui alimentat de aburi reverbera în luminiș.

— Nu sunt mașini în față, a zis Oliver încet. E o clădire goală.

— Crezi că e militară? a șoptit Celia.

— Trebuie să fie.

Fluierul trenului s-a stins în depărtare. Vântul s-a domolit, încremenind lumea.

— Dar a cui? a zis el.

Oliver s-a dus la ușa de lemn și a desfăcut zăvorul greu de metal. Acesta s-a dat peste cap și a izbit opritorul cu un *clang* puternic, strident. Celia s-a crispat, însă Oliver a împins ușa, iar acel zgomot a fost și mai puternic, huruind până ce

toată intrarea a rămas larg deschisă, iar interiorul ca o cavernă și-a căscat gura.

— Ai adus o lanternă?

— Trebuie să recunosc că atunci când m-am furișat prin noapte nu m-am gândit că o să am nevoie de lanternă.

Celia a intrat în depozit, încercând să distingă ceva prin întuneric. Un raft, o cutie și...

În spatele ei a pornit un zumzet electric. Peste câteva secunde, becurile de deasupra s-au aprins, învăluind tot spațiul în lumină. Celia s-a răsucit, cu ochii mari.

— Am găsit comutatorul, a anunțat Oliver, cu degetul zăbovind încă deasupra. Vezi drapelul vreunei facțiuni?

Pereții erau din metal neted. Grinzi distribuite egal sprijineau tavanul înalt, întrerupte de becuri care atârnau la distanță de vreun metru între ele. Însă niciun drapel al vreunei facțiuni. Nimic care să indice că e o proprietate abandonată a comuniștilor, vreo proprietate uitată a naționaliștilor sau orice altceva.

Era o structură ciudată pentru un depozit. Nicio fereastră. Nicio altă ieșire, doar prin față, cu toate că în capătul opus se afla o ușă mai mică ce părea să ducă în altă încăpere.

Iar în centrul depozitului...

— Ce *este* asta? a întrebat Celia.

Părea o masă de operație. Rece, cu aspect medical, lungă, cu o lucire argintie mată. Dacă n-ar fi fost chingile de pe laturi, ar fi putut să pară ceva

furat dintr-un spital. Dar împroșcăturile de sânge de-a lungul marginilor sau petele ruginii de pe pielea chingilor dezvăluiau altă poveste.

Oliver era încruntat pe când se apropia de masă și întindea mâna să tragă de una dintre chingi. A rămas foarte mult timp acolo, răsucind catarama. Era și ceva scris pe suprafața mesei. Formule științifice mâzgălite cu creionul.

Celia s-a apropiat încet, plimbându-și privirea de la ciudata descoperire la felul în care se uita Oliver. Acesta avea o expresie aparte. Recunoaștere.

Celia i-a atins cotul.

— Ai mai fost aici?

Oliver a clipit. Și-a smuls privirea de la cele scrise cu creionul.

— De ce întrebi?

— Poți să mă crezi sau nu, dar știu cum să-ți citesc fața, a răspuns Celia. *Ai mai fost?*

— Nu.

Răspunsul lui Oliver a venit repede. N-a mai oferit vreo explicație. Când a împins una dintre chingi, de pe piele s-au desprins cojițe de un roșu-maroniu.

— Hai să ne uităm în jur! Să vedem dacă mai e ceva!

Cu toate că Celia a deschis gura să protesteze, Oliver plecase deja, și n-avea niciun rost să încerce să-l convingă să renunțe. I-a urmat exemplul în cercetarea depozitului, împingând lăzi de lemn și căutând pe rafturi. Oricine o fi fost proprietarul depozitului, lăsase în urmă pahare de laborator,

eprubete și o lampă Bunsen, cu tuburile atârnând de pe masă. Unele dintre lăzile de pe jos erau încuiate cu lacăt, altele erau goale. Unele rafturi erau perfect curate; altele erau acoperite cu un strat de praf. Era greu de spus dacă acest depozit nu mai fusese folosit de ani întregi sau dacă fusese acolo cineva chiar în ziua aceea.

— Ar trebui să luăm o cutie, a propus Celia. S-o spargem cu un ciocan.

Oliver n-a răspuns. Privea din nou fix masa.

— Oliver!

El și-a revenit brusc. Până să se uite la ea, expresia îi devenise indiferentă.

— Da, scumpete?

Toate soneriile de alarmă din capul Celiei s-au declanșat. În toți acești ani, fusese nevoită să-l lase pe Oliver să păstreze o mulțime de secrete. Semnalele care apăreau când el proceda așa nu erau greu de recunoscut: rapidele schimbări ale subiectului, răspunsurile vagi, mica sclipire din ochii lui negri. Dar de ce păstra secrete *aici*?

— Ce este? l-a întrebat. Spune-mi!

— Ce să-ți spun?

Obrajii ei s-au îmbujorat de iritare. S-a apropiat, însă el a rămas neclintit și calm, când ea și-a înclinat capul pe spate ca să-l privească.

— Ai de gând s-o faci pe nebunul?

— Ai de gând să ne bagi în bucluc?

Fără șovăială, Oliver i-a atins fața, plimbându-și degetul mare pe conturul obrazului încălzit. Celia se apropiase destul de mult ca gestul să pară firesc,

așa că s-a tras brusc înapoi, cu fața și mai înfierbântată. Până să mai apuce să spună ceva, Oliver împingea la loc una dintre lăzi, aliniind-o cu urma din praf ca să nu-și dea nimeni seama că fusese mișcată.

— Ar trebui să plecăm, a adăugat el. Dacă este un depozit folosit mereu de naționaliști... Suntem destul de des adulmecați de soldați, deci n-avem nevoie să-i mai și informăm că am fost prin apropiere și ne-am băgat nasul prin treburile lor.

— E ceva în aceste lăzi...

— Însă nu putem să scotocim fără să lăsăm urme.

Unul dintre becuri a pâlpâit. Oliver a ridicat privirea. Conturul fălcii i s-a încordat, ascuțit și distrugător, exact așa cum trebuie să arate un agent mortal.

— Oricum, chestia asta nu prea are de-a face cu noi. Cum să raportăm despre acest depozit? „Poate vreți să luați la cunoștință de acest depozit. Ne putem refugia în el ca să ne încălzim mâncarea pe o lampă Bunsen abandonată în vreme ce mergem la război?"

Celia și-a desprins privirea și și-a coborât-o spre pantofi, ascunzându-și enervarea. Dintr-odată, nu-și mai putea lua gândul de la tot ce îi ascunsese Oliver. Toate drumurile lui la Shanghai, zile întregi când, pur și simplu, dispărea, fără să știe nimeni cu ce se îndeletnicește.

— Haide, scumpete! a reluat bărbatul, pornind spre comutator.

Cu o simplă atingere a degetului său, depozitul s-a scufundat în întuneric.

— Până nu ne afectează pe noi, putem să desenăm clădirea pe hartă și s-o lăsăm în legea ei.

— Bine!

Celia nu gândea asta. Absolut deloc.

Când Oliver s-a răsucit să vadă dacă îl urmează, i-a surâs și și-a încleștat pumnii la spate, hotărâtă.

15

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, ORION ÎȘI privea soția cum încuie apartamentul în vreme ce el își întindea gâtul, potrivindu-și gulerul cămășii. Își șifonase într-un hal fără hal hainele de ieri. Acestea noi erau mult mai confortabile. Gulerul se așeza frumos în haină. Mânșetele erau răsucite o dată, ca să aibă lungimea potrivită.

Îi plăcea nespus mătasea. Înainte să fie trimis în Anglia, mama lui obișnuia să-i aleagă în fiecare zi hainele, asortând o cămașă frumoasă la pantaloni și adăugând o cravată mică sau o insignă. Cel mai mult îi plăcea când îi alegea ceva de mătase, pentru că îl lua în brațe și își vâra fața în țesătura lucioasă, apoi îi dădea drumul o clipă, prefăcându-se că îi alunecase din brațe. Întotdeauna îl prindea la loc, iar el țipa, încântat: „Mama, ține-mă mai bine!"

Îi era dor de ea! După ce fusese trimis peste hotare, nu mai fusese același lucru când îi primea vizita. Făcea călătoria fără tatăl lui pentru că el trebuia să muncească. Și, de fiecare dată când intra în Londra cu ceata de servitori și o umbrelă strânsă în mână, Phoebe avea mai multă nevoie de ea, de impresia de moment a afecțiunii părintești pe care

aproape că fusese prea tânără ca să și-o amintească dinainte să fi fost trimisă de acasă.

Orion petrecuse opt ani în Anglia. N-avusese voie să-și facă bagajele și să se întoarcă decât după ce primise vestea despre procesul tatălui, iar mama lui deja plecase. Înainte ca Orion și Phoebe să încheie traversarea oceanului, femeia dispăruse în noapte fără măcar o scrisoare sau un adio.

Împrejurările dispariției ei îl obsedau. Dacă nu cumva făcuse el ceva ca să provoace asta. Dacă ea chiar plecase de bunăvoie sau o luase cineva, sau dacă – Doamne ferește! – tatăl lui făcuse ceva. Fiind mai mare cu trei ani și jumătate, Oliver își terminase studiile la Paris și se întorsese în oraș mult înaintea lui Orion, fiind martorul decăderii tatălui lor și descriind presupusul dispreț tot mai mare al mamei lor în acea perioadă. N-avea importanță faptul că mai târziu generalul Hong urma să fie declarat nevinovat. Mama lor plecase deja, neputând să poarte povara reputației lui de trădător – sau, cel puțin, asta spusese Oliver înainte să plece și el.

— Ești gata de plecare?

Orion a clipit, revenind în prezent. Janie Mead se uita la el, așteptându-l să coboare treptele împreună.

— După tine!

Orion i-a făcut semn s-o ia înainte, pornind cu un pas în spatele ei. După ce a revenit alături de Janie, în curte, și-a întins brațul și i-a zis:

— Pipăie asta!

Janie a lăsat cheile să cadă în poșetă și și-a mijit ochii.

— Chiar trebuie?

— Pipăie! Haide! E mătase!

Și-a fluturat brațul. Iarba era udă de rouă, frecându-i-se de glezne pe când treceau prin ea și intrau pe alee. Poate că plouase în timpul nopții, cu toate că el nu auzise niciun sunet în timp ce dormea pe canapeaua din living.

Oftând, Janie a întins mâna și a prins între degete o bucată de mânecă, purtându-se ca și cum Orion ar fi uns țesătura cu otravă.

— Încântător! a exclamat ea pe un ton care sugera exact opusul încântării.

Janie n-a catadicsit să mai vorbească restul drumului, cu toate că Orion a încercat mai multe subiecte de discuție. Când au ajuns la porțile lui Seagreen Press, Orion renunțase la încercarea de-a obține de la ea o reacție sinceră. Părea să fie închisă în propria ei minte. De fapt, părea că *trăiește* în propria minte. Pe lume existau două feluri de oameni: cei care își ascundeau naufragiul în ei și cei care îl purtau la vedere. Orion se temea veșnic că o singură încruntare a sa ar putea să pară motiv de îngrijorare și i-ar îmboldi pe ceilalți să-i scormonească prin necazuri. Pe de altă parte, era clar că Janie Mead nu purta aceeași povară. Dacă era furioasă, o știai. Dacă era cu gândul în altă parte, o știai. La naiba, o singură privire spre buzele ei pline care acum erau strânse, și Orion știa că ar fi trebuit să-i rostească numele de două ori înainte să-

i răspundă, și chiar și atunci ar fi fost iritată că-i tulburase reveria.

— Ești pregătită? a întrebat Orion încet, intrând pe poartă.

Și-au fluturat la unison mâinile spre paznicii din față. De cum au trecut de ei, Orion i-a oferit lui Janie brațul. De data asta ea l-a acceptat fără să se plângă, iar degetele i s-au așezat delicat în scobitura cotului lui.

Avea mâinile extrem de delicate. Fără bătături în palme, fără unghii aspre. Chiar și un agent din administrație ar fi beneficiat de un oarecare antrenament din partea mentorului lui; până și Silas, care se ocupa în cea mai mare parte de spionaj în domeniul informațiilor, știa cum să tragă un pumn în cazul în care evenimentele luau o întorsătură urâtă într-o misiune.

De *unde* o scoseseră pe Janie Mead asta?

Înainte ca Orion să-și adune cuvintele pentru întrebare, ajunseseră la etajul al doilea și intrau în Departamentul de producție. Janie s-a oprit imediat, strâmbând din nas la vederea grupului din jurul biroului de recepție. Se părea că exact în spațiul ei de lucru era găzduit un eveniment social neașteptat. Grozav!

— Ce-i asta? a șoptit.

— O să te prezint, a răspuns Orion voios.

I-a pus mâinile pe umeri și a început s-o împingă înainte, în ciuda împotrivirii ei. A văzut cu coada ochiului mișcare în zona birourilor, dar nu era decât altă colegă care și-a ițit capul să vadă cine

intrase în departament, apoi s-a întors la munca ei. Liza Ivanova – cea cu care Janie avusese o discuție așa de aprinsă. Trebuia să sape ca să lămurească chestia asta.

— Deja l-am întâlnit pe unul dintre ei, a replicat Janie Mead în timp ce se apropiau, cu vocea joasă ca grupul să nu audă. Zilin, bărbatul din dreapta. Jiemin aproape că l-a acuzat că e *banjian*.

Oh? Orion a încercat să-și ascundă surprinderea. La fel ca ieri, Jiemin nu dădea nicio atenție la ce se petrecea în jur. Avea picioarele ridicate pe biroul lui Janie și era mult mai interesat de cărticica lui.

— Și nu ți-a dat prin cap să-mi spui?

— Nu exista suficient temei, a ripostat imediat Janie. Doar cuvântul cuiva nu-i destul ca să-l facă suspect.

— Da. Orion și-a apropiat gura de urechea lui Janie, rostindu-și ultima replică înainte să ajungă la grup: Dar a acuza pe altcineva că e *banjian* fără vreun temei cu siguranță e suspect – ah, *ohayo*[27], cum sunteți toți azi?

Orion făcuse turul departamentului ieri și-și cunoscuse toți colegii, dornic să facă o primă impresie bună. Erau toți cam de aceeași vârstă, un pic sub sau un pic peste douăzeci de ani. Avea logică: atunci când imperialiștii se pregăteau să trimită reprezentanți, căutau tineri abia ieșiți de pe băncile școlii. Tineri care încă nu văzuseră destul din lume, care își doreau cu disperare să-i impresioneze pe cei mai în vârstă și să-și facă datoria față de țară. Era la fel și de cealaltă parte,

nu? Dacă Orion ar fi fost mai în vârstă și mai înțelept, poate că nu s-ar fi vârât în unitatea secretă și nu s-ar fi lăsat în voia fiecărui ordin al mentorului său. Poate că ar fi căutat alte opțiuni pentru a îndeplini ceea ce voia. N-avea rost să regrete acum – era spion și se pricepea la asta.

— Salut! a rostit în engleză fata din marginea stângă.

A zâmbit radios, fluturându-și degetele spre Orion, și i-a întins mâna lui Janie.

— Tu trebuie să fii frumoasa soție.

Janie a dat mâna cu ea, cu buzele roșii arcuite într-un zâmbet. Orion o privea cum adoptă o expresie iubitoare, cu toate că expresia i se înăsprea. Presupunea că trebuie să fie bucuros că Janie Mead *știe* cum să se prefacă minunat de sociabilă, și totuși prefera să nu fie așa când erau doar ei doi. Poate că asta însemna că el îi cunoaște adevărata față și că nu trebuie să-și facă griji că ea i-ar ascunde ceva.

Cumva, se îndoia de asta.

— Draga mea, iată-i pe colegii noștri!

Orion și-a plimbat mâinile de pe umerii lui Janie până pe brațe, răsucind-o puțin câte puțin ca să-i prezinte persoanele din jur.

— Iat-o pe Miyoshi Yōko. Ōnishi Tarō. Kitamura Saki. Și... Tong Zilin, da?

Zilin s-a încruntat, părând să nu-i pice bine că numele său era singurul la care Orion se poticnise. Cu siguranță era cel mai ușor de reținut, așa că știa că Orion o făcuse dinadins.

— Corect, a răspuns Zilin, apoi-a îndreptat atenția spre Janie și a făcut semn cu capul spre încheietura mâinii ei. E de la Sincere?

Orion a simțit tresărirea de surprindere a soției sale când aceasta s-a uitat în jos, ca și cum ar fi uitat ce era acolo. Sub mânecă era încolăcită o brățară subțire de care atârna o amuletă de argint.

— Nu-mi amintesc, i-a răspuns.

Janie Mead vorbea într-un mod extrem de aparte. Nu că nu vorbea fluent engleza; părea foarte bine educată într-o societate occidentală din care preluase particularitățile și tiparele de vorbire și în care învățase exact felul în care cei de acolo adăugau o rapidă ridicare a tonului la sfârșitul întrebărilor. Nici măcar cel mai bun profesor nu s-ar fi ostenit să-i inculce micile obiceiuri.

Însă accentul ei suna tărăgănat. Prefăcut. Nu american.

Janie a ridicat privirea, prefăcându-se că îl întreabă pe Orion dacă știe el, iar Orion a ridicat din umeri.

— Poate că e un cadou de la mine. Pur și simplu, le-am pierdut șirul de-a lungul lunilor.

N-avea importanță. Orion putea să asculte în continuare până când își dădea seama care e discrepanța. Engleza era limba comună din birou. Colegii lor japonezi nu vorbeau fluent chineza, iar cei mai mulți dintre angajații băștinași nu cunoșteau japoneza, așa că Janie Mead nu putea să se ascundă de el veșnic.

— Hmm...

Fără să ceară mai întâi voie, Zilin a prins încheietura mâinii lui Janie și a cercetat brățara. Orion s-a încruntat imediat, pus în alertă de gest, dar ar fi fost nepoliticos să facă o scenă, mai ales că Janie îl lăsa să se uite, netulburată.

— Am văzut una chiar ca asta în vitrină, pentru logodnica mea, a continuat Zilin.

Accentul lui tindea un pic spre cel britanic, dar nu la fel de puternic ca al lui Orion. Poate că petrecuse acolo mai puțini ani, sau îl prinsese de la un profesor britanic, fără să plece din oraș.

— Dar n-am avut timp să intru și s-o cumpăr înainte să înceapă filmul.

Tarō s-a rezemat de biroul recepției, cu o sprânceană înălțată.

— Care film? Înțelesesem că nu-ți plac cinematografele.

Zilin i-a eliberat în sfârșit încheietura lui Janie, apoi și-a înfoiat pieptul.

— Cele din Italia. Rulează duminica.

— Filmele acelea sunt propagandă fascistă.

Orion a încremenit, cu aerul înțepenit în gât de groază când a auzit afirmația lui Janie. Era destul de corect. Cinematografele din Shanghai erau deschise filmelor din toate colțurile lumii, și se știa că piața italiană actuală impunea o selecție care preamărea realizările fascismului. Cinematografele o difuzau fără să se plângă; era la latitudinea spectatorilor să vrea sau nu să vizioneze două ore de materiale documentare despre construirea

imperiului. Existau ramuri fasciste și în Guomindang. Cu siguranță filmele aveau public.

Însă peste grup se lăsase tăcerea. Unele lucruri erau știute de toată lumea, dar nu se cuvenea să vorbești despre ele.

Saki a scos un mic chicotit, fluturând din mână și risipind încordarea. Când Orion s-a destins, și-a dat seama cu întârziere că Janie trebuia să fi simțit cum mâinile lui i se încleștează pe brațe.

— Oh, asta-i o exagerare! a zis Saki în glumă. Aceiași critici probabil că învinuiesc și ziarul nostru.

— Așa-i, a răspuns Janie fără șovăială, apoi s-a întins după un dosar de pe biroul său și a ridicat mâna într-un mic salut pentru Jiemin. Acum vă rog să mă scuzați! Am o întâlnire peste cinci minute.

Orion i-a dat drumul, dar a continuat să se uite la ea în vreme ce discuția dintre colegii lor își schimba direcția. Ambasadorul Deoka o convocase la o întâlnire de dimineață, doar ca să-i cunoască pe noii angajați. Orion îl văzuse pe ambasador ieri și nu observase nimic important, în afară, poate, de faptul că Deoka își vopsea părul prea des. Poate că Janie avea să surprindă mai multe.

Orion s-a uitat peste umăr. Janie a ieșit din Departamentul de producție, după care s-a oprit, rezemată de peretele de afară.

— Vă rog să mă scuzați și pe mine! a adăugat Orion repede, plecându-și scurt capul.

S-a răsucit și a urmat-o, ieșind în hol. Janie nu s-a mișcat. Privea în gol când Orion s-a apropiat și i-

a atins cotul.

— Hei!

Salutul lui a stârnit ecoul.

— Ești bine?

— Sunt bine.

Nici dacă s-ar fi străduit n-ar fi putut să sune mai tare a minciună. Cuvintele erau lipsite de emoție. Ca și cum citea un scenariu.

— Unde e biroul lui Deoka?

Orion nu i-a răspuns. A încercat din nou. Era ceva ce putea să smulgă de la ea – trebuia să fie.

— Spune-mi întâi asta: *Ești bine?*

Ochii lui Janie au fulgerat în sus. Părea să fie o mustrare în acea singură privire. El știa, desigur, că „ești bine" era o întrebarea prea vagă pentru expresia de pe chipul ei. Și totuși, de unde altundeva putea să înceapă? Dacă nu-l puteau găsi pe „bine", cum să alunece spre „îngrozită"? Cum să-l desfășoare pe „turbată"?

Un moment, Janie a păstrat tăcerea. Apoi s-a uitat peste umărul lui Orion, așa că s-a întors și el să-i urmeze direcția privirii – a văzut-o pe Yōko dând din mâini entuziasmată și pe cei din grupul de la recepție cum își dădeau capetele pe spate râzând zgomotos, apoi aceștia s-au împrăștiat și s-au întors la lucru.

— Nu sunt cu totul răi, știu, a zis Janie cu vocea la fel de stinsă ca foșnetul unei pene de scris. Dar când se află aici doar pentru că țara lor încearcă să ne înghită, e *așa* de greu să nu-i urăști!

Ultima parte a venit cu vehemență, mai degrabă scuipată decât rostită. Când Orion s-a răsucit iar, a simțit un șoc electric alergându-i pe șira spinării, având senzația că mișcă în el ceva. Ea ar fi trebuit să aibă destulă minte ca să nu rostească în gura mare astfel de lucruri. Și totuși, o spusese oricum, lăsând cuvintele să prindă formă în loc să le înăbușe.

Strângând din dinți, Orion a tras-o repede pe Janie cu câțiva pași mai departe de ușă. Nu-și putea da seama dacă fusese curaj ori încăpățânare. Nu-și putea da seama dacă zumzetul care începuse să-i sune în urechi era admirație ori teamă. Atâția ani supraviețuise unde era și păstrase nepătat numele familiei acționând cu prudență și ferindu-se de dogmatism. Nu că nu era loial patriei; dorea libertatea și autonomia la fel de mult ca oricine. Avea să ia arma în mână pentru țara asta dacă într-o bună zi urma să se ivească ocazia. Această misiune ținea de apărarea națională – dacă n-ar fi crezut în ea, nu s-ar fi aflat aici.

Însă era periculos s-o spui în gura mare. Periculos s-o scoți la lumină, în loc să ții acea credință tăinuită adânc în piept. Era mai bine să spui că urmezi instrucțiunile venite de sus în lupta pentru demnitatea națională. Era mai bine să te joci de-a soldatul, făcând ce ți se cere, iar dacă guvernul hotăra să schimbe pe socoteala poporului cine e aliat și cine dușman, n-avea să fie o rană adâncă în inima ta.

Orion a deschis și a închis gura. Cu toate că nu se uita nimeni la ei, a întins mâna și a dat deoparte o buclă de pe fața lui Janie.

— Înțeleg, a spus el scurt. Chiar înțeleg, Janie.

Mai mult decât și-ar fi dorit. Știa exact ce simte ea, pentru că nutrise aceeași furie față de tatăl său când se lansaseră acuzațiile că e *banjian*. Fusese insistența că e o greșeală, urmărirea cu un deget tremurător a dovezilor înapoi spre sursă și acel oftat de ușurare când, într-adevăr, nu se potriveau – când se putuse dovedi că tatăl său nu e trădător. Orion își dorea prea mult să mențină apele liniștite în jurul său, fiindu-i ușor să se prefacă și să zâmbească atunci când se afla în misiune, însă ranchiuna pândea greoaie într-un ungher în care el încerca să nu ajungă. Era acolo din acei primi ani, când dascălul său adusese profesori de limbi străine, când îl siliseră să învețe accentul britanic, franceza perfectă, apoi japoneza, când situația politică începuse să se schimbe. Devenise mai apăsătoare pe măsură ce citea ziarele, titlurile principale despre firmele străine care controlează țara, diferitele demersuri imperiale care prindeau rădăcini.

Ura își făcuse, într-adevăr, casă în el, oricât de slabă îi era vatra.

Janie s-a tras deoparte. Ochii i-au fulgerat pe coridor, ferindu-se de privirea lui Orion.

— Unde e biroul lui Deoka?

Orion a arătat mai încolo pe coridor, apoi la stânga. Era descumpănit. Ceva din Janie Mead

ținea morțiș mereu să-l tulbure.

— A treia ușă, a adăugat el, cu vocea revenind la normal. Nu uita să faci întâi o plecăciune!

Janie a dat din cap în semn de mulțumire și a plecat în grabă.

Rosalind se simțea ca una dintre figurinele acelea care își tot înclină capul în vreme ce făcea semnul de mulțumire, îndepărtându-se grăbită sub privirea atentă a lui Orion.

Nu și-a acordat timp să fie tulburată – sau mai tulburată decât o lăsase discuția cu Orion. A ridicat mâna și a bătut la ușă.

— Intră!

Trăgând adânc aer în piept, Rosalind a apăsat pe clanță și a intrat. Ambasadorul Deoka ședea la birou, cu degetele tăcănind la o mașină de scris. Amintindu-și ce spusese Orion, a făcut o mică plecăciune cu mâinile lipite în poală. Ușa s-a închis în spate cu un clic.

— Salut! a zis Deoka în chineză, continuând să bată la mașină cu aceeași viteză. Numele?

— Numele meu de familie este Mu, sunt asistentă la recepție în Departamentul de producție, a răspuns destinsă Rosalind. Mi s-a spus să vin la dumneavoastră.

— A, da, doamna Mu.

Ambasadorul s-a oprit în sfârșit din scris, apoi a întins mâna sub birou și a deschis un sertar. Cu toate că nu i-au trebuit decât câteva secunde ca să găsească ce căuta și să-l scoată de acolo, mintea lui

Rosalind lucra ca o mitralieră, imaginându-și ce ar putea da el la iveală: un pistol ca s-o împuște, o bombă pe care s-o detoneze, un dosar în care erau înfățișate toate relele pe care le săvârșise ea ca Rosalind Lang și fiecare lovitură care-i purta numele.

Însă nu era decât o hartă a clădirii.

— Trebuie să-ți dau asta, a anunțat-o. Producția stochează o mulțime din materialele excedentare, prin urmare crucile marchează încăperile potrivite pentru arhivare. Să nu pui nimic altundeva, ai înțeles? Nu vreau harababură în clădirea mea.

Rosalind a înaintat cu mâna întinsă. Exact când lua documentul, telefonul lui Deoka a sunat și a făcut-o să tresară și să scape hârtia din mână.

— Vă cer iertare, vă cer iertare! s-a grăbit să spună.

Deoka nu părea supărat; a făcut doar semn cu capul că îi iartă greșeala. Când el a început să vorbească repede la telefon în japoneză, Rosalind s-a aplecat și a făcut repede câțiva pași ca să ridice hârtia de pe podea.

S-a oprit. În colț se afla o ladă ce părea întunecată și nelalocul ei în încăperea decorată în nuanțe de bej. I-a aruncat iute o privire lui Deoka și l-a văzut cu fața în direcția opusă, cu scaunul răsucit spre perete și atenția concentrată la ce o fi fost ceea ce explica însuflețit, așa că s-a aplecat și a cercetat rapid partea de sus a lăzii.

25 septembrie 1931

Expeditor:
Depozitul 34
Strada Hei Long
Taicang, Suzhou, Jiangsu

Seagreen Press – publicație săptămânală.

Taicang, și-a zis Rosalind. *Nu acolo este în misiune Celia?* Ultimele ei scrisori aveau ștampila poștei din această localitate. De ce exista o tipografie așa departe, dincolo de oraș? Cu siguranță existau și alte posibilități mai aproape.

Înainte ca Deoka să observe că interesul ei fusese deturnat, Rosalind s-a ridicat în picioare și s-a prefăcut că scutură de praf harta. Convorbirea telefonică se încheiase și, pe când el punea telefonul în furcă, s-a grăbit să ajungă în fața mesei de lucru ținând strâns hârtia în mâinile împreunate în față.

— Voi distribui materialele în mod corespunzător, l-a asigurat Rosalind după ce el și-a îndreptat iar atenția la ea.

A înclinat din cap, cercetând discret masa de lucru. Câteva cartonașe cu însemnări, câteva dosare răsfirate, nimic suspect ca acele lăzi – iar dacă nu mințeau conosamentele, nu erau decât lăzi cu marfă.

— Mai e ceva?

Ambasadorul Deoka a fluturat din mână.

— Nu, nu. Du-te, te rog, înapoi la lucru!

Rosalind a șovăit o clipă, aproape uluită. Nu știa la ce se așteptase de la această întâlnire, dar era surprinzător. Poate că la mai mult interes al lui Deoka față de prezența ei în birou, ba chiar un strop de bănuială. El însă nu părea decât nerăbdător să-și reia lucrul la mașina de scris.

Ciudat! Cu adevărat ciudat! Nu se așteptase la un personaj negativ care râde răsucindu-și mustața, dar asta era aproape *prea* normal.

A ieșit cu spatele din birou, deschizând ușa tocmai când Zheng Haidi se pregătea să intre. Haidi i-a oferit un zâmbet abia schițat, întinzând brațul ca să-i facă loc și invitând-o să iasă ea întâi.

— Mulțumesc! a șoptit Rosalind.

După ce a trecut, Haidi a intrat în birou și a închis ușa. Rosalind a mai zăbovit un moment, cu ochii mijiți în vreme ce înăuntru începea discuția. Zidurile erau prea groase ca să audă ceva. Ar fi putut să-și lipească urechea de ușă, dar putea s-o surprindă oricine trecea pe coridor. Nu merita riscul. Oftând, a pornit înapoi spre Departamentul de producție, netezind în mâini harta.

Erau patru niveluri, cu câte două cruci trasate cu roșu în fiecare.

Nu părea înșelător. Nici măcar planul lui Seagreen Press nu putea să ascundă mistere: fiecare încăpere era accesibilă direct, rostul ei fiind marcat limpede.

Rosalind a luat colțul și a intrat în Departamentul de producție, îndreptându-se spre

biroul său. Jiemin a ridicat scurt privirea, dar n-a spus nimic. Ea s-a așezat, a pus jos harta și a studiat-o concentrată, de parcă dacă o privea destul de intens ar fi putut să-i dezvăluie taine pe care nu le văzuse înainte.

— Draga mea!

Rosalind a icnit, surprinsă de brusca apariție a lui Orion în fața sa. Jiemin i-a aruncat o privire ciudată, întrebând fără vorbe cum se face că nu-i obișnuită cu sunetul pașilor propriului soț, așa că ea s-a prefăcut că are pe umăr un țânțar, plesnind aerul ca să-și mascheze reacția.

Orion s-a oprit.

— Ce faci?

— O insectă enervantă, a răspuns Rosalind.

L-a plesnit peste brat pe Orion, jucându-și rolul.

— Ah, iată! Cred că i-am venit de hac.

— Au! a făcut încet Orion, frecându-și brațul. Acum pot să vorbesc? A dispărut gângania?

Jiemin se întorsese la cartea lui. Rosalind a dat din cap, și Orion s-a aplecat în față să-i șoptească la ureche:

— M-am interesat un pic. Mulți dintre colegii noștri se duc în seara asta la Peach Lily Palace.

Rosalind s-a încruntat. Peach Lily Palace era un cazinou. Când fusese inaugurat, acum cinci ani, pe strada Thibet, localul fusese în concurență directă cu cabaretul Stacojiilor, iar lui Rosalind i se ceruse să-și înnoiască numărul de dans pentru a păstra prospețimea programului lor.

Acum cabaretul dăduse faliment și fusese transformat în restaurant, în vreme ce Peach Lily Palace rămânea în activitate. Câteva dintre dansatoarele Stacojiilor trecuseră la Peach Lily Palace chiar înainte de închiderea propriu-zisă. Nu prea era nevoie de dansatoare când proprietarii unui club se apucă să se implice în războiul civil.

— Trebuie neapărat să mergem, și-a încheiat ideea Orion.

— În seara asta? a răspuns Rosalind în șoaptă.

Simțea cum i se ivesc broboane de transpirație pe ceafă. Oare vechile dansatoare ar recunoaște-o? Sau era atât de absurd să-și închipuie că e încă în viață, încât ar crede că nu-i decât o sosie?

— O să fie distractiv!

Orion și-a trecut degetele prin părul ei, de-a lungul gâtului. Nu-și dădea seama dacă el știa că e tulburată și îi atenua crisparea sau era o simplă coincidență că alesese acel moment ca să se joace cu părul ei. El a plesnit din limbă aprobator, pornind deja înapoi spre biroul său.

— Rămâne pe diseară!

---

[27] „Bună dimineața!", în lb. japoneză, în orig.

16

ALISA MONTAGOVA ÎȘI ÎMPODOBISE CU drăgălășenie casa, o locuință conspirativă micuță la două etaje deasupra unei școli de dans de pe strada Thibet. Cu toate că abia încăpeau acolo un pat, o sobă și o ușiță care dădea într-o baie și mai mică, decorase totul frumos. Pereții erau acoperiți de fotografii. Chiar deasupra intrării se afla un afiș cu o schiță a Moscovei.

Alisa era născută la Shanghai și nu plecase niciodată de acolo, așa că, în realitate, Moscova era un tărâm fantastic din mintea ei de care nu era legată cine știe ce. Însă vărul său, Benedict, îi trimitea tot timpul ilustrate, descriind fiecare ungher pe care-l vedea, și ea presupunea că asta înfățișa un tablou destul de plin de viață ca să iubească orașul. Ca fost membru al Florilor Albe, Benedict se ascundea acolo de când naționaliștii preluaseră puterea în Shanghai, dar cel puțin îl avea pe soțul lui, Marshall, ca să-i țină tovărășie.

Alisa a oftat, lăsându-se să cadă pe saltea. Benedict și Marshall erau în siguranță, sau cât de mult posibil în siguranță. Se deprinsese să-i aibă în preajmă în copilărie – să-i vadă prin casă aproape la fel de des cât își vedea fratele. Nu fuseseră doar

cei mai buni prieteni ai lui Roma; ei trei le oferiseră civililor o imagine a Florilor Albe la care să se zgâiască pe stradă – moștenitorul și cei doi care îi erau mâna dreaptă, de neclintit și formidabili, întocmai așa cum era cârmuirea gangsterilor.

Apoi Florile Albe se dizolvaseră. Apoi Roma dispăruse, iar Benedict și Marshall se văzuseră siliți să fugă înainte ca naționaliștii să-i aresteze ca dușmani ai țării. După ce se strecuraseră în Uniunea Sovietică, naționaliștii aveau mai multe griji decât să vâneze așa-ziși rebeli pe un teritoriu învecinat, însă asta însemna că toți cei pe care Alisa îi considera rude fuseseră alungați din Shanghai.

Era extrem de tânără când venise revoluția. Nu era prea interesată de oraș în vremea când Banda Stacojie se alipea naționaliștilor, iar Florile Albe erau absorbite de comuniști, cu hotare trasate în fiecare conflict care se cocea în oraș. N-avea de unde să știe cum se vor sfârși toate astea. Când soldații năvăliseră în oraș și naționaliștii deveniseră guvernul oficial, marcând sfârșitul domniei Florilor Albe și al pumnului de fier cu care tatăl ei stăpânea jumătate din oraș; când tatăl său dispăruse, iar ea nu i se alăturase vărului care fugise pentru că voia să afle ce i se întâmplase tatălui său.

Fusese prea tânără. Li se alăturase de bunăvoie comuniștilor, știind că erau singura grupare care ar fi acceptat-o, însă nu și-ar fi închipuit cât de mult avea să dureze acest război civil.

Se lăsa amurgul. Fereastra de deasupra patului arăta cerul care se întuneca, devenind o vânătaie

ușor violetă care arunca umbre prin odaie. O clipă, Alisa s-a bucurat de oboseală, tolănindu-se pe pat în hainele de lucru. Apoi, dintr-un salt, s-a ridicat, brusc plină de energie.

— *Perestanite șumet!*[28] a reverberat de jos vocea bătrânului.

Alisa s-a foit dinadins pe podea, apoi a mai tropăit o dată, așa, ca să fie. El striga întotdeauna la ea și îi spunea să nu mai facă zgomot, însă nu era vina ei pentru construcția groaznică a cădirii. Până să fie dată afară, avea să stea chiar acolo. Iar dacă *era* dată afară, existau o mulțime de alte case conspirative ale Florilor Albe în Stabilimentul Internațional, neocupate, uitate și abandonate în timpul preluării puterii în oraș, pierdute prin hârțogăria pe care ar fi trebuit s-o descâlcească cineva mai întâi.

— Hei! Fato! Nu mă auzi?

Alisa a pus patefonul pe pervaz, înecând în muzică vocea bătrânului. A continuat să țopăie prin casă în propriul stil de dans. Era o problemă care o chinuia la serviciu. Matrița nu se aliniase cum trebuie la una dintre tiparnițe, însă unele dintre ziare fuseseră deja tipărite. Fie puteau să corecteze de mână prima serie, fie făceau un nou calc...

Patefonul s-a poticnit, iar Alisa s-a încruntat și s-a dus să-i regleze sunetul ca de tinichea. Îl cumpărase la mâna a doua dintr-o prăvălie sărăcăcioasă din Zhabei, așa că era vechi, aproape desfăcându-se în bucăți. Alisa nu știa de ce trăiește ca și cum abia s-ar fi ajuns cu banii când avea

mijloacele să fie o persoană înstărită din oraș. Avea multe economii ale familiei, iar Seagreen îi dădea săptămânal salariul în numerar. Peste toate astea, nici măcar nu-și plătea singură facturile. În fiecare lună îi veneau la ușă facturile deja plătite de un donator anonim. Nu era dintre cei care caută calul de dar la dinți: cu toate că bănuia cine face asta, îi convenea de minune să-l lase să rămână în umbră cu ajutorul lui în cazul în care nu ar fi fost sigur să ia legătura.

Alisa presupunea că este doar doritoare să-și păstreze acoperirea de funcționar într-un birou. Era spioană, da, însă era infiltrată la Seagreen Press și din propriul interes. În urmă cu doi ani, comuniștii hotărâseră că n-au nevoie de atât de mulți agenți împrăștiați care nu fac decât comisioane și riscă să fie prinși, așa că eficientizaseră operațiunile, ei dându-i o listă cu locuri de muncă pe care le voiau supravegheate pe termen lung. Nu puteau să ignore politica internațională. În acest război civil nu erau angajate decât două tabere, dar trebuia ca și străinii să fie supravegheați într-un loc cum era Shanghaiul. Alisa citise lista și alesese, iar de atunci își petrecuse zilele lucrând mulțumită cu corpuri de literă în cea mai mare parte a timpului și, din când în când, ciulind urechile după informații de la japonezi care ar fi putut să-i privească pe comuniști și truda lor de a supraviețui. Când Celia era în misiune în oraș, Alisa îi dădea ei raportul; când Celia era în afara hotarelor orașului, săreau peste ea, iar Alisa îi dădea raportul în fiecare lună cuiva cu rang mai înalt.

Lucru destul de ciudat, era un mod de viață atrăgător. Câtă vreme războiul nu ajungea în Shanghai, câtă vreme agenții în rezervă din oraș nu erau necesari în acțiune directă, Alisa Montagova putea să-și petreacă timpul trăgând cu urechea și făcând ceva util care nu era să se ascundă — cel puțin nu complet.

În sfârșit, Alisa a zgâlțâit patefonul până a cântat iar lin, reglând maneta de pe o latură. Strada foarte circulată de sub fereastra sa de la etajul al doilea era o întreagă lume mișcătoare, cu pâlcuri de ricșe care se iveau și dispăreau ca niște păsări care își iau zborul.

Alisa și-a mijit ochii. S-a apropiat mai mult de fereastră. De-abia de curând apăruse o nouă misiune. Cineva dintre ai lor trădase pentru bani și le transmisese informații confidențiale oficialilor de la Seagreen Press, iar ea trebuia să găsească dosarul cu acele informații ca să-și dea seama exact ce secrete fuseseră dezvăluite. Problema era că, fiind o clădire enormă, cu sute de dosare plimbându-se prin ea în fiecare zi, nu era chiar așa de ușor să găsești *unul*, în afară de cazul în care se nimerea să aibă eticheta SECRETE ALE PARTIDULUI COMUNIST.

Desigur, mai era și problema acelor agenți naționaliști care apăruseră la Seagreen, și era limpede că amândoi au o misiune care n-are legătură cu spionarea comuniștilor.

Și amândoi tocmai treceau pe sub fereastra ei pe strada Thibet, îndreptându-se spre cazinoul aflat chiar peste drum de apartamentul Alisei.

— Domnișoară Rosalind, *ce* pui la cale?

Alisa a închis patefonul, apoi a înhățat paltonul și și-a luat poșeta din cuiul înfipt în perete. Muzica s-a oprit. Podeaua a scârțâit sub pașii ei iuți. Bătrânul de dedesubt a început iar să strige.

Cu un zâmbet drăcesc, Alisa a ieșit repede din apartament, mergând cât putea de repede pur și simplu ca să se poarte cu cineva ca o pacoste.

Trecuse multă vreme de când orașul n-o mai văzuse pe Rosalind Lang, multă vreme de când autoritățile n-o mai desenaseră pe afișe puse în Concesiuni ca să le amintească locuitorilor de elita prăbușită.

Și totuși, Rosalind își pipăia mereu fața, cu gândul în altă parte, pe când se apropiau de Peach Lily Palace, ca și cum ar fi putut să-și șteargă trăsăturile și să-și pună unele noi. Erau puține riscuri să fie recunoscută. Însă, dacă era... acoperirea prezentă era primejduită.

— Pământul către Janie Mead!

Rosalind a ridicat privirea, încrețindu-și nasul spre Orion.

— Cum a rămas cu ideea de a nu ne folosi decât numele false?

Orion și-a trecut o mână prin păr. Care îi era foarte răvășit în seara asta – Rosalind nu știa dacă era dinadins sau din pricină că i se terminase briantina. Cel puțin se potrivea cu restul înfățișării lui: cămașa neagră descheiată la trei dintre nasturii de sus, haina verde-închis cu bordură aurie,

paltonul lung, negru, fluturând în vânt și inelele de aur de pe degete care reflectau lumina fiecărei firme de neon.

— Îți cer iertare, iubito! s-a corectat el. N-o să se mai întâmple.

Rosalind și-a dat ochii peste cap, ținându-și gura, deoarece servitorii de la Peach Lily Palace le deschideau ușa, poftindu-i înăuntru. Fidelă numelui, sala mirosea a flori, un amestec de la mașinăria de fum de pe scenă și parfumurile clienților, care umblau pe acolo în *qipao*-uri în culori vii și costume curate și călcate. În vreme ce Orion era îmbrăcat ca și cum tocmai ar fi ieșit din seiful de la bancă al tatălui său, Rosalind alesese cea mai modestă rochie din dulap: cu mâneci lungi și guler înalt. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se facă remarcată și să înceapă să încurajeze zvonurile că Rosalind Lang e vie și nevătămată și cutreieră cazinourile din oraș.

— Îi văd, a răspuns Rosalind.

Peach Lily Palace era mare, mult mai mare decât fusese cabaretul Stacojiilor. Tavanul era exagerat de înalt, zugrăvit în alb și sculptat cu modele care se continuau în jos pe pereți până la balustradele de la etaj, unde clienții puteau să stea ca să vadă mai bine scena. La parter, nu doar scena reprezenta distracția; erau și mese de joc în capătul opus, aproape de bar și departe de scenă. Acolo erau adunate niște chipuri cunoscute: Yōko, Tarō și Tong Zilin.

Rapid, Rosalind a mai cercetat o dată spațiul, candelabrul care atârna deasupra scenei și diferitele lămpi care străluceau în sală. Mai era ceva diferit: Peach Lily Palace era bine luminat, fiecare față fiind învăluită de o lumină caldă, aurie, în vreme ce clienții umblau pe acolo. La cabaretul Stacojiilor, Rosalind își stricase de multe ori încălțămintea pășind în băutură vărsată pe jos pe care n-o văzuse decât cu o clipă prea târziu.

— Haide! a zis Rosalind.

Tocmai când se pregătea să înainteze, Orion a prins-o de braț ca s-o oprească.

— Eu... eu trebuie să mă ocup întâi de ceva.

Rosalind s-a încruntat.

— Poftim?

— Mă întorc!

Fără vreo explicație, Orion a pornit spre scenă.

— Poftim? a întrebat Rosalind, uluită. Nu poți s-o ștergi așa. Ce naiba e cu ti...

Degeaba. El plecase deja, amestecându-se în mulțime și pătrunzând apoi într-un cerc de clienți. Vederea lui Rosalind era bună, dar nu și-a pierdut timpul să cerceteze grupul de persoane elegant îmbrăcate ca să-și dea seama pe cine căuta Orion. Cunoscându-l, putea să fie o fostă iubire cu care se purtase urât.

Rosalind a pufnit enervată, apoi a pornit singură spre mesele de joc. Incredibil! Erau o echipă, și primul lucru pe care îl făcea el într-o sarcină critică era să plece aiurea.

— Doamna Mu! a exclamat Yōko când a zărit-o pe Rosalind. Ce coincidență să te văd și pe tine aici!

— Oh, sunt aici tot timpul! a răspuns voioasă Rosalind.

Tarō și Zilin erau la trei pași mai departe, privind peste umerii jucătorilor care stăteau așezați.

— Ce joacă? Pocher?

— Cu cinci cărți, se pare, a răspuns Yōko. Zilin susține că știe întotdeauna care este cel mai bun moment să te retragi din joc.

— Dacă-i așa, trebuie să fie atotștiutor.

Unul dintre jucători a amestecat cărțile, făcând să fulgere sub lumini culorile roșu și negru, trefle și cupe,ași și carouri, mai repede decât putea observa ochiul.

Yōko a scos un sunet de apreciere.

— Chiar *are* multă intuiție! a recunoscut ea.

— Nu poți să intuiești așa ceva.

Rosalind s-a apropiat cu un pas.

— Ține doar de noroc. Cărțile au hotărât deja. Oricâtă iscusință și sincronizare ar exista, nu pot să schimbe cărțile pe care le-au primit jucătorii!

— Ah, ce joc scurt!

Zilin s-a răsucit brusc, bătând-o prea puternic pe Tarō pe umăr și exagerându-și surprinderea la vederea lui Rosalind. Avea pete roșii pe obraji. Era beat.

— Unde ți-e soțul, doamnă Mu?

— Pe undeva prin apropiere, sunt sigură.

Rosalind a căutat prin mulțime. Orion se făcuse nevăzut.

— Știi cum e el. Îi place să le facă tuturor pe plac, mereu pus pe flirt.

— S-ar zice că lucrul cel mai important e să-i faci mai întâi pe plac propriei neveste.

Grețos! Rosalind nu s-a ostenit să răspundă. Avea privirea ațintită la scenă, pe care intrau în grabă câteva dansatoare și se așezau la locurile lor înainte ca trupa de jazz să-și înceapă următoarea reprezentație.

Și-a mijit ochii. Acelea erau...

Erau. Trei dintre fețele dansatoarelor erau cunoscute. Fete care lucraseră sub conducerea lui Rosalind la cabaretul Stacojiilor.

Iar când s-au auzit în sală primele note ale saxofonului, îndemnând fetele să înceapă, Rosalind le-a recunoscut imediat pașii. Foloseau numărul ei – numărul pe care îl învățaseră de la ea.

Aproape că a izbucnit în râs.

— Vreți să beți ceva? a întrebat Zilin grupul, cu vocea surprinzător de aproape de urechea lui Rosalind.

Ea și-a alungat rânjetul batjocoritor înainte să se răsucească spre ei și să arboreze veșnica imagine plăcută. Yōko și Tarō păreau entuziasmate de întrebare, așa că Rosalind a dat și ea din cap.

Zilin a arătat spre treptele care duceau la barul de la etaj. Alungând orice semn de șovăială, Rosalind i-a urmat, ținându-se după colegii săi,

care vorbeau despre sumele pe care puteau să parieze mai târziu la alte mese.

Orion, unde naiba ești? și-a zis ea furioasă. El era cel care se împăunase cu iscusința la extragerea de informații. Între timp, Rosalind era deja enervată. Nu era făcută pentru acest soi de muncă. Singurul motiv pentru care se pricepuse să scoată bani de la bărbați în cabaretul Stacojiilor era că aceștia credeau că glumește când era nepoliticoasă, și întotdeauna erau cherchelițți.

Yōko și Tarō nu erau deloc amețite în seara asta. Numai Zilin se bălăbănea pe acolo ca un bețiv, așa că Rosalind se îndoia că ar putea să stoarcă de la cei trei motivele prezenței lor în Shanghai și părerile lor despre imperialismul japonez și mișcarea panasianistă.

— Azi aproape că mi-a fost frică să ies din casă, a început Rosalind, gândindu-se că ar fi putut totuși să încerce.

Yōko s-a răsucit pe trepte, icnind. Tarō a împins-o ca s-o facă să se miște mai departe, încruntându-se la obstacolul din cale.

— De ce? a întrebat Yōko, cu fața crispată de îngrijorare.

Rosalind a ridicat din umeri nepăsătoare, ca și cum subiectul discuției era doar la periferia gândurilor sale, ceva pomenit doar ca să umple tăcerea.

— Citesc mult ziarele. N-ați auzit de crime? Pe aici bântuie un ucigaș în serie.

— Ucigaș în serie e un pic melodramatic, a replicat Zilin din capul scărilor.

Au ajuns la etaj, iar Zilin a sughițat înainte să pocnească din degete spre barman. Barmanul nu l-a băgat în seamă, prea ocupat să-i servească pe cei înghesuiți deja în jurul său.

— De ce e melodramatic? a întrebat Tarō. *Chiar* au fost o serie de decese după același tipar. Asta e însăși definiția criminalului în serie.

Zilin a alungat cu un gest vorbele lui Tarō, fluturând din mână de parcă ar fi curățat aerul din jur de duhoarea perceptibilă iscată de afirmație.

— Suntem pe teritoriu străin. Suntem protejați.

S-a împins în față, încercând să răzbată prin mulțime, dar vorbea mai departe peste umăr, încercând să continue discuția cu voce puternică.

— Nu-i ca și cum am fi cârmuiți în continuare de gangsteri. Poate că ar fi trebuit să fim speriați atunci când ne stăpânea o mână de nelegiuiți, însă acum avem ordine. Beneficiem și de inovațiile occidentale.

Mâinile lui Rosalind s-au încleștat, cu unghiile săpându-i în palme.

— Inovațiile occidentale pot să apere de un ucigaș? a întrebat ea sec.

Zilin n-o auzise. Era deja la bar.

Yōko a oftat.

— O să încerc la parter. Ōnishi-*san*? Doamnă Mu? Veniți cu mine?

Tarō a dat din cap, însă Rosalind se săturase până peste cap. Avea nevoie de un moment de

destindere.

— Ne întâlnim acolo! a spus ea.

Zărise ceva ce părea să fie chiuveta din dreptul unei toalete, așa că a pornit într-acolo.

— Trebuie să merg la WC.

Yōko și Tarō au dispărut în jos pe scară, lăsând-o pe Rosalind liberă. A ocolit mulțimea de la bar și și-a lăsat mâna să alunece pe balustrada de la etaj pe când mergea, urmărind dansatoarele de pe scenă și perechile care se roteau pe ringul de dans de dedesubt. Orion tot nu apăruse.

La chiuveta din afara toaletei femeilor, Rosalind și-a scos mănușile și s-a spălat pe mâini, doar ca să aibă ceva de făcut. A stat acolo câteva minute cu apa rece curgându-i pe piele, lăsându-și mintea să se odihnească și îngăduind muzicii și gălăgiei să-i ajungă la urechi și să ricoșeze imediat.

Când cineva s-a apropiat din spate, i-a simțit prezența mult înainte ca vocea să-i întrerupă gândurile.

— Ai adus în discuție un subiect foarte interesant, doamnă Mu.

Rosalind a închis robinetul. S-a șters pe mâini fără grabă, apoi a aruncat prosopul folosit în coșul de sub chiuvetă.

— Nici nu-mi mai amintesc despre ce vorbeam, a răspuns ea, luându-și în cele din urmă mănușile și răsucindu-se spre el.

Cu toate că Yōko și Tarō nu mai erau în preajmă, ea și Zilin au continuat să vorbească în engleză. Ar fi putut să treacă la shanghaieză sau la

orice dialect chinezesc, însă Rosalind simțea că lui îi place să rămână la o limbă imperialistă.

— Decesele, a bălmăjit Zilin, ca și cum ea chiar ar fi avut nevoie să-i aducă aminte.

Noul pahar din mâna lui era deja aproape gol.

— Toate decesele din oraș, pentru cei care le merită.

Rosalind a încremenit.

— Poftim?

— Le merită!

Acum Zilin se dezlănțuise. A aruncat din mână paharul care a săltat pe covorul mițos, și ultimii stropi de alcool s-au scurs pe fibre înainte ca paharul să se rostogolească, oprindu-se lângă perete.

— Nu se întâmplă decât în zonele chinezești, nu? Doar pe străduțele alea împuțite și în locuințele alea mizerabile. Dacă am reconstrui acele zone, nu s-ar întâmpla. Dacă i-am târî afară pe oamenii ăia și le-am dărâma prăvăliile sărăcăcioase, n-ar mai fi niciun ucigaș. Să lăsăm să intre Concesiunea Franceză! *Liberté! Égalité! Fraternité!*[2]

Era ca și cum brațul i s-ar fi mișcat singur. Mâna i s-a ridicat și apoi l-a plesnit pe Zilin peste față cât de tare a putut. Nu și-a regăsit stăpânirea de sine decât când a simțit usturime în palmă, iar Zilin s-a tras înapoi, cu o urmă roșie pe obraz.

Să limităm pagubele! și-a zis. *Acum!*

— Mii de scuze! a izbucnit ea. Nu știu ce m-a apucat.

A început să-și pună iar mănușile.

— Atâta doar că... Vezi tu, am o experiență îngrozitoare cu francezii. Toată chestia aia cu *„égalité"* mi-a stârnit latura feroce.

— Doamnă Mu!

Vocea lui Zilin se schimbase. Era ceva mai tăioasă, în ea strecurându-se o undă de amuzament, ca și cum ar fi știut ceva ce ea nu știa.

— Unde zici că ai făcut școala?

Mănușa s-a oprit la jumătatea mâinii lui Rosalind. A revăzut în minte ultimele secunde și a identificat greșeala. *Toată chestia aia cu „égalité".* Fir-ar să fie, alunecase în accentul său real!

— În America, i-a răspuns.

Zilin nu părea s-o creadă. Acum zâmbea.

— Superiorii noștri vor fi interesați când o să le spun de gândurile tale despre colaboratorii noștri străini, a zis el încet. Doar dacă... nu ai și alte gânduri, pe care ți-ar plăcea să mi le spui între patru ochi. Ar putea să mă convingă.

Colțul gurii i-a zvâcnit, chiar dacă lent în beția lui. Voia ca ea să-i închidă gura. Voia ca ea să-i închidă gura prin mijloace potrivite cazinourilor și localurilor sordide, în care fetele erau închiriate ca partenere de dans și însoțitoare de-o noapte.

Rosalind a terminat de pus mănușile. Când și-a lăsat iar brațele în jos, și-a atins în treacăt cu degetele buzunarul.

— Vino cu mine, te rog! a zis dulce.

Bine! Putea să joace acel joc.

Zilin a urmat-o bucuros. N-avea nevoie să fie convins ca să intre cu ea în toaleta femeilor, și a

așteptat până ce Rosalind a bătut la ușa cabinelor și a verificat dacă sunt goale. Nici măcar n-a fost nevoie să-l convingă să se apropie când s-a răsucit spre el.

I-a fost cu atât mai ușor să scoată din buzunar o bucată de pânză și să i-o apese brusc pe partea de jos a feței.

Zilin a strigat, însă ea își continua deja mișcarea. L-a izbit cu capul de perete și l-a țintuit acolo; și-a apăsat încheieturile mâinilor de-o parte și de alta a feței lui, cu degetele împletite în strădania de a ține pânza otrăvită peste gura și nasul lui.

Zilin s-a cabrat, dar Rosalind îl ținea zdravăn.

— Nu te împotrivi! a tors ea. Știi cine sunt, nu-i așa? Dacă iubești așa de tare Concesiunea, ai auzit de mine.

El a încercat iar, de data asta încercând să se repeadă într-o parte. Rosalind a apăsat și mai tare, cu inima bubuindu-i în piept.

— Ai auzit de mine. Sigur că ai auzit. Mi se spune Lady Fortune – oricât insist eu că e doar Fortune.

S-a aplecat și mai mult spre el.

— Știi câți oameni au scăpat de mine?

O broboană de sudoare s-a rostogolit de pe tâmpla lui Zilin și a aterizat pe degetul ei mic.

— *Zero.*

Ochii lui se holbau așa de tare, că dădeau să-i sară din orbite. Dacă ar fi încercat – ar fi încercat cu adevărat – cu toată puterea, ar fi putut s-o împingă deoparte pe Rosalind. Însă ea avea de

partea sa frica. Îi stârnise victimei sale panică și o senzație de groază până în măduva oaselor, și asta... asta era o paralizie la fel de ucigătoare ca otrava.

— N-are importanță cât îi lingușești pe străini, a continuat ea cu voce joasă.

El nu se mai zbătea așa de tare. Otrava din pânză începea să lucreze.

— N-are importanță cât de tare te prefaci că ești departe de noi, ceilalți, strâmbând din nas la tot ce ne ține în viață. Oricum urma să-ți vin de hac.

Rosalind apăsa pânza cu toate puterile, silindu-l să respire adânc, să tragă în piept otrava. Era nevoită s-o facă, se îmbărbăta ea. Era strădania de a elimina sursele care i-ar fi dezvăluit identitatea. Însă focul dreptății îi ardea în vene. Se întreba dacă, privindu-se în oglindă, și-ar vedea pielea strălucind, o fervoare aprigă izvorând din ea în vreme ce furia lua hățurile. Pedeapsă pentru țara sa. Răzbunare pentru orașul său. Așa își răscumpăra păcatele.

În cele din urmă, ochii lui Zilin s-au închis și trupul i s-a înmuiat. Rosalind s-a tras imediat înapoi și l-a lăsat să se lățească pe jos cu o bufnitură dezgustătoare, cu brațele și picioarele răschirate în unghiuri nefirești. Încet, mânia a început să se retragă. Încet, a început să se gândească iar la situația în care se afla.

Avea un bărbat mort pe podeaua toaletei. Ea era ultima persoană văzută împreună cu el. Iar cazinoul

era ticsit de lume, ceea ce făcea să fie extrem de greu să se debaraseze de cadavru.

— *Merde!* a șoptit Rosalind.

Trebuia să încuie ușa și să-și facă un plan.

Și exact acela a fost momentul în care s-a deschis ușa și a intrat cineva.

---

[28] „Termină cu gălăgia!", în lb. rusă, în orig.

[29] „Libertate! Egalitate! Frăție!", în lb. fr., în orig.

17

ORION ȘI-A CROIT DRUM PRIN mulțime, oprindu-se firesc lângă una dintre mesele de pocher. La început n-a zis nimic. Doar s-a prefăcut că privește jocul, cu brațele încrucișate la piept.

Apoi s-a așezat pe unul dintre scaunele eliberate, atrăgându-i atenția bărbatului din dreapta.

— De ce ai fost așa de greu de găsit în ultima vreme?

Privirea tatălui său a fulgerat spre el.

— Știi unde să mă găsești, a răspuns generalul Hong cu un zâmbet care nu i-a cuprins și ochii. De-acum ești om în toată firea. N-am de ce să verific dacă ești bine și ce faci zilnic.

— N-am cerut să vezi ce mai fac, a ripostat Orion. Doar că ar fi frumos să mai dai pe acasă din când în când. Zilele trecute a apărut Oliver. Știai asta?

Judecând după felul în care generalul Hong s-a răsucit să se uite la fiul său, nu știuse.

— Poftim? Și nu ți-a dat prin minte să-mi spui mai devreme?

— Așa cum spuneam...

Orion s-a rezemat de spătar, lăsând o femeie să se întindă peste masă ca să dea mâna cu crupierul.

— ...n-ai fost ușor de găsit.

— Liwen! Nu-i așa de greu să trimiți un bilet la birou.

— *Da*, bine...

Orion a tăcut, neputând să găsească vorbele potrivite. În tot acest timp vorbise în engleză, în vreme ce tatăl său îi răspunsese în shanghaieză. Cumva, era mai ușor. Să folosească o limbă străină pentru chestiunile dificile, să dea vina pe acea străinătate pentru divergențele din discuție. Versiunea care ar fi vorbit cu tatăl său în shanghaieză nu i-ar fi oferit o astfel de atitudine. Acea versiune, care simțea încredere și iubire pentru un tată pe care îl admira, părea să existe doar în trecut.

— N-am vrut să pun asta într-un simplu bilet. Am vrut să-ți explic prin viu grai. Oliver a intrat pe furiș în casă și căuta ceva în biroul tău.

Generalul Hong s-a încruntat.

— L-am alungat, evident, a continuat Orion. Dar spune-mi, te rog: de ce să apară așa fratele meu?

Cineva de la masă a câștigat partida. Scaunele se cutremurau de la bucuria jucătorilor, în vreme ce trupurile se zguduiau și eșarfele cu pene fluturau în toată zăpăceala aceea. Orion și-a aplecat capul ca să se ferească de un braț care se agita aproape de el, uitându-se urât în sus la cei doi oameni care stăteau în picioare în spatele său. Între timp, tatăl său ședea liniștit; în jurul capului *lui* nu îndrăznea nimeni să se miște prea entuziast.

— Nu știu, a răspuns calm generalul Hong.

Orion a deschis și a închis gura la loc, apoi a zis:

— Cum poți să nu...

— Ar fi trebuit să-mi spui imediat. Atunci am fi putut să încercuim zona. L-am fi găsit. E un trădător. N-are absolut niciun rost să-l protejezi.

— Nu încercam să-l protejez, s-a grăbit să spună Orion.

Stăruința îi lăsa un gust acru în gură. Putea să tot spună că vrea ca Oliver să fie arestat, să susțină în fața unei tribune că vrea ca fratele său dezertor să fie executat așa cum trebuie să fie cei care se opun guvernului lor, însă n-ar fi făcut decât să repete vorbele tatălui său, ecoul discursurilor pe care le auzise așa de des, că îi șterseseră toate gândurile proprii. Sigur că o parte din el își ținea fratele în afara pericolului; altfel ar fi apăsat pe trăgaci când îl văzuse pe Oliver în noaptea aceea.

— Tată, a reluat Orion încet, așa încât numai generalul Hong să audă cum îi spune. De ce ar fi riscat Oliver așa...

— Dacă mai vine, să-mi spui imediat... Ai înțeles?

Întreruperea l-a făcut pe Orion să-și încleștezе pumnii. Ar fi trebuit să fie deja obișnuit să se tot izbească de un zid după altul când era vorba de tatăl său. Generalul Hong nu se mai ostenea să comunice cum trebuie, ci doar în frânturi, oferind mici pomeni când credea că Orion merită să afle ceva. Însă în privința lui Oliver nu era sigur că tatăl său alegea să ascundă informația sau nu voia să

arate a fraier, dezvăluind faptul că nici el n-avea habar.

— De ce nu *faci* niciodată ceva? a șuierat Orion.

Expresia tatălui a rămas netulburată.

— Ce ai vrea să fac?

Nu știu, și-a zis Orion. Să se întoarcă la felul în care erau lucrurile. Să călătorească înapoi în timp și să n-o dea în bară. Să-și scoată capul din nisip și să se uite la felul în care erau acum, pentru că înainte îi păsa; înainte fusese iubitor. Numai că alesese să nu mai fie, iar acea nepotrivire era mai rea decât dacă n-ar fi existat niciodată căldura.

— Las-o baltă!

Orion și-a ciupit rădăcina nasului.

— Uită că am spus ceva!

Generalul Hong s-a uitat atent la el.

— Ce-i cu tine? Te-au apucat iar durerile de cap?

Orion și-a lăsat mâna jos, uluit. În primele săptămâni ca spion avusese necazuri când urmărise pe cineva și se lovise la cap după o căzătură brutală. Asta aproape că îl descalificase permanent pentru munca de agent, când naționaliștii întrebaseră ce progrese făcuse, iar el aproape că nu mai putea să iasă din casă. Luni în șir fusese chinuit de dureri de cap, cu accese de amețeală care apăreau și dispăreau din senin. În zilele foarte rele, era ca și cum întreaga lume se închidea în jurul său: plămânii i se blocau, iar gândurile i se învârtejeau cu o mie de kilometri pe minut.

Silas fusese salvarea sa. Dacă Orion se închidea în el, Silas se implica în misiunile lui ca să-l țină pe

linia de plutire, ocupându-se de două sarcini deodată și dându-i rapoarte amănunțite când Orion izbutea să se smulgă din pat. Cu timpul, atacurile dureroase se mai răriseră, până când lui Orion nu-i mai jucau stele în fața ochilor de fiecare dată când se ridica prea repede. Durerile de cap nu se mai întorseseră de o vreme – în zilele astea, ca rămășiță a vechii vătămări, apăreau de obicei doar dacă exagera cu activitatea fizică. Nu știuse că tatăl său își mai amintește.

— Nu. Nu, sunt bine.

Orion s-a ridicat de pe scaun. Presupunea că nu mai e nimic de spus despre fratele său.

— Atunci, o să vii acasă diseară? a întrebat generalul Hong neatent exact când Orion se pregătea să-și ia rămas-bun.

— În acest moment sunt în misiune, a răspuns Orion. N-am mai dat pe acasă de câteva zile.

— A, da?

Generalul Hong și-a ridicat mâna, semnalându-i crupierului că de data asta ia cărți.

— Foarte bine!

Era imposibil de știut ce vrea să spună cu asta. Orion putea să-și tot frământe creierii încercând să priceapă. N-a putut decât să-și plece capul și să-și ia rămas-bun, apoi să se îndepărteze de masa de pocher și să pornească în căutarea soției sale.

Speriată, Rosalind s-a repezit la pânza pe care o lăsase să cadă. Tocmai când se ridica iar, cu pumnul strâns pentru altă luptă, a recunoscut

persoana care intrase și a oftat brusc de ușurare, lăsând iar să cadă arma crimei.

Alisa Montagova și-a încrucișat brațele.

— Chiar aici?

— Nu aveam prea multe alegeri, a ripostat Rosalind. Încuie ușa!

Alisa s-a supus. Rosalind nu s-a ostenit s-o întrebe de cât timp o supraveghea sau cum de știuse s-o urmărească, ba nici măcar ce căuta aici, la Peach Lily Palace. În aceste zile și aceste vremuri, te așteptai să fie spioni peste tot.

— Ușa din spate este blocată de câteva luni, a răspuns Alisa. Nu-l poți scoate pe acolo.

Rosalind s-a lăsat grațios pe vine și a căutat prin buzunarele lui Zilin. N-a găsit nimic deosebit: portofelul, chei, două cărți de joc îndoite la colțuri. Așadar, trișa la partidele de pocher. Cât de previzibil!

— Sugestii, domnișoară Montagova?

— Ivanova, a corectat-o pe dată Alisa.

În vreme ce Rosalind și-a dat ochii peste cap și a continuat să scotocească prin hainele lui Zilin ca să se asigure că nu a lăsat în urmă nicio dovadă, Alisa Montagova era adâncită în gânduri și-și frec bărbia cu palma.

După o vreme a pășit în față, stând deasupra cadavrului lui Zilin.

— Ce-ar fi să faci să pară că e unul dintre omorurile cu chimicale? a propus ea.

Rosalind a privit-o încruntată.

— Nu știu ce chimicale folosește ucigașul. Și apoi, nu e o zonă chinezească.

— Ce rigidă ești!

Alisa s-a lăsat și ea pe vine. Nu purta tocuri, ca Rosalind, așa că tălpile îi erau drepte, făcând-o să fie mai aproape de podea.

— Că doar polițiștii nu se pricep așa de tare la ceea ce fac. Folosește asta, a arătat ea spre agrafa din părul lui Rosalind, ca să faci rana de injecție, iar ei îl vor considera unul dintre ceilalți!

Rosalind a ridicat mâna spre păr și a scos agrafa. Era subțire și ascuțită, un mecanism de străpungere perfect. Apoi a mijit suspicioasă ochii.

— Ai găsit cam repede acest plan.

— Sunt agenta unui partid care a trecut cu totul în ilegalitate, a ripostat Alisa. Dacă nu gândesc repede, mor. Acum, vrei sau nu să te ajut? Dacă evacuezi cazinoul, există o fereastră în spatele scenei principale prin care îl pot căra afară. O să pară că a fost omorât pe alee.

De îndată ce Alisa a terminat de schițat planul, în mintea lui Rosalind a început să se desfășoare un firișor de idee. La parter, dansatoarele își continuau numărul. Dacă începuseră acum zece minute, primul schimb de costume se apropia repede.

— Cum pot să am încredere în tine? a întrebat Rosalind, suflecând mâneca lui Zilin.

— Așa cum poți să ai încredere că n-o să-ți divulg identitatea. Așa cum am încredere că nici tu n-o s-o divulgi pe-a mea.

De cealaltă parte a ușii toaletei au izbucnit niște voci voioase care se apropiau. Clanța a fost apăsată – întâi ușor, apoi mai puternic –, dar, când ușa nu s-a deschis, vocile au scos un mormăit înfuriat și s-au îndepărtat.

— N-avem de ales, a continuat Alisa.

Rosalind a mormăit o înjurătură, apoi a îndreptat un deget spre Alisa. Voia s-o certe ca pe un copil, dar era derutant să vadă o față la fel de matură ca a sa, s-o mustre când Alisa ajunsese la vârsta sa. Fata a ridicat bărbia, părând nerăbdătoare să asculte predica. Probabil ar fi fost distracția zilei pentru ea.

Nu-i timp.

Rosalind s-a dat bătută; a tras adânc aer în piept și a răsucit agrafa în mână. Înainte să simtă cum îi urcă greața în gât, a lovit, înfigând aproape doi centimetri metalul în partea moale din interiorul cotului lui Zilin. Când a scos-o, argintul avea pe el un strat roșu, subțire. Și-a făcut mâna căuș sub vârf, prinzând o picătură de sânge înainte să ajungă pe podea. Alisa s-a strâmbat, dezgustată, iar Rosalind i-a aruncat în tăcere o privire disprețuitoare care o întreba dacă nu vrea să facă asta în locul ei.

Alisa a avut cel puțin bunul-simț să pară că se simte mustrată. A sărit în picioare și s-a dus la chiuveta dinăuntrul toaletei, unde a deschis robinetul și i-a făcut semn lui Rosalind să vină. Cu grijă să nu miște cadavrul, Rosalind s-a ridicat și ea în picioare, apoi a pășit peste el și și-a vârât mâna sub jet. Cu trei frecări rapide, a curățat sângele de

pe agrafă și mănușă, scuturând apa înainte să se poată îmbiba în țesătură. Apoi și-a pus agrafa la loc în păr, cu pietrele prețioase sclipind în lumina oglinzii.

— Ai grijă cum îl ridici! a adăugat. E greu.

Alisa a dat din cap. A salutat-o.

— *Ne volnîitesi*, mă descurc eu!

— Cum să nu-mi fac griji? a bodogănit Rosalind.

Alisa Montagova era o fată subțirică, iar Zilin avea peste un metru optzeci. Și totuși, Alisa avea dreptate: nu avea de ales.

Rosalind a luat de pe podea cele două cărți de joc și le-a mototolit în pumn. Trebuia ca toate celelalte să rămână pe cadavrul lui Zilin, ca imaginea să pară normală când urma să fie găsit. Însă faptul că trișa... Rosalind a distrus cărțile groase, rupând trefla și caroul. În timp ce ea arunca bucățelele în cea mai apropiată cabină, Alisa urmărea cu un surâs jucându-i pe buze.

— Acum depinde de tine.

Rosalind și-a aranjat mânecile, după care a deschis ușa.

— Rămâi cu bine!

Cu fălcile încleștate, a înălțat în gând o rugăciune pentru noroc și s-a strecurat afară.

18

ROSALIND A RĂMAS UN MOMENT ÎN fața toaletei, absorbind liniștea de la etaj. *Primejdie!* o avertiza creierul, dar l-a potolit cu un *Știu* iritat. Era ca și cum în cazinou era mai liniște, până ce și-a dat seama că nu era decât faptul că muzica de jos era într-o pauză înainte de începerea următorului număr.

Rosalind s-a îmboldit singură să se miște. A străbătut etajul cu ochii drept înainte și mersul nonșalant, fără să zăbovească să se uite la ringul de dans. Nu voia să riște ca Yōko sau Tarō s-o vadă și s-o întrebe unde se dusese Zilin. Era doar o bănuială, dar a pornit în direcția scenei, ocolind fotolii tapițate cu catifea și perechi care pălăvrăgeau până ce a părut că se află deasupra dansatoarelor. Trebuia să existe un drum în jos pentru echipele de întreținere...

A zărit paravanul roșu. L-a dat deoparte cu o mică împingere a degetelor înmănușate. Ah... izbândă!

— Poate că nu-s o spioană așa de nepricepută, la urma urmei, a mormăit Rosalind, pornind iute în jos pe scara îngustă.

A ieșit pe un coridor cu tavanul înspăimântător de jos, ceea ce însemna că este fie în spatele scenei,

fie sub ea, la subsol. Amănuntele n-aveau importanță. Nu se vedea decât o ușă, așa că Rosalind a intrat.

Primul lucru pe care l-a observat a fost grămada de costume lepădate pe podea. Apoi șirul de mese de toaletă cu oglinzi ticsite de cosmeticale. Cinci cabine de schimb se înșirau pe lungimea vestiarului, fiecare cu draperie prinsă frumos cu sfori într-o parte.

Nu era nimeni acolo. Rosalind s-a apropiat de cabine, după care a desfăcut sforile și a lăsat pe rând draperiile să acopere intrările. Erau mari și grele, atârnate de o tijă înaltă și măturând podeaua ca poalele unei debutante mult prea sigure pe sine. Când de pe coridorul de afară s-a auzit rumoare – vocile dansatoarelor care veneau să-și schimbe costumul –, Rosalind s-a furișat lin după una dintre draperii.

Ușa vestiarului s-a deschis brusc. Fetele au început să se plângă că urăsc următorul număr, că luminile sunt prea puternice, că etola de pene le provoacă mâncărimi. Rosalind a băgat mâna în buzunar. Când n-a dat decât de aer, a pipăit căptușeala rochiei și n-a găsit nici acolo nimic.

— La naiba! a șoptit, scoțându-și mănușile.

Rămăsese fără otravă.

— Dacă nu poți fi spioană iscusită, poți cel puțin să fii ucigașă iscusită?

Draperia a fluturat. Una dintre dansatoare a intrat. Înainte să poată țipa, Rosalind i-a pus o mână pe gură și pe cealaltă în jurul gâtului.

— Nu te zbate!

Rosalind a apăsat cu degetul mare și arătătorul punctele de presopunctură de pe gâtul fetei. Era ecoul propriilor cuvinte de acum câteva minute, însă de această dată vocea îi era blândă, chiar dacă degetele apăsau tare.

— Îți jur că o să te doară mai tare capul dacă te zbați!

Fata părea cunoscută. Forma ochilor, sprâncenele subțiri, ca desenate. Numele ei plutea în jurul memoriei lui Rosalind, dar apoi capul fetei s-a lăsat într-o parte când și-a pierdut cunoștința, iar Rosalind și-a alungat gândurile înainte să poată scormoni mai departe. Dacă o cunoscuse, se întâmplase în trecut. Dacă o cunoscuse, se întâmplase în viața lui Rosalind Lang, iar ea nu putea să alunece brusc din identitatea lui Janie Mead.

Rosalind a expirat tremurător , lăsând dansatoarea să se ghemuiască pe podea. Nu părea că cele de afară auziseră lupta. Cu o strâmbătură de regret, Rosalind a tras-o într-o parte ca să nu se răstoarne și să se lovească la cap. Apoi a luat costumul din mâinile fetei și l-a îmbrăcat.

O rochie portocalie, cu blană pe umăr. Partea de jos mulată, asortată cu ciorapi cu plasă. Trecuse mult timp de când nu se mai schimbase în așa viteză, numărând în minte măsurile ca să știe când era următoarea apariție pe scenă. A terminat înainte ca vocile de afară să se stingă, așteptând momentul

în care fetele s-au uitat în jur ca să se numere și au strigat:

— Daisy! Ce tot durează atâta?

Rosalind a ridicat de pe podea jobenul portocaliu. Și l-a fixat pe păr, apoi și-a desfăcut cocul de pe ceafă și a ieșit. Nu i-a dat nimeni atenție; n-a observat nimeni că e altcineva pe când se prefăcea că-și potrivește breteaua rochiei, cu fața înclinată în partea cealaltă. Puținele minute dintre schimbări erau prea frenetice, prea aglomerate, iar ea devenise una din grupul care trecea pe coridor și urca trei trepte mici, după care o lua printr-un alt pasaj și ajungea în culise.

Scena era joasă, ridicată doar cu două trepte față de restul ringului de dans. Și de acolo, pitită în umbră, Rosalind l-a văzut în sfârșit din nou pe Orion, rezemat de unul dintre stâlpii cazinoului.

Părea că e acolo ca să savureze spectacolul. O abandonase în timpul sarcinii lor în vreme ce erau sub un nume de cod comun, iar misiunea lor era într-un moment de cotitură, ca să se bucure de reprezentație?

Ce naiba era în neregulă cu el?

Muzica a ajuns la semnalul lor și cineva a împins-o din spate, făcând trupa dansatoarelor să iasă din culise. Cu toate că nu-i venea să creadă, a uitat să se împotrivească, redevenind cea de acum patru ani și lăsându-se în voia obiceiului de a face spectacolul să meargă. Însă Rosalind își pusese costumul doar ca să declanșeze evacuarea, apropiindu-se destul de mult de singurul lucru din

acest cazinou care văzuse că ar fi putut să creeze destul haos: mașinăriile de fum de pe scenă.

Însă nu avea suficient timp. Ar fi arătat prea suspect dacă s-ar fi întins acum spre ele. Notele pianului s-au contopit cu ale trompetei, și ochii lui Rosalind s-au îndreptat iar spre Orion. A recunoscut cântecul — de fapt, exact această înșiruire de cântece — de la cabaretul Stacojiilor. I-a venit o idee mai bună.

Rosalind a urmat-o lin pe ultima dansatoare. Mintea i s-a închis. A simțit luminile fierbinți și privirile mulțimii; a simțit cum candelabrul sclipitor de deasupra îi aruncă sclipiri geometrice pe obraji. Privirea i-a rămas la candelabru o măsură, două, trei. Muzica s-a înălțat până la un pasaj lent, lăsând dansatoarele să-și ocupe pozițiile și îngăduindu-i lui Rosalind să-și găsească locul în partea dreaptă a scenei, drept în fața lui Orion.

I-a surprins privirea. Și a rămas așa, așteptând, așteptând...

Însă el n-a recunoscut-o.

Când cântecul a ajuns la partea rapidă și Rosalind s-a lăsat în voia pașilor știuți, și-a dat seama de asta din felul în care privirea lui rămânea nedumerită în mod politicos, cum își înclina capul și își plimba ochii în sus și-n jos, urmându-i linia brațelor când le întindea și conturul picioarelor în timp ce pășea lin pe scenă.

Dansul nu era artă în mintea lui Rosalind. Era o serie de pași calculați cu grijă, o forță de convingere care putea fi folosită ca să deturneze mințile și să

schimbe gândurile. Era la fel de științific ca orice reacție chimică, atâta doar că variabilele în muncă erau culorile, membrele și mișcarea. Așa își amintea numerele de dans chiar și după ani buni de la învățarea lor: o înfloritură după alta, într-o secvență stereotipă.

A început soloul de saxofon. Primul rând de dansatoare s-a împrăștiat de pe scenă pe ringul de dans, căutând ținte care să dea bacșișuri generoase. La cabaretul Stacojiilor obișnuiau la sfârșitul nopții să-și împartă câștigurile cu conducerea. Ciudat cum funcționa – lui Rosalind îi era familiară cu mult înainte să devină asasină ideea de a identifica o țintă și de a îndeplini o misiune.

Al doilea rând al dansatoarelor s-a împrăștiat. Rosalind, cu ochii lui Orion încă ațintiți asupra sa, s-a dus direct la el, așteptând momentul în care acesta avea să-și dea seama de greșeală, iar acea privire năucită să se concentreze.

Nu s-a întâmplat. Nici măcar când Rosalind s-a oprit în fața lui. Nici măcar când și-a pus palmele pe umerii lui și le-a coborât într-o mângâiere care s-a oprit pe piept, pentru că el n-a spus decât:

— Ascultă, sunt un bărbat însurat...

— *Știu*, cap-sec ce ești! Însurat cu *mine*! i-a curmat vorba Rosalind.

Purtarea i s-a schimbat, o trecere rapidă de la dansatoare ademenitoare la nevastă furioasă, și l-a înșfăcat de gulerul descheiat al cămășii.

— Ai abandonat misiunea noastră pentru *asta*?

Pâcla din ochii lui a dispărut în cele din urmă. S-a instalat recunoașterea, așa că buzele i s-au desfăcut în vreme ce revedea priveliștea de pe scenă cu fata cu care fusese pus în echipă. Un moment prelung, Orion n-a fost în stare să spună nimic.

— Chiar aveam ceva de care trebuia să mă ocup, a izbutit să zică în cele din urmă. Iar acum e rezolvat. De ce porți costum de dansatoare?

Muzica se schimba, semnalând revenirea pe scenă. Rosalind a aruncat o privire în spate.

— Putem discuta asta mai târziu. Dă-mi pistolul tău!

Orion s-a tras brusc înapoi.

— Poftim?

— Pistolul tău, i-a cerut ea iar, întinzând mâna. Îl ai la tine, da?

— *Da*, îl am, iubito.

Bărbatul a vârât mâna în buzunarul interior al paltonului și l-a scos repede, apoi i l-a îndesat în palma deschisă și i-a închis degetele în jurul lui înainte să vadă cineva ce-și dăduseră unul altuia. Cuvintele îi ieșeau tot mai înnebunite, potrivindu-se cu șuieratul ei:

— De ce nu ți l-ai adus pe-al tău? Și să nu-mi spui că n-ai, că m-aș prăpădi de râs!

Dansatoarele se întorceau. Făceau pași mărunți, imitând mișcările animalelor care umblă prin pădure. Rosalind era singura care rămânea nemișcată. Asta fusese metafora sa. Astea fuseseră instrucțiunile pe care le folosise ca să le învețe pe fete coregrafia.

— N-am.

— De ce nu?

— Las-o baltă!

— E limpede că *ai nevoie* de el...

— Nu-mi. Place. Să. Port. Arme. De. Foc! s-a stropșit Rosalind la el.

În măruntaie i se încolăcea o furie explozivă. Orion Hong avea ceva care o călca pe nervi insuportabil de tare.

— Acum pregătește-te s-o iei la fugă!

— *Poftim?*

Rosalind s-a răsucit și a ațintit pistolul spre candelabrul de deasupra scenei. Chiar înainte ca vreuna dintre fete să ajungă la trepte, a tras un glonț după altul în corpul de iluminat de sticlă de pe tavanul înalt.

Nu-i plăceau armele de foc, dar cândva făcuse parte din elita unei bande violente. Știa cum să le folosească. Știa cum să tragă, chiar dacă nu ținea perfect.

Candelabrul s-a desprins la al patrulea glonț și s-a zdrobit pe scenă.

— Pleacă! s-a răstit Rosalind.

În cazinou s-a dezlănțuit haosul, iar lumea a început să se repeadă în toate direcțiile. Rosalind a văzut cu coada ochiului un fulger portocaliu, așa că a vârât pistolul în costum, ascunzându-l vederii, și s-a răsucit ca să urmeze restul dansatoarelor. Se întâmplau prea multe ca să observe cineva că ea trăsese gloanțele. În vreme ce clienții se buluceau spre gâtuitura intrării principale, dansatoarele au

fugit spre cel mai apropiat ascunziș, iar Rosalind s-a luat repede după ele în jurul scenei, până în vestiar.

De îndată ce ușa s-a închis în urma lor, Rosalind s-a despărțit de fetele care plângeau și s-a dus în cabina în care o lăsase pe cealaltă dansatoare. Daisy. Și-o amintea pe dansatoarea cu păr scurt. Însă asemenea celorlalți din oraș, peste Daisy trecuseră anii, iar acum era o versiune schimbată a sa. Când fata urma să se trezească, avea să-și închipuie că e imposibil să fi fost atacată de aceeași Rosalind de acum câțiva ani.

Rosalind a închis bine draperia. S-a schimbat repede. Fermoarul costumului a coborât, pălăria a căzut pe podea, iar cocul a fost prins la loc. Când s-a îmbrăcat iar cu *qipao*, țesătura aproape că s-a agățat de pietrele prețioase din agrafă, dar a ridicat repede gulerul și a făcut țesătura să alunece peste capetele ascuțite, cu dantela stând din nou bine întinsă în jurul gâtului.

Cât timp trecuse de la căderea candelabrului? Cât ar fi durat evacuarea cazinoului? De cât timp avea nevoie Alisa ca să târască leșul?

Rosalind și-a ițit capul din cabină, uitându-se la luminile de pe tavan. În clipa în care a văzut că e doar o lampă mare, decorată cu un motiv complicat de scoici, a scos iar pistolul lui Orion și a țintit. Înainte ca fetele să fi apucat să-și tragă răsuflarea și să înceteze cu plânsul, a stins lumina din încăpere, învăluind-o în beznă.

Fetele au început să țipe, în culmea groazei. Din fericire pentru Rosalind, acest lucru i-a oferit ocazia să iasă repede din cabină și să se repeadă la ușă, ciocnindu-se în cale de mai multe trupuri. N-avea importanță; nu puteau s-o vadă. Cât ai clipi, s-a întors pe coridor și s-a uitat în jur frenetic, să vadă în ce direcție era...

Orion a țâșnind de după colț, alunecând.

— Isuse, Janie, unde te-ai dus?

— Ce... Mi se pare că ți-am spus să pleci!

Nu puteau să stea acolo și să se ciorovăiască așa. Înainte ca Orion să găsească o replică, Rosalind l-a înșfăcat de încheietura mâinii și l-a târât iute după ea din spatele scenei prin cazinou, ocolind cioburile mari. Au țâșnit pe ușă odată cu o mulțime de alți clienți, înghițiți pe dată de sporovăială și speculații.

— A tras cineva cu arma? Mi s-a părut că am văzut printre dansatoare pe cineva care trăgea cu arma.

— Nu mai vorbi aiurea! Cum ar putea o dansatoare să facă asta? Trebuie să fi fost o instalație proastă. Se întâmplă în astfel de locuri.

O pală de vânt rece a izbit-o pe Rosalind în față. Franțuzoaica de lângă ea era aproape isterică.

— Domnule Mu! Doamnă Mu!

Orion s-a răsucit, căutând vocea răsunătoare. Yōko și Tarō se apropiau din cealaltă parte a mulțimii, fluturându-și de zor mâinile.

— Janie, ascunde pistolul!

Rosalind și-a înăbușit o înjurătură. Pistolul era îndesat superficial în mânecă, așa că putea să-l vadă

oricine se uita direct la ea. Gândind repede, s-a întins spre Orion, i-a înconjurat mijlocul cu brațele și și-a îngropat fața în pieptul lui, ca și cum nu se mai putea ține pe picioare. Cu brațele ascunse sub paltonul lui, a luat pistolul și i l-a strecurat înapoi în buzunarul interior, în siguranță, nevăzut.

Din piept i-a ieșit un oftat de ușurare. De îndată ce greutatea pistolului s-a așezat în buzunarul paltonului lui Orion, l-a simțit și pe el destinzându-se, și și-a rezemat bărbia de creștetul ei.

— Bine! a șoptit el destul de încet ca să-l audă doar ea.

Un moment Rosalind nu s-a mișcat, cu obrazul lipit de țesătura moale a cămășii lui, contactul vibrând de căldură. Să rămână câteva secunde în plus era o necesitate – să nu trezească bănuieli. Și totuși, trebuia să recunoască, îi dădea o neașteptată senzație de siguranță faptul că era înfășurată așa, desprinsă de lume și ascunsă într-o scorbură care ar fi mârâit furioasă înainte să lase să-i fie luată persoana îndrăgită.

— Slavă Domnului că v-am găsit!

Yōko a răzbit în sfârșit prin mulțime și s-a oprit în fața lor. Rosalind s-a tras înapoi aproape fără voie și și-a scos brațele de sub paltonul lui Orion în vreme ce ajungea și Tarō.

— Ați văzut ce s-a întâmplat?

— Nu, deloc, a răspuns Rosalind. Am dat de soțul meu imediat după ce ați plecat. Și apoi ne-am

pomenit că se aud țipete de la parter și a trebuit să ieșim în grabă.

— Incredibil de ciudat! s-a arătat de acord Tarō. Cine ar fi crezut că într-un astfel de loc ar putea fi așa haos.

— Într-adevăr.

Încuviințarea lui Orion a fost însoțită de un aer îngrijorat. Yōko și Tarō n-au părut să-i sesizeze tonul, însă Rosalind l-a fulgerat cu o privire de avertisment, pe care el a ignorat-o.

— Cine ar fi crezut?

Pe strada Thibet s-a auzit urletul sirenelor. Poliția, sosită la fața locului. Tocmai când luminile lor puternice se opreau în față la Peach Lily Palace, Rosalind a zărit o mișcare la intrarea uneia dintre alei și a recunoscut-o pe Alisa, care aștepta acolo ca să-i atragă atenția.

Părea netulburată, complet neafectată de ce era în jur. Când i-a întâlnit în sfârșit privirea lui Rosalind, a dat o dată din cap, apoi a dispărut în mulțimea de pe trotuar.

Rosalind și-a pus mâna pe cotul lui Orion.

— *Qinai de*, a zis. Hai să mergem acasă!

Orion a făcut un mic semn din cap. Yōko și Tarō și-au luat rămas-bun, cu toate că erau mai atente la sirene. Cu mâna încordată, Rosalind l-a mai tras o dată de cot pe Orion, iar el s-a răsucit în final și a urmat-o.

Au mers cu ricșe de o persoană, așa că n-au avut cum să vorbească. Însă, de îndată ce purtătorii i-au

lăsat în fața casei în care se afla apartamentul lui Rosalind și au plecat grăbiți după ce și-au încasat bănuții, Rosalind a simțit cum se îngroașă aerul. A intrat în clădire și a traversat curtea. Pașii grei ai lui Orion stârneau un ecou înăbușit pe fiecare treaptă.

Au ajuns la apartament. Ușa s-a deschis, apoi s-a închis.

— Ai face bine să vorbești până nu-mi ies din fire, Janie Mead.

Rosalind s-a răsucit iute și și-a aruncat mănușile pe canapea.

— Ai *tupeu*, nu glumă! a ripostat ea. Te poftesc să nu uiți că tu ești cel care te-ai făcut nevăzut fără nicio explicație.

— Faptul că am plecat pentru câteva minute a fost un motiv destul de bun ca să dărâmi un candelabru fără să te consulți mai întâi cu mine? a exclamat Orion. Ce era în capul tău?

— Dacă vrei să fii consultat, poate că ar trebui să fii în prejmă când se întâmplă ceva.

Orion a pufnit, nevenindu-i să creadă.

— Ești *așa* de ostilă fără motiv...

— Ostilă? l-a îngânat Rosalind. Pentru că am îndeplinit sarcina noastră? Poate că tu ar trebui să adopți niște ostilitate...

— *Cum* ne-a sprijinit sarcina dărâmarea unui candelabru?

Rosalind a amuțit. Mai devreme sau mai târziu, aveau să dea peste cadavrul lui Tong Zilin. Asta urma să stârnească autoritățile, iar autoritățile urmau să adulmece prin Seagreen Press. Orion avea

să audă atunci... că Zilin fusese ucis în seara asta. Poate că avea să pună totul cap la cap. Sau poate că urma să i se pară prea absurd că fusese mâna lui Rosalind. Nu știa că ea e asasină. Nu știa că ea e Lady Fortune, care culege cărți de joc din buzunarele oamenilor și rupe în bucăți orice noroc or fi crezut ei că au de partea lor.

— Va trebui să ai încredere în mine, i-a răspuns simplu.

Era nedreaptă, însă nici el nu-i spusese de ce plecase, nici de ce dispăruse în prima noapte. De ce ar fi trebuit ca ea să-și dezvăluie secretele?

Însă Orion nu se lăsa.

— E ridicol, a continuat el, plimbându-se într-un cerc mic prin living. Ar fi putut să fie rănit cineva.

Rosalind s-a strâmbat batjocoritor.

— Și?

De data asta Orion Hong nu purta o discuție doar cu împunsături ușoare. Dintre toate lucrurile pe care hotărâse el să le ia în serios, de ce să-l aleagă tocmai pe acesta? Unde era în alte dăți această versiune a lui?

— Să nu-mi spui că ești chiar atât de crudă...

— Și ce dacă sunt crudă? s-a răstoit Rosalind. Nu mă *interesează* dacă cine știe ce client bogat se alege cu o mică zgârietură. Nu mă *interesează* dacă acel cazinou trebuie să fie reconstruit și își folosește prețioasele fonduri la renovare. Mă interesează să fac țara asta părăsită să nu mai stea în genunchi, și o să îndeplinesc orice mi se cere. *Tu* nu?

În apartament s-a așternut liniștea. Vocea lui Rosalind devenise tot mai puternică în timp ce vorbea, iar acum întrebarea finală bubuia prin living, reverberând cu putere. Părea să fi declanșat ceva în Orion, pentru că acesta s-a năpustit înainte, strângând tot mai tare din fălci la fiecare pas. Rosalind s-a tras îndărăt, încercând să păstreze distanța, dar n-a făcut decât trei pași până ca umerii să-i atingă peretele. Oricât ar fi încercat să pară netulburată de apropierea amenințătoare a lui Orion, inima tot îi bubuia.

— Eu, a răspuns el apăsat, fac ce știu mai bine.

Rosalind a înghițit în sec. Cu mai puțin de trei centimetri între ei, vedea cum lui Orion îi saltă în sus și în jos mărul lui Adam.

— Tot ce pot, a continuat el, e să fac ce știu mai bine. Unii dintre noi nu se bucură de luxul de a munci doar pentru cauză, de a fi eroi naționali. Unii dintre noi au nevoie să se îngrijească și de ei înșiși.

Emoția din vocea lui a temperat un pic atitudinea lui Rosalind. Era acolo ceva prea vulnerabil, complet diferit de relaxarea lui obișnuită.

— Nu-ți cer să fii erou național.

De data asta vorbele au ieșit mai potolit.

— Nu-i nevoie de un erou național ca să dreagă fisurile unui oraș.

Orion s-a dat înapoi, lăsând în cele din urmă un spațiu între ei. Era o licărire în ochii lui și o încrețire a frunții pe care Rosalind le-a surprins

înainte ca el să-și ferească privirea. Recunoaștere. Capitulare. Ca și cum undeva, în adâncul lui, credea că Rosalind are dreptate, chiar dacă ea era dură doar ca să-i abată atenția de la *motivul* evacuării din această seară.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă erai prinsă? a întrebat Orion. Ce ai fi făcut dacă un ciob i-ar fi tăiat gâtul unui străin și nu ne-ar fi lăsat să plecăm până nu-l descopereau pe cel care a tras, iar apoi naționaliștii ne-ar fi lăsat de izbeliște în loc să suporte scandalul ca să ne salveze? Ce-ar fi fost atunci? Vrei să fii martiră, Janie Mead? Pentru că eu nu vreau.

Când Orion s-a uitat din nou la ea, Rosalind nu și-a ferit privirea. S-a uitat în ochii lui cu neobrăzare.

— E o ipoteză fără rost. Nu așa s-a întâmplat.

— Și, dacă e să lucrăm în continuare împreună, a ripostat Orion, trebuie să-ți aud răspunsul. Nu tolerez nesăbuința. Am prea mulți oameni de protejat. Un nume de familie de apărat.

Pumnii lui Rosalind s-au încleștat. Partea nerostită a declarației lui atârna în aer: „Am prea mulți oameni de protejat – tu ai?"

Orice ar fi făcut Rosalind sau cum s-ar fi purtat, singura persoană căreia îi putea face rău în acest oraș era ea însăși. Sora sa purta deja eticheta de dușman. Nu exista altcineva de care să-i pese. Însă nu știa dacă asta e mai bine sau mai rău decât să încerce permanent să țină pe umeri alți oameni,

cărând poveri fără ca pentru ea să facă cineva același lucru.

— Cum spuneam... fără rost.

S-a îndepărtat de perete.

— Ne-au legat prin căsătorie și numele de cod. Crezi că ne vor despărți așa de ușor? Ești potcovit cu mine până la final.

Orion și-a trecut brutal mâna prin păr. Șuvițele negre au căzut în față, ca niște tăieturi în expresia lui abătută. Nu s-a uitat la ea. Poate că nu voia ca Rosalind să vadă dezgustul care ar fi fost în ochii lui. Practic, Dao Feng afirmase de la bun început că se bazează în principal pe Orion să îndeplinească misiunea și în principal pe Rosalind să-l supravegheze. N-ar fi permis în acest moment transferul unui agent.

— Dumnezeule! a mormăit Orion. Mi-e totuna.

Înainte ca Rosalind să poată întreba ce înseamnă *asta*, Orion s-a răsucit pe călcâie și a intrat în baie, trântind ușa după el. Peste câteva secunde s-a auzit cum curge apa, izbind cu putere chiuveta. Discuția se terminase, cu toate că nu rezolvaseră nimic. De afară a răzbătut chirăitul unei bufnițe, țipătul acesteia dând roată apartamentului. Noaptea era densă și grea, străpungând geamurile cu un întuneric aproape palpabil și care putea fi apucat și modelat într-o formă dacă ea ar fi deschis fereastra și ar fi întins mâna afară.

— Noapte bună, presupun! a mormăit Rosalind.

A tras storurile și le-a fixat bine. Până să iasă Orion din baie, ea închisese deja ușa dormitorului.

19

ÎNCUIAȚI UȘILE! *ACUM.* HAIDEȚI, mișcați-vă!

S-a auzit o bubuitură în partea din față a atelierului, apoi vocea lui Oliver, care striga destul de tare ca să se audă în dormitoarele din spate. Celia a sărit de pe scaun, dându-și părul din ochi și prinzându-l cu o agrafă. Pe coridor, a trecut pe lângă Audrey și Millie, care târau un șir de scaune, iar Celia a presupus că sunt pentru ușa din față.

A intrat iute în atelier. Oliver era la intrare, trăgând zăvorul. *Era* ora închiderii, însă de ce se mișca așa de panicat? Azi nici măcar nu fusese de serviciu; ar fi trebuit să se afle în oraș, făcând ultimele verificări ale hărților lor completate.

— Scumpete, ajută-mă!

Celia s-a apropiat de el.

— Ce s-a întâmplat?

— Soldați naționaliști în apropiere. S-ar putea să ne caute pe noi.

— S-ar putea? l-a imitat Celia.

A luat de pe biroul din față o rolă de bandă adezivă și i-a dat-o lui Oliver în vreme ce acesta lipea de geam o pagină de ziar.

— N-am cum să fiu sigur. Le-am văzut camioanele intrând în zonă.

Pe dată i s-a făcut piele de găină pe brațe. După ce Oliver a prins banda, Celia a început să-l ajute cu ziarele, dându-i pe rând foile. Repetaseră de multe ori planul de evacuare, dar asta nu părea să necesite evacuarea totală, ci doar măsuri de precauție: să acopere ferestrele, să încuie ușile, să facă atelierul să pară temporar abandonat. Dacă naționaliștii adulmecau prin preajmă fără să aibă vreo bănuială anume, aveau să treacă de atelier fără să stea pe gânduri. Dacă, cine știe cum, naționaliștii auziseră de prezența lor aici și chiar își deplasau trupele în jurul atelierului, atunci era momentul să fugă.

— Soldații vin în oraș? a întrebat Celia.

Îi trecuse brusc prin minte ceva.

— Sau se duc la depozitul din pădure?

Oliver i-a aruncat o privire, rămânând cu o mână apăsată pe geam. Apoi, amintindu-și că timpul este esențial, a ridicat banda și a rupt cu dinții o bucată, luând apoi pătratul și lipindu-l pe colțul unui ziar.

— Încă te mai gândești la asta? a întrebat el. N-avem motive să credem că e o bază naționalistă.

— Știu, a zis Celia și i-a mai dat o foaie. Și totuși...

S-a oprit, cu ochii agățați de noua foaie din mână. O tresărire de surprindere i-a alunecat pe șira spinării. Totul era scris în japoneză... în afară de titlul mare de pe prima pagină, în engleză și japoneză.

SEAGREEN PRESS 青海新聞

— Oliver! a zis ea brusc. De unde ai aceste ziare?

El s-a uitat în fugă. Nu pricepea de ce îl întreabă.

— Din apropiere, sunt sigur. De pe lângă prăvălia cu haine pentru femei?

— Le vindea cineva? a insistat Celia.

Când le-a cercetat rapid, foile lipite deja pe fereastră erau scrise în chineză. De obicei, prin zonă se găseau publicațiile mari. Și atunci, acestea de unde veniseră?

— Nu! Erau puse pe standurile cu ziare de la colț de stradă.

Oliver s-a încruntat, făcându-i semn să-i dea să vadă următoarea pagină.

— Despre ce-i vorba?

— Seagreen Press, a răspuns Celia apăsat, arătând spre antetul ziarului.

Locul în care lucra sub acoperire Alisa. Iar ultima dată când primise vești de la Rosalind, era și locul noii *ei* misiuni.

— E o companie japoneză care scrie pentru cetățenii lor din Shanghai. De ce să ajungă ziarele lor așa de departe?

Oliver a tăcut, luând-i ziarul din mâini. Ochii i-au sclipit, ca și cum își dăduse seama de ceva.

— Ce suspectezi? a întrebat-o.

Cu siguranță în mintea ei prindea formă o bănuială. Atâta doar că încă nu pusese totul cap la cap, nu potrivise piesele până la o concluzie completă.

S-a răsucit pe călcâie.

— Hei! a strigat-o Oliver. Unde te duci?

— Nu-ți face griji! Ies pe ușa din spate. N-o să mă vadă nimeni.

— Poftim? Asta nu e răspunsul la întrebarea mea!

Celia a continuat să meargă. L-a auzit pe Oliver strigând la Audrey și Millie să termine de acoperit ferestrele, apoi a tropăit după ea, ițindu-se după umărul stâng, apoi după cel drept pe când încerca să scoată un răspuns. Erau deja îmbrăcați amândoi în haine negre, așa că Celia doar a luat din camera sa o pereche de mănuși și a ieșit fără vreo vorbă pe ușa din spate, ciulind urechea la sunetul camioanelor din depărtare. Roțile lor grele huruiau pe străzile cu pietriș din oraș într-un stil inconfundabil. Nu puteau fi decât vehicule militare care înaintau repede.

— Ai de gând să stai îmbufnat ori vii cu mine? l-a întrebat pornind prin noapte.

Cu toate că Oliver a prins-o iute din urmă, tropăitul lui semnala că e nemulțumit să joace un rol secundar.

— N-aș șovăi să te târăsc înapoi în atelier, i-a răspuns.

Oliver a dat deoparte o creangă. Avea talentul de a rosti amenințări în cel mai cordial fel posibil. Chiar și acum, pe când își croiau drum prin pădure, vorbele lui aveau o vagă undă de primejdie, ca și cum nu i-ar fi trebuit decât cel mai mic declanșator ca să treacă la acțiune.

Celia a aruncat o privire în spate, ca el să-i poată vedea îndoiala de pe chip. De cum li s-au întâlnit

privirile, ea s-a întors și și-a văzut de drum, cu un zâmbet tresărindu-i pe buze.

— Ba da, ai șovăi.

Totul era fațadă. Agentul comunist înalt și fioros, cu încheieturile degetelor cu cicatrici și falca dăltuită în marmură – care o dată nu se mișcase timp de trei ore din pricină că pisica din prăvălia învecinată intrase în atelier și trăsese un pui de somn pe piciorul lui. Șeful *de facto* al grupului lor – care uneori stătea treaz până la ore târzii întărind cu ac și ață nasturii de la bluzele lui Audrey, pentru că aceasta nu știa să coasă.

Oliver a scos un sunet indignat.

— Cum îndrăznești...

— Șșt! l-a întrerupt Celia, pentru că auzise ceva, dar și pentru să îi plăcea să-i spună lui Oliver Hong ce să facă.

Oliver putea să se ascundă de ceilalți. Putea să o facă pe șeful și să-i lase să creadă că în el zace o oarecare fărâmă de cruzime. Însă Celia știa adevărul. Și presupunea că știe doar pentru că el îi îngăduia asta, pentru că lăsa să-i scape acele fulgerări de realitate, conștient că există posibilitatea ca ea să folosească acest lucru împotriva lui și asumându-și totuși riscul.

Nu știa ce să creadă despre această idee. Niciodată nu i se mai încredințase o răspundere atât de mare: să protejeze încrederea cuiva. Cuiva care nu era din familie, cuiva care n-avea nicio obligație față de ea.

Luna a dispărut după un nor. Celia a încetinit pasul, cu capul înclinat în direcția vântului.

— Am avut dreptate, a șoptit, uitându-se printre copacii deși. Se duc la depozit.

Cu toate că trecuse o vreme de la noaptea primei lor expediții prin pădure, n-a fost greu să găsească iar acel drum în formă de V. Acum pe el huruiau camioane, unul după altul, într-un șir ordonat.

Și capăt nu era decât o destinație.

— Celia, stai!

Tocmai când Celia dădea să se furișeze mai departe, Oliver a prins-o de braț, ținând-o pe loc. Luna a ieșit de după nori și a luminat expresia de pe chipul lui. Ea a descifrat-o imediat.

— Ai spus de depozit, a rostit fata.

Nu era nimic în tonul său care cerea confirmare; era la fel de sigură cum era că cerul e întunecat, și o spunea cu voce tare doar ca Oliver să știe că își dăduse seama.

— Ai spus de el, și ți-au cerut să cercetezi singur, pentru cazul în care se dovedește că este un secret naționalist foarte important.

— Scumpete...

— Nu mă lua cu „scumpete"! i-a poruncit Celia, smulgându-și brațul din încleștarea lui.

Poate că de aceea nu știa ce să creadă despre Oliver. Avea încrederea lui, însă nu și secretele lui. El își putea pune fără șovăială viața în mâna ei, dar nu putea să răspundă sincer la o întrebare cât timp cauza – și superiorii lui – îi impuneau tăcerea.

— Există unele lucruri de care trebuie să-mi dau seama înainte să te pun în primejdie, i-a răspuns Oliver liniștit. Nu-i nimic pentru care trebuie să-ți faci griji.

Celia și-a amintit expresia lui Oliver din ziua când intraseră în depozit. Întrebarea ei dacă mai fusese acolo și faptul că el schimbase iute subiectul.

— Oliver, ce ascunzi de mine?

Celia a pornit mai departe. Dacă el nu-i spunea, atunci avea să afle singură.

— *Celia.* Vino înapoi!

Ea însă nu s-a întors. A mers până ce a apărut depozitul, și doar atunci s-a ghemuit după unul dintre tufișurile pline de spini, privind cum camioanele opresc în jurul clădirii cu aspect sinistru. Cei care au coborât erau naționaliști în uniforme și lăzi în brațe care intrau și ieșeau din magazie. Nu vedea printre ei niciun comandant. Doar soldați, cei mai mulți nescoțând nicio vorbă. Purtarea lor era ciudată. Nu teamă, nu nervozitate pe când treceau unul pe lângă altul. Primul gând care i-a venit în minte Celiei a fost „absență". Soldații din fața ei se mișcau la fel ca somnambulii.

S-a răsucit. La un moment dat, Oliver o urmase, călcându-și pe inimă, iar acum era în spatele ei, urmărind totul în tăcere. Din nefericire, nu puteau să se apropie mai mult, căci riscau să fie zăriți. Celia voia să le vadă fețele.

— Nu ți se pare ciudată scena asta? a șoptit.

Oliver rămăsese în picioare, cu brațele încrucișate la piept.

— Greu de spus, a răspuns el în silă. Ar putea să fie...

Ceva metalic a sclipit în spatele lui, în lumina lunii. Celia n-a stat pe gânduri; a țâșnit în sus și l-a împins pe Oliver din cale, aterizând amândoi în tufele cu spini tocmai când un glonț răsuna în noapte. Celia a icnit, cu mâinile încleștate pe tot ce putuse să înșface din haina lui Oliver. Iar el a devenit brusc vigilent în clipa în care s-au izbit de pământ, înconjurând cu brațul mijlocul Celiei ca să amortizeze căderea.

Glonțul a lovit locul în care stătuse el, împrăștiind în toate părțile scoarța copacului. L-ar fi nimerit în cap.

— Ești bine? a întrebat-o Oliver.

— Sunt bine, sunt bine, s-a grăbit ea să-l liniștească.

Oliver a mormăit o înjurătură.

— Rămâi jos! i-a zis, apoi s-a răsucit ca s-o așeze lin pe pământ și a scos din buzunar un pistol.

A așteptat următoarea sclipire metalică și a tras — la al treilea glonț al lui a răsunat în noapte un țipăt omenesc.

Îi subestimaseră pe naționaliști când crezuseră că se pot furișa ca să spioneze activitatea unei trupe a inamicului. Trebuie să fi fost soldați și în jurul zonei, de pază împotriva nepoftiților.

— Pe aici! a zis Celia ferm, sărind în picioare și prinzându-l de braț pe Oliver.

Împușcăturile răsunaseră până în depozit, și trebuia ca ei să iasă din raza de acțiune înainte ca

alți soldați să înceapă să-i caute. S-au afundat printre copaci; vreascurile le pocneau sub tălpi, iar crengile le zgâriau fețele. Celia asculta, așteptând un strigăt sau sunetul urmăririi.

Când au ajuns destul de departe, Oliver a încetinit pasul și i-a semnalat să facă la fel. S-au uitat cu atenție în jur. Acum luna era sus pe cer. Frunzele foșneau deasupra lor. Tufele murmurau dedesubt. Era liniște.

Se părea că scăpaseră.

— La dracu', Oliver! a înjurat Celia, gâfâind.

— *Pe mine* mă înjuri? a ripostat Oliver, holbându-se la ea.

— Da, pe tine te înjur!

Celia și-a așezat mai bine gulerul bluzei, măturând bucățelele de scoarță care i se agățaseră de haine.

— Dacă aș fi știut că ai cercetat asta, poate că aș fi știut la ce să mă aștept! Poate că în clipa asta am fi stat amândoi fericiți în atelier.

— Haide, zău, în ce Univers ai tu chef să ședi fericită, chiar dacă ți-aș fi dat informațiile?

— N-ar strica să-mi spui ce instrucțiuni ai. Nu trebuie să dai amănunte, doar să nu mă *minți*.

Dacă scopul păstrării secretelor era să se protejeze unul pe altul, atunci Celia nu vedea logica. Putea să accepte să nu știe cu cine se întâlnește Oliver ori de câte ori se ducea în Shanghai. N-avea nevoie să i se dea toate detaliile misiunilor lui particulare, dar nu tolera să-i fie ascunse lucruri legate de chestiuni despre care

întrebase – în care era deja implicată, când ea era cea care descoperise nepotrivirea care-i dusese la depozit.

— Nu te-am mințit niciodată, a insistat Oliver.

Și-a îndreptat un deget amenințător spre ea, oprindu-se la un fir de păr de nasul Celiei.

— Și asta e ultima dată când mi te mai arunci în cale, ai priceput? Ce-a fost în mintea ta? Puteai să fii împușcată.

Celia a rămas cu gura căscată.

— Ai fi fost *împușcat* dacă n-o făceam! Vorbești serios?

— Ăsta-i riscul pe care mi-l asum ca agent. Ăsta-i riscul pe care sunt gata să-l suport când lupt pentru națiune. Dacă sunt împușcat, sunt împușcat. Nu *te* pui așa în calea *mea*.

— Oh, sigur! s-a stropșit Celia. Națiunea mai presus de orice, da? Chiar și de viața ta.

Prin pădure s-a auzit un urlet. Au încremenit amândoi, încercând să vadă de unde vine, dacă e de natură mecanică sau omenesc. Nici una, nici alta – părea mai degrabă de la un animal, și s-a stins după câteva secunde. Vântul bătea ușor. Celia și Oliver s-au uitat iar unul la celălalt. Încet, el și-a retras arătătorul amenințător, cu toate că brațul nu i-a revenit pe lângă trup.

— Da, Celia, a reluat el cu glasul aproape ostenit. Națiunea mai presus de orice.

Celia știa că băiatul vorbește serios. Când cineva ca Oliver rostea aceste vorbe, nu era doar o lozincă

pentru pamflete frumoase și strigăte de luptă mobilizatoare. Își punea în asta însuși sufletul.

Apoi mâna lui i-a cuprins cu blândețe fața, și degetul mare i-a mângâiat obrazul. Celia a încremenit, clipind rapid ca să înregistreze ce se petrece. Nu mai făcuse niciodată așa de evident chestia asta. Fuseseră mici ghionturi în umăr, în treacăt, sau atingerea degetelor când își dădeau unul altuia o cană cu ceai. Fuseseră loviri jucăușe cu degetul în bărbia ei. Sau cercetări brutale când unul dintre ei era rănit și necesita îngrijiri rapide cu bandaje și dezinfectant. Niciodată asta – niciodată un contact care să n-aibă altă explicație în afară de o anumită tânjire.

— Națiunea mai presus de orice, a repetat Oliver cu hotărâre. Dar nu de tine, scumpete. Niciodată viața *ta* în schimb.

În mintea ei a răsunat țiuitul unui radio stricat. Paraziți: zumzăindu-i între urechi în vreme ce căuta cu disperare ceva – orice – de spus. Apoi, ca și cum cineva ar fi schimbat canalul, nu tandrețea a fost cea care i-a alcătuit răspunsul, ci furia clocotitoare.

— Ești așa de afurisit de egoist! a zis Celia, smucindu-se de sub atingerea lui. Te-ai gîndit vreo clipă că și pentru mine viața ta e la fel de importantă? Dacă vrei să mă protejezi, nu crezi că și eu vreau să te protejez?

Oliver a tras vizibil aer în piept, uluit o fracțiune de secundă, până să-și vină în fire, gest suficient pentru ca ea să-i intuiască răspunsul: nu-i trecuse niciodată prin cap. Cât de puțin respect avea

pentru ea. Cât de puțin respect avea pentru ceea ce exista între ei doi.

Celia s-a răsucit pe călcâie și a plecat, întrucât nu mai era nimic de spus.

20

După câteva zile, Rosalind a trebuit să recunoască faptul că harta lui Deoka era folositoare.

În sălile de arhivare lucrau, de obicei, unul sau două ajutoare de secretari, care își curățau unghiile la birou sau dădeau gata o cutie de plastic cu tăieței. Rosalind nu trebuia să facă ea însăși arhivarea; lăsa din mână dosarele de la producție, persoana din cămăruță ciripea *Otsukaresama deshita* și îi făcea semn să plece. Habar n-avea ce înseamnă expresia, dar toți o spuneau, așa că s-a gândit că trebuie să fie un semnal că făcuse destul și poate să-și lase colegii să se ocupe mai departe.

— E un echivalent al lui „mulțumesc", i-a răspuns repede Orion când l-a întrebat, apoi s-a grăbit să se ducă la o ședință. Nu în sensul literal, dar o să-ți explic după program, dacă vrei.

A sărutat-o în fugă pe tâmplă și a plecat.

N-au vorbit despre cearta lor. Doar s-au dus să se culce în camere separate și a doua zi dimineață s-au prefăcut că totul e în ordine, ceea ce însemna că nu este totul în ordine. Nu că Rosalind și Orion ar fi fost vreodată cei mai buni prieteni din lume, dar acum distanța era și mai mare. Glumele lui Orion erau fără chef; împunsăturile lui Rosalind păreau

exagerat de otrăvite. El nu-și ducea până la capăt tachinările, iar ea nu putea să riposteze cu vreo observație care să aibă un grăunte de adevăr. Când plecaseră de acasă de dimineață, Orion trebuise să dea fuga înapoi pentru că își uitase pălăria, iar ea își dăduse ochii peste cap și rostise zeflemitor:

— Nu mă mir!

Numai că vorbele i se poticniseră în gât și păruse că s-ar fi înecat cu ceva, ceea ce îl făcuse pe Orion să se îngrijoreze când se înapoiase.

S-a uitat după el cum iese din departament, apoi s-a întors la lucru mușcându-și buza de jos.

După-amiaza a trecut ca de obicei. Rosalind se plimba între diferite camere de arhivare în timp ce mai multe teancuri erau duse dintr-un loc în altul. În vreme ce Orion își vedea de vrăjirea oamenilor și culegerea de informații, Rosalind adulmeca prin camere și se gândea la instrucțiunile lui Dao Feng: dosarul cu informații.

La ultima tură de distribuire a unui vraf de dosare marcate pentru camera optsprezece, ochii i-au zăbovit pe un coș de gunoi din colț care i-a atras imediat atenția. Secretarul era întors cu spatele, cercetând materialele noi ca să asigure că Rosalind le adusese pe cele care trebuie, iar ea a întrebat fără să se gândească:

— E un steag comunist în coșul de gunoi?

Secretarul s-a răsucit spre ea.

— Poftim? a zis în engleză.

Merde! Rosalind și-a dat seama de greșeală de îndată ce vorbele i-au ieșit din gură. Spusese din

obișnuință *Gongdang*. Repeta termenul folosit mereu de Dao Feng, cu care se refereau la ceilalți comuniști din unitatea secretă. Numai naționaliștii îl prescurtau așa. Îl condensau, cu un strat subțire de ponegrire. Toți ceilalți ziceau *Gongchandang*.

— Steagul comunist, a repetat Rosalind, trecând și ea la limba engleză.

Din fericire, engleza era o limbă mult mai simplă, așa că existau mai puține riscuri să-și dezvăluie cu un singur cuvânt identitatea. Cel puțin, cu condiția să-și controleze accentul. Spera doar că secretarul trecuse la engleză din pricină că nu vorbea prea bine chineza. Poate că îi scăpase nuanța.

— În coșul de gunoi, acolo.

A arătat cu degetul. Secretarul s-a aplecat să vadă.

— Ei, ia te uită la asta! a zis calm. Este, într-adevăr. Mă întreb cum a ajuns acolo.

— Nu pari deloc uimit, a observat Rosalind.

Secretarul s-a mulțumit să dea din umeri. A bătut ceva la mașină, cu ochii negri trecând peste numerele de referință lipite pe copertele dosarelor.

— Asta-i camera comuniștilor. Invenția mea, oricum... N-avem voie să-i zicem așa în mod oficial, dar superiorii și-au făcut-o cu mâna lor când au aranjat încăperile pe subiecte. Probabil că Deoka voia să arunce corespondența ostilă în anumite coșuri de gunoi.

Cu un gest larg, secretarul a luat în mâini dosarele și le-a aranjat la aceeași înălțime.

— Tu trebuie să fii dintre noii angajați, a continuat bărbatul. Nu cred că te-am mai văzut pe aici.

— Da, a răspuns Rosalind, trecând peste faptul că nu mai putea fi considerată „nouă" după timpul scurs de la angajare.

Nu prea făcuse progrese cu cunoașterea colegilor. În schimb, Orion îi saluta pe toți, folosindu-le prenumele. Oricum, erau doi agenți contopiți într-unul. Dacă Orion devenea fața prietenoasă, iar Rosalind devenea ochii din umbră, ei îi convenea de minune această distribuire a rolurilor.

Secretarul și-a dres glasul. Rosalind se uita din nou la steagul aruncat.

— Numele meu de familie este Mu, s-a grăbit ea să spună, revenind în prezent. Ajutor de recepționer la producție. Tu ești...?

— Tejas Kalidas.

Tejas a întors dosarele într-o parte, aranjând și grosimea.

— Ți-aș strânge mâna, dar atunci dosarele și-ar pierde iar alinierea.

Rosalind a dat din cap.

— E în ordine!

S-a dat în spate, trecând iar pragul.

— Am plecat, dacă nu mai ai nevoie de nimic.

— Asta-i tot.

Tejas a pus dosarele sub birou. Rosalind a fluturat din mână și a ieșit, cu gândul tot la remarca făcută de el în trecere. Sistemul de arhivare

din clădire era organizat pe subiecte, fiecare cameră strângând laolaltă materialele asemănătoare.

Ce ciudat!

Rosalind a coborât pe scară așa de cufundată în gânduri, că aproape s-a ciocnit de un coleg care urca. Și-a cerut repede scuze, concentrându-se iar la ce avea de făcut. Mai trebuia să ia un plic din camera cinci de la etajul întâi, după care sarcinile din acea zi erau îndeplinite.

— N-a venit de câteva zile. Sunt îngrijorată.

Rosalind a încetinit pasul pe palierul etajului întâi, prinzând frânturi din discuția care se auzea dintr-o cameră de odihnă. Instinctul i-a spus să asculte, să-și înăbușe țăcănitul tocurilor și să se oprească.

— Nu-i ceva cu totul neobișnuit pentru el să nu răspundă la telefon.

— Da, dar e neobișnuit pentru el să nu le raporteze superiorilor. Când a mai riscat Tong Zilin să pară incompetent?

Rosalind a simțit că i se oprește respirația. O voce de bărbat și una de femeie. Așadar, dispariția lui Tong Zilin fusese observată. S-a tras mai aproape de perete.

— Crezi că trebuie să mergem să vedem ce-i cu el? Încă mai are câteva dintre articolele noastre.

— Nu. Și-a terminat treaba joia trecută. Nu-i așa? A ajuns pe biroul meu.

— Presupun că a făcut-o altcineva. N-am fost eu. Și a terminat tot?

— Mie mi s-a părut în ordine. Acum singura chestie este...

Din senin, ceva a zdrăngănit surprinzător de puternic în celălalt capăt al coridorului. Rosalind a tresărit, blestemându-l în sinea sa pe colegul neîndemânatic care își scăpase pe jos caserola cu prânzul. Discuția din camera de odihnă s-a întrerupt. N-avea cum să afle ce fel de „muncă" nu îndeplinise Zilin.

Însă, dacă Zilin participa la complotul terorist – și era foarte probabil să participe, date fiind credințele lui –, atunci cei doi din camera de odihnă participau și ei. Să transmită un mesaj cu instrucțiuni de ucidere, să scrie raportul despre procedurile de atac, să primească un telefon de la oficialități din Japonia: nu era nevoie să aibă mâinile mânjite de sânge, tot erau vinovați. Ce era mai rău, să fii mecanismul sau lama mașinăriei de ucis? Nu aveau aceeași funcție dacă erau părți ale unui întreg?

Rosalind s-a dat înapoi repede și și-a reluat mersul normal la timp ca să se ciocnească de Haidi, care ieșea din cameră. Cu o tresărire de surprindere prefăcută, Rosalind a țipat, iar mâinile i s-au repezit în față ca să-și țină echilibrul. La rândul său, Haidi s-a repezit să-și aranjeze la loc mapelor cu hârtii de sub braț, dintre care jumătate stăteau strâmb.

— Oh, te rog să mă ierți! Eram așa de grăbită, că nu m-am uitat pe unde merg! a șopti Rosalind.

A întins mâna, sperând s-o ajute la aranjarea tăbliţelor şi să poată trage cu ochiul la ce era pe ele.

Însă când degetele i s-au apropiat de o mapă care aluneca, Haidi şi-a încleştat mâna pe încheietura lui Rosalind, ţinând-o departe. Era ca şi cum i s-ar fi închis peste piele o fâşie de metal. Cu toate că Rosalind încremenise, alarmată de reacţie, bănuia că, şi dacă ar fi încercat să-şi tragă braţul, n-ar fi izbutit.

— Mă descurc singură, a zis Haidi.

I-a oferit un zâmbet blând, complet nepotrivit cu strânsoarea de pe încheietura lui Rosalind.

— În orice caz, mulţumesc pentru gest!

Haidi i-a dat drumul, apoi a aranjat la loc mapele. A înclinat din cap şi a plecat grăbită. Peste câteva secunde, alt coleg – vocea bărbătească de mai devreme – şi-a ţipit capul pe uşă şi a pornit în cealaltă direcţie. Rosalind nu-şi putea aminti numele lui, dar era sigură că Orion urma să poată când avea să i-l arate.

Au! a făcut în gând Rosalind, frecându-şi încheietura. Era albă, fără sânge, din pricina strânsorii mortale a lui Haidi. Ce soi de vitamine înghiţea fata aia?

Nemulţumită, Rosalind a luat repede plicul din camera cinci, mormăind în barbă. Jiemin n-a ridicat privirea când ea s-a întors la birou. Jumătate din departament fusese convocat la diferite şedinţe, unele cu Deoka, în biroul lui, altele la etaj, la Departamentul de redactare.

— Poftim! a zis Rosalind, punând plicul în fața lui. Acum o să te ajut la astea.

A luat o parte din teancul de pe masa lui.

— Știi unde trebuie să ajungă? a întrebat Jiemin neatent, întorcând o pagină din cartea sa.

Rosalind n-avea nevoie să știe unde trebuie să ajungă. Căuta doar mai mult de lucru ca să aibă un pretext să umble pe acolo. La un moment dat, între etajul întâi și al doilea, îi venise în minte un plan.

— O s-o întreb pe Liza.

Rosalind a plecat înainte ca el s-o poată întreba ceva. S-a apropiat liniștită de biroul Alisei, cu dosarele ținute la vedere, astfel încât oricine s-ar fi uitat la ea să știe de ce se află acolo.

— Salut! a zis Alisa voioasă. Ai nevoie de îndrumări?

Rosalind s-a aplecat spre ea. Chiar dacă nu voia să-și bage nasul, nu s-a putut împiedica să nu cerceteze automat spațiul de lucru al Alisei: o fotografie înrămată a unei pisici grase, o listă cu ce avea de făcut, alcătuită cu scrisul ei mărunt, și un exemplar din *Evgheni Oneghin* cuibărit în spatele celor trei căni mari, romanul având coperta rusească originală în chenar împodobit.

— De fapt, am o propunere pentru tine. E foarte important ca mai întâi să mă asculți până la capăt.

Cu o schimbare aproape imperceptibilă, Alisa s-a îndreptat de spate în scaun. A aruncat în jur o privire prudentă și a vorbit doar după ce s-a asigurat că la birourile din apropiere nu se află nimeni.

— Ascult!

Rosalind a scos din *qipao* harta clădirii, a despăturit-o cu o mână și a netezit-o deasupra dosarelor. A arătat spre numărul optsprezece: acea ușă mică de pe coridor, aproape de casa scării. Cu o simplă privire la pereții de afară, era greu să ghicești că acolo e o întreagă cameră de arhivare, supravegheată de un secretar care șade la biroul lui, plictisit.

— Știu că ești în căutarea unui dosar. Planuri pe care le-a transmis dezertorul vostru. Cred că se află în această încăpere.

Capul Alisei s-a ridicat brusc, iar fata i-a aruncat o privire neîncrezătoare. Rosalind nu era sigură dacă din cauză că știa de obiectivul Alisei la Seagreen sau din cauza ipotezei sale că acela era locul pe care îl căutau. A continuat să vorbească:

— Încerci să-l furi, așa că hai să lucrăm împreună! Dacă îi abat atenția secretarului care păzește camera și tu iei dosarul, vreau o copie după orice o fi în el.

Alisa a scos un sunet care arăta că se gândește. Cel puțin nu era un refuz imediat, ceea ce însemna că ia în considerare ideea.

— Știi ce e cu dosarul, se pare, i-a răspuns. Aș avea probleme dacă aș lăsa să circule o copie.

— Însă lucrul cel mai important e să iei de la japonezi planul, a ripostat Rosalind. De ce să nu ne unim forțele ca să facem exact asta?

Alisa și-a supt obrajii, apoi și i-a mușcat pe dinăuntru. Rumega literalmente propunerea.

— Nu cred că șefii mei ar fi bucuroși ca Guomindangul să primească informația.

— Nu-i nevoie ca șefii tăi să știe. A fluturat din mână, alungând problema ca pe o muscă zburătăcindu-i în jurul feței, apoi a adăugat: Să nu-mi spui că nu le ascunzi și alte lucruri!

Alisa a privit-o ironic. Rosalind i-a răspuns cu o expresie identică.

Peste câteva secunde, Alisa a oftat și a zis:

— Presupun că, după o colaborare spontană, suntem deja în rahat amândouă.

A pufnit.

— Însă, dacă întreabă cineva, nu ți-am dat nimic.

— Sigur!

Se bazase pe lipsa de loialitate a Alisei și își jucase corect cărțile. Nu că Rosalind s-ar fi așteptat ca Alisa Montagova să fie mai puțin eficientă ca agentă – pur și simplu, bănuia că Alisa lucrează pentru comuniști pentru că erau singura facțiune care, atunci când izbucnise războiul civil, acceptase să primească pe cineva cu identitatea ei, iar slujba era doar slujbă, nu un angajament pe viață și pe moarte. Amândouă semănau destul de mult în privința poziției față de taberele lor politice. Niciuneia nu-i păsa prea mult de tabăra în sine, însă își asumaseră povara de dragul a ceea ce putea să le ofere acea tabără.

— Ai zis că o să-i abați atenția secretarului, a zis Alisa, revenind la ce aveau de făcut. Cum?

Rosalind nu se gândise la asta. S-a uitat prin departament.

— O să rezolv problema pe parcurs. *Allons-y.*[80]

Fără alte discuții, au plecat de lângă birouri, iar Rosalind i-a înmânat Alisei jumătate dintre dosare, ca și cum le-ar fi distribuit împreună. Alisa era isteață, urmând-o îndeaproape pe Rosalind.

— N-am nicio idee unde anume în acea încăpere ar putea să fie dosarul, a zis Rosalind după ce au plecat din Departamentul de producție.

Au trecut pe lângă două uși de birou deschise, continuând să vorbească în șoaptă:

— Nu știu decât că această cameră de arhivare ar trebui să fie locul cel mai probabil în comparație cu restul clădirii.

— Dacă poți face în așa fel ca să intru nevăzută, lasă restul în seama mea! a răspuns Alisa.

Rosalind a încuviințat. Au mers mai departe.

Însă tocmai când ajungeau la camera optsprezece s-a auzit cum se deschide altă ușă, urmată de o mică explozie de voci pe coridor. Printre cei care au apărut se afla și Orion, care a zărit-o imediat și a pornit spre ea, având în ochi o întrebare nerostită.

Ghinion!

— Bună, scumpa mea!

I-a pus mâna pe șale.

— Ce faci?

Rosalind s-a silit să zâmbească.

— Doar niște treburi. Pentru sarcina mea. La care lucrez în acest moment.

Alisa și-a dat ochii peste cap. Orion nu părea convins. În spatele lui erau alți doi colegi din

departament care s-au uitat curioși la ei înainte să se întoarcă la birourile lor.

Ideea a lovit-o ca un trăsnet. Abaterea atenției.

— Pleacă părând furios! i-a zis Rosalind în șoaptă.

Sprâncenele lui Orion au țâșnit în sus.

— Poftim?

— Pleacă părând furios! a repetat ea. Spre scara de acolo, cât de aproape de ea poți fără să cobori. Ești supărat pe mine. Supără-te!

Spre lauda lui, Orion n-a mai zăbovit nicio secundă părând nedumerire. Și-a azvârlit brațele în sus și a croncănit:

— *Nu-mi vine să cred!*

Apoi a plecat tropăind.

Rosalind a așteptat trei secunde, prefăcându-se șocată. Apoi s-a grăbit să-l ajungă, cu tocurile țăcănind puternic pe podeaua acoperită cu linoleum.

— Greșesc eu? a țipat după el.

Nu-i era greu să mimeze furia. La urma urmei, e mai ușor să joci un rol când există o bază reală.

— Oriunde mergem, nu poți să nu-ți faci de lucru cu fata aia! Te-am văzut aseară vorbind iar cu ea!

Orion s-a oprit aproape de scară, urmând instrucțiunile lui Rosalind. I-a trebuit un moment ca să prindă firul conflictului fabricat de ea, însă și-a jucat cu ușurință rolul când s-a răsucit violent, prefăcându-se că mai găsise ceva de spus și nu putea să meargă mai departe furios.

— E absurd! N-a fost nimic.

— Nu așa părea.

Rosalind și-a smucit mâna lăsată pe lângă corp, arătând în sus. Orion trebuia să vorbească mai tare.

— Dacă e să mă învinovățești de ceva... Volumul vocii lui Orion a crescut când i-a înțeles semnalul: ...DE CE N-O SPUI PE FAȚĂ?

— Hei, hei, ce se întâmplă aici?

Întrebarea a răzbătut prin ecoul vocii lui Orion care încă mai reverbera din pereții de piatră ai scării. Tejas își itise capul din camera de arhivare, iar când i-a văzut pe Rosalind și Orions-a apropiat, târșâindu-și picioarele și asumându-și sarcina să oprească lupta.

— Dacă țipați mai tare o să-l faceți pe Deoka să vină! i-a avertizat Tejas. Și n-o să-i pice bine că l-ați deranjat.

— Dar eu n-am nicio vină, s-a apărat Orion. Ce-ar fi s-o întrebăm pe nevasta mea ce problemă are cu viața mea socială?

Rosalind a râs amar.

— Viața ta socială? Nu *mie* mi-ai făcut jurăminte? Cum a rămas cu dăruirea și devotamentul?

— Ți se năzare.

— Nu mi s-ar năzări dacă mi-ai spune ce ai de gând!

Aveau nevoie de mai mult timp. Nu era destul ca Alisa să poată să caute bine. Înainte ca Orion să găsească altă direcție în care să îndrepte cearta,

Rosalind l-a prins pe Tejas de cot și l-a tras spre Orion.

— Uită-te aici! i-a cerut Rosalind, arătând spre gâtul lui Orion. Spune-mi că nu-i semnul infidelității!

Tejas și-a mijit ochii. Orion s-a tras în spate, stingherit.

— Eu... nu văd nimic, doamnă Mu, a zis Tejas.

A încercat să se tragă deoparte. Rosalind i-a pus mâinile pe umeri, silindu-l să rămână acolo.

— E vreun pact de loialitate între bărbați? a întrebat ea. E chiar acolo. Uită-te mai bine!

Nu era acolo nimic. Doar pielea bronzată, fără cusur, a lui Orion, aurie sub gulerul alb al cămășii. Însă pe Rosalind n-o deranja să fie nevasta dezechilibrată mintal care are halucinații dacă asta servea unui scop.

Tejas a oftat. Părea că renunțase să aducă un pic de logică în cadrul certei pentru că, atunci când Rosalind nu i-a dat drumul din strânsoare, a zis:

— Știi ceva? Da! Îl văd. Groaznic! Domnule Mu, cum ai putut face așa ceva?

Lui Orion i-a căzut falca.

— *Poftim?* E ridicol...

Cineva și-a dres glasul în spatele lor. Când Rosalind și Tejas s-au răsucit și mâinile ei i-au dat drumul, în sfârșit, din încleștarea mortală, au văzut-o pe Alisa stând în fața camerei, cu un aer îngeresc și nevinovat, cu teancul de lucrări în brațe și capul înclinat într-o parte, curioasă, ca și cum ar fi așteptat acolo tot timpul.

— Domnule Kalidas, astea sunt pentru dumneata! Dacă vrei să fii așa de bun și să mă eliberezi din situația de martoră la o ciorovăială între soți.

— *Te rog*, eliberează-mă și pe mine! a exclamat Tejas, apropiindu-se de Alisa și luându-i teancul din brațe.

S-a întors în camera de arhivare și s-a apucat să pună hârtii în compartimentele de pe raftul de lângă ușă, iar Alisa a surprins scurt privirea lui Rosalind și a dat din cap, apoi s-a răsucit pe călcâie și a pornit spre Departamentul de producție.

Excelent! Alisa era chiar mai iscusită decât crezuse Rosalind. Era vremea să pună capăt acestui spectacol.

— Știi ceva? a zis Rosalind.

S-a uitat în jur, prefăcându-se că abia acum își dă seama unde se află, jenată se certaseră în public.

— Putem vorbi mai târziu. Trebuie să mă întorc la lucru.

— Așteaptă, stai!

Orion a prins-o de încheietura mâinii. Nedumerirea sinceră a făcut-o să se oprească.

— Ce...

— Îmi pare rău!

Înainte să-l poată opri, Orion a luat-o strâns în brațe și și-a rezemat bărbia de creștetul ei. Rosalind știa deja cât de mare e diferența de înălțime dintre ei de la mica lor manevră cu strecurarea pistolului în buzunar, în față la Peach Lily Palace, dar a rămas

din nou surprinsă de ușurința cu care o cuibărise la pieptul lui.

— Hai să nu ne certăm!

Ce... fel de spectacol e ăsta?

— Ăăă...

Și-a ridicat brațele cu stângăcie și l-a bătut ușurel pe spate.

— E... e în ordine.

— Chiar crezi asta? a întrebat Orion. N-o spui doar așa?

Măcar îi mai auzea Tejas? Rosalind s-a tras înapoi un pic ca să se uite în jur. Coridorul era gol. Presupunea că Orion nu face decât să tragă cortina finală. A ridicat mâna și l-a bătut cu degetul pe obraz.

— Pe viitor să nu mă mai superi, și o să fie bine, presupun!

— Bine! a zis Orion, simplu. Îmi pare rău! Cu adevărat. Îmi închipui că unele lucruri nu sunt destul de importante ca să ți le spun. Nu înseamnă că țin secrete dinadins.

Rosalind a clipit, exclamând:

— Oh!

Spiritul ei de improvizație obișnuit părea că nu mai funcționează. Tot ce a putut spune a fost încă un „Oh!"

Orion i-a pus un deget sub bărbie și i-a înălțat fața spre el.

— Am fost iertat?

— Păi, a răspuns Rosalind, nu-mi prea dai de ales cu o astfel de sinceritate.

Orion i-a oferit un zâmbet luminos și dulce.Cu toate că știa că e un spectacol, Rosalind n-a putut să nu-i ofere și ea un zâmbet mic de tot.

---

[30] „Să mergem!", în lb. fr., în orig.

21

PHOEBE A ÎNFIPT LINGURIȚA ÎN IAURT, luând direct din cutia mare. Oricum, era singura din casă care mânca diverse chestii ca *iaurtul*, așa că nu s-ar fi sinchisit nimeni.

Ușa casei s-a deschis și s-a închis. Cel care a intrat, cu o servietă leganându-i-se în mână, era tatăl său.

— *Baba*![31] l-a salutat Phoebe. Ah Dou a zis că ți-a dus corespondența în birou.

— Foarte bine!

Generalul Hong s-a oprit în ușa bucătăriei.

— N-aveți ore azi?

— Nu, a mințit cu ușurință Phoebe.

Nu s-a ostenit să explice. N-avea nevoie. Tatăl său a luat de bun răspunsul și a dat din cap, urcând deja spre birou.

Peste casă s-a lăsat liniștea. Auzea ticăitul ceasului din living, ecoul lui alunecând peste orice suprafață netedă. Ah Dou plecase după cumpărături. Servitoarea era liberă săptămâna asta, în vizită în orășelul natal din provincie.

Phoebe trebuia să-și găsească ceva de făcut azi. Silas nu venea decât pe seară, așa că avea de umplut multe ore. De-ar fi fost mai în vârstă, atunci ar fi putut cu adevărat să ducă o viață de mondenă. În

loc de asta, plutea parcă prin perioada asta stânjenitoare, la șaptesprezece ani fiind prea tânără ca să fie luată în serios și prea vârstnică să i se spună ce să facă. Aceeași incertitudine exista și în statutul familiei sale: destul de cunoscută ca să-și folosească doar prenumele, însă nu destul de puternică, încât să nu fie atentă la ce vorbește și cum se poartă.

S-a dus în living, unde a rămas ca o statuie șlefuită.

— Feiyi!

Capul i-a țâșnit imediat în sus. Tatăl o striga de la etaj.

— Da?

— Vino aici, te rog!

Phoebe și-a aruncat părul peste umăr. Pantofii îi răsunau pe trepte, bocănind până sus și apoi oprindu-se brusc în locul în care începea biroul tatălui ei, care i-a făcut semn să intre; a pășit înăuntru doar după ce a fost poftită.

— Ah Dou a pus din greșeală și corespondența ta, a zis el.

Ținea în mâini un plic mic cu numele ei scris frumos în mijloc. Phoebe a luat plicul și l-a răsucit, curioasă, după care s-a uitat la ștampila poștei din partea de sus.

— Cine îți scrie din Taicang? a întrebat generalul Hong, observând și el același lucru.

— N-am nicio idee, a răspuns Phoebe.

Tatăl i-a înmânat un cuțit pentru scrisori. Era placat cu argint și avea gravat la bază numele

familiei.

— Deschide-o!

Phoebe a luat cuțitul cu grijă, ca să nu se taie. A deschis repede plicul și a scos ce era în el.

Generalul Hong s-a încruntat. Phoebe a răsucit hârtia ca să citească ambele fețe.

— Un fluturaș de la o biserică pentru donații la orfelinat, a zis ea. Instituțiile din acest oraș chiar că fac noi pași în privința publicității.

— Ce ciudat!

Se simțea o anumită intonație în vocea tatălui. Phoebe a netezit fluturașul, cu ochii la adresa bisericii.

— Ar trebui să fiu îngrijorată? l-a întrebat.

— Sunt sigur că nu-i nimic rău.

A ridicat coșul de gunoi. Phoebe a lăsat să cadă în el și plicul, și fluturașul, încercând să alunge fiorul care i se furișase în sus pe gât.

— Acum poți să te pleci!

Phoebe a dat din cap și a plecat.

— Salut!

Rosalind a ridicat uimită privirea, iar stiloul cu care scria s-a oprit. Își lua notițe, copiind un tabel cu toți angajații din Seagreen Press. Sub pretextul că vrea să le învețe numele tuturor, obținuse de la Jiemin o listă a întregii agenții, ceea ce – după umila sa părere – era o tactică foarte isteață.

— Bună! a răspuns Rosalind, păstrându-și vocea indiferentă.

A dat deoparte tabelul, apoi a trecut la limba rusă.

— Aproape că mă întrebam dacă ți-ai luat tălpășița cu dosarul.

Trecuseră câteva ore de la mica lor manevră cu camera de arhivare; curând avea să vină ora de plecare. Jiemin nu era la biroul lui. În celălalt capăt al departamentului, Haidi era aplecată peste biroul lui Orion, discutând programul de săptămâna viitoare al superiorilor.

— Ia să vedem!

Alisa a scos ceva de sub braț. Deși arăta a dosar obișnuit din departament, când Rosalind l-a deschis, a dat de un dosar mai mic cu o ștampilă roșie pe care scria SECRET.

— Deci, a zis Alisa, *soțul tău* știe despre asta?

Rosalind a scos al doilea dosar și a luat nota subțire dinăuntru. Era scrisă în chineză, ceea ce însemna că nu trebuie să piardă timp traducând – putea să citească și să copieze în același timp. *Mobilizare în sud... Trecerea râului... Munți...*

Buzele i s-au arcuit a nemulțumire. Nu trebuia să fie vorba despre Preot? Asta arăta ca un raport obișnuit despre mișcările comuniștilor.

— Nu e misiunea lui, a răspuns Rosalind, uitându-se încă peste plan și scotocind prin sertar după o foaie curată. Vorbește mai încet! Și ce e cu acea subliniere?

— Subliniere?

— Ai subliniat. Ca și cum ai sugera că el nu-i soțul meu, pe care îl iubesc cu fiecare părticică a

inimii mele.

Alisa i-a aruncat o privire complice.

— Haide, zău! a replicat ea. Îmi amintesc că te-am văzut cu Dimitri Petrovici. Te uitai altfel la el.

Pe dată, cuvintele de pe notă s-au încețoșat, învârtejindu-se și ciocnindu-se, în vreme ce vederea lui Rosalind s-a împăienjenit brusc. Simțea cum sângele i se preface în nămol. Apoi în gheață, cu ace care îi tăiau venele.

— Ai văzut... ce?

Dimitri Petrovici Voronin devenise un favorit în ascensiune printre Florile Albe după ce poziția lui Roma Montagov începuse să se șubrezească. Era logic ca Alisa să-l supravegheze pe posibilul uzurpator al fratelui său; era logic ca mai ales Alisa s-o fi recunoscut pe Rosalind prin oraș cu Dimitri în vreme ce toți ceilalți n-o făcuseră, ca Alisa să fi văzut cândva o Rosalind mai fericită, care trăia neștiutoare și încrezătoare.

Însă acum gândul de a fi asociată cu cealaltă versiune a sa era îngrozitor. *Acea* Rosalind era o dușmancă, o făptură pe care trebuia s-o împingă tot mai departe în cotloanele minții sale, o făptură la care nu se putea gândi prea mult ca să nu se întoarcă. Rosalind de astăzi n-avea să se mai familiarizeze niciodată cu rămășițele celei care fusese; era prea ocupată cu încercările de a repara blestematele de greșeli ale acelei fete.

— Nu-ți face griji, pe atunci spionam pe toată lumea! a adăugat Alisa. Era doar din curiozitate. Întotdeauna mi-am ținut gura.

O pauză cât o bătaie de inimă. Alisa și-a lăsat privirea în jos, jucându-se cu tivul bluzei.

— Poate că n-ar fi trebuit. Poate că fratele meu l-ar fi oprit pe Dimitri mai devreme dacă i-aș fi spus ce văzusem.

Rosalind și-a înghițit nodul din gât. Și-a silit privirea să se concentreze și inima să-i bată iar. Era frumos din partea Alisei că lăsase nerostită cealaltă jumătate a învinuirii: Dimitri aproape că distrusese orașul pentru că îl ajutase Rosalind. Dimitri dobândise putere în timpul revoluției și dezlănțuise asupra orașului moarte și distrugere sub forma unor monștri creați de om pentru că Rosalind îi găsise victime.

— Și poate că ar fi trebuit să spun și eu ceva, s-a hotărât să zică încet. Poate că fratele tău și verișoara mea ar mai fi încă în viață.

Când cuvintele de pe notă au putut fi citite din nou, și-a luat stiloul și a început să le copieze pe foaia sa.

— Dacă are cineva vreo vină, eu sunt aceea, domnișoară Mon... Ivanova.

Alisa continua să tacă. Nu părea întristată, ca Rosalind. Expresia ei era de contemplare profundă, ca și cum s-ar fi gândit la ceva despre care Rosalind nu știa nimic.

— Nu fi prea aspră cu tine! a zis în cele din urmă. Juliette n-ar vrea asta.

Rosalind a înghițit în sec, scriind de zor partea a doua a notei.

Dedesubt sunt numele de cod ale agenților afiliați comuniștilor care sunt infiltrați în Guomindang:

Leul.

Cenușiul.

Arcașul.

Nu mai era timp pentru căință. Rosalind și-a înclinat capul într-o parte, curioasă.

— Ai citit deja asta? a întrebat-o.

— Sigur că da.

S-a abținut cu greu să nu-l rostească pe „Normal!" care voia să urmeze.

— Am văzut lista agenților dubli. Dat fiind că nu sunt date decât numele de cod, mă îndoiesc că naționaliștilor tăi le va folosi prea mult informația.

În afară de cazul în care au deja suspecți, și-a zis Rosalind. A împăturit nota și a pus-o la loc în dosarul cel mic. Acesta era sfârșitul mesajului. Cu toate că nu era nimic despre Preot, cel puțin Guomindangul urma să fie interesat de cei trei agenți dubli.

— Poftim! E a ta.

Alisa a luat înapoi dosarul.

— Acum pleci acasă?

— Încă nu.

Rosalind s-a ridicat.

— Am o întâlnire cu ambasadorul Deoka înainte de sfârșitul programului.

În mod normal n-ar fi fost treaba ei, însă, după ce văzuse cât de eficientă este la distribuirea dosarelor, Jiemin lăsase în seama ei restul sarcinilor

care îi reveneau lui. Printre care se număra și să-i dea raportul lui Deoka și să-i înmâneze raportul despre departament scris de Jiemin.

Alisa a dat din cap. Însă înainte să plece, a șovăit.

O, nu! și-a zis Rosalind. *Alisa Montagova*, te rog *nu-ți cere iertare...*

— Dacă te-am necăjit că l-am pomenit pe Dimitri...

— E în ordine! i-a tăiat fulgerător vorba Rosalind. E... e mult timp de-atunci.

Patru ani. Vieți întregi trecând pe alături. Orașul reconstruindu-se sub picioarele ei. Străzile pavate din nou și pregătite ca să se ridice pe ele noi clădiri placate cu crom și cu incrustații de argint.

— Mult timp, a îngânat-o Alisa încet. Dar nu și pentru tine.

Rosalind a clipit, surprinsă; Alisa se îndepărta deja, întorcându-se la biroul ei. Într-adevăr – vieți întregi trecuseră pe alături, și Rosalind avea încă nouăsprezece ani.

Înainte să poată începe să se gândească la celelalte nenorociri ale sale, Rosalind a luat raportul despre departament și a pornit spre biroul lui Deoka. Când a bătut la ușă, se auzea înăbușit că vorbește la telefon; totuși el i-a strigat să intre. Rosalind și-a vârât șovăielnic capul în birou. Deoka a văzut-o și i-a făcut semn să se apropie.

Vorbea în engleză:

— ...da... da, știu. Sunt doar manevre obișnuite, așa că n-ar trebui să fie o problemă să

intre prin Zhejiang. Vor trece prin Shanghai, însă putem încartirui soldați la periferia orașului.

Rosalind s-a încordat tocmai când întindea raportul. Din fericire, și-a revenit înainte ca un tremur să fi putut clătina hârtia. Deoka s-a răsucit spre ea, a luat-o documentul și i-a spus doar din buze „mulțumesc!"

— A, nu-i greu, a continuat el la telefon, lovind cu mâna în tăblia de lemn gros a biroului. Ascultă, ascultă! China e un copil care are nevoie să fie pedepsit. N-o să ai vreun motiv să pui la îndoială faptele noastre. Suntem ca un părinte care bate la poponeț un copil neascultător și răsfățat – sever, dar înțelegător.

Nu reacționa! și-a poruncit Rosalind, silindu-se să se uite altundeva în încăpere, la harta Chinei agățată pe perete, dar o înfuria și mai tare să vadă țara întinsă așa în fața lui, ca premiul de la un târg. *Nu reacționa! Pleacă! Acum.*

Dacă ar fi fost să-i arunce un scuipat ambasadorului în clipa aceea, era sigură că ar fi ieșit fierbinte ca lava. A ieșit cât de repede a putut și a închis ușa cu un clic pentru care a fost nevoie să-și controleze toți mușchii.

S-a lipit de perete, dând drumul aerului din piept pe coridorul pustiu. Un „copil" care are nevoie să fie pedepsit? Asta era o *porcărie* absolută. Chinezii aveau cea mai lungă istorie continuă dintre toate țările lumii. Erau acolo de dinastii peste dinastii.

Și totuși... și totuși. Când le păsase vreodată imperialiștilor de istorie? Tot ce doreau era să se

aleagă doar praful de cuceririle lor: era cu atât mai bine ca să le modeleze ei frumos.

Din stânga s-a auzit ecoul unor pași, semnalând că urcă cineva scara. Rosalind nu voia să fie văzută zăbovind pe acolo, așa că și-a trecut palmele peste *qipao* și s-a întors în departament. Când s-a așezat la loc pe scaun, Jiemin se întorsese. Stiloul de pe biroul său se golise aproape de tot: făcuse câteva pete de cerneală pe tăblia de lemn când îl lăsase din mână. Fără să-și ridice privirea din carte, Jiemin s-a aplecat și i-a dat un șervețel.

— Mulțumesc! a zis Rosalind.

Jiemin a întors pagina. Rosalind și-a dat ochii peste cap, întrebându-se ce putea să-i acapareze așa atenția.

La unele dintre tarabele de pe stradă se găseau traduceri de contrabandă ale unor cărți polițiste venite din Occident, acele romane în care întotdeauna răufăcătorul era descoperit în ultimul capitol. Poate că ar trebui să citească și ea câteva; poate că ar ajuta-o să-și dezvolte activitatea de spioană. Problema cu această misiune era că Rosalind nu încerca să prindă oameni dintr-un roman polițist. Știa *cine* se făcea vinovat: oameni aflați chiar în această clădire. Mai devreme sau mai târziu aveau să găsească numele celor răspunzători. Era mai degrabă în ce scop și, pentru numele lui Dumnezeu, *de ce chimicale*? O armă de foc era prea banală? Voiau ca Liga Națiunilor să creadă că în zonele chinezești ale orașului există o problemă cu drogurile, și de aceea trebuie să fie colonizate? Te-

ai fi așteptat să-și poată atinge mai ușor obiectivul de destabilizare a orașului dacă ar fi făcut să pară că bandele provoacă iarăși ravagii. Dacă o putere imperială făcea presiune la hotare, încercând să invadeze, n-ar fi fost mai convenabil să aducă înapoi războiul sângeros dintre bande? Să pretindă că acestea sfâșie iar în două orașul?

Rosalind s-a lăsat pe spătar, mușcându-și buza. Dao Feng îi dăduse această misiune cu ipotezele și bănuielile Guomindangului prezentate frumos, dar ar fi trebuit să știe și ei că n-are logică.

Iată ce confirmaseră: agenți care făceau parte din planul imperialiștilor japonezi omorau civili în Shanghai; acești agenți vizau zone care nu erau sub control străin; arma lor preferată era injectarea de chimicale; acești agenți veneau din Seagreen Press.

Era cum nu se poate mai sigur că asta le oferea asasinatelor un tipar ușor de identificat. Însă dacă totuși Guomindangul credea că este o încercare de a pune temelia unei invazii, de ce era nevoie de un tipar ușor de identificat? Un ucigaș în serie în oraș nu era un motiv suficient pentru invazie.

Pe de altă parte, oricum n-ar fi avut nevoie de un motiv. Manciuria era invadată din cauza unei mici explozii pe calea ferată.

Rosalind a oftat. Poate Guomindangul avea dreptate și poate Guomindangul se înșela. Poate că se petrecea altceva sub suprafață și poate că nu. Treaba ei nu-i era să-i pese de asta. Era spioana lor, nu creierul operațiunii. Nu trebuia decât să urmeze instrucțiunile și să obțină informații. O parte era

deja rezolvată: găsise acest dosar într-un timp record. Restul n-avea cum să fie mai dificil.

A scos tabelul din sertar și s-a apucat din nou să copieze nume.

---

[31] „Tată", în lb. chineză, în orig.

22

NE VEDEM ACASĂ! I-A SPUS Rosalind lui Orion cu cinci minute înainte de terminarea programului.

S-a aplecat peste umărul lui, cu gura aproape de ureche.

— Trebuie să-l văd pe Dao Feng.

O clipă, Orion a părut surprins, apoi a dat din cap și a întins mâna spre ceva de pe birou.

— Poți să-i dai asta, dacă tot îl vezi? Aveam de gând să i-o trimit.

N-a încercat să ascundă de Rosalind cuvintele când i-a dat biletul. Hârtia s-a desfăcut. Pe ea scria:

Oliver a apărut la Shanghai. Vâneazăceva. Ai grijă!

— Fratele tău? i-a scăpat lui Rosalind.

Orion s-a răsucit pe scaun.

— De unde îl cunoști pe fratele meu?

— De parcă ai fi uitat că familia ta e faimoasă.

Rosalind a pus hârtia în buzunar, evitând întrebarea.

— O să i-o dau. Altceva?

— Asta-i tot!

Scaunul a scârțâit când el s-a lăsat pe spătar și a bătut-o ușurel peste degete în semn de rămas-bun.

— Noroc!

Prin mâna lui Rosalind a trecut un fior. Și-a încleștat-o iute ca să alunge efectul, fără să-i dea importanță.

Soarele apusese de câteva minute, iar aerul se răcea. Cu toate că era ora obișnuită de plecare de la lucru, s-a pomenit că se uită în spate la fiecare câteva secunde pe când trecea prin recepția principală și ieșea din clădire, pășind pe pietrișul din complex. Chiar și după ce a lăsat în spate porțile companiei, o senzație de alertă îi furnica pe brațe.

A traversat strada. La intersecție, a încercat să cheme o ricșă, dar aceasta a trecut în goană pe lângă ea, îndreptându-se spre un bărbat din celălalt colț. Nu se vedea nicio altă ricșă. N-avea importanță. S-a răsucit pe călcâie, înăbușindu-și oftatul. Oricum, Golden Phoenix nu era departe de acolo. Aceasta era ora de vârf să umbli cu treburi, amestecat în activitățile tuturor, cu străini care își atingeau în treacăt brațele sau ochi care se întâlneau o dată și atât. Întunericul se apropia cu pași neobosiți, făcând norii să devină vineții. Era momentul în care străzile și prăvăliile își aprindeau luminile de noapte și începeau serviciile de seară, în care Shanghai devenea dintr-un oraș locuit de oameni într-un oraș care locuia în oamenii săi.

Inițial, curând după ce Rosalind fusese trasă cu putere înapoi la viață, singurul fel în care putea să marcheze trecerea zilelor era schimbarea palpabilă care se petrecea rapid la această oră. Ieri și azi, azi

și mâine – ceea ce deosebea aceste concepte nu mai era actul de a merge și de a te trezi, ci faptul că mirosul din aer devenea brusc nou când se lăsa noaptea.

A ocolit un semafor pentru tramvaie și a cotit pe lângă o mașină parcată. Când a ajuns destul de departe pe aleea care era o scurtătură, Rosalind a auzit un zgomot în spate. S-a oprit și a aruncat o privire rapidă în jur.

A mers mai departe și zgomotul s-a auzit din nou.

Acest moment al serii era un tablou prin care să hoinărești, însă hoinăreala avea dezavantajele ei. Era urmărită.

— Un mic răgaz, a mormăit Rosalind. E tot ce cer. Nu-i mult!

A grăbit pasul, cotind pe aleea următoare. Ținându-și răsuflarea, s-a dus iute la marchiza unei clădiri, s-a lipit de zid și n-a mai scos niciun sunet.

Au trecut câteva secunde. Minute. Când n-a mai auzit nimic, Rosalind a ieșit cu grijă, pășind ușor cu tocurile pe ciment.

Apoi un glonț a sfâșiat noaptea, zgâriindu-i brațul.

— Oh, *Iisu*...

Rosalind a luat-o la goană pe alee și a cotit repede la stânga. Brațul o ustura, iar mâneca îi era sfâșiată și arsă pe unde trecuse glonțul. Cu toate că și-a încleștat degetele în jurul rănii și a smuls țipete speriate de la o pereche care se plimba și pe care a despărțit-o în goana ei, sângele a curs pe toată

lungimea unei străduțe înainte să se oprească. Paltonul a foșnit, iar dosarul din căptușeală s-a mișcat când și-a luat de pe mânecă degetele ude.

Rosalind a încetinit pasul pe o stradă cu mai multă lume și a cercetat cu privirea, furioasă, aleea pe care tocmai fugise. Mai mulți trecători s-au uitat la ea curioși, ocolind-o pe trotuar și privind ruptura de pe mânecă. Ar fi vrut să strige la ei să se îndepărteze. Să se ascundă, în cazul în care din întuneric ar țâșni și mai multe gloanțe și ar lovi o țintă care nu s-ar vindeca așa cum putea ea.

— Ce vrei? a șoptit în noapte Rosalind. Cine ești?

Ucigașul cu chimicale, a fost primul lucru care i-a venit în minte. El trebuia să fie. De ce altceva ar trage cineva în ea?

Brusc, două mâini au înșfăcat-o din spate.

— Hei...

Cu o smucire violentă a cotului, Rosalind și-a smuls brațul și în același timp a lovit cu piciorul în spate. Oricine o fi fost agresorul, s-a împleticit înapoi cu un geamăt, iar Rosalind s-a răsucit ca să-l înfrunte. Pălărie neagră. Mănuși negre. Haine negre lejere. Singura trăsătură distinctivă era un fular albastru, gros, înfășurat de atâtea ori în jurul gâtului, că nu se vedea nimic din față.

Când agresorul a pășit iar în față, și-a scos pistolul, iar Rosalind s-a uitat în jur, cuprinsă de panică. Alt glonț i-a trecut razant pe la ureche. Nu știa unde nimerise, dar nu voia să-i pună din nou îndurarea la încercare. Sigur urma să lovească pe

cineva, mai ales pe întuneric, când oamenii nici măcar nu puteau să vadă că se duce o luptă.

— Destul! a șuierat Rosalind, prinzând țeava pistolului.

A îndepărtat arma, smulgând-o din mâinile înmănușate ale agresorului, însă el n-a părut să se sinchisească. În acea pauză, i-a tras lui Rosalind un pumn în burtă, iar când ea s-a crispat, a băgat mâna în căptușeala paltonului ei.

Turnura evenimentelor era atât de surprinzătoare, încât Rosalind nu l-a împiedicat să-i sfâșie buzunarul interior și să scoată dosarul copiat. Imediat, agresorul misterios s-a repezit la armă și a fugit, ascunzând la piept informația furată, apoi a dispărut după colț.

Rosalind a rămas pe trotuar gâfâind, de-abia trăgându-și sufletul și plină de durere, nevenindu-i să creadă ce se întâmplase. Fusese urmărită pentru *dosar*? În primul rând, se așteptase să fie ucigașul care bântuia prin oraș.

— *Bendan!*[82], a mormăit și și-a frecat burta, strâmbându-se.

Chiar și fără copie, memorase rândurile scurte. Și-a atins urechea.

Cine să fi fost? Un agent japonez care recupera informațiile? Un agent comunist ce proteja informațiile care, în primul rând, fuseseră ale lor? Alt naționalist cu altă misiune?

Înainte ca agresorul să se poată întoarce și ea să poată primi cu adevărat un răspuns la întrebări, Rosalind a plecat de acolo în grabă.

*

Orion a deschis portiera pasagerului, apoi s-a așezat cu o mișcare lină pe scaun și a închis-o la loc.

— Ai ajuns devreme, a zis. Bravo!

Silas s-a uitat urât la el, după care a tras de volan și a intrat iar în trafic.

— Pentru ultima oară, nu-s șoferul tău. Nu mă lăuda ca și cum ar trebui să mă umflu în pene!

— Nu te laud ca să văd cum te umfli în pene.

Orion a aruncat o privire în spate și a văzut bancheta curățată și goală în afara unei pungi mici de hârtie.

— Te laud ca să capăt un zâmbet. Ia să-l văd!

Silas și-a dezvelit dinții nepoliticos. A oprit mașina la culoarea roșie.

— E prima dată când mi-ai cerut să te iau de la serviciu. Unde-i Janie?

— Cu Dao Feng, a răspuns Orion, căutând în buzunar. Putem merge în acest loc?

A despăturit o hârtie, arătând o adresă scrisă cursiv. Silas s-a aplecat să citească înainte ca semaforul să se facă verde, iar atenția să-i revină la drum, încă încruntat.

— E o zonă chinezească. Ce treabă ai acolo?

— Asta urmează să aflăm. E de la Zheng Haidi, secretara principală de la Seagreen. Zice că are să-mi ofere niște informații urgente.

Silas părea îngrijorat — sau, cel puțin, mai îngrijorat decât de obicei.

— Bănuiește ceva despre identitatea ta?

— Asta-i chestia.

Orion și-a cocoțat picioarele pe bord. Fără să se uite, Silas a întins mâna și l-a plesnit zdravăn peste picioare, dându-i-le jos înainte să apuce să și le așeze bine.

— *Au*... Nu cred că mă consideră naționalist. A zis că e vorba de Janie.

Silas s-a uitat iar la adresă, apoi s-a aplecat spre parbriz, citind un indicator rutier de la distanță. Când o ricșă de lângă ei a țâșnit înainte, a profitat de deschiderea din trafic și a virat.

— Și e în seara asta?

— Peste două zile. La prânz. Întâi vreau să văd locul, să nu fie o capcană.

— O secretară care întinde o capcană, a mormăit Silas. Ce muncă mai avem și noi! Ai vești de la Phoebe?

Orion s-a uitat din nou în spate. Bănuia că în acea pungă de hârtie erau cumpărături pentru Phoebe – ca de obicei.

— Nu trec două zile fără să aud de drăcoaica de soră-mea. A zis ceva de făcut prăjituri?

— Brioșe, l-a corectat Silas.

A tăcut, luându-și un pic privirea de la drum, și l-a surprins pe Orion dându-și ochii peste cap.

— Am telefonat să zic că aduc borcanul cu dulceață pe care îl vrea ea, dar a sunat aproape un minut și a răspuns tatăl tău.

— Ați stat frumos la taifas?

— Am închis imediat. Ce naiba e cu tine?

Orion a râs, dar s-a oprit când Silas a tras lângă bordură, ajungând la adresă. Redevenind serios, s-a lipit de geam, uitându-se la numerele clădirilor, apoi i-a făcut semn lui Silas să oprească în fața unui hotel părăginit. Ajunseseră unde trebuia.

— Vezi ceva? a întrebat Silas după o vreme.

— Nu arată a bază secretă a japonezilor, dacă asta întrebi.

Orion s-a întors de la geam.

— Însă aparențele pot fi înșelătoare. Presupun că o să aflăm.

Silas a strâns din buze și a pornit iar motorul.

— Acum mergem acasă la tine?

Orion a clătinat din cap.

— La apartamentul meu cu Janie. Vă las pe tine și Phobe cu aiureala aia de brioșe.

Cu un pufnet care dădea de înțeles că a coace brioșe nu-i o aiureală, Silas a apăsat pe accelerație și a plecat din fața hotelului.

— Am fost atacată prin surprindere.

Dao Feng a ridicat privirea când Rosalind a dat buzna în salonul particular, încruntându-se imediat.

— *Poftim?* Ești bine?

— Întotdeauna sunt.

Rosalind și-a scos paltonul, l-a trântit pe masă și a aruncat o privire spre brațul stâng. Și mâneca rochiei era arsă, cu țesătura scumpă încrețită.

— Am văzut dosarul comuniștilor. Trădătorul i-a vândut pe trei dintre oamenii lor, care – ce să vezi – sunt infiltrați la *noi*. Agenți dubli.

— Oh?

Dao Feng se ridicase de pe scaun, dar, văzând că Rosalind n-are absolut nimic, s-a așezat la loc și a răpăit cu degetele pe fața de masă roșie.

— Nimic despre Preot?

— Nimic. Doar despre Leul, Cenușiul și Arcașul.

Cu toate că n-a făcut nicio mișcare vizibilă, în ochii lui Dao Feng a apărut o fulgerare de surprindere. Mai întâi surprindere – apoi confuzie.

Rosalind s-a aplecat și a luat ceainicul. Și-a turnat în ceașcă, făcând frunzulițele să se rotească prin lichid.

— Recunoști numele de cod?

— S-a vorbit ceva despre un Cenușiu în Zhejiang, a răspuns Dao Feng, părând foarte concentrat în vreme ce absorbea această nouă informație.

A întins mâna spre servietă și a scos o hârtie și un stilou.

— E foarte cunoscut, așa că mi-e greu să pricep cum a putut să fie infiltrat în Guomindang fără să-i dibuim adevărata identitate de comunist.

— Ei bine, nu cred că informația va rămâne mult timp ascunsă.

Rosalind a tăcut un moment ca să soarbă din ceai și să se gândească în ce fel să vorbească mai departe fără s-o dea de gol pe Alisa.

— Cred că și comuniștii au recuperat dosarul, așa că în curând și spionii noștri de acolo vor auzi

că au fost dezvăluite nume de cod. Dă-mi o hârtie! O să scriu ce-mi mai amintesc.

Dao Feng s-a oprit. Tocmai începea să-și facă însemnări.

— N-ai dosarul?

— Nu m-ai auzit când am intrat?

De obicei Rosalind nu era așa de țâfnoasă cu mentorul său. Însă era obosită și însângerată, și se poate să-i fi rămas o așchie sub piele când se vindecase, pentru că o durea un pic umărul când îl mișca.

— Am fost atacată prin surprindere. Cineva l-a luat. Dumnezeu știe cine.

Dao Feng a scos un „Hmm". Nu părea iritat că se rățoise la el. Dacă Rosalind ar fi încercat să se arate mai arțăgoasă, reacția lui Dao Feng n-ar fi fost să se înfurie. Doar i-ar fi luat arțagul și l-ar fi transformat într-o lecție, până ce Rosalind s-ar fi plictisit așa de tare, că s-ar fi potolit.

— Nu apăsa prea tare stiloul! I se termină cerneala.

A rostogolit hârtiile rămase spre cana ei cu ceai. Mormăind ceva de neînțeles, Rosalind a înhățat stiloul înainte să se poată ciocni de cană și a început să scrie, fără să-l bage în seamă pe Dao Feng după ce acesta și-a terminat de scris propriile însemnări și a început să se uite peste umărul ei cum așterne cuvânt după cuvânt. În clipa în care a încheiat și ea, bărbatul a luat hârtia, apoi a îndoit-o și a pus-o alături de a sa într-un plic subțire.

— Poți să pui tu asta la cutie? a întrebat-o. Eu merg la altă întâlnire.

— Dacă trebuie, a răspuns Rosalind fără chef.

Era vorba despre o cutie poștală chiar după colț, dincolo de Golden Phoenix, una înaltă și roșie pe lângă care trecea de fiecare dată când intra pe aleea restaurantului.

Dao Feng a sigilat plicul. Adresa se afla în Zhabei, așa că Rosalind a presupus că mergea la biroul unui conducător sau acasă la un superior al unității secrete – oricum, informația avea să se deplaseze în siguranță. Nimeni nu mai putea să-și bage nasul prin corespondența oficială guvernamentală. Nu ca atunci când cei din Banda Stacojie siliseră serviciul poștal să se oprească până găsiseră scrisorile ei către Dimitri, înlăturând, în cele din urmă, vălul de pe trădarea lui Rosalind.

Fata a clătinat cu iuțeală din cap, limpezindu-și mintea. Afurisita de discuție cu Alisa o zgândărea cu adevărat.

— Încă ceva, a adăugat, scoțând biletul de la Orion. De la soțul meu.

Dao Feng s-a uitat la mesajul scurt, apoi a oftat din greu. Probabil cele două riduri noi care apăreau la coada ochilor lui nu erau doar în imaginația lui Rosalind.

— Amândoi v-ați hotărât să-mi dați vești supărătoare azi, a mormăit Dao Feng. Ies împreună cu tine.

Și-au strâns lucrurile – Rosalind și-a luat paltonul și a dat pe gât ceaiul, iar Dao Feng și-a

luat servieta și și-a pus mâna pe umărul ei când au ieșit din salonul privat.

— Nu trebuie să-i spui nimănui aceste nume de cod, a avertizat-o pe când treceau prin Golden Phoenix. Ar fi primejdios ca tabăra cealaltă să știe că deții ceva care ar putea să o dea de gol.

— Știu. Nu-ți face griji! l-a liniștit Rosalind. Buzele îmi sunt pecetluite.

Au ieșit pe una dintre ușile laterale – Dao Feng a ținut deoparte perdeaua de plastic, lăsând-o pe Rosalind să iasă prima pe alee. Ea a inspirat adânc, umplându-și plămânii cu aerul nopții. Când Dao Feng s-a aplecat și a ieșit la rândul său, s-a oprit chiar în fața ușii și și-a aprins o țigară.

— Am plecat, a zis Rosalind. Știi cum să dai de mine dacă ai nevoie de ceva.

Dao Feng a încuviințat cu o mișcare din cap și a fluturat din mână, trăgând în piept fumul.

— Să ajungi cu bine acasă, domnișoară Lang!

Cu un fals salut milităresc, Rosalind a plecat, strângându-și mai bine paltonul în jurul corpului. Brusc, simțea teama obsedantă că iar o să fie urmărită – pe drept cuvânt, după seara pe care o avusese. Avea nervii în alertă maximă când a ajuns înapoi pe strada principală și a luat colțul spre cutia poștală.

— Ești puternică, a șoptit în barbă. O agentă, o dansatoare.

Acum avea la ea otravă. Otravă rapidă, cu tăiș ascuțit. Nu era lipsită de apărare.

A împins plicul în cutie și l-a auzit căzând pe celelalte plicuri dinăuntru, apoi s-a săltat pe călcâie, bucuroasă că terminase munca pe seara asta.

În clipa următoare, de pe aleea din spatele său s-a auzit strigătul unui glas cunoscut.

Rosalind s-a răsucit iute.

— Dao Feng! a zis. Dao Feng!

Ta ma de! Panica s-a trezit brusc la viață, înțepându-i călcâiele în timp ce se repezea înapoi, și aproape s-a izbit de zidul aleii când n-a luat colțul destul de repede. Durerea i-a fulgerat prin încheieturile mâinilor din pricina șocului, abia reușind să se agațe de cărămizi. Nu le-a băgat în seamă. Pe alee se lăsase liniște deplină.

— Dao Feng!

Ochii lui Rosalind s-au făcut mari la priveliștea care o aștepta. Dao Feng era prăbușit. Zăcea lângă ușa restaurantului; nu făcuse niciun pas de unde îl lăsase ea. Iar în celălalt capăt al aleii se furișa o umbră – aceeași umbră cu haine negre și fularul albastru distinctiv înfășurat strâns în jurul feței.

Agresorul a dispărut. Rosalind a rămas țintuită în loc. Nu reușea să înțeleagă ceea ce tocmai văzuse: că același urmăritor de mai devreme se întorsese să atace din nou și îl lăsase pe mentorul său zăcând fără viață. Nu îi interesa doar dosarul?

O *urmărise până acolo?*

Rosalind s-a trezit din năuceală și s-a repezit înainte.

— Te rog, te rog, te rog...

S-a prăbușit în genunchi lângă Dao Feng. Cimentul zgrunțuros i s-a înfipt în genunchi.

— Te rog, te rog, nu fi mort...

Și-a apăsat degetele pe gâtul lui. Avea puls. Slab și neregulat, dar era totuși acolo.

— Dao Feng, mă auzi? a șoptit.

I-a cercetat zona mijlocului, căutând locul rănii. Putea să oprească sângerarea. Să apese până veneau ajutoarele. Inima îi bătea așa de tare în urechi, că nu mai auzea nimic în afara propriei răsuflări. Însă n-a dat de nicio rană vizibilă. Nicio gaură de glonț. Niciun semn de înjunghiere. Poate că lumina lunii era prea slabă. Dar ce ar *putea* să doboare un om în toată firea...

Ochii i s-au oprit la brațul lui. Mâneca îi fusese suflecată până la cot. Și chiar în scobitura brațului, era un punct roșu.

În noapte s-a auzit un suspin. Rosalind nu și-a dat seama că de la ea vine până nu s-a auzit încă unul. Asasinatele cu chimicale. Se petrecuse unul chiar aici. Iar ea pierdea timpul plângând în loc să-și salveze mentorul.

— Ajutor! a țipat. *Ajutor!*

---

[32] „Tâmpit", „idiot", în lb. chineză, în orig.

23

LUMINILE DE SPITAL ÎI STÂRNISERĂ întotdeauna lui Rosalind o senzație de greață, chiar și când nu se afla acolo cu o problemă proprie. Nuanța alb-albăstruie a becurilor îi dădea întregului coridor o atmosferă spectrală, agravată de faptul că era singura care ședea pe șirul de scaune portocalii, cu picioarele încrucișate și degetele răpăind nervos în poală.

— Janie!

Rosalind s-a aplecat în față pe scaun, urmărind siluetele care urcau pe trepte. Spitalul Guangci, căruia străinii îi spuneau spitalul Saint Mary, se afla pe strada Père Robert. Aripile erau mari, cu saloane spațioase. Fiecare pas trezea ecouri duble, reverberând în susul și în josul zidurilor netede. Pe drum încoace trecuse prin grădina care se întindea așa de mult în jurul spitalului, încât drumul părea că nu se mai sfârșește, cu tocurile afundate în noroiul moale pe când trecea pe lângă tufe și statui religioase.

— Bună! a salutat Rosalind ostenită.

Și-a tamponat ochii, de la colțul interior spre coadă. Se uscaseră de tot, cu siguranță, însă tot trebuia să verifice. Deja se privise cu atenție în geamurile spitalului și își corectase machiajul,

curățând locurile mânjite ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit. Nu era nevoie să fie și alții martori ai slăbiciunilor sale. Nici măcar ea nu voia să se vadă trecând prin ele, așa că de ce să vrea ei?

Orion s-a îndreptat spre scaune, urmat de sora sa, apoi de un băiat pe care Rosalind nu-l mai întâlnise. A presupus că este Silas Wu.

— E în viață, a zis Rosalind înainte să spună cineva ceva.

Știa ce se întrebau ei.

— Și e stabil? a întrebat Orion, așezând-se lângă ea.

— Deocamdată. N-au vrut să-mi spună prea multe din cauză că am ajuns mai târziu, ca să nu apară bănuieli legate de identitatea mea.

Rosalind a arătat spre scaunele din cealaltă parte a sa.

— Nu vreți să stați jos?

Phoebe a clătinat din cap; voia să rămână în picioare. Băiatul de lângă ea a zâmbit politicos când Rosalind și-a întors privirea spre el.

— Sunt Silas, a spus el, fluturând din mână cu stângăcie.

— Unitatea auxiliară a misiunii – știu.

Rosalind i-a întins mâna. Ar fi vrut să se poarte mai frumos, dat fiind că era prima sa întâlnire cu Silas Wu, însă abia avea puterea să-și ridice brațul, ce să mai vorbim de un gest plin de entuziasm.

— Janie Mead.

— Încântat să te cunosc!

Cu toate că Silas i-a strâns mâna, privirea i-a fugit spre Orion; strânsoarea lui era prudentă. Dacă Rosalind n-ar fi fost tulburată, poate că ar fi râs de faptul că Silas părea speriat, ca și cum aștepta ca Orion să-l certe că o atinsese.

— Nu mușcă, a zis Orion, observând și el șovăiala.

— Ba mușc!

Rosalind și-a retras mâna, apoi și-a încrucișat brațele.

— Am sunat acum o oră. De ce a durat așa de mult?

Soțiorul ei drag arăta la fel de obosit ca Rosalind în vreme ce sufla în sus, alungându-și șuvița de păr care îi alunecase pe ochi.

— M-am dus întâi acasă să-i spun tatălui meu, ca vestea să pornească pe scara ierarhică. Orion și-a smucit degetul mare spre sora sa, adăugând: Apoi m-am pricopsit cu o coadă și cu coada cozii; de unde prezența lor.

— *Hei?* au ripostat într-un glas Phoebe și Silas.

— Și eu sunt îngrijorată, a adăugat Phoebe. Voiam să mă asigur că Dao Feng e bine.

Ușa cea mai apropiată a bufnit. Rosalind și-a îndreptat spatele pe scaun, întinzându-și gâtul să vadă dacă vine cineva, însă nu era decât vântul care bătea prin spital, zguduindu-l. N-o lăsaseră să intre în aripa în care îl țineau pe Dao Feng, însă ușa dintre holuri avea în mijloc un geam pe care se uitase din zece în zece minute.

— Dao Feng nu e bine, a adăugat Rosalind, aplecându-se în față.

Iar începea să simtă înțepături în ochi de la încordare. *Dumnezeule!* Era insuportabil. Nu putea suferi să-i pese de cineva. Partea cea mai rea era că nu-și dădea seama că începuse să țină la cineva decât atunci când acea persoană era într-un necaz, iar suferința își înălța capul cel hâd. Nu era destul că-și făcea griji pentru Celia? De ce trebuia ca inima să i se mai lege și de alții?

— La telefon ai zis că a fost o încercare de omor cu chimicale, a îmboldit-o Orion, în glasul lui simțindu-se neîncrederea.

— Da, a răspuns Rosalind. Atât au apucat doctorii să-mi spună înainte să-mi trântească ușa în nas, îngrijorați că aș putea fi de la vreun ziar.

Și-a înfipt unghiile în picior. Înțepătura o ținea în stare de alertă.

— Pur și simplu nu pricep. Golden Phoenix e pe teritoriul francez. Când a mai lovit ucigașul acolo?

În jurul lor, peste spital s-a așternut tăcerea, iar întrebarea lui Rosalind a răsunat puternic. Phoebe a oftat slab. Silas a început să umble de colo-colo.

— De ce te-ai întâlnit în seara asta cu Dao Feng? a întrebat Orion peste câteva clipe.

Pe dată i-au răsărit în minte instrucțiunile lui Dao Feng. „Dacă poți, nu-i spune lui Hong Liwen de asta!" Însă în acest moment Rosalind nu mai știa dacă taina trebuie să fie păstrată. Dao Feng era scos din joc. La ce bun să aibă secrete față de Orion, care îi rămăsese singurul aliat în misiune?

— Mi-a cerut să scot din Seagreen un dosar, a răspuns Rosalind simplu. Niște informații despre comuniști le-au fost vândute japonezilor. Sunt sigură că circulau deja zvonuri printre naționaliști despre conținutul lui, așa că noi voiam să aruncăm o privire. Cel puțin am adus aceste informații înainte ca Dao Feng să fie...

I s-a pus un nod în gât. Nu putea s-o spună. Bărbatul se aflase la un fir de păr de moarte. Dacă nu i-ar fi auzit strigătul... Dacă proprietarul restaurantului n-ar fi dat fuga afară când strigase după ajutor... Dacă n-ar fi fost chemată destul de repede o mașină...

Orion a dat din cap, asigurând-o fără vorbe că nu-i nevoie să continue. Phoebe se mișca într-un cerc mic pe hol. Silas, urmărind-o cu o privire absentă, stătea cu bărbia proptită în palmă.

— Din clipa asta, a zis Orion când Rosalind a rămas tăcută, naționaliștii nu prea știu ce să facă cu noi. Trebuie să treacă peste câteva obstacole birocratice înainte ca agenții sub acoperire ai lui Dao Feng să-i fie încredințați altcuiva. Nu mai avem mentor.

Rosalind a clipit de câteva ori. Nu mai putea să stea acolo. Trebuia să se miște sau, cel puțin, să-și plece capul astfel încât nimeni să nu-i poată vedea expresia. În vreme ce Orion vorbea mai departe, s-a ridicat și s-a apropiat de suportul din plastic cu ziare din partea opusă scaunelor.

— Singurul lucru în privința căruia m-a avertizat tata a fost să nu spunem nimănui că Dao Feng a

fost rănit. Dacă adversarii noștri politici află că unitatea secretă este vulnerabilă, mai mult ca sigur că vor ataca.

Rosalind a început să răsfoiască ziarele de deasupra. Nu mai veniseră de mult unele proaspete. Sau poate că de o vreme știrile aveau aceleași titluri, cu caractere îngroșate, înalte, de un negru intens. Unele erau de la agențiile de presă străine din Shanghai, altele erau ziare locale.

MANCIURIA INVADATĂ

JAPONIA INVADEAZ□ CHINA

JAPONIA PUNE STAPÂNIRE PE MUKDEN ÎN LUPTA CU CHINEZII

VINE RAZBOIUL?

TERITORII DIN NORD SUB OCUPATIE

— Nimic din toate astea n-are nicio afurisită de logică, a mormăit în barbă Rosalind.

Agresorul care fugise de la locul atacului era cel care o urmărise pe ea mai devreme în seara aceea. O urmărise pentru dosar; încercase să-l omoare pe Dao Feng. Și atunci, de ce să n-o omoare și pe ea?

— Erai acolo? a întrebat brusc Phoebe.

Rosalind a ridicat privirea și a observat că întrebarea îi era adresată.

— Nu. Am fugit înapoi când am auzit strigătul lui Dao Feng.

— Cum de tocmai *Dao Feng* a fost învins? a mormăit Silas.

Și Rosalind își punea aceeași întrebare. Niciodată nu reușise să-i dea vreo lovitură puternică în timpul ședințelor lor de antrenament. *Niciodată.* Așa cum se întreba cum de știuse cineva să ia de la ea dosarul. Așa cum se întreba în ce fel se leagă între ele cele două chestiuni: hoțul dosarului să fie însuși ucigașul cu chimicale care teroriza orașul conform instrucțiunilor primite de la Seagreen Press. O durea capul. Când se luptase cu agresorul, nu păruse feroce. Era greu de explicat. La urma urmei, nu *văzuse* ce i se întâmplase lui Dao Feng. Fuseseră doi oameni? Sau omul cu fular albastru fusese cel care îl atacase pe Dao Feng?

Rosalind și-a încrucișat brațele; dintr-odată, îi era foarte frig. Altă pală de vânt cutreiera holurile spitalului. Se simțea urmărită. Era cu totul depășită de evenimente, luptând din greu să nu se scufunde.

S-a trântit iar ușa. De data asta chiar venea un doctor.

— Încă mai ești aici? a întrebat, zărind-o pe Rosalind.

Phoebe s-a apropiat repede de el, cu degetele împletite, preluând spectacolul înainte ca Rosalind să poată spune ceva.

— Pacientul e tatăl meu, a șoptit ea, și cuvintele curgeau atât de firesc, încât Rosalind nu și-ar fi putut da seama că minte. Vă rog, am venit cât de repede am putut...

— Nici măcar rudele nu pot să intre în acest moment, a întrerupt-o doctorul, smulgându-și stetoscopul de la gât.

A trecut pe lângă ei cu un aer încordat.

— Pacientul este într-o stare precară. Va fi supravegheat și nu este permis accesul în salon până nu dispar toxinele din organism.

— Trebuie să fie ceva ce ne puteți spune, a adăugat Orion, ridicându-se de pe scaun. Că și-a revenit sau...

Doctorul cobora deja scara.

— Tot ce pot să vă spun este „duceți-vă acasă!" Nu există recuperare rapidă într-un astfel de caz.

Rosalind și-a azvârlit pantofii și a aruncat paltonul pe canapea. Era aproape două noaptea, iar oboseala lăsată peste întregul oraș se adâncea cu fiecare oră. Chiar dacă nu dormea niciodată, oboseala evenimentelor zilei o ajungea din urmă.

— Du-te tu întâi la baie, dacă vrei! i-a zis lui Orion, apoi s-a prăbușit pe canapea și și-a rezemat fruntea de încheieturile degetelor, închizând ochii.

Orion a închis ușa apartamentului cu o bufnitură puternică și și-a lăsat pantofii lângă ai ei. Cu toate că nu putea să-l vadă, a simțit cum își întoarce privirea spre ea, veghind în vreme ce Rosalind se odihnea.

— Așadar, ce o să facem?

Pleoapele lui Rosalind au fluturat și s-au deschis.

— Cu baia?

— Nu, iubito.

Orion și-a dat jos haina. A oftat adânc, apoi a întins mâna spre comutatorul de pe perete și a

redus intensitatea becurilor de deasupra pentru ca Rosalind să nu-și mai mijească ochii îndurerați.

— Cu situația dezastruoasă în care s-a pomenit guvernul nostru.

— Ce *putem* noi să facem? a întrebat Rosalind. Nu putem să întrerupem operațiunea de la Seagreen fără să stârnim bănuieli. Mâine se desfășoară evenimentul caritabil în care-i ținem locul cuiva, nu? Nu putem decât să mergem mai departe până ce o să avem alt mentor căruia să-i putem da raportul.

— Dumnezeu știe când o să fie asta, a mormăit Orion, apropiind-se de canapea.

Brusc, înainte ca Rosalind să-l poată opri, s-a lăsat pe vine, a prins-o de cot și i-a tras brațul spre el.

— Hei...

Protestul i s-a stins pe limbă. Și-a coborât privirea și și-a stăpânit o înjurătură când și-a dat seama ce anume îi atrăsese lui atenția. În drum spre casă, mâneca rochiei îi fusese acoperită de palton, dar acum se vedea sfâșietura. Mai era și plină de sânge de la julitura făcută de glonț.

— Ești rănită, a remarcat Orion, alarmat.

— Nu-i așa de rău cum pare...

Orion mergea deja spre bucătărie, strigând:

— O să iau! o cârpă. Stai acolo!

Merde! a înjurat Rosalind, înnebunită. *C'est une catastrophe.*

În clipa aceea, tânăra a luat pe loc o hotărâre. Nu era pregătită să explice vindecarea. Nu voia să

înjghebe o minciună neconvingătoare, iar Orion să ridice țesătura și să o privească bănuitor, știind că nu există vreun motiv să aibă o ruptură în mânecă și sânge uscat dedesubt, dar nicio urmă. Păreau să fi ajuns la o pace extrem de fragilă – ceva care se apropia de o înțelegere. Ar fi fost păcat s-o piardă.

În vreme ce Orion scotocea prin bucătărie, Rosalind și-a scos din păr o agrafă – din fericire, astăzi nu le purta pe cele otrăvite – și a tras adânc aer în piept. Apoi, înainte să aibă timp să tresară, a înfipt vârful de metal în braț și a refăcut rana, mergând exact pe direcția rupturii din mânecă.

Noua rană ustura ca naiba. Și-a înăbușit țipătul, a șters repede metalul și și-a înfipt agrafa la loc în păr tocmai când Orion se întorcea cu o cârpă udă într-o mână și bandaje în cealaltă.

— Bandajează repede! i-a spus ea. Eu... urăsc vederea sângelui.

Orion nu părea s-o creadă, asta dacă încruntarea lui era un semn. S-a așezat pe canapea și a făcut semn că o să-i descheie nasturii de sus. Când Rosalind și-a întors spre el gâtul ca s-o poată face, i-a descheiat gulerul în câteva secunde.

— Experiența, a zis el în glumă.

Rosalind nu credea că-i chiar așa. Totuși, n-a urmat firul conversației; a preferat să-l urmărească la lucru, pândind primul semn că ceva e anormal. Cu cea mai mare grijă, Orion i-a tras în jos mâneca și a tresărit când rana a ieșit la lumină. Sângele avea un miros grețos, ca metalul topit amestecat cu ceva care arde.

— Bandajul, l-a îmboldit Rosalind, cu inima luându-i-o la galop.

Orion a aranjat țesătura rochiei în jurul brațului, ca să nu alunece mai jos.

— Ar trebui s-o curăț mai întâi …

— O să vomit pe tine, l-a amenințat ea. Să nu crezi că n-o s-o fac!

El n-o asculta, ci îi examina rana.

— Ce-ai zis că a fost? Un glonț rătăcit?

— Nu, l-a corectat iute Rosalind. Ceva din pumnul lui când a încercat să mă lovească. M-am ferit. Poate un cuțit.

Orion a scos un sunet neclar. A ridicat cârpa udă și a tamponat rana, curățând sângele uscat din jurul despicăturii. Rosalind simțea deja cum pielea i se coase la loc. Agitația i-a aruncat pulsul într-o sacadare rapidă în timp ce zgomotul îi bubuia în urechi. Semăna prea mult cu panica de mai devreme. I se părea că simte transpirație rece pe gât și o groază până în măduva oaselor o zgâlțâia din cap până-n picioare.

— Acoper-o! a șuierat printre dinți, fierbând. *Acum.*

— Bine, bine!

Orion a luat o fâșie de bandaj și a înfășurat cu gingășie rana. Un centimetru, apoi altul acoperit de albul lipsit de strălucire. În clipa în care despicătura a fost acoperită complet, Rosalind a scos un oftat lung de ușurare. Orion trebuie să fi interpretat sunetul ca liniștire pentru că nu se mai vede sângele, întrucât s-a străduit să întindă fașa cu grijă,

acoperind și sângele uscat pe care nu apucase să-l șteargă.

— Ești norocoasă că mă ai, a zis el, răsucind fașa ca să pună al doilea strat. N-ai fi putut să înfășori singură asta.

N-aș fi avut nevoie s-o înfășor dacă eram singură, și-a zis Rosalind, urmărindu-l cum taie bandajul de pe restul sulului și îi fixează bine capătul. Cu fața încremenită de concentrare și cu vârful limbii ițindu-se afară. Rosalind aproape a zâmbit, dar el a ridicat privirea, întrebând:

— Ce-i?

— Nimic.

— Zâmbeai.

— N-am zâmbit. Încă.

— Atunci recunoști...

Orion a tăcut, cu mâna strângându-se pe cotul ei. N-a trecut decât o fracțiune de secundă până ca Rosalind să-și dea seama că ceva nu e-n ordine, că în vocea lui fusese o ezitare înainte să se oprească de tot. A presupus imediat că alunecase bandajul, că în mod inevitabil Orion făcuse descoperirea ciudată.

Însă când a coborât privirea, cu inima în gât, bandajul era tot la locul lui. A clipit – o dată dezorientată, apoi ca să vadă ce anume îi atrăsese atenția.

Oh!

Cu gulerul descheiat, partea din față și din spate a rochiei se despărțiseră de-a lungul cusăturii de pe

umăr. Țesătura coborâse mult pe coloana vertebrală.

Cicatricele erau la vedere.

Rosalind a rămas neclintită. Din cine știe ce motiv absurd, se temea de reacția lui, pregătindu-se pentru groază sau dezgust, ori un amestec al celor două. N-avea importanță ce gândește el – partea sa logică susținea asta cu tărie –, și totuși încremenise, așteptând.

El și-a desclestat mâna de pe cot. Rosalind l-a văzut cum ridică acea mână și atinge cu degetul partea de sus a celei mai apropiate dintre cicatrice, netezind țesutul îngroșat.

— Cine ți-a făcut asta? Vocea lui Orion avea o violență surdă: O să-l omor.

Toată nervozitatea lui Rosalind s-a topit, transformându-se într-un hohot de râs scurt, nebunesc.

— A fost acum multă vreme, i-a răspuns. N-ai ce onoare conjugală să aperi.

— *Janie!*

Numele îi sunase întotdeauna ciudat lui Rosalind, însă acum părea cu totul greșit. Ca și cum Orion ar fi mustrat pe altcineva că tratează cu atâta ușurință chestiunea. Aproape că-și dorea ca el să-i cunoască numele adevărat. Poate că asta le-ar fi înlesnit parteneriatul. Poate că ar fi avut mai multă încredere în el. Însă presupunea că asta era chestia – naționaliștii nu voiau ca ei să aibă încredere unul în celălalt. Voiau ca ea să-l supravegheze și să-l dea

de gol la cel mai mic semn de comportament trădător.

Rosalind și-a tras în sus *qipao*-ul. A închciat la loc primul nasture, fie și doar ca să țină laolaltă cele două părți, ascunzând cicatricele.

— Las-o baltă!

— Dacă cineva îți face rău...

— Am zis *las-o baltă*.

Rosalind a țâșnit de pe canapea. Orion a făcut la fel, ajungând-o din urmă după cei doi pași pe care îi făcuse prin living, și s-a grăbit să-i taie calea.

— Uite ce-i, a rostit el serios, știu că nu suntem căsătoriți cu adevărat, dar n-am de gând să stau cu mâinile în sân dacă...

— Încetează, Orion!

— Cine ar *face* așa ceva?

Rosalind a scrâșnit din dinți. Cum era să nu-ți vină să crezi? Să trăiești într-o lume în care cicatricele sunt doar de la răni și dușmani de moarte?

— Chiar vrei să știi?

L-a împins. Nu voia decât să-l dea deoparte din cale, însă el părea așa de uimit, că l-a mai împins o dată, silindu-l să se împleticească până la arcada coridorului.

— Familia mea! s-a rățoit Rosalind. Familia mea mi-a făcut asta.

O biciuiseră. O siliseră să cadă în genunchi și o pedepsiseră neîncetat până ce sângele i se îmbibase în podeaua cabaretului și ea leșinase de durere.

Orion și-a desfăcut buzele, eliberând încet aerul din piept. Uimirea lui i-a stârnit lui Rosalind reacția de a se ascunde imediat, numai că n-avea unde. N-a putut decât să se tragă înapoi, ținându-și mâinile la piept ca să n-o ia razna și să-l împingă iar – și iar și iar, până ajungea la câțiva kilometri depărtare.

— De ce? a șoptit Orion.

O întrebare simplă. Simplă ca viața. O meritase? Provocase suferință prin trădarea familiei – măcar asta era sigur. Chiar și după ce o descoperiseră și o biciuiseră până la sânge, ea tot refuzase să dezvăluie identitatea lui Dimitri.

Sigur că ai meritat, îi plăcea minții sale să șoptească în nopțile cele mai tăcute.

Nu știam ce fac, încerca întotdeauna să nege. *Am ales greșit. N-am păcătuit așa de rău, încât să nu pot fi mântuită.*

Nu dorise decât iubire. În loc de asta, cumva, nu se alesese decât cu cruzime din toate părțile.

— Crede-mă! a zis Rosalind. Dacă se putea face ceva, aș fi făcut-o eu însămi. Nu sunt lipsită de ajutor.

Orion a clătinat din cap.

— Nu cred că ești lipsită de ajutor. Sunt furios în numele tău, dat fiind că am ajuns să-mi pese de bunăstarea ta generală. E o diferență, iubito.

Rosalind a înghițit în sec, strângându-și și mai tare pumnii la piept. Oricât ar fi încercat să pară nepăsătoare, mâinile îi tremurau și obrajii îi ardeau.

— Ești drăguț.

Cuvintele i-au sunat glacial. N-avea încotro. Încerca să sune blând. Încerca așa de tare să fie blândă, și totuși, *totuși*...

— Nu sunt drăguț. Adopt un minimum de decență omenească.

Părea că se dă bătut, așa că s-a răsucit pe călcâie și a intrat în dormitorul ei întunecat. Însă după aceea s-a trântit pe pat și și-a încrucișat brațele, cu expresia deschisă și sinceră. Nu terminase. Doar că mai întâi trebuise să facă o schimbare spectaculoasă a locului.

— De aceea lucrezi pentru naționaliști?

Rosalind nu l-a urmat în dormitor, dar s-a dus până în prag și s-a rezemat de toc. Cu distanța mai mare dintre ei, fața a început să i se răcorească, iar pulsul să i se domolească. Orion nu se ostenise să aprindă nici măcar lampa din tavan, de deasupra patului. Nu era decât o rază de lumină care venea pe fereastră, acoperindu-l cu strălucirea albă a felinarului de pe stradă.

— Poftim? a zis ea.

Uitase ce întrebase.

— Naționaliștii, a îmboldit-o el iar. Lucrezi pentru ei pentru că n-ai unde să te duci altundeva?

— Există o mulțime de alte locuri.

Rosalind s-a gândit la fetele de pe străzi. Fete care se găseau din belșug la fiecare colț.

— Restaurante. Baruri. Cazinouri.

— Dar niciun alt loc pentru cei cu ambiție.

Orion s-a lăsat pe spate, la fel de degajat. Întotdeauna se tolănea în așa fel încât ai fi crezut că

patul e al lui, că el e proprietarul întregului apartament. Unii oameni aveau pur și simplu talentul de a fi la locul lor oriunde intrau, inclusiv în dormitoarele altora.

— Niciun alt loc pentru salvatori.

Rosalind s-a strâmbat.

— Atunci, vorbești despre fiecare agent. Sigur că noi toți n-avem unde altundeva să mergem. Cine și-ar îngădui să fie trimis de la o misiune la alta tot restul vieții sale dacă l-ar aștepta un cămin foarte bun?

S-au scurs câteva secunde.

— Cineva care crede că are o datorie de îndeplinit, a completat Orion încet.

Era greu de spus dacă i se umeziseră ochii sau întunericul juca feste. Înainte ca ea să poată trage o concluzie, Orion s-a răsturnat pe spate pe pat, săltându-se ușor pe când se așeza mai bine pe saltea.

— Vorbești despre tine? a întrebat Rosalind, făcând un pas în față.

— Nu, a răspuns imediat Orion. Nu despre mine.

Atunci Oliver, a presupus Rosalind. În minte i-a apărut și zâmbetul Celiei. Presupunea că n-are argumente. Chiar existau agenți care se sacrificau — oameni precum Celia, atât de devotați în sufletul lor! Rosalind nu găsea în interiorul ei acel devotament. Iar când se uita la Orion...

Nu era treaba ei să spună că Orion nu *e* devotat unei credințe, dar recunoștea în el ceva din sine

însăși.

— Ai o casă, nu-i așa?

La un moment dat, Rosalind intrase în cameră, cu toate că nu și-a dat seama deplin până ce genunchiul nu i s-a izbit de pat. Orion a privit dintr-o parte și, văzând că Rosalind e alături, a prins-o de încheietura mâinii și a tras-o scurt.

S-a întins lângă el. N-aveau de ce să stea culcați pe lățimea patului – cu jumătate din corp peste margine – când le-ar fi fost ușor să-și schimbe poziția, și totuși au rămas așa fără să se plângă.

— Am o casă, a recunoscut Orion, întorcându-și fața spre ea. Dar nu e bună.

Rosalind a rămas cu ochii ațintiți în tavan. Știa că e privită. O simțea ca pe o atingere fantomatică.

— E mare și strălucitoare?

Casa Stacojie îi zgândărea amintirile. Slujnice, bucătari și servitori plecând unul după altul în vreme ce cuferele se goleau de bani, iar politica devenea tot mai periculoasă.

— Există acolo camere care ar trebui să fie umplute, dar stau goale și părăsite?

— Da.

Orion și-a întors privirea spre tavan. Împreună, ar fi alcătuit un tablou cu natură moartă, înfățișat ca umbre simetrice care priveau în gol.

— Am încercat să rezist, a zis el încet. Dar asta n-a făcut-o decât să se destrame și mai rău. Acum nu mi-a mai rămas decât s-o păstrez. Nu-i o casă, nu cu adevărat. E o imagine sub geamul unei vitrine

de muzeu, prezentată din când în când vizitatorilor mei.

Cel puțin lui îi păsa destul de mult ca să facă efortul de-a o păstra. Rosalind nu știa dacă pur și simplu nu făcuse niciodată efortul de a o păstra sau nu avusese vreodată puterea de a-și pune casa sub o vitrină. Întotdeauna ea fusese o completare, verișoara adăugată. Nu era moștenitoarea. Nu purta numele familiei.

N-avea dreptul să păstreze epoca de aur a casei. Acea epocă de aur nu fusese niciodată a sa.

Orion s-a ridicat încet și s-a uitat la Rosalind, care a clipit spre el.

— La ce te gândești? a întrebat-o.

Ea și-a atins brațul bandajat. Cu toate că a pipăit cu grijă locul, simțea că rana se netezise deja dedesubt. Era o irosire a bandajelor, O irosire a timpului și a atenției, care ar fi putut să fie folosite altundeva.

— Că Tolstoi s-a înșelat când a spus că fiecare familie nefericită este nefericită în felul ei.

Rosalind și-a luat mâna de pe braț.

— Suntem toți la fel. Fiecare dintre noi. Întotdeauna este din pricină că ceva nu-i destul.

Orion a țâțâit și a întins mâna spre bandaj, potrivind la loc partea pe care ea o mișcase. Rosalind s-a întrebat în ce moment o să-și dea el seama că nu merită să-i acorde atâta atenție. Mai devreme sau mai târziu, urma să se întâmple. Toți își dădeau seama.

— *Anna Karenina* nu prea e romanul potrivit pentru o lecție de viață.

— Fă-mi pe plac, Orion! a rostit ea cu voce slabă.

Un oftat. Rosalind nu-și dădea seama ce înseamnă. A simțit doar atingerea fugară a degetelor lui pe vârful urechii, dând după ea o buclă, înainte să se ridice în picioare.

— Noapte bună! Să nu dormi pe brațul rănit!

După ce Orion a ieșit din dormitor și a închis ușa, Rosalind aproape că a vrut să-l cheme înapoi. Era ceva plăcut în discuția lor, chiar dacă la început fusese încordată. Era ceva în faptul că răzbătuseră prin acel val inițial de aroganță și mânie și ajunseseră să se înțeleagă. Dar să-l cheme înapoi însemna un efort, și Rosalind nu mai avea putere. N-a putut decât să se răsucească pe o parte, apăsându-și brațul, și să privească în întuneric, sperând că Dao Feng avea să supraviețuiască.

— L-am atacat noi pe șeful unității secrete din Guomindang?

Foșnet de hârtii în încăpere: răsfoire rapidă și căutare prin carnete.

— Nu.

— Și atunci, de ce este în spital pentru un așa-zis atentat cu chimicale?

Camera devine mai rece. Noaptea de afară e plină de neon și, cu doar o veioză de birou Noi n-am făcut nimic. înăuntru, roșul și auriul intră pe fereastră și se scurg pe tapetul cu lotuși.

— Eu... Noi n-am făcut nimic. Ucigașul nostru este...

— Știu. Du-te să vezi ce-i cu asta! Dă-mi apoi raportul!

Ușa se închide. Clădirea se cutremură. Și noaptea își vede de ale ei, fără să țină partea cuiva în acest complot care se desfășoară în oraș.

24

De dimineață, Rosalind amesteca obosită în cana cu cafea, vârându-și nasul prin dulapurile din camera de odihnă. A zărit aproape de fund o cutie cu lapte, dar o singură adulmecare i-a spus că e acrit. *Bleah!* Doar occidentalii ar fi schimbat lucrurile astea, și nu erau destul de mulți aici care foloseau spațiile comune. Cel puțin biroul oferea lapte, în primul rând. Își dădea seama că majoritatea colegilor săi chinezi și japonezi nu erau deprinși să-l bea la fel ca ea, care își turna o porție generoasă în cafea în fiecare dimineață, ca o pariziancă pretențioasă de doisprezece ani. Pe de altă parte, în fiecare dulap erau multe frunze de ceai, de la cutii proaspete până la pachete liofilizate.

Cu o strâmbătură, a aruncat în chiuvetă laptele acrit. Lichidul a dispărut învârtejindu-se pe scurgerea bazinului metalic. Rosalind și-ar mai fi pierdut un minut doar urmărind cu atenție mișcarea hipnotică dacă n-ar fi auzit pași care se îndreptau spre ea. A aruncat cutia. S-a răsucit cu un aer complet diferit, apoi a luat cana și a sorbit din ea tocmai când intra Alisa Montagova.

— Bună! a salutat-o Rosalind veselă.

Alisa s-a oprit brusc, apoi s-a uitat în spate, cu o expresie de teamă pură pe chip.

— Poftim?

— Am zis „Bună". Nu pot să zic „Bună"?

— Nu *așa*. Ce s-a întâmplat?

Rosalind presupunea că n-are rost s-o ia pe ocolite.

— Le-ai spus șefilor tăi că am o copie a dosarului?

— Nu, sigur că nu, a răspuns pe dată Alisa, deschizând un dulap de unde a scos o cană roz cu urechi de pisică pe buză. N-am chef să mor.

— Au zis ceva despre agenții naționaliști de la locul tău de muncă?

Acum Alisa se încruntase și mai tare.

— Îmi închipui că șefii mei *știu* că și Guomindangul e infiltrat aici, a zis fata, însă treaba mea e să fiu atentă la mesajele care ajung la oficialitățile japoneze. Trebuie să fiu cu un pas înaintea amestecului japonez în treburile partidului, nu să sprijin războiul nostru civil. N-avea rost să pomenească asta. De fapt, e primejdios să-mi dea informații, pentru cazul în care sunt prinsă.

Rosalind s-a rezemat de blat, chibzuind. O credea. N-avea niciun rost ca Alisa să raporteze mai mult decât era nevoie.

— Cineva m-a jefuit de dosar aseară, i-a explicat Rosalind, coborând vocea.

Pe holurile de afară putea să tragă cineva cu urechea, așa că trebuia să aibă grijă.

— După mai puțin de o jumătate de oră, mentorul meu a fost atacat de ucigașul cu chimicale, apoi l-am văzut pe agresorul meu prin apropiere.

Alisa a primit informația cu nepăsare, însă între sprâncene i-a apărut o cută ca o semilună.

— E mort?

Rosalind a clătinat din cap.

— A supraviețuit, dar încă nu s-a trezit.

A lovit cu linguriță în cană.

— Mă întreb dacă n-a fost o imitație. Dacă nu cumva a fost un atac comunist, nu japonez.

La asta cugetase toată noaptea. De ce apăruse același agresor o dată ca să fure dosarul și a doua oară când Dao Feng zăcea fără cunoștință pe alee? Japonezii nu știau că Rosalind luase dosarul. Rețelele lor de spioni nu erau destul de bune ca să fi auzit vreun zvon – măcar de asta era sigură. Pe de altă parte, rețelele de spioni comuniști *erau* destul de bune ca să se fi scurs informații despre misiune.

Fie asta, fie era mâna naționaliștilor.

— În niciun caz n-am fost noi, a declarat Alisa fără șovăială. N-am fi fost așa de proști ca să ne luăm de mentorul tău. Crezi că am risca un război pe față în oraș? Deja suntem destul de puțini.

— Dar nu-mi vine în minte nicio altă explicație, a ripostat Rosalind. Nu-i greu să imiți asasinatele cu chimicale – doar știm asta din experiență.

Dao Feng fusese atacat pe teritoriul francez. Așa cum Alisa lăsase cadavrul lui Tong Zilin pe strada

Thibet, în Stabilimentul Internațional. Nu se potrivea cu modul de operare din celelalte atacuri: acele cadavre erau presărate prin toată zona chinezească, fiind vizați anonimii, masele.

— E în spital? a întrebat Alisa.

Rosalind a dat din cap, punând cana în chiuvetă.

— Atunci asta înseamnă că sunt doctori adevărați care îl îngrijesc. Doctori care pot să vadă că încercarea de asasinare *chiar* a fost cu chimicale, nu o simplă înțepătură în braț, cum a fost imitația noastră. Haide, domnișoară Lang! Folosește-ți mintea!

Alisa nu și-a turnat cafea. A scotocit tocmai în fundul dulapurilor și a scos o cutie cu suc de portocale. Părea mulțumită de explicația sa; Rosalind încă rumega ideea.

— Poți să faci niște săpături?

Alisa s-a oprit în vreme ce turna sucul.

— Poftim?

— Pe la comuniști, a precizat Rosalind. Să afli dacă omul vostru este cel care mi-a smuls dosarul.

— *Da ladno*[53] a bodogănit Alisa. În niciun caz. Nu-mi risc așa pielea.

— S-ar putea să se lege de omorurile din Shanghai. Nu vrei să pui capăt uciderii pe stradă a unor nevinovați?

— Sigur că da, a răspuns Alisa. Dar tocmai ai spus că tu crezi că încercarea de asasinare a mentorului tău a fost o imitație.

— Nu *știu*. De aceea caut răspunsuri oriunde pot.

Alisa a sorbit lung din cană. Cu obrajii umflați, a clătinat energic din cap.

— Las-o baltă! a zis după ce a înghițit sucul. Nu mă fac agent dublu pentru tine.

— Nu-ți cer să te faci agent dublu. Nu vreau decât un pic de investigație.

— O să mă plătești?

— Să te *plătesc*? Cu siguranță nu duci lipsă de bani.

— Hmm... n-ai de unde să știi. Fratele meu ar fi putut să fie un cumpărător de bijuterii extravagante care a risipit banii familiei acum mulți ani.

Rosalind își masa tâmplele.

— Alisa Montagova, jur pe ce am mai sfânt că...

La etajul întâi a răsunat un strigăt puternic. Imediat, Rosalind și Alisa s-au privit încruntate, apoi au dat fuga pe hol să vadă care e problema. De pe scară se auzea zarvă; apoi au apărut mulți polițiști în uniformă care porneau spre etajul al doilea.

— O, nu! a murmurat Rosalind și a plecat grăbită.

— Hei, așteaptă! a șuierat Alisa. Unde te duci?

Rosalind n-a răspuns. A urcat iute scara în urma grupului de polițiști și s-a oprit în ușa departamentului chiar când inspectorul în uniformă se oprise la biroul lui Jiemin, anunțându-l:

— Va trebui să-i interogăm pe cei din departamentul tău. Anchetăm asasinarea lui Tong

Zilin.

De la birouri s-au auzit icnete. În vreme ce colegii săi au început să șoptească și să mormăie, Rosalind l-a privit cu atenție pe inspector, apoi i-a cercetat pe polițiștii care îl însoțeau. În Poliția Municipală din Shanghai fuseseră mulți cumpărați sau mituiți de Stacojii; chiar și după ce Stacojiii se uniseră cu naționaliștii, obiceiurile vechi mureau greu. Poliția era condusă în continuare de *guanxi*[34] și banii care treceau pe ascuns dintr-o mână în alta în tot Stabilimentul Internațional. Cei mai mulți dintre agenții de poliție erau pur și simplu bărbați leneși care aveau o funcție, închizând ochii la afaceriști și păstrând disciplina în oraș doar atât cât politicienii să ocupe scena și străinii să profite. Ce le păsa lor de justiție? Nu voiau să rezolve cazurile decât ca să poată pleca acasă.

— Ce se petrece?

Deoka s-a ivit în ușa departamentului, cu mâinile la spate. Rosalind a înclinat capul și s-a dat deoparte, cu toate că Deoka nici n-a observat-o când a trecut pe lângă ea.

— Nu ne plac tulburările...

— Nu durează mult, domnule ambasador, a răspuns inspectorul. Avem dovezi că ultimii care l-au văzut pe domnul Tong în viață au fost colegii lui. Asta ne-ar putea ajuta să punem cap la cap cele întâmplate.

S-au auzit pași ușori pe trepte. Alisa venise și ea la etajul al doilea ca să privească scena. Cu cât vorbea mai mult inspectorul, cu atât se foiau mai

tare pe scaune toți cei din departament. Rosalind a văzut priviri schimbate între ei și mâini care tremurau puse în poală ca să se liniștească. A văzut groază pe buze despărțite și nasuri tresărind dezgustate. Care reacții semnalau vinovăția? Care dintre cei din fața sa erau șocați din cauză că fuseseră complicii lui Tong Zilin când îi transmisese instrucțiunile de mai sus, care dormiseră liniștiți noaptea crezând că nu aveau să urmeze consecințe, iar acum se îndoiau de ceea ce fuseseră siguri?

— Bine! a cedat Deoka, întinzând brațul ca să-i invite pe agenți să se îndrepte spre birouri. Câtă vreme nu ne deranjați de la lucru.

Rosalind a făcut un pas în față, atrăgându-i atenția inspectorului. Cu coada ochiului, l-a văzut pe Orion țâșnind în picioare, îngrijorat că ea o să facă ceva necugetat. Și nici măcar *nu știa* că ea îl omorâse pe Zilin – cât de puțină încredere avea în ea!

— Domnul Tong e mort? a icnit Rosalind, prefăcându-se șocată. Păi, l-am văzut chiar în noaptea aceea cu...

S-a răsucit, cu ochii oprindu-i-se la Alisa, și și-a dus speriată mâna la gură ca și cum ar fi trebuit să se împiedice să vorbească mai departe.

Inspectorul i-a împins din cale pe doi agenți și s-a apropiat.

— Continuați!

— O, nu știu dacă...

Alisa a venit spre Rosalind, cu ochii mari.

— Ce faci...

— Vă rog, a îndemnat-o inspectorul, spuneți mai departe!

Rosalind s-a îndepărtat repede cu un pas de Alisa, înconjurându-și trupul cu brațele.

— Păi, mi s-a părut că am văzut-o pe Liza Ivanova vorbind cu Tong Zilin lângă Peach Lily Palace. Trebuie să fi fost acum câteva zile. Dar asta nu poate să aibă nimic de-a face cu moartea lui, nu-i așa?

Dinspre birouri, Orion încerca vizibil să-i atragă atenția, străduindu-se să-și dea seama ce face Rosalind. Iar Alisa... Alisa era atât de uimită, că nu mai zicea nimic. Nu putea decât să se holbeze la Rosalind cu gura deschisă, luată prin surprindere de trădare. Amândouă știau că trupul lui Zilin fusese găsit lângă Peach Lily Palace, informație care nu fusese făcută publică. Pomenirea acelei informații era ca și cum ar fi fost surprinsă în flagrant delict.

Inspectorul se mișca deja, făcându-le semn câtorva dintre agenți să vină cu el.

— Liza Ivanova, ar fi minunat să veniți cu noi la secție și să răspundeți la câteva întrebări. Domnule ambasador, până la urmă nu cred că mai avem ceva de discutat aici.

— Ce...

Alisa s-a împotrivit o fracțiune de secundă când agenții au încercat s-o ducă de acolo, dar trebuie să-și fi dat seama că e mai bine să se arate speriată și cooperantă. Când inspectorul care mergea spre

ușă s-a oprit să-l salute pe Deoka, Alisa a mai aruncat o privire în spate, cu sprâncenele încruntate de pură uluire. Părea să-și fi dat seama că acum era cuvântul său împotriva cuvântului lui Rosalind. Și-a schimbat expresia cu una neutră și a ieșit în urma polițiștilor.

O vreme, departamentul a rămas încremenit. Apoi Deoka a bătut din palme.

— Înapoi la lucru! Haideți!

La biroul din față, Jiemin s-a întors la cartea sa. La celelalte birouri, asistenții s-au așezat la loc și traducătorii și-au vârât nasul în hârtiile lor, străduindu-se să pară ocupați în vreme ce Deoka trecea pe lângă ei ca să iasă din departament și să se întoarcă în biroul lui. Doar Orion și-a tras înapoi scaunul cu un hârșâit, apoi s-a dus la Rosalind și a cuprins-o cu brațul, prefăcându-se că soția lui are nevoie de încurajare. În realitate, a folosit manevra ca să-și apropie gura de urechea ei și să șoptească:

— De ce-ai făcut asta?

— Să spun adevărul? a murmurat Rosalind lipită de gâtul lui.

— Nu.

Orion a strâns-o și mai tare de umeri.

— Spune-*mi* adevărul, dragă! Cine este Liza Ivanova?

Rosalind a ridicat capul, cu un zâmbet mic, conspirativ, ce-i strâmba buzele.

— Lucrează pentru comuniști.

De dincolo de ferestrele lui Seagreen Press s-a auzit bufnitura unei portiere închise.

— Dar cred că putem s-o presăm un pic ca s-o atragem de partea misiunii noastre.

Phoebe s-a rotit în fața oglinzii până-n podea, înclinându-și capul ca să vadă din alt unghi fusta lungă. Cordonul acesta nu se potrivea perfect, însă celălalt era de argint, și n-avea de gând să asorteze *argintul* cu tivul auriu. Poate că avea să ia altul, dar verde. Sau poate roz pal. Sau poate...

Telefonul a sunat la parter. A auzit papucii lui Ah Dou târșâindu-se pe palierul primului etaj în timp ce se grăbea să ajungă în living. Phoebe a continuat să scotocească prin șifonier, încercând să-și completeze ținuta din această seară. Rareori se întâlnea cu colegele, dată fiind prezența sa catastrofală la școală, însă auzise că urmau să fie la Park Hotel după nouă și adora să-și facă apariții spectaculoase. Să intre un pic și să iasă, să le lase să vadă cât de înfloritoare este ea fără să alimenteze cu vreo informație bârfele. Tatăl ei zicea că e naivă când insista că n-are nevoie de acele legături. Întotdeauna spunea că orașul este condus de cei care cunosc pe cine trebuie și cei care au informații despre cine trebuie – chiar dacă nu se sinchisea de învățătura de la școală, trebuia să meargă fie și numai pentru ca grupul ei să nu-i uite numele.

Se spunea că numai așa poate să aibă succes. Phoebe nu știa cât de mult crede asta, însă *chiar* voia să aibă succes. Așa că presupunea că avea să-și poată păstra cercurile sociale în afara școlii.

— La telefon, domnișoară Hong.

Phoebe s-a repezit la ușa dormitorului și a deschis-o, dând de Ah Dou care aștepta acolo răbdător.

— Pentru mine?

Ah Dou a dat din cap.

— Aveți grijă la podele! Sunt un pic alunecoase.

— Le cureți prea des, a comentat Phoebe, trecând agale pe lângă el. Odihnește-te mai mult!

Picioarele ei încălțate în șosete erau ușoare pe trepte, grăbindu-se să coboare fără niciun zgomot. Întotdeauna refuza să-și pună papucii de casă, lucru care, probabil, îl încuraja pe Ah Dou să deretice așa de des, astfel încât șosetele ei albe să nu devină cenușii. Evident, el era cel care avea să se descurce cu asta în ziua de spălat, așa că măsurile de precauție erau de înțeles. În ciuda avertismentului lui Ah Dou despre podelele curate, tot era gata-gata să alunece lângă masa din living, agățându-se în ultima clipă de firul telefonului.

— Alo?

— Nu mai răspunde la telefon în engleză! De câte ori ți-am spus?

Phoebe și-a dat ochii peste cap, apoi s-a trântit pe spate pe canapea și a tras spre ea firul. Și-a săltat picioarele, proptindu-și bărbia pe genunchi în vreme ce-și rezema telefonul de ureche.

— Dacă au chef colegii tatei să bârfească pe seama educației noastre, sunt liberi s-o facă, a răspuns Phoebe. Cu ce pot să te ajut, *gege*?

La celălalt capăt al firului, Orion a oftat.

— Trebuie să-ți cer o favoare. Aș face-o singur, însă eu și Janie trebuie să participăm în seara asta la un eveniment caritabil, ținând locul cuiva din Departamentul de redactare.

— Ooh!

Phoebe s-a înviorat, după care și-a trântit picioarele pe podea și și-a aranjat poalele.

— Spune, te rog! Trebuie să acostez un politician? Să seduc o fată frumoasă? Să descifrez o telegramă?

— Mă îngrijorează ce-ți trece prin mintea aia.

În partea lui Orion s-a auzit o foială, apoi o voce de femeie răstindu-se la el. Phoebe a surâs, ghicind că este Janie, care îi mustră fratele. Așa cum merita.

— Spune-i lui Janie că o salut! a adăugat Phoebe.

Foiala s-a oprit, reîndreptând atenția lui Orion înapoi la telefon.

— Janie crede deja că sunt o pacoste destul de mare fără să mai pui și tu paie pe foc. Fii pregătită la ușă peste o jumătate de oră! Trece Silas te ia ca să începeți operațiunea.

— Operațiunea! a croncănit Phoebe, din ce în ce mai entuziasmată. Încă nu mi-ai spus ce să fac. Dacă o faci să pară o chestie grozavă și se dovedește că doar aduc vreun pachet...

Orion a oftat iar. Sunetul a fost destul de puternic ca să fie aproape un mârâit.

— E ziua ta norocoasă, *meimei*[35]. Ce-ai zice să iei parte la o evadare din închisoare?

[33] (aprox.) „Da, cum să nu!", în lb. rusă, în orig.

[34] „Relații", în lb. chineză, în orig.

[35] „Soră mai mică", în lb. chineză, în orig.

25

De îndată ce Orion a închis telefonul, Rosalind a început să-l îmboldească, insistând să se grăbească pentru a nu întârzia la eveniment. Dacă pierdeau discursul de la început, din articolul lor aveau să lipsească cuvintele de deschidere, și dacă voiau să ajungă pe o poziție mai bună în Seagreen, atunci se cuvenea ca treaba să fie făcută așa cum trebuie.

— Hei, hei, nu te încrunta la mine! a zis Orion, ieșind zorit din dormitor cu un singur braț vârât în mâneca hainei. Tu ești cea care încearcă s-o scoată pe Liza din secția de poliție, iar eu sunt cel care cheltuiește timp prețios găsind resurse pentru planul tău.

— O trimiți pe sora ta, a ripostat Rosalind.

A prins cealaltă mânecă a hainei lui, oferindu-i ajutorul pentru că era limpede că are nevoie de el.

— Nu-i regimentul de cavalerie. Și apoi, dacă nu ne-ai fi înscris pe amândoi în această acțiune, aș fi putut s-o fac eu.

Orion și-a înălțat sprâncenele. Și-a netezit haina.

— Ai putea să scoți de una singură pe cineva dintr-o secție de poliție?

Rosalind n-a șovăit.

— Da.

— Iubito...

Orion n-a mai rostit orice prostie o fi avut de gând să spună. Acum, că își îmbrăcase haina, următoarea lui sarcină părea să fie lupta cu butonii.

Reținându-și cu greu o insultă, l-a plesnit peste degete și i-a luat butonii.

— În fiecare zi ești tot mai aproape să mă scoți din minți. Lasă-mă pe mine să ți-i pun!

Orion i-a întins încheieturile mâinilor fără să protesteze. Rosalind i-a lăsat în jos manșetele, apoi a pus butonii cu mișcări delicate, ca să nu șifoneze cămașa. Când a terminat, Orion o privea stăpânindu-și vizibil zâmbetul.

— Ce-i? a întrebat ea.

El a ridicat din umeri, dar zâmbetul se întindea tot mai mult.

— Te porți ca o nevastă adevărată.

Rosalind și-a mijit ochii.

— Niciun „mulțumesc", doar ironie. Cât de nerecunoscător! Ce-ai spune dacă aș fi cu adevărat soția ta?

— Asta-i simplu.

Orion și-a prins gulerul, apoi a deschis ușa ca s-o lase să treacă.

— Aș săruta înainte să vorbesc.

Rosalind a simțit că îi ia fața foc. A trecut pe lângă el cu umerii ridicați până în dreptul urechilor și a ieșit tropăind.

Evenimentul caritabil avea loc într-o vilă de pe strada Bubbling Well.

Rosalind a sorbit din pahar, citind din carnetul pe care îl avea în mână. Șampania era răsuflată și amară, lăsându-i un gust rău. Și-a trecut limba prin partea din spate a dinților, strâmbându-se. Poate de vină era faptul că fumase așa de mult când avea șaisprezece ani, arzându-și papilele gustative. Poate că domnul George, cel care organizase evenimentul, oferea șampanie ieftină și fără aromă din cauză că i se goliseră conturile, iar acum strângea bani doar ca să-i poată deturna. Amândouă explicațiile erau posibile.

— Văd încă o colegă cu care pot schimba o vorbă. Cum merge cu însemnările?

Orion revenise lângă ea cu alt pahar în mână. Discursurile se terminaseră, așa că acum era doar taifasul între participanți. Sub luminile din grădină, părul lui părea pudrat cu aur. Rosalind i-a oferit și paharul său, eliberându-și mâna ca să dea foile carnetului. O femeie încerca politicos să treacă printre ei și, fără să ridice privirea, Rosalind s-a tras într-o parte, făcând o cărare în iarbă.

— Avem tot ce ne trebuie. Plecăm oricând ești gata.

Voiau să doboare doi iepuri dintr-un foc: să dea raportul despre eveniment și să progreseze în misiunea lor vorbind cu cei câțiva colegi de la Seagreen care erau și ei acolo. Rosalind scrisese tot ce le trebuia pentru articol; Orion se îngrijea de fermecarea oamenilor.

— Atunci, lasă-mă câteva minute! a spus Orion. Trebuie să…

Rosalind a închis brusc carnetul. Un bărbat de vârstă mijlocie a apărut pe neașteptate în fața lor, făcându-i un semn cu capul celui cu care discutase până atunci. Era în uniformă militară naționalistă. Medaliile de general atârnau pe veston. Lui Rosalind nu i-a trebuit mult ca să-și dea seama cine este, mai ales că Orion amuțise.

— Domnule general Hong, l-a salutat Orion, revenindu-și din surprindere, ca să dea impresia că nu-l cunoaște prea bine. Mă bucur să te văd aici!

— E o plăcere să ne revedem, a răspuns generalul Hong.

Și-au strâns scurt mâinile, trimițându-și rapid unul altuia cu o încruntare o serie de întrebări: „Ce cauți aici?" de la tată la fiu și „Cu treburi, desigur!" ca răspuns.

Generalul Hong și-a îndreptat atenția spre Rosalind.

— Ea este...?

— Soția mea, a răspuns Orion. Îți amintești?

Alt schimb de replici nerostite a trecut pe deasupra capului lui Rosalind. Tatăl lui nu *știa* de misiune?

— A, da, a răspuns generalul într-un fel care arăta că, de fapt, nu-și amintise. Cum de nu v-am mai văzut niciodată adorabila soție?

Rosalind și-a păstrat expresia neutră. Probabil că o mai văzuse, căci trecuse pe lângă o mulțime de generali naționaliști pe când locuia în casa Stacojiilor.

— Voi doi staţi de vorbă! a zis Orion dintr-odată, apoi a împins-o pe Rosalind în faţă şi i-a înapoiat paharul. Trebuie să salut o colegă.

Înainte ca Rosalind să poată protesta, Orion dispăruse. S-a gândit să-l cheme înapoi, dar el păruse că se foloseşte de scuză ca să dispară, nedorind să discute cu tatăl său cu ea în preajmă. Recunoştea tonul – era acelaşi pe care îl folosea ea când tatăl său începea să-i propună ideile lui aiurite, cum ar fi să plece din oraş sau să renunţe la muncă. Cu un ton calm şi cu grijă să-şi semnaleze neplăcerea fără să meargă prea departe şi să fie obraznică. Cu grijă să nu supere, cu toate că fiecare cuvânt ţipa: „De ce nu poţi să fii un om mai bun?"

— Nu m-am întors în oraş decât de puţin timp, a răspuns Rosalind după plecarea lui Orion, pe care l-a văzut cum se opreşte lângă o franţuzoaică de la producţie şi începe o conversaţie animată. Încă nu m-am obişnuit din nou cu toate de pe-aici.

— Acum îmi amintesc, a zis generalul Hong. Revenită din America, aşa este? Ai fost supravegheată de cineva?

Rosalind şi-a încleştat fălcile. Era o întrebare destul de simplă, însă cuvintele erau presărate cu o amintire spinoasă. Actualul său personaj sub acoperire ar fi trebuit să fie uşuratic: o fată nepăsătoare care ajunsese la majorat printre petrecerile şi dezmăţul din New York. Dar asta era prea aproape de altcineva pe care îl cunoscuse odinioară, şi nu putea să joace rolul destul de bine. Adevărata Rosalind credea că e distractiv să te duci

la petreceri mari doar dacă îți place să-ți fie golite buzunarele.

— O grămadă de supraveghere, a replicat Rosalind pe un ton lejer. Cum altfel aș fi dobândit așa maniere alese?

Generalul Hong n-a râs.

— Îl cunoști de mult pe Liwen?

— Nu de mult.

Rosalind a șovăit. Nu știa dacă el o întreba în ideea falsei lor căsătorii sau se interesa sincer de cât timp îl cunoaște pe fiul lui.

— Este... foarte bun în munca sa.

Nu era minciună. De fapt, era singurul lucru întru totul adevărat care îi venise în minte.

Însă generalul Hong și-a înclinat capul într-o parte, curios.

— A, da? a făcut el. Nu-i nevoie să exagerezi, draga mea.

— Este...

Rosalind și-a scărpinat ușor încheietura mâinii, încercând să zâmbească.

— Domnule general Hong, nu-i o exagerare. Vorbesc serios.

— Atunci, presupun că te-a înbrobodit. Lui nu-i pasă prea mult de lucrurile care nu sunt superficiale.

Rosalind a tras brusc aer în piept.

— Domnule general Hong...

El nu terminase:

— Presupun că o să vezi curând. O să țopăie de la o fată la alta, o să te facă de râs zdravăn și apoi o

să se culce și cu băieți. De ce îi iei apărarea? Nu știu de ce ține să facă munca asta când nu-i în stare s-o ia în serios.

Așadar, acum vorbeau despre Orion ca Orion, nu ca persoana sub acoperire. Rosalind ar fi mințit dacă ar fi spus că nu se îndoise și ea de competența lui, însă era cu totul altceva să audă asta rostită în gura mare, și încă de către tatăl lui. Aproape instinctiv, privirea lui Rosalind s-a îndreptat spre locul în care Orion vorbea cu franțuzoaica. Și tatăl lui s-a uitat în spate spre scena care se derula la câțiva pași de ei.

— Niciodată n-a știut să facă altceva în afară de joacă, iar noi am fost îngăduitori cu el cât era tânăr. Acum este cel care mi-a rămas moștenitor, și nu vrea să se poarte în mod responsabil în societate. *Trebuie* să fie eroul. *Trebuie* să joace rol după rol sub acoperire.

— Domnule general Hong, a zis Rosalind cu voce foarte slabă. De ce îmi spuneți asta?

— Te avertizez din generozitate, a zis el. Ca să te poți apăra.

Mă avertizezi ca să controlezi. l-a corectat Rosalind în gând. Întotdeauna era vorba despre control: asupra poveștii, asupra a ceea ce credea el este al său ca să-i poată da ordine. Nu credea că Orion trebuie să joace un rol sub acoperire când astfel renunța la rolul de a fi moștenitorul devotat al unei familii din elită, fiul al doilea care era ultima șansă a tatălui de a lăsa o moștenire după ce fiul cel mare îl dezamăgise.

— Vă rog să mă scuzați!

Rosalind a înclinat paharul în care nu mai rămăsese decât o înghițitură. Făcând semn că se duce să aducă altul, a scăpat de general în mod elegant, trecând pe lângă el și îndepărtându-se.

N-am nevoie de avertismentul tău! ar fi vrut să strige în urmă, însă ochii îi erau ațintiți la Orion, privindu-l cu mare neîncredere cum vorbește cu franțuzoaica. Nu s-a dus spre masa cu băuturi. S-a apropiat de soțul ei, ajungând să le audă discuția. Orion nu i-a observat stratagema. De fapt, nu se uitase la ea de o vreme, așa cum făcuse mai înainte în seara aceea ori de câte ori credea că unul dintre colegii lor se poartă suspect, prinzând de departe privirea ei, ca Rosalind să poată nota și asta în carnet.

Orion a ridicat mâna și a atins umărul femeii. Rosalind a ciulit urechile. Nu părea că vorbesc despre politică sau guvern, ori despre subiectele obișnuite care măsurau relația unui coleg cu complotul terorist. Vorbeau în franceză despre... *bijuterii?*

— ...aceste diamante nu-ți pun în valoare tenul așa de bine cum ar putea. Ai nevoie de un rubin sau două ca să-ți completeze trandafiriul natural.

Mâna lui s-a îndepărtat. În același moment a ridicat privirea și în ochi i-a apărut o licărire. Cu toate că o văzuse pe Rosalind, n-a dat vreun semn de recunoaștere. Lui Rosalind nu-i venea să creadă. Că îi luase apărarea în fața tatălui lui, iar acum făcea exact lucrul de care îl învinuise generalul Hong: flirta netulburat *chiar* în fața ei. Fierbințeala

enervării i-a urcat pe gât așa de intensă, încât simțea mâncărimi.

Franțuzoaica a observat-o și ea pe Rosalind. Spre deosebire de Orion, nu și-a îndreptat imediat atenția în altă parte, ci s-a întors cu totul spre ea.

— Nu-i soția ta? l-a întrebat.

Buzele ei s-au arcuit.

— Poate că ar trebui să te ocupi de ea.

— Nu contează, a răspuns Orion.

A prins iarăși privirea lui Rosalind. De-abia atunci, văzând seninătatea lor, ea și-a dat seama ce se întâmplă. Orion credea că n-are habar ce spune el. Franțuzoaica râjea pentru că avea impresia că Rosalind stă acolo fără să priceapă nimic, victimă ridicolă a faptului că nu vorbea decât o limbă.

Nu spune nimic! și-a poruncit. *Nu băga în seamă! Întoarce-te și du-te să iei ceva de băut!*

— Se zvonește că a fost o căsătorie aranjată. E adevărat?

Orion s-a strâmbat.

— Nu asculta zvonurile! Numai că avem o înțelegere. Soția mea nu mă împiedică să admir alte...

Oh, las-o baltă! a hotărât cu ferocitate Rosalind, înaintând. El știa deja că vorbește rusa. Ce mai conta încă o limbă? Era vina lui că presupusese că ea nu vorbește o limbă pe care o învăța cea mai mare parte a elitei din acest oraș.

— *Sans blague.*[86] Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme că ți se termina.

Rosalind s-a apropiat de Orion și i-a luat din mână paharul de șampanie care s-a lovit cu un clinchet de al său. Nu știa ai cui ochi se holbaseră mai tare: ai lui Orion sau ai femeii. S-a răsucit spre femeie.

— *La musique crée une sympathique atmosphère de fête, non? Aimes-tu le jazz?*[237]

Nu era nicio șansă să-i răspundă; nici nu era o întrebare adevărată. Tonul lui Rosalind era încărcat cu venin, abia auzind muzica despre care vorbea. Și-a înclinat capul.

— Scuze! Mă duc să aduc altă băutură.

Și, cu gâtul arzând de meschinărie, Rosalind s-a răsucit pe călcâie și a plecat.

Aveau o sarcină. *O sarcină*, iar Orion nu era în stare să-i acorde atenție. A trântit paharele goale pe masa cu băuturi. Cu coada ochiului, l-a văzut pe generalul Hong umblând iar prin preajmă, încă, când s-a întors să se uite, cineva îl chema în cealaltă parte a grădinii.

— *Janie.*

Rosalind a strâmbat din nas. Și-a cercetat unghiile.

— *Oui?*[238]

Acum, că-și dăduse cărțile pe față, n-avea chef să îndulcească lovitura. Fără să-l aștepte pe Orion, și-a pus la piept carnetul și s-a răsucit să plece.

— *Attendez!*[239]

Rosalind s-a oprit, politicoasă. L-a urmărit pe Orion, care schimba o serie de expresii, fără să se

osteneaască să ascundă vreuna în timp ce se apropia. A trecut de la neîncredere la șoc și apoi la înțelegere – și s-a oprit, în sfârșit, la curiozitate când în final a ajuns în final în fața ei.

— Draga mea, a zis rar, vorbind încă în franceză. *Ma chèrie.*

— Ce altceva îmi mai ascunzi?

— Depinde.

Poziția lui Rosalind căpătase rigiditatea unui animal de pradă, gata să se repeadă.

— În fața câtor femei străine o să mă mai faci de râs?

— Sunt limitat la femei?

Rosalind a ridicat mâna, cu gândul să-i tragă o palmă pe măsura comentariului insolent, însă Orion i-a prins brațul înainte să-l atingă. A zâmbit larg. Din cealaltă parte a grădinii, franțuzoaica îi urmărise, dar acum și-a ferit privirea și s-a grăbit să-și caute alt partener de conversație. *Foarte bine!* și-a zis Rosalind. *Fugi!*

— Dă-mi drumul! i-a poruncit Rosalind.

Orion nu i-a făcut pe plac.

— Gelozia te prinde de minune.

— Nu-i *gelozie!* a șuierat ea. Se presupune că ești însurat cu mine, nu uita! Dacă ții morțiș să alergi după fuste în văzul lumii…

— *Să alerg după fuste!* a exclamat Orion. Doar vorbeam cu ea…

— Și ce informații ai culeș? Credem că face parte din complot?

Orion și-a slăbit strânsoarea pe încheietura ei doar ca să-și poată aluneca mâna în sus pe braț, o mișcare aproape senzuală. S-a apropiat cu buzele de urechea ei, aducând arsura răsuflării și căldura pielii lui.

— Îți cer iertare! a șoptit.

Trecuse iar la chineză.

— Îți jur că a ta este toată inima mea, până la ultima ei bătaie...

Rosalind l-a împins cu mâinile în piept.

— E vremea să plecăm. Adu mașina!

S-a răsucit și a luat-o prin iarbă spre poarta din față a vilei. Cu toate că pornise înaintea lui Orion, el a ajuns-o cu ușurință cu picioarele lui lungi.

— Haide, a insistat! Nu te înfuria, iubito...

Rosalind a ridicat mâna, cu carnetul înghesuit sub celălalt braț.

— Să nu vorbești cu mine!

— *Janie*. N-a însemnat nimic! Doar mă prosteam!

A ținut-o tot așa până au ajuns la mașină, cu toate că Rosalind nu-i răspundea. Rugămințile lui deveneau tot mai ridicole. Când ea a trântit portiera pasagerului, Orion a mers până acolo încât a întrebat-o dacă n-ar vrea să-i tragă una, ca să se simtă mai bine. Cu toate că își închipuia că dacă îl pocnea probabil s-ar fi *simțit* mai bine, n-a făcut decât să arunce carnetul pe podeaua mașinii și să-și încrucișeze mâinile în poală, poruncind:

— Pornește mașina, Orion!

El o privea prudent.

— Chiar ești supărată? a întrebat, ieșind din parcare.

Tonul i se schimbase. Pe când pietrișul se împrăștia sub mașină cu pocnete puternice, a părut că îi dă prin cap că s-ar putea ca Rosalind să nu exagereze cu jucatul unei scene.

Rosalind a strâns din dinți, auzind cum îi scrâșnesc.

— Tocmai atunci tatăl tău hotărâse să-mi ofere un avertisment, a adăugat ea. Spunea că ar trebui să mă apăr de tine și de aiurelile tale.

În mașină s-a lăsat tăcerea. Orion a strâns mai tare volanul, cu ochii la intersecția care se apropia cu repeziciune. Mergeau printr-un cvartal de locuințe, așa că străzile erau în cea mai mare parte goale.

— Știi...

Orion a apăsat pe accelerație.

— ...uneori chiar devine obositor. Faptul că nu m-am alăturat unității secrete decât ca să sprijin statutul tatălui meu în rândurile naționaliștilor după ce a fost acuzat de trădare, însă el crede că fac o muncă nedemnă și îmi irosesc energia ori de câte ori acționez sub acoperire. Și știi ceva? Acum naționaliștii cred că *amândoi* suntem spioni japonezi! Oricum o dai, nu-i bine.

Rosalind a simțit o durere în piept. Așadar, știa că naționaliștii n-au deplină încredere în el. Oricât n-ar fi dorit să se pună în această situație, simțea concret ecoul frustrării lui. Un ecou vechi, dar totuși ecou. Își petrecuse neobosită nopți întregi ca

să se ocupe de registrele contabile ale tatălui său și să verifice chitanțele, încercând să-i țină în ordine afacerile. Știa cum este să tragă de sforile din spatele brațelor tatălui său ca Banda Stacojie să nu-l considere inutil, ca să nu-i intre lui în cap ideea că nu este nevoie de el și să se mute la țară împreună cu cei doi copii care îi mai rămăseseră. Rosalind se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi lăsat s-o facă. Dacă n-ar fi fost hotărâtă să rămână în Shanghai, dacă ea și Celia și-ar fi făcut bagajele, ascultătoare, și ar fi ieșit din acest joc urban înșelător. Poate că le-ar fi fost mai bine.

— Și ești? a întrebat Rosalind direct.

— Ce să fiu?

Orion s-a răsucit, privind cu ochii mijiți prin parbriz. S-a oprit la un colț, apoi a cotit.

— Spion japonez? Draga mea, cred că *tu* ai mai multe motive decât mine.

Rosalind a tresărit. Ce tupeu, să întoarcă asta împotriva *ei*!

— Poftim? Tu vorbești japoneza. Tatăl *tău* a fost acuzat că e *hanjian*.

Era o lovitură sub centură imediat după ce el fusese sincer, însă trebuia s-o spună. Trebuia să pareze lovitura și să audă ce are de zis. Poate că atunci ar reuși, în sfârșit, să-și dea seama de ce Dao Feng nu avea încredere în Orion în așa măsură, încât i-o plantase pe ea alături.

Mașina s-a oprit brusc chiar în mijlocul străzii. Orion apăsase pe frână, făcând-o pe Rosalind să

alunece în față și să evite în ultima clipă să se lovească de bord.

— Bine! s-a răstoit Orion. Și totuși, Janie Mead nu este numele *tău* adevărat. De ce n-a auzit de tine nimeni din acest oraș? De ce vorbești limba rusă?

— Am fost educată în străinătate.

Rosalind a arborat o expresie disprețuitoare.

— Amândouă ciudățeniile sunt perfect normale.

— Nimeni nu te învață rusa în America.

Era ridicol. Orion deturna dinadins discuția. Și poate că i-ar fi mers... dacă Rosalind n-ar fi învățat exact această tehnică în cadrul instruirii de agent.

— De ce e vorba acum despre mine?

Rosalind bătea în volan.

— De fapt, de ce ai oprit mașina într-o tactică de intimidare? N-am pus decât o întrebare simplă.

— Și e o insultă simplul fapt că ai întrebat.

Pufnind, Orion a pornit iar motorul. Mașina a huruit. Când el s-a întins să potrivească oglinda retrovizoare, Rosalind a ridicat și ea privirea, apoi s-a mai uitat o dată.

Era o mașină la o oarecare depărtare în spatele lor, pe marginea drumului.

— Orion, așteaptă!

— Ce e?

Vocea lui era încă acră, buza i se tot zbătea și avea o cută adâncă pe frunte. Cumva, furia sinceră din expresia lui îl făcea să pară mai real. Ca un om obișnuit cu care ea ar putea să aibă ceva în comun,

în locul unui agent sub acoperire care punea relațiile sordide mai presus de misiunea lor.

— Suntem urmăriți.

Toată ostilitatea din expresia lui Orion a dispărut. S-a uitat cu adevărat în oglinda retrovizoare, apoi a apăsat iar frâna.

— Ce? Cine...

N-au mai avut timp să reacționeze. Chiar sub ochii lor, din cealaltă mașină a zburat un proiectil și a explodat sub vehiculul lor cu o bubuitură, deviindu-i de pe drum.

---

[36] (aprox.) „Zău așa!", în lb. fr., în orig.

[37] „Muzica creează o atmosferă plăcută de sărbătoare, nu? Îți place jazzul?", în lb. fr., în orig.

[38] „Da?", în lb. fr., în orig.

[39] „Așteaptă!", în lb. fr., în orig.

26

ALISA A ZGÂLȚÂIT GRATIILE CELULEI, testând limitele captivității sale. Presupunea că ar fi fost prea mult să ceară ca una dintre gratii să fie făcută în secret din aluat, ca să poată evada cu ușurință. N-avea noroc.

Bombănind, s-a îndepărtat de gratii și a început să se plimbe într-un cerc mic prin celulă. O lăsau peste noapte, susținând că nu terminaseră cu întrebările și că mai întâi trebuie să-i raporteze comisarului de poliție. Știa cum merg lucrurile: dacă nu găseau nicio informație contradictorie, dacă nimeni important nu dădea telefon, atunci aveau să-i pună crima în cârcă. Ce conta logistica? Și ce conta motivul sau alibiul, sau orice altceva ar fi vrut să vadă un tribunal obișnuit? Pur și simplu, ar fi scos-o vinovată.

Mă rog, ca să fim sinceri, într-un fel *era* vinovată, dar nu asta era ideea.

Alisa s-a apropiat iar de gratii și le-a pocnit de câteva ori cu palma. Toate celelalte celule din arest erau goale. Nu era nimeni să-i vadă caraghioslâcurile inutile în afară de polițistul care stătea de pază lângă ușă.

— Fir-ar să fie, Rosalind! a mormăit Alisa în barbă.

Știa că asta nu era din răutate. Nu era ca și cum Rosalind ar fi fost prinsă pentru crimă chiar și fără să arunce vina pe Alisa; chiar dacă Rosalind ar fi fost prinsă, ea era cea care umbla la braț cu Orion Hong, pe care Alisa îl recunoscuse imediat, în ciuda numelui fals. Un telefon de la tatăl lui, și Rosalind ar fi fost absolvită de orice vină.

Așadar, care era rostul? Alisa și-a proptit piciorul de perete. Era prea încrezătoare? Presupunea că are o problemă cu faptul că e prea încrezătoare. Rareori reușea să aibă o părere fermă despre ceva. Îi plăcea să audă părerile altora. Îi plăcea să fie doi ochi nevăzuți care sunt spectatori în oraș. Și acum uite unde ajunsese — târâtă în văzul lumii doar pentru că hotărâse să-i dea cuiva din trecut o mână de ajutor.

Alisa a pufnit. Nici vorbă să mai fie vreodată miloasă.

S-a auzit un bubuit puternic în ușa arestului. S-a uitat prudentă într-acolo, apropiindu-se iar repede de gratii în vreme ce paznicul rămăsese și el surprins și se uita prin geam.

— Ce-a fost asta? a strigat ea.

Paznicul n-a răspuns. Se uita mai departe prin geam, să vadă ce e cu acel zgomot.

Apoi, brusc, sticla s-a spart cu o izbucnire de lumină, și el s-a împleticit în spate, cu mâinile zburându-i spre ochi și un țipăt de durere. Alisa a clipit, șocată, dându-se înapoi de lângă gratii. În clipa în care s-a stins lumina, un braț a pătruns prin geam, apoi a deschis pe dinăuntru ușa și a împins-

o. În arest au intrat două persoane – o fată și un băiat. Băiatul s-a repezit și a pus o cârpă pe fața paznicului. Fata s-a îndreptat spre Alisa și s-a oprit în fața celulei cu mâinile în șolduri ca să vadă cum funcționează încuietoarea.

Alisa a recunoscut amândouă fețele, cu toate că din locuri diferite. Fata – era cea care apăruse zilele trecute la Seagreen Press ca sora lui Orion. Se potrivea descrierii lui Phoebe Hong care circula prin oraș: scundă, un ghem de energie, o grămadă de gel în păr ca să-i țină cârlionții pe frunte și restul părului prins în coadă de cal atârnându-i pe rochia verde. Însă băiatul... Alisa îl întâlnise la o adunare a comuniștilor din ilegalitate. În spatele ochelarilor groși, ochii lui erau mari, ca de căprioară, iar buzele, strânse într-o veșnică îngrijorare. Prima dată când îl văzuse avea exact aceeași expresie în vreme ce primea instrucțiuni de la un superior.

De ce umbla un agent comunist cu fiica unui naționalist?

Băiatul a lăsat pe podea paznicul inconștient, apoi s-a îndreptat și el spre celulă, venind în spatele lui Phoebe cu o legătură de chei în mână. Chiar înainte ca Phoebe să se răsucească să-i spună ceva, a ridicat un deget la buze anume pentru Alisa. Gestul era ușor de înțeles.

Nu spune nimic! Ea nu știe.

Alisa a dat din cap.

— Vezi? i-a zis Phoebe. Ți-am spus eu că o să meargă.

Băiatul i-a aruncat cheile luate din buzunarul paznicului.

— Nu m-am îndoit nicio clipă. Trebuie să ne grăbim dacă vrem să plecăm înainte să se umple din nou biroul principal.

Nedumerită, Alisa a urmărit-o pe Phoebe cum descuie celula și apoi deschide larg ușa din bare de fier.

— Ți-au sosit salvatorii, a informat-o ea. Sunt Phoebe, apropo. Sper că ești Liza, altfel o să fie tare jenant.

Alisa și-a înclinat capul într-o parte, curioasă. N-a spus nimic. Analiza situația și nu reușea să priceapă de ce se petreceau aceste evenimente.

— Ei bine? a îmboldit-o Phoebe când Alisa a rămas neclintită. Haide! Vrei sau nu să pleci?

Mașina s-a ciocnit de un copac gros.

Cu toate că Rosalind s-a proptit cât a putut de bine, capul tot i s-a lovit zdravăn de geamul portierei, trimițându-i valuri de durere prin tâmplă. Lumea era plină de scrâșnete în vreme ce metalul din jurul lor se așeza la loc. Tușind, Rosalind s-a cățărat cu genunchii pe scaun, încercând să vadă prin luneta întunecată. În ochi îi picura sânge pe care și l-a șters.

— Ce mama naibii a fost asta? a întrebat ea.

Orion s-a cutremurat și s-a ridicat și el în genunchi ca să se uite spre spatele strivit al mașinii. Nu părea rănit prea tare, doar câteva tăieturi superficiale de la cioburile de sticlă care zburaseră.

— Acelea sunt steaguri militare japoneze, a comentat uluit Orion când a văzut vehiculul oprit.

Și-a atins falca pe care îi înflorea o vânătaie.

— Am fost dați de gol?

— Imposibil!

Rosalind a văzut și ea steagurile care fluturau pe vehiculul militar de unde fusese tras proiectilul. Însă n-avea niciun sens.

— Dacă japonezii știau că suntem agenți, de ce nu ne-au alungat de la Seagreen? De ce să ne atace în puterea nopții, și încă în acest fel?

Au așteptat încordați să vadă dacă nu fusese cumva o greșeală, o descărcare accidentală a unui proiectil dintr-o mașină de-ale lor. Apoi în noapte a răsunat o rafală de gloanțe și s-au lăsat amândoi pe podea, ferindu-se de gloanțele care străpungeau ce mai rămăsese din geamurile mașinii. Noi cioburi au zburat în toate părțile.

— Rămâi jos! au strigat într-un glas Rosalind și Orion înainte să se uite unul la altul, surprinși.

Altă rafală a zburat spre mașină. Au ieșit pe portiere în același timp.

Rosalind și-a smuls tocurile pantofilor, rostogolindu-se în spatele unui copac din apropiere. Locuitorii din cartier n-aveau cum să nu fi auzit prima explozie și cu atât mai mult ecoul în noapte al acestor împușcături. Însă n-avea să le vină niciun ajutor. Țara – oricât ar fi uitat de asta Shanghaiul – era în război, iar dacă zgomote ciudate sfâșiau străzile, cea mai mare șansă de

supraviețuire a unui civil era să stea în casă și să nu iasă la vedere.

Rosalind a izbit cele două tocuri de copac, declanșând mecanismul dinăuntru. Pe dată, din fiecare toc au ieșit lame subțiri, ascuțite și acoperite cu un praf violet abia vizibil. Dacă o sileau să recurgă la mijloace murdare, apăi așa să fie!

Din dreapta ei s-au auzit împușcături care au lovit parbrizul vehiculului militar. În vreme ce Orion trăgea în inamici, Rosalind s-a repezit înainte cu brațele ridicate spre bărbații care țâșneau din mașină. A numărat cinci, toți îmbrăcați în negru și topindu-se în noapte. Trei aveau arme în mâini. Doi aveau funii.

Funii?

Rosalind s-a aplecat la prima ciocnire, ferindu-se de soldatul care avea în mâini o frânghie lăsată să atârne. În ciuda imensei nedumeriri în privința motivului pentru care avea o *funie*, s-a mișcat iute când soldatul s-a repezit, folosind lama ca să taie funia în două, și apoi s-a răsucit ca să facă o tăietură superficială pe brațul bărbatului.

— Janie, *doboară-l!* a zbierat Orion de departe. Vine din spate...

Într-adevăr, bărbatul se luase după ea când se îndepărtase. Dar în clipa în care a întins iar mâna, s-a împleticit. În câteva secunde se zvârcolea pe pământ, cu spume la gură.

Rosalind a răsucit lamele din ambele mâini, prinzându-le mai strâns. A trecut pe lângă unul dintre ceilalți bărbați, care îndrepta pistolul spre ea,

apoi s-a lăsat în genunchi și l-a înjunghiat în coapsă înainte să-și poată schimba poziția și să îndrepte arma în jos. N-avea nevoie să fie deosebit de vicleană sau să le facă răni grave adversarilor. Lamele erau acoperite cu o otravă cu acțiune rapidă care făcea treaba în locul ei.

Rosalind a scos lama.

— Janie!

Un glonț i-a julit umărul. Rosalind a icnit și s-a răsucit rapid; ar fi încasat pe loc un glonț în față dacă nu s-ar fi aruncat la pământ, cu încheietura mâinii lovindu-se tare de asfalt și una dintre lame alunecând departe. Bărbatul s-a repezit la ea, ridicând arma ca pe o bâtă în loc să stea o secundă ca să încarce din nou, dar, înainte s-o poată lovi cu toată puterea pe Rosalind, Orion a apărut în spatele lui și l-a pocnit cu pistolul în cap.

Bărbatul a căzut. Orion a înjurat cu năduf, ștergându-și sângele de la nas. Trebuie să fi fost lovit la un moment dat.

— Hopa sus, iubito! Poți să-mi împrumuți un cuțit? Mi s-au terminat gloanțele.

Rosalind s-a întins după lama pe care o scăpase din mână și i-a aruncat-o lui Orion.

— E otrăvită. Înjunghie inteligent, nu puternic.

Mai rămăseseră doi bărbați, care își inventariau și ei șansele de a învinge. A trecut o secundă. Rosalind a răsucit o lamă, nerăbdătoare. Fără să mai aștepte ca adversarii să-și revină, s-a repezit la bărbatul aflat cel mai aproape și l-a tras spre ea, apucând capătul funiei.

— La stânga ta! Jos!

Rosalind s-a aplecat imediat, evitând o lovitură din partea celui de-al doilea bărbat și lăsându-i cale liberă lui Orion să se năpustească spre el. A aruncat o privire într-acolo. Exact când funia primului bărbat se încolăcea pe brațul său, Rosalind a strigat și ea:

— Din spate!

Orion a evitat lovitura îndreptată spre propriul omoplat. Era incredibil de ager. Cu toate că Rosalind scosese un strigăt de avertizare, era ca și cum Orion ar fi știut să se miște înainte măcar să se răsucească să vadă atacul. Rosalind, cu atenția abătută, s-a împleticit și a căzut, rostogolindu-se ca să nu se izbească de ciment. Adversarul ei a urmat-o, însă din unghiul ei a avut șansa să-l izbească în piept cu piciorul. Când el s-a dat înapoi clătinându-se, Rosalind nu s-a ostenit să se ridice și ea. Doar și-a întins brațul și i-a înfipt lama otrăvită în pantof, făcându-l să se prăbușească.

Mai încolo, Orion l-a dezarmat în cele din urmă pe ultimul adversar, apoi i-a azvârlit arma și l-a lovit cu cotul în gât. Cu încă o lovitură, l-a terminat de tot. Bărbatul li s-a alăturat celorlalți pe jos, într-un morman de membre. Străzile pline de case au fost învăluite de liniște.

Rosalind s-a ridicat greoi în picioare și și-a scuturat mâinile de praf. Picioarele o dureau ca naiba, zgâriate și tăiate de contactul dur cu pietrișul. Despicătura din *qipao* îi oferea mult spațiu de manevră dacă nu se sinchisea de pudoare, însă

nu oferea o prea mare protecție în luptă. N-avea importanță – tăieturile aveau să dispară rapid.

— Ăia nu erau japonezi, a remarcat Rosalind, spărgând tăcerea nopții.

— Știu, a răspuns Orion, gâfâind. Fețele lor... Chinezi, sunt aproape sigur.

Hurruitul altor vehicule militare a răsunat în depărtare. Rosalind și Orion s-au răsucit în direcția zgomotului și au văzut trei camionete identice venind spre ei, fiecare arborând drapelul armatei imperiale.

De unde veneau întăririle? De ce îi vânau pe Rosalind și Orion la ora aceasta din noapte?

Rosalind s-a uitat la cadavrele de pe jos. Și *de ce* arborau steagul imperial japonez?

Orion i-a înapoiat lama.

— Nu putem să ne luptăm cu atâția. Ne trebuie alt plan.

— Știu.

Rosalind a vârât la loc lamele otrăvite în tocuri. Și-a ridicat piciorul stâng, apoi dreptul, făcând pantofii să aibă din nou tocuri înalte, apoi și-a îndreptat privirea spre mașina militară cu care îi urmăriseră primii cinci bărbați.

— Urcă la volan! i-a poruncit lui Orion, arătând spre mașină.

S-a apropiat iute de mașina accidentată, a deschis portiera lovită și a luat carnetul pe care îl aruncase pe podea. Dacă acoperirea le era încă valabilă, nu voia să piardă însemnările prețioase despre evenimentul caritabil.

— Poftim? a întrebat-o el.

— Volanul, a zis iar, apăsat, Rosalind. Să mergem!

În sfârșit, Orion a priceput. Nu puteau să se lupte cu alte trei mașini care veneau, iar explozia le distrusese mașina împrumutată de naționaliști. Dacă voiau să fugă, singura opțiune era să fure mijlocul de transport al dușmanilor lor.

— Mai e un pistol în torpedou, i-a strigat el, îndreptându-se deja spre vehiculul militar.

Cu carnetul în mână, Rosalind s-a aplecat spre torpedou, a lovit cu palma închizătoarea și a smuls arma de îndată ce s-a deschis capacul. Întăririle agresorilor se apropiau; aproape ajunseseră acolo.

Rosalind a alergat spre mașina militară, a pășit pe pragul înalt și s-a așezat. Aceste vehicule n-aveau portiere. Când Orion s-a așezat la volan și a apăsat pe pedale, celelalte mașini soseau deja, aproape blocându-i. N-aveau timp de pierdut. Orion a tras de schimbătorul de viteze și a pornit în marșarier cu un scrâșnet asurzitor.

— Cât de bun șofer ești? a întrebat Rosalind, aruncând carnetul pe podea și prinzându-se strâns cu mâinile de scaun.

— Acceptabil, *presupun*, a răspuns Orion în timp ce ieșea pe strada principală.

S-a strecurat cu îndemânare printre celelalte mașini care treceau la ora aceea târzie, dar tot nu scăpaseră de urmăritori. O parte din camionete coteau pe străduțe lăturalnice ca să rămână paralel cu ei.

— Intră pe alei! i-a cerut Rosalind.

Orion părea nehotărât.

— Mașina e mare. De-abia o să fie loc...

— Și exact așa ne descotorosim de ei.

Rosalind și-a înăbușit strigătul și aproape a zburat de pe scaun când Orion a trântit piciorul pe frână ca să răsucească rapid mașina. Ea a aruncat o privire în spate.

— În partea cealaltă! În partea cealaltă! Acolo e o mașină!

Orion a mormăit ceva de neînțeles în franceză și a făcut altă răsucire bruscă, ghidând mașina în cealaltă direcție. Din nefericire, aleea pe care intraseră nu era aliniată perfect cu următoarea, iar oglinda din partea lui Rosalind s-a spart de zid.

— ORION! a țipat ea.

— FAC TOT CE POT, IUBITO.

— O SĂ-MI PROVOCI UN INFARCT.

Orion a sucit din nou de volan, virând brusc de pe alee. Rosalind a încercat să vadă în minte străzile care urmau. Curând aveau să se apropie de zona chinezească, iar atunci aleile aveau să fie *cu adevărat* prea înguste ca să meargă pe ele cu mașina.

Ținea încă în mână al doilea pistol. Degetul i s-a încolăcit pe trăgaci ca să-l țină mai bine. Se vedea greu în noapte, mai ales că aceste alei nu aveau iluminarea de pe străzile principale, însă, când s-a uitat înapoi la cea mai apropiată camionetă de pe urmele lor, a văzut mișcare pe locurile din față. Putea să parieze că bărbații dinăuntru își încărcau

armele ca să tragă. Dacă în acea mașină mai era un proiectil, ea și Orion erau sortiți pieirii.

Problema era că geamurile lor din spate erau prea jos ca să aibă un unghi bun: dacă ar fi tras pe acolo, n-ar fi nimerit decât pământul. Rosalind s-a uitat în partea sa. Era dreptace. Mașina mergea prea aproape de zidul aleii ca să încerce măcar să țintească pe acolo.

În schimb, pe partea lui Orion...

— Orion, lasă-te pe spate.

— Poftim?

Rosalind i se cățărase deja în poală, ancorându-se cu picioarele de scaunul lui și ținându-l de umăr cu mâna liberă ca să stea nemișcată. Înainte să-i poată bloca lui vederea, Rosalind și-a întins brațul pe geam și a tras în prima mașină care îi urmărea. Primul glonț a sfărâmat parbrizul. Al doilea a lovit un cauciuc din față. Al treilea... Rosalind nici măcar nu știa unde nimerise. Nu știa decât că oprise mașina și le blocase pe celelalte care se grăbeau în spatele ei.

Apoi pistolul a rămas fără gloanțe.

— FIR-AR SĂ FIE!

— Dumnezeule mare, nu așa aproape de urechea mea! s-a plâns Orion, smucind volanul ca să ia alt colț.

Rosalind i-a strâns și mai tare umărul în încercarea de-a nu se lăsa azvârlită afară de mișcarea bruscă.

— Scuze c-am țipat prea tare! a zis mușcător. Vrei să-ți arunc în aer urechea ca să ți-o dreg?

— Chiar trebuie să fii așa de violentă, draga mea? Ar fi perfect să o pupi ca să se facă bine. Am în buzunarul hainei un încărcător de rezervă, însă aceste pistoale sunt de-a dreptul imposibil de încărcat.

Rosalind l-a lovit dinadins cu cotul în cap când a băgat mâna în buzunar, căutând încărcătorul. Orion avea dreptate – era nevoie de secunde prețioase ca Rosalind să-și dea seama cum să încarce pistolul, și până ce a împins dispozitivul de blocare de la stânga la dreapta și apoi l-a tras înapoi, deja aveau iar pe urmă mașini ce intraseră de pe alte alei după ce fusese blocată cea principală. De data aceasta ocupanții lor trăgeau și ei.

— Mergi mai departe spre sud! a zis Rosalind. Intră în zona chinezească.

— Mai întâi trebuie să scăpăm de cele mai apropiate mașini, a ripostat Orion, tresărind când un glonț a lovit oglinda din partea sa. Altfel n-o să ne putem descotorosi de ei când aleile vor deveni și mai înguste.

Rosalind reușise în sfârșit să încarce la loc pistolul. Urma să fie nevoită să facă economie de gloanțe. Cu dinții strânși, și-a întins brațul și a tras din nou. Un glonț a făcut să încetinească mașina cea mai apropiată. Două au imobilizat-o. Blocajul a fost instantaneu, însă nu puteau să le lase urmăritorilor timp să-și revină.

— Virează aici! a răcnit Rosalind.

Orion n-a șovăit. A tras de volan și a făcut o răsucire rapidă pe o alee plină cu sârme de rufe și

pavată cu piatră cubică. Cu două mașini urmărindu-i acum, apărute de pe alei diferite, Rosalind a tras într-un ghiveci mare care stătea în echilibru pe balustrada unui balcon, stârnind o ploaie de cioburi de lut și bulgări de pământ în calea urmăritorilor tocmai când Orion vira din nou, ieșind înapoi pe strada principală. Zona chinezească. În seara asta era plină de tarabe.

— Pe alee, acolo!

Rosalind a arătat un spațiu întunecat de lângă un cinematograf mic. Orion a intrat acolo, cu roțile vibrând și scrâșnind de efort, apoi a oprit imediat motorul și au rămas amândoi nemișcați – complet nemișcați – de parcă până și foiala lor în mașină ar fi putut să atragă atenția.

Pe strada principală, urmăritorii au gonit pe lângă ei. Au lăsat să treacă timp după ce ultima mașină a dispărut. Nu s-au mai întors.

Rosalind a răsuflat adânc, după care a dat drumului pistolului din mână și s-a lăsat moale, ca și cum toată energia i-ar fi fost smulsă din șira spinării. Nu-i păsa că rămăsese călare peste Orion; și el s-a rezemat de ea, proptindu-și fruntea în gulerul ei. Din amândoi emana o ușurare palpabilă că scăpaseră și își puteau îngădui o clipă de odihnă.

— Te pricepi să tragi, a șoptit Orion, suflându-i aer fierbinte pe gât.

— Mulțumesc! a răspuns Rosalind. Te pricepi să conduci mașina.

Orion și-a ridicat capul. I-a zâmbit larg, deși, cine știe de ce, avea ochii închiși.

— Știu că nu crezi asta. Oricum, îmi place când lucrăm în echipă.

Și ei îi plăcea. Unei părți adânci, intime, din ea.

— Janie, a zis deodată Orion.

Rosalind a tresărit, alarmată.

— Ce-i?

Primul gând a fost că Orion văzuse alți urmăritori, numai că încă avea ochii închiși…

— Nu vreau să-ți faci griji, dar s-ar putea să fiu scos din funcțiune o vreme.

Lui Rosalind nu-i plăcea cum sună asta.

— Sincer, e cel mai îngrijorător lucru pe care puteai să-l spui.

— O să-mi treacă, jur!

În ciuda acestei ultime fraze, respirația lui devenea superficială. Ea îi simțea sub palme inima luând-o la galop.

— Acum câțiva ani am căzut rău. Am aterizat foarte grațios și elegant, te asigur, însă testei mele nu i-a plăcut să se izbească de ciment. Am avut dureri de cap cumplite timp de câteva luni. De fiecare dată eram sigur că o să mor.

Un mic șuier astmatic. Orion părea că se gândește la propriile cuvinte.

— Janie, s-ar putea să fiu pe moarte.

— Nu ești pe moarte, a zis cu hotărâre Rosalind. Cum de se mai întâmplă asta după atâția ani? Ai fost la doctor?

— Cei mai buni doctori pe care îi pot oferi naționaliștii, a răspuns el, oprindu-se apoi cu o crispare.

Pe fața lui se vedea durere în vreme ce pleoapele i se strângeau tot mai mult.

— Au zis că nu pot să facă nimic. Revine uneori dacă fac eforturi prea mari. Nu știu de ce.

Orion tremura. Rosalind avea încă picioarele încolăcite peste scaunul lui, așa că simțea fiecare fior care îl străbătea.

— Hei! a zis ea.

Nu știa cum să aline durerea. Nu se pricepea să fie o prezență blândă, liniștitoare. Dar știa cum să domolească panica.

— Ești bine, mă auzi? N-o să mori. Dacă mori, eu însămi o să te tot pocnesc în piept până reînvii.

Orion și-a apăsat capul pe spătar — l-a apăsat tare, ca și cum ar fi încercat să se lase absorbit de spătarul de piele. A scos un hohot de râs slab, cu toate că sunetul a fost înghițit de aerul sacadat și îngrozit tras brusc în piept dupa aceea.

— Ești bine, a repetat Rosalind mai blând. O să fie bine, îți jur!

I-a dat deoparte părul de pe frunte. De cum i-a simțit atingerea, Orion s-a înclinat în față, rezemându-se de umărul ei. Rosalind a clipit, dar și-a revenit repede, punându-i apoi o mână în păr și pe cealaltă pe ceafă. Umbla prin lume așa de mândru, de sigur pe sine; era surprinzător că putea să se facă mic, că putea să caute alinare la o fată ca Rosalind.

Partea cea mai înspăimântătoare nu era că ea se pomenise în această poziție, ci faptul că părea firesc.

— O să alcătuiesc o listă cu toate pedepsele pe care o să ți le dau dacă mori, i-a șoptit la ureche Rosalind. Numai să te concentrezi la vocea mea. Ești gata? O să începem cu preferata mea: să te îmbrac cu o sută de straturi de veșminte. Niciunul de mătase. Oroare! După aceea, în viața de apoi, o să te rostogolim de pe un deal, și nici măcar n-o să fii în stare să te oprești, iar eu o să mă distrez așa de tare văzând cât de caraghios arăți...

Și Rosalind a ținut-o tot așa, trăncănind fără să-și dea seama ce spune. Nu vorbele ei contau, de fapt, ci doar șirul necurmat de aiureli care îi abăteau lui Orion atenția de la panică, așa încât să nu se mai gândească la durere, așa încât să fie distras până ce durerea slăbea.

La un moment dat a simțit că pulsul lui revine la normal. A simțit cum încordarea i se scurge din umeri și cum rigiditatea trupului îi scade, până ce Orion nu și-a mai adunat forțele pentru alt val de durere de cap cumplită.

În cele din urmă, Orion și-a ridicat capul de pe umărul ei și pleoapele i s-au deschis fluturând. Rosalind s-a oprit din pălăvrăgeala stupidă la jumătatea frazei și l-a privit cu atenție. A privit-o și el cu ochi care deveniseră negri; pupilele erau atât de mari, încât nu se mai vedea nici urmă de iris căprui.

— Te oprești deja? a întrebat-o cu voce încă slabă. Chiar îmi imaginam cu adevărat cum sunt jupuit de viu.

— Pot descrie cu mai multe amănunte oricând dorești, a răspuns Rosalind.

I-a susținut privirea, încercând să-și dea seama cum se simte. Orion arăta șubred, dar altfel părea că învinsese panica, chiar dacă o parte din durere rămăsese.

— Vezi? a zis ea încet. Nu ți-am jurat că o să fii bine?

Orion a dat din cap.

— Ba da.

A dat drumul aerului din piept, tremurător.

— Mulțumesc!

Nimic din purtarea lor dinainte nu păruse ciudat, însă acum recunoștința o tulbura extrem de tare. Rosalind a mimat o reacție neutră dându-se jos din poala lui, unde stătuse în tot acest timp, și lăsându-se pe scaunul ei cu o bufnitură.

Nu i se părea că făcuse pentru el ceva care să merite mulțumiri. Uneori, să facă jurăminte de moarte și să le pună în fapt era singura cale de a trece cu bine peste încă o zi. Să se concentreze la o sarcină, să o îndeplinească. Să se concentreze la o sarcină, să nu se gândească la nimic altceva până ce ținta murea. Să-i jure lui Orion că o să fie bine dacă rezistă era o tactică pe care o învățase mai întâi pe pielea sa.

Însă cu sine însăși nu era la fel de blândă. Poate că trebuia totuși să fie.

— Am tot vrut să-ți spun..., a început Orion.

Culoarea îi revenea rapid în obraji, alungând paloarea și aducând o nuanță trandafirie. A băgat

mâna în buzunarul pantalonilor și a scos un lănțișor. Rosalind n-a priceput ce ține între degete până n-a văzut ce atârnă la capăt: o cheie foarte, foarte mică.

— Asta era la gâtul franțuzoaicei, a explicat el. Ea este persoana de contact de la Seagreen pentru informatorii care vor să-i ofere presei ideile lor în mod confidențial. Sub biroul ei se găsește o casetă pe care a scos-o o dată pentru Haidi și am văzut-o cum ia cheia de la gât ca s-o descuie. E cel mai bun loc în care să ascunzi informații confidențiale despre un complot terorist. Mă gândesc să las cheia alături după aceea, ca ea să creadă că i-a căzut acolo.

Rosalind a deschis și a închis gura. Apoi a repetat figura.

După care l-a plesnit peste braț.

— Au! a protestat Orion. Sunt încă slăbit.

— N-ai putut să-mi spui? a exclamat Rosalind. Ai acceptat așa acuzația mea că umbli după fuste?

— Iubito, ce rost avea când puteam să-ți arăt ce strecurasem în palmă? Nu voiam să pară suspect pentru ca ea să nu înceapă să se întrebe când și-a pierdut lănțișorul.

Rosalind a pufnit, clătinând din cap. Avea logică ce spunea el, dar tot era furioasă. După seara de care o avuseseră parte, avea nevoie de cel puțin opt ore de privit un perete până să-i treacă bosumflarea.

— A fost destul timp înainte să ne ajungă proiectilul, a insistat ea.

Nu reușea să priceapă nici *asta*. A băgat mâna sub scaun, căutând carnetul care alunecase de colo-colo în timpul urmăririi.

— Trebuie să fi fost un soi de încălcare a acordurilor internaționale. Încă nu suntem în război. De ce ne urmăresc prin oraș și trag în noi?

Orion își masa tâmpla. Rosalind îl urmărea grijuliu cu coada ochiului, însă el nu părea să fie iar încordat, doar îmblânzea valurile anterioare.

— Dar nu erau japonezi, a replicat Orion. Așa că, una peste alta, *ce* s-a întâmplat mai devreme?

Rosalind a găsit carnetul. Însă pe când pipăia, mâna ei a dat peste ceva care părea pânză. Încruntând-se, a tras afară carnetul... și un chipiu. S-a uitat la el curioasă, cercetând țesătura la lumina singurului felinar de pe alee care lumina înăuntrul mașinii.

— E un chipiu? a întrebat Orion, aplecându-se în față.

Rosalind l-a răsucit. În față avea o stea roșie cu cinci colțuri cusută pe pânză. Instantaneu, ora care trecuse a căpătat sens.

— Uniforma Armatei Roșii, a răspuns Rosalind.

S-a uitat la Orion.

— Acele drapele japoneze erau doar camuflaj. Tocmai am luptat cu gărzile comuniste.

Pe aleea din jurul lor a părut brusc să se facă frig. O senzație neplăcută, asemănătoare cu cea de pe câmpurile de luptă. Erau înconjurați de un teritoriu imens, imens, în care în orice clipă se putea întâmpla orice.

Cei care îi atacaseră nu fuseseră japonezi. Fusese un război intern.

— Acum întrebarea este...

Rosalind a lăsat chipiul să cadă, simțind că o furnică degetele.

— ...comuniștii ne-au vânat doar pentru că suntem naționaliști sau din cauza altui lucru?

27

— ASADAR, EȘTI O INAMICĂ A ȚĂRII?

Ostatica lor — Liza Ivanova, se părea — a ridicat privirea, încrețindu-și fruntea.

— Ce este, de fapt, un inamic? Cu siguranță n-am tulburat niciodată existența țării, dacă asta întrebi.

Phoebe și-a încrucișat picioarele sub poale, potrivind mai bine țesătura groasă. S-a așezat mai comod pe canapea, înghiontindu-l pe Silas, care ședea cuviincios alături. Așteptau în casa lui, o vilă modestă cuibărită într-o zonă relativ izolată din Stabilimentul Internațional. Părinții lui Silas erau într-o călătorie de afaceri, așa că nu fusese nicio problemă s-o aducă pe Liza acolo. Angajații care erau prin apropiere, trebăluind prin bucătărie sau dereticând prin dormitoare, știau să-și ferească privirea și să-și țină gura în privința a orice o fi fost chestia aia cu ostatici.

Mă rog, Liza nu era ostatică în sine, mai ales că nu făcea decât să stea pe cealaltă canapea, răsfoind leneș o revistă și liberă să se ridice oricând dorește, însă o făcea pe Phoebe să se simtă mai oficială dacă folosea astfel de termeni.

— Vreau să zic – lucrezi pentru partea cealaltă? a precizat Phoebe, aruncându-i lui Silas o privire ca să arate că are grijă cum formulează.

— Părțile se pot schimba între ele, a răspuns Liza fără șovăială, pe un ton lejer. Aveți niște pâine? Mor de foame!

Silas s-a ridicat imediat.

— Aduc eu pâine, a zis el. Încet, mai degrabă pentru urechile lui Phoebe, a adăugat pe când trecea: N-am mai întâlnit pe nimeni care să bată așa de tare apa-n piuă. Dumnezeule mare!

S-a dus în bucătărie. Phoebe s-a întors la interogatoriul ei, în ciuda faptului că nu izbutiseră să scoată nicio informație de la Liza. Nu că Orion ar fi fost și el de prea mare folos cu telefonul dinainte. Nu spusese decât că Liza lucrează pentru comuniști și îl avertizase pe Silas că s-ar putea să-l recunoască, așa că trebuie să-și păstreze acoperirea de agent dublu care tocmai își trădează prietenii.

— Ne-am mai întâlnit? a întrebat Phoebe. Am impresia că trebuie să ne fi văzut cândva. Câți ani ai?

— Șaptesprezece, a răspuns Liza.

A ajuns la ultima pagină a revistei și s-a întins după o publicație literară de pe măsuța de cafea.

— Deși înțeleg că suntem din cercuri sociale diferite.

— Aiurea! Îi cunosc pe toți cei de șaptesprezece ani din Shanghai.

Era o uriașă exagerare, mai ales într-un oraș atât de populat, dar când Phoebe exagera, o ținea una și

bună.

— Știam că fața ta mi-e cunoscută.

Liza nu părea nici pe departe convinsă.

— Fratele meu era foarte cunoscut în oraș. Poate că îl recunoști pe el.

— Oh, îi cunosc și pe toți frații faimoși, a răspuns Phoebe făcând gura pungă.

Și-a ridicat picioarele pe canapea, lăsându-se într-o rână pe margine.

— Ziarele îi tot dau zor cu Oliver și Orion, dar nimeni nu-și amintește vreodată de *mine*.

Liza n-a spus nimic. Phoebe avea impresia că pierduse firul discuției, sau poate că îl prinsese prea strâns și, cumva, reușise să sfărâme totul în încleștarea stângace. Aruncându-și cârlionții lungi peste umăr, a încercat iar:

— Cine e fratele tău?

Privirea Lizei a fulgerat în sus, cu prima sclipire de duritate pătrunzându-i în ochii negri. În bucătărie, Silas a închis un bufet, iar zgomotul a părut s-o îmboldească pe Liza să se uite în jur și să-și amintească unde se află.

— O să afli destul de curând.

— Ce vrea să însemne asta?

Phoebe s-a ridicat iar, revenind la o poziție cuviincioasă înainte ca Silas să se înapoieze cu pâine pe o tavă. I-a dat-o Lizei, și ea a luat-o spunând „Mulțumesc", cu o expresie bine strunită. Lui Phoebe i s-a părut că aude voci purtate de vânt care se apropiau de alee.

— Atunci, trebuie să știe Janie?

Liza a luat o înghițitură de pâine și a ridicat din umeri.

— N-am habar. Știe?

— Feiyi, zău așa, n-o să reușiți decât să obosiți amândouă! a avertizat-o Silas.

Însă Phoebe era insistentă. Știa cum să joace rolul „fetei enervante". Era campioana absolută a fetelor enervante.

— Cum ai ajuns să faci munca asta?

— Cum ajunge oricine să facă munca asta?

— Stai să văd, a zis Phoebe, bătându-și bărbia cu degetul, gânditoare. Ai pomenit un frate. Unul important. Trebuie să fie naționalist – lucrezi cu partea cealaltă ca să-l ții în siguranță. Într-un joc de-a v-ați ascunselea, ai ales să te ascunzi și să-i privești pe ceilalți cum trec prin fața ta fără să știe, strângând din umbră informații ca să-l poți proteja.

Liza a pufnit. După o mușcătură, ciugulea din pâine în loc s-o mănânce, rulând bucățele de aluat.

— Te rog să nu renunți curând la școală ca să faci muncă de detectiv.

Phoebe s-a încruntat. Silas, care se întorsese la locul lui de lângă ea, i-a netezit părul peste umăr într-un gest împăciuitor.

— Bine, atunci nu-i vreo rudă, a zis ea. Un iubit?

Liza a mimat că-i vine să vomite.

— Întotdeauna am fost complet dezinteresată de toate chestiunile legate de dragoste și de orice or face îndrăgostiții.

— Atunci, nu mai rămân decât banii, a completat Silas.

După ce i-a aranjat părul lui Phoebe, Silas s-a lăsat pe spătarul canapelei, însă mișcarea l-a îndepărtat de ea. Fata s-a încruntat. Se temea că o să-i șifoneze fusta? S-a tras mai aproape, lipindu-se iar de el.

— Sau, a reluat Liza simplu, singura variantă rămasă este să-mi doresc o slujbă în politică. Sunt rusoaică – relativ vorbind, comuniștii sunt dispuși să aibă încredere în mine, așa că lucrez pentru ei. Cum se face că n-ai început din cel mai ușor punct de plecare?

S-a auzit o bătaie puternică în ușa casei. Phoebe a țâșnit de pe canapea, fluturând din mână spre Silas să rămână acolo. Îi era ușor să se furișeze în hol cu șosetele ei dantelate, alunecând pe podeaua curată ca și cum ar fi patinat. Vocile de afară erau în plină ciorovăială, destul de puternice ca să se audă în casă.

— ...identitățile au fost dezvăluite.

— Nu știi asta.

— Da, Orion, pentru că a fost o *coincidență* că am fost atacați...

Phoebe a deschis ușa înainte ca încheieturile degetelor lui Janie să bată a doua oară. Și-a privit fratele, apoi pe falsa lui soție, și a deschis ușa mai larg, poftindu-i înăuntru cu o plecăciune.

— Vă așteptam.

— Eu ți-am dat instrucțiunile astea, împielițato, a oftat Orion, intrând, apoi azvârlindu-și pantofii din picioare. Janie, scena îți aparține. De ce ai pus la cale acest plan?

De cum a intrat și Janie Mead, Phoebe s-a uitat repede pe alee, verificând dacă nu sunt musafiri nepoftiți. Nu se vedea nicio mișcare îngrijorătoare, însă un țânțar mare se târa pe unul dintre stâlpii intrării. Grăbindu-se să intre înapoi, Phoebe a luat o pietricică dintr-unul dintre ghivecele mari din apropiere și a aruncat-o spre țânțar.

Gata! Strivit. Chestii nesuferite! Phoebe a fugit înapoi în living. Janie și Orion stăteau în fața Lizei, care rămăsese așezată, ciugulind nepăsătoare din pâine. Silas i-a făcut semn lui Phoebe să se apropie, însă ea a clătinat din cap, preferând vederea mai bună din hol.

— Pâine?

Liza i-a oferit ruloul.

— Nu țipi la mine că ți-am făcut înscenarea? a întrebat Janie.

Liza a făcut semn cu bărbia spre Orion.

— Soțul tău știe că tu l-ai omorât pe Tong Zilin?

Orion s-a tras înapoi, nevenindu-i să creadă.

— *Poftim?*

— Ah! a exclamat Janie. Asta-i răzbunarea ta!

Liza a zâmbit. Orion părea stupefiat de faptul că Janie nu neagă. În vremea asta, Silas și Phoebe se uitat unul la altul, lăsați pe dinafară. Nici măcar nu știuseră când o scoseseră din arest de ce anume era acuzată Liza. Era o acuzație de *crimă*?

— De ce nu mi-ai spus? a întrebat Orion. *De aceea* ai dărâmat candelabrul din cazinou? Of,

Doamne, Janie...

— N-am putea, a șuierat Janie cu voce mai joasă, să reluăm discuția asta altă dată?

Orion s-a zbârlit vizibil. Liza părea că se trudește să-și înăbușe râsul.

— Nu vă opriți din cauza mea! a spus ea. N-am unde să fiu altundeva. În afară de închisoare, se pare.

— Cu plăcere! a strigat Phoebe din hol.

Cu Orion potolit pe moment, Janie și-a netezit rochia și s-a răsucit înapoi spre Liza.

— Uite ce-i! N-o să ne fie greu să te dezvinovățim. Dar, în schimb, vreau același lucru pe care ți l-am cerut mai devreme. Comuniștii te-au infiltrat în Seagreen – ești cea mai conectată la aceste două căi și cu cele mai mari șanse să găsești răspunsuri. De ce mi-a fost luat acel dosar. De ce a fost atacat mentorul meu. De ce ne-au atacat cu arme și cu *fumii*.

Silas s-a îndreptat de spate. Phoebe a intrat în cele din urmă în living.

— Poftim? Sunteți bine?

Orion i-a făcut semn lui Phoebe să se așeze, punându-și un deget pe buze.

— Suntem bine. Am scăpat cu ușurință.

Între timp, Liza doar s-a lăsat moale pe canapea, încruntându-se tot mai tare. Avea un nas foarte delicat, care se încrețea în vreme ce rumega chestiunea. Cu toate că fusese rapidă, Phoebe a surprins privirea Lizei fulgerând o dată spre Silas. Comuniștii credeau că Silas dezertase. De fapt,

Silas juca un joc foarte echilibrat ca agent triplu și trebuia să-și păstreze acoperirea în fața Lizei, ca nu cumva să fie dat de gol. Cu toate că Phoebe s-a prefăcut că nu observă, l-a văzut smucind scurt din cap și rugând-o pe Liza să lase lucrurile așa cum erau.

— Crezi că are de-a face cu investigația ta la Seagreen? a întrebat Liza. Că oameni din partea mea se implică în complotul terorist?

Janie și-a azvârlit brațele în aer, dar nu ca să arate că respinge ideea. Era o mișcare care trăda uluială.

— Are *ceva* de-a face cu asta, dar nu-mi pot da seama ce anume. Găsește-mi răspunsuri, și soțul meu o să dea telefoanele care trebuie ca să nu mai fii o evadată! Cu toate că sunt sigură că te-ai distra de minune în acest rol.

Liza s-a ridicat în picioare. Și-a scuturat alene mâinile de firimituri, apoi s-a îndepărtat de canapea. În ciuda faptului că mulți ochi îi urmăreau fiecare mișcare, a ieșit cu nonșalanță din living.

— Dacă aș fi mai ranchiunoasă, aș putea pur și simplu să fug în provincie și să trăiesc veșnic ca evadată.

Vocea i s-a rostogolit înapoi, amplificată de ecoul din hol.

— Dar nu numai că sunt cumsecade... sunt mărinimoasă. O să primiți curând vești de la mine. La revedere!

Ușa casei s-a deschis, apoi s-a trântit în urma ei. O vreme nu s-a clintit nimic în casă. Apoi Orion s-a răsucit spre Janie.

— E așa de ciudată! Cum se face că o cunoști?

— E o poveste prea lungă.

Janie a strâns mai tare ceva lipit de piept: un carnet.

— E ciudată doar pentru că așa a fost crescută. Lumea se învârte pentru ea. Nu ea se învârte odată cu lumea. Știa că n-o să fie niciodată o problemă reală – sau cel puțin știa că o s-o scot de acolo.

Phoebe s-a uitat mai bine, încercând să citească ce era scrijelit pe spatele carnetului lui Janie, însă aceasta i-a surprins privirea, așa că și-a îndreptat poziția.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, Phoebe! Și ție, Silas!

— Oh, oricând! a exclamat Phoebe. Dacă ai nevoie de cineva care s-o urmărească pe Liza Ivanova, dă-mi de știre! Îmi spune mie ceva că noi două am putea să fim cele mai bune prietene din lume.

Orion a clătinat din cap. A luat bucata de pâine pe care o lăsase Liza și a aruncat-o în coșul de gunoi în drum spre ușă.

— Știam eu că-mi amintește de cineva. Te conduc pe jos acasă, Feiyi!

28

Dacă Celiei îi lipsea ceva din Shanghai, acestea erau pieţele de produse agricole. Aici, în zonele mai rurale ale ţării, nu prea aveai de unde alege – doar cele mai obişnuite verdeţuri, toate mai mici decât media.

— Bucură-te că se găsesc totuşi de-ale gurii! a mormăit Celia, căutând printre *qingcai*[40].

Când a găsit una care nu era la fel de îngălbenită precum celelalte, şi-a scuturat umezeala de pe mâini şi şi-a ridicat mai sus pe umăr sacoşa. Dimineaţa înainta încet, aşternând lumina zorilor peste tarabele şubrede. La o oră aşa de matinală nu mai erau decât alţi trei oameni din oraş prin piaţa în aer liber, aşa că se plimba agale pe acolo, cu pantofii fără toc lipăind pe pământul tare. Avea cu totul alte preferinţe vestimentare când era sub acoperire şi chiar şi mai discrete când ieşea din atelier. Postav şi bumbac, chiar dacă purta *qipao*. Fără mătase, şi cu siguranţă nu dantelării cu model complicat.

Privirea Celiei a fulgerat în sus, urmărind doi noi cumpărători care intraseră în piaţă. A intrat imediat în alertă, gândind-se că s-ar putea să fie o pereche de agenţi, dar apoi s-au despărţit la intrare, ca şi cum apariţia lor unul lângă altul ar fi fost o simplă

coincidență. Deasupra, un strop de apă a picurat de pe o tarabă și a aterizat cu un plescăit pe umărul Celiei.

S-a răsucit spre vânzător și a plătit, grăbindu-se să plece. N-ar fi fost bine să tândălească, neștiind ce soi de oameni ar fi putut veni să adulmece pe acolo. Încă era încordată după ce văzuse soldații la acel depozit. Chiar dacă ea și Oliver reușiseră să fugă, chiar dacă se întorseseră în atelier și închiseseră ușa în liniște, tot așteptând un semn că sunt urmăriți fără să se audă nimic, asta nu însemna că scăpaseră de-a binelea, mai ales după ce unul dintre soldați fusese rănit de glonțul lui Oliver.

Vorbise foarte puțin cu Oliver după acea noapte. Nu că relația lor s-ar fi răcit – Celia își dorea prea mult să le facă pe plac tuturor ca să lase vreodată situația să se răcească. Totuși, nu zăbovea prea mult în încăperile în care intra el și nu-l căuta când nu era absolută nevoie. Dacă ar fi stat prea mult în preajma lui, ar fi fost ispitită să-l zgâlțâie de umeri până ar fi scos de la el toate lucrurile pe care i le ascundea, și probabil că n-ar fi ieșit bine. Oliver trebuia să mărturisească de bunăvoie ca să însemne ceva.

De-ar fi măcar posibil! Celia nu se pricepuse niciodată să ceară. Ceva din asta i se părea greșit în mod fundamental; nu putea alunga impresia că îndepărtezi de tine oamenii dacă te arăți pretențios. Și totuși, în această privință trebuia să rămână neclintită.

S-a uitat în spate. Cei doi noi cumpărători au rămas în piață când ea a plecat. Bine! Atunci nu era decât paranoia ei. Ca să fie sigură, a ales alt drum de întoarcere la atelier, de-a lungul străzii principale a orașului.

A trecut de o prăvălie cu haine pentru femei. Apoi s-a oprit.

La stânga erau trei standuri de ziare cu pereți de metal și cu acoperiș deasupra, în caz de ploaie. Oliver spusese că luase exemplarul de la Seagreen Press de lângă o prăvălie cu haine pentru femei. Asta să fie? Standurile erau aproape pline. După ce Celia s-a apropiat de teancuri și a căutat printre numerele din vârf, a constatat că sunt înnoite săptămânal, ceea ce însemna că n-ar fi trebuit să se schimbe nimic de când fusese Oliver ultima dată aici.

S-a lăsat grațios pe vine. Ca să fie sigură, a căutat prin fiecare teanc, încercând să vadă dacă Seagreen Press era îngropat dedesubt. Nu era aici. Nu erau decât publicațiile obișnuite din Suzhou și o parte din cele din Shanghai, toate în chineză, așa cum era de așteptat prin această zonă.

Acel exemplar să fi fost o întâmplare? Ce fel de publicație distribuie din întâmplare un singur exemplar?

Ceva legat de acest incident o sâcâia fără încetare pe Celia. În ultima scrisoare, Rosalind spunea că Seagreen Press există în Shanghai pentru rezidenții japonezi. Aici, afară din oraș, fără influențe străine, la ce ar folosi un ziar străin?

Oricum, cine se ocupa de aceste standuri?

Celia a ridicat privirea. Pe stradă se aflau o prăvălie cu haine, o prăvălie cu sticlărie și... *ah!* O librărie. S-a ridicat imediat și a pornit repede spre librărie, unde și-a ridicat poalele rochiei deasupra gleznei când a pășit peste prag. S-a auzit un clopoțel care îi anunța sosirea.

— Toate livrările se fac prin spate! a strigat cineva.

— Ce bine că nu fac o livrare! a răspuns Celia.

Un bătrân și-a ițit capul dintre rafturi, împingându-și în sus pe nas ochelarii cu ramă de sârmă. S-a întors la tejghea pășind încet, calm.

— Ah, vă cer scuze, *xiaojie*[41]! La ora asta aștept biciclistul care face livrarea. Cu ce vă pot fi de folos?

Era prima dată când călca în librărie, în ciuda faptului că stătuseră câteva luni aici sub acoperire. N-avea rost să-și facă prea multe relații în oraș când acest lucru doar ar fi sporit riscurile să fie pârâți dacă veneau naționaliștii să adulmece. Celia s-a uitat în jur la rafturile ordonate și bine șterse de praf. Pe firma de deasupra ușii scria 紅樓書店, *Librăria Pavilionul Roșu*[42].

— Dumneavoastră, a zis Celia, arătând peste umăr spre stradă, vă ocupați de standurile de ziare de acolo?

Bătrânul a dat din cap.

— Căutați ceva?

— Într-un fel, da.

Celia șovăia, încercând să-și dea seama cum să formuleze cererea ca să nu pară ciudată.

— Am văzut acolo ceva zilele trecute. În limba japoneză. Ăăă... nepoata mea învață japoneza și voiam să-i duc un exemplar.

O vreme, bătrânul și-a mângâiat barba, părând că nu pricepe despre ce vorbește ea. Apoi a pocnit din degete.

— Oh, acum îmi amintesc! A fost o greșeală, dragă. Curierul mi-a dat o cutie greșită. Trebuia să ajungă altundeva – am văzut că sunt ziare și le-am pus lângă celelalte fără să mă gândesc.

O livrare greșită?

Celia și-a tras mai sus pe umăr sacoșa cu cumpărături.

— Știți cumva unde ar fi trebuit să ajungă? Mi-ar fi de folos ca să găsesc un exemplar.

— Eu n-am cum să știu, dar... hei! Li Bao! Avem o întrebare pentru tine.

În celălalt capăt al librăriei, ușa din spate era ținută deschisă de un boltar. Se vedea cu ușurință bărbatul – Li Bao – care sosea pe bicicletă și își scotea șapca. Bătrânul proprietar al librăriei s-a dus repede la el, certându-l că întârziase.

De bicicletă atârnau trei coșuri. Erau ticsite cu pachete și cutii mai mici.

— O întrebare? a lătrat Li Bao, scoțându-și scobitoarea din gură.

— Despre cutia adusă din greșeală.

Celia a fost silită să intervină înainte ca bătrânul să poată devia discuția cu mustrările lui legate de

orar.

— Ai adus aici ceva care trebuia să ajungă în altă parte...?

Ochii lui Li Bao au sclipit. Înțelesese.

— A, da. Mergea la depozitul 34 afară, pe drumurile nepavate. Am adus-o în schimb la prăvălia de la numărul 34.

Depozitul plin de naționaliști. Soldații care cărau lăzi. Nu încăpea îndoială.

— Iar ei o așteptau, a continuat Li Bao. Supraveghetorul meu mi-a tras un perdaf zdravăn că sunt iresponsabil. Din fericire, mai aveam o cutie pentru ei și asta i-a potolit, dar, *ufff!*

— Altă cutie? a întrebat Celia. Tot ziare?

Li Bao și-a vârât iar scobitoarea în gură.

— Așa de multe! Le-au despachetat chiar în fața mea și le-au îndesat în altă ladă care voiau să fie trimisă în aceeași zi. Nu pricep ce-i în capul militarilor ălora țâfnoși.

N-avea niciun sens. Nimic din toate astea n-avea sens.

— Guomindang, da? a confirmat ea oricum.

Li Bao i-a aruncat o privire ciudată.

— Cine altcineva?

Soldați naționaliști preluau colete cu ziare japoneze, le puneau în alte ambalaje și le trimiteau înapoi? *De ce?*

Celia a înclinat din cap.

— Mulțumesc! Mi-a fost de mare ajutor. Poate o să mă duc să le cer un exemplar.

Înainte ca bătrânul să mai poată spune ceva, și-a luat rămas-bun și a ieșit. S-a întors la atelier zăpăcită, întorcând lucrurile pe toate părțile. Millie și Oliver erau de serviciu la tejgheaua din față când Celia a intrat așa de adâncită în gânduri, că era să se împiedice de un cufăr cu costume lăsat afară.

— Ai găsit ceva bun? a strigat Millie

— Doar *gingcai* îngălbenit, a răspuns Celia.

I-a surprins privirea lui Oliver și i-a făcut semn din cap spre partea din spate a atelierului. Oricât de ofensată ar fi fost de felul în care tratase el misterul depozitului, avea nevoie să-i afle părerea despre ultimele vești.

— Oliver, poți să-mi dai o mână de ajutor în bucătărie?

Oliver a lăsat din mâini aparatul de fotografiat la care trebăluia și a urmat-o imediat. I-a vorbit de-abia după ce au fost singuri în bucătărie și și-a lăsat sacoșa pe blat.

— Trebuie să mă duc în oraș să-mi avertizez sora.

Oliver a scos cartonul cu ouă și l-a pus pe bufet.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o liniștit.

Celia s-a străduit din răsputeri să-și păstreze vocea calmă. Să se miște în continuare, punând cumpărăturile la locul lor în vreme ce vorbea:

— Am găsit locul din care veneau acele ziare japoneze. Este vorba de Seagreen Press. Trebuiau să ajungă în *acel* depozit.

A dat deoparte ardeii.

— Oliver, cei care sunt în spatele lui Seagreen Press sunt răspunzători de o serie de omoruri care se petrec în Shanghai.

— Știu, a zis el degajat.

Celia și-a stăpânit oftatul. Sigur că știa.

— Știi?

Oliver a schițat o strâmbătură.

— Fratele meu este actualul partener de lucru al surorii tale. Am aflat la câteva zile după ce a început misiunea lor.

— El e *ce*?

Celia s-a rezemat de blat, absorbind informația. Nu era relevantă pentru îngrijorarea ei de acum, dar tot i-a atras atenția.

— Credeam că îl folosesc pe Orion la sarcini în înalta societate... și ca să vrăjească femei, făcându-le să divulge simpatiile comuniste ale soților lor. Cum se face că acum îi investighează pe japonezi?

— E bine antrenat pentru extragerea de informații și vorbește fluent japoneza. Presupun că îl consideră cel mai calificat. Sunt mai curios în privința lui Lady Fortune când este vorba de infiltrarea unor agenți. Ea nu-i spioană.

Dar au încredere în ea, și-a zis Celia. Mai multă încredere – bănuia ea – decât în Orion, chiar dacă fiecare avea o soră sau un frate de partea cealaltă. Rosalind *spusese* că naționaliștii o trimiseseră în misiune împreună cu un agent pe care îl supraveghea cu mare atenție. Doar că nu precizase cine este el. Era așa de tipic pentru Rosalind să nu-i spună numele; cu siguranță credea că o scutește pe

Celia de obligația de a-i raporta lui Oliver cum se descurcă fratele lui.

— În orice caz, a adăugat Celia, revenind la subiectul discuției, dacă – și încă e „dacă" – acest depozit este însăși rădăcina unui complot imperialist japonez pe care îl investighează sora mea și fratele tău, trimiși de naționaliști...

— ...de ce sunt în depozit soldații lor? a încheiat Oliver, strângând din buze.

Celia a scuturat sacoșa golită de cumpărături. A lăsat tăcerea să stăruie cât a împăturit pânza tot mai mult, până ce a ajuns un pătrățel pe care l-a pus deasupra bufetului.

— Cât de repede putem pleca? l-a întrebat apoi.

---

[40] 1. Zarzavat. 2. Varză chinezească, în lb. chineză, în orig.

[41] „Domnișoară", în lb. chineză, în orig.

[42] Aluzie la unul dintre cele patru mari romane clasice din literatura chineză, *Visul din pavilionul roșu*, scris de Cao Xueqin (secolul al XVIII-lea).

29

PUȚIN ÎNAINTE DE PRÂNZ, BIROUL ERA ca un stup zumzăind, cu asistenți împingând cărucioare cu cutii din mașinile parcate sub clădire. Orion a luat cana în căușul palmelor, lăsând ceaiul să se infuzeze, și s-a dus la ferestrele departamentului, de unde s-a uitat în jos la mașinile din complex. Noi livrări, ziceau ei. Direct din tipografie.

Ambasadorul Deoka era acolo, jos, dirijând mișcarea. La fel și Haidi, care stătea lângă el. Și-au spus ceva unul altuia, apoi Haidi a dat din cap, s-a înclinat și a pornit spre poarta principală ca și cum ar fi plecat agale la plimbare. Orion a aruncat o privire spre ceasul de la mână. Aveau întâlnire peste un sfert de oră. Deoka știa? El o trimisese? Dacă Haidi avea ceva de spus, de ce să nu se ducă într-o sală de ședințe din clădire? De ce să meargă la o depărtare de atâtea străzi?

Seiful franțuzoaicei fusese un fiasco. În această dimineață, Orion ajunsese printre primii la serviciu, înainte ca Janie să termine măcar să-și prindă în agrafe părul, ca să poată cotrobăi pe acolo. Cum departamentul era pustiu, se dusese direct la biroul franțuzoaicei și descuiase cutia, dar nu găsise decât

scrisori de la alți emigranți care se plângeau de vecini turbulenți de pe teritoriul străin. Inutile.

Își epuizau rapid căile de investigare. Dacă Orion ar fi fost un tânăr mai puțin sigur pe sine, poate chiar ar fi început să-și facă griji.

Mă rog... era un pic îngrijorat. Doar un picuț.

Ceasul de la mână a ticăit, marcând ora douăsprezece fără zece. A pus cana pe tăblia biroului său și și-a luat haina de pe spătarul scaunului. Când a trecut prin partea din față a departamentului, Janie a ridicat privirea și și-a înclinat capul într-o parte, curioasă, însă el i-a făcut doar un semn cu mâna și a ieșit înainte ca ea să apuce să întrebe. După ce ajungea la întâlnire și vedea ce are de spus Haidi, poate că urma să aibă o explicație mai bună. Poate că urma să aibă ceva folositor pentru investigația lor.

„Am informații despre soția ta care te privesc", îi șoptise Haidi. „Cei ca tine vor informații, nu-i așa?"

Orion nu uitase ceea ce încercase Janie să ignore seara trecută. Ușurința cu care eliminase un coleg. Ușurința cu care ascunsese acest lucru, minimalizând chestiunea omorului ca și când ar fi fost un fleac.

— Așadar? întrebase Orion după plecarea lui Phoebe.

Sora lui susținuse că poate să străbată singură aleea, iar Orion și Janie rămăseseră sub felinarul din colțul străzii, Janie uitându-se la gardul de fier forjat care înconjura vila familiei Hong, iar Orion

încercând să răzbată cu privirea scrutătoare prin straturile ei.

— Așadar... ? îl îngânase Janie, făcând-o pe proasta.

— Tong Zilin, insistase Orion.

Mai devreme în seara aceea, ea folosise scuza că aveau să găsească un moment mai potrivit pentru explicație; după plecarea lui Phoebe nu mai erau decât ei doi, o stradă pustie și un drum lung, foarte lung, pe jos până acasă.

— E adevărat?

Janie trăsese de brățara pe care o purta, cu o expresie gânditoare. Orion era așa de obosit, că mai avea puțin și se tolănea pe trotuar să tragă un pui de somn. În schimb, Janie părea foarte vioaie, chiar dacă refuza să-l privească în față, ceea ce era ciudat.

Începuse să meargă. Orion o urmase, rămânând mereu alături chiar și când ea grăbise pasul. De-abia la o oarecare depărtare de casa familiei lui, Janie zisese:

— A sesizat o greșeală în acoperirea mea. A trebuit să iau pe loc o hotărâre, să fiu dată de gol sau să-i închid gura.

— Așa că l-ai omorât.

Văzuse cum umerii lui Janie se încordează. Ea grăbise și mai mult pasul.

— Mă condamni?

— Nu, sigur că nu.

Și mâinile lui Orion erau mânjite după anii de lucru ca agent, dar se întâmplase rareori. Ca atunci

când fuseseră urmăriți în viteză de indivizi misterioși care trăgeau în mașina lor.

— Vreau doar să știu și eu.

Asta o făcuse pe Janie să scoată un sunet pe care Orion nu știa prea bine cum să-l interpreteze. Un amestec de acceptare și curiozitate. Un mormăit din fundul gâtului care se auzea ca un tors. Erau multe lucruri la Janie Mead pe care Orion nu știa cum să le interpreteze.

— Am intrat în panică, continuase Janie, simplu. Am crezut că e mai ușor să nu spun nimic despre asta. Așa m-a învățat Dao Feng.

— Așa te-a învățat Dao Feng când acționai singură.

Orion ocolise o băltoacă, mergând trei pași pe carosabil înainte să revină pe trotuar. Își stăpânise nevoia imperioasă s-o prindă pe Janie de cot ca s-o răsucească, așa încât să-l privească în față și el să poată scoate la iveală tot ce ascundea ea.

— Acum suntem împreună Mareea Înaltă, nu-i așa? Acum suntem o unitate combinată, nu-i așa?

Atunci Janie se oprise, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Ar fi trebuit să-ți spun, recunoscuse ea. Da. Ai dreptate. A fost neglijent și periculos, și în caz că ar fi trebuit să mă acoperi, ar fi fost mai ușor dacă ai fi știut tot ce se petrecuse.

Lui Orion aproape că nu-i venea să creadă ce aude. Părea sinceră. Oare... recunoștea că greșise? Cine era fata asta și ce făcuse cu agenta cu care împărțea același acoperiș de câteva săptămâni?

— Bine!

Avea chef să-și forțeze norocul.

— Îmi mai ascunzi și alte lucruri, Janie Mead?

Ea se răsucise ca să-l vadă mai bine, căutându-i privirea sub lumina felinarelor de pe stradă. Noaptea suflase brusc o pală de aer rece printre ei, însă Janie nu tresărise, prea ocupată să se gândească la problema ridicată de el.

— Unul, răspunsese încet. Dar încă nu vreau să ți-l spun.

Și cu asta pornise iar iute mai departe, ca și când n-ar fi recunoscut că într-una din zile avea să-i mai arunce în cap o bombă. N-avea habar dacă e mai bine sau mai rău că acum știa că trebuie să se pregătească pentru lovitură.

Cine ești, Janie Mead?

Astăzi, Orion a ieșit pe ușa principală din Seagreen Press, evitând activitatea de afară. A înclinat ușor din cap către ambasadorul Deoka atunci când a trecut pe lângă el. Cu toate că ambasadorul a înclinat și el din cap politicos, Orion a simțit cum privirea lui îl urmărește până la poartă.

— Ai zilele numărate! a mormăit Orion, chemând o ricșă. N-o să mai fii multă vreme aici.

*

Dacă hotelul ar fi avut un nume, lui Orion i-ar fi fost greu să-l găsească atunci când a intrat, privind în jur ca să se asigure că acesta e locul. Ce fel de hotel n-are o firmă în față? Holul era destul de

drăguț: un acvariu în colț și un panou de sticlă în fața biroului recepției, protejând-o pe femeia așezată pe scaun care își pilea unghiile. Și totuși, nu încăpea îndoială că se află în zona chinezească. Pereții n-aveau nici urmă de poleiala pe care o aveau hotelurile străine, nimic din ornamentele și aurul sclipitor care erau rezultatul banilor dați în schimbul jurisdicției.

— O caut pe Zhang Haidi, a început Orion, apropiindu-se de recepție.

Recepționera s-a uitat în registrul care era deschis în fața sa.

— Camera trei, parter. Holul din stânga.

Orion simțea furnicături pe brațe. A mers pe coridor, s-a apropiat de camera trei și n-a bătut la ușă; a intrat direct, privind în jur. Mai bine să termine odată cu asta – dacă se gândea prea mult la ceva era posibil s-o dea în bară.

— Ai ajuns mai devreme! a exclamat o voce ascuțită de pe sofa.

Haidi a sărit în picioare, cu părul lăsat liber pe ceafă.

Încăperea arăta ca orice cameră de hotel. Un pat, sofaua, o masă. Ferestre mari, draperii subțiri – *hmm!*

— E o problemă? a întrebat Orion, îndreptându-se spre ferestre.

S-a uitat afară, pe stradă, zâmbind în continuare.

— Arăți minunat în lumină, Haidi, ca întotdeauna, însă eu n-am dormit destul și mă cam doare capul! Nu te deranjează, nu?

A închis draperiile înainte ca ea să poată răspunde.

Haidi a clipit, luată prin surprindere.

— Nu, deloc, a răspuns după o pauză. Cred că nu ți-a fost prea greu să găsești acest loc.

Orion s-a rezemat de perete. Și-a încrucișat brațele, apoi și gleznele. Draperiile erau trase, așa că nu aveau să existe fotografii ale unei înscenări. La ce altceva trebuia să mai fie atent? Microfoane, poate?

— Nimic cu care să nu mă pot descurca.

Orion a aruncat subtil o privire într-o parte, spre baie. Nu se ascundea nimeni înăuntru.

— Spuneai că m-ai chemat aici pentru ceva important. Despre ce este vorba?

Haidi a zăbovit un pic, turnând în cești din ceainicul de pe masă. Orion mersese direct la țintă și, cum fața ei era aplecată, nu-și dădea seama dacă reacția lui Haidi este una neutră sau de neplăcere.

— Vino să șezi, te rog!

A simțit în măruntaie fiorul bănuielii. N-a lăsat să se vadă – s-a dus la sofaua lungă și s-a așezat, cu coatele pe genunchi, nonșalant.

— Zilele trecute am descoperit ceva, a reluat Haidi, și m-am gândit că se cuvine să-ți spun. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-mi văd colegii târâți în comploturi îngrozitoare.

Orion și-a împletit degetele. Dacă învățase ceva din atâția ani în care stătuse la taclale și se dăduse bine pe lângă oameni cu gânduri ascunse, acel lucru era cum să vadă semnele care îi dau de gol. Haidi se

străduia să-l privească în față. Cuvintele se așezau unul după altul, părând mai degrabă că citește un scenariu. Ca și cum ar fi recitat vorbe care îi fuseseră băgate în cap cu grijă.

Ăsta-i un test, și-a zis Orion panicat. Dar pentru ce? Și, mai ales, din partea cui?

— Drăguț! a zis el cu grijă.

Haidi s-a tras mai aproape și i-a pus o mână pe braț. El s-a întins spre ceai, dându-i mâna la o parte.

— Însă mai devreme ai spus că are de-a face cu soția mea. Presupun că nu există niciun lucru legat de soția mea pe care să nu-l cunosc deja.

Ochii lui Haidi au fulgerat spre poșeta de la marginea sofalei. Orion a notat în catalogul observațiilor reacția instinctivă.

— Desigur, a răspuns Haidi. Spune-mi, cât de bine o cunoști cu adevărat?

Lui Orion nu i-a plăcut deloc această parte. Oricât ar fi subliniat cuvântul „soție", Haidi nu renunța, ceea ce însemna că e o sarcină anume. În condiții normale, nu ar fi respins o seducție clară. Însă acum avea de-a face cu Janie. Dacă Haidi tatona ca să vadă care este poziția lui Orion față de ea, asta însemna că Janie e suspectată, iar Haidi încerca să vadă dacă Orion trebuie să fie pus în aceeași oală cu ea sau să fie considerat nevinovat. Mareea Înaltă era o unitate. Orion n-ar fi fost niciodată atât de nechibzuit, încât să se despartă de ea.

Numai că... era adevărat că nu știa nimic despre Janie. Și, cu toate că nu știa pentru cine lucrează Haidi, trebuia să aibă *niște* informații ca să o facă.

— Cred că m-am însurat cu ea destul de repede, a recunoscut el.

— A, desigur!

Haidi s-a rezemat de el, parfumul ei i învolburându-i-se pe la nas. Orion aproape a strănutat.

— Presupun că ai fost luat prin surprindere, nu-i așa?

Și-a plimbat un deget pe falca lui, dar bărbatul și-a stăpânit tresărirea. Dacă se trăgea înapoi cu dezgust vizibil, pierdea accesul la informațiile pe care le avea ea. Însă dacă mergea mai departe, Janie avea să-l omoare. Cu mâinile goale.

Orion a făcut singurul lucru care îi rămânea.

S-a prefăcut că îi curge sânge din nas.

— Oh...

Una dintre mâini i-a țâșnit în sus și și-a ciupit nările; cealaltă i-a alunecat în buzunar și a deschis briceagul, tăindu-și arătătorul. Când și-a atins nasul, părea că îi curge sânge de un roșu-aprins, cu care era mânjită buza de sus.

— Poți să-mi aduci, te rog, un prosop umed?

Haidi a sărit în picioare, cu ochii mari.

— Da, sigur. Stai așa!

S-a dus repede în baie și a scormonit zgomotos prin dulapuri. Orion știa deja că acolo nu sunt prosoape: locuri ca acesta nu ofereau prea mult confort. Când a revenit, a zis, tulburată:

— O să-i cer recepționerei.

Și a ieșit.

Imediat, Orion și-a lăsat degetul în jos și a strâns pumnul ca să oprească sângerarea. Cu mâna care nu era rănită, a deschis poșeta lui Haidi și s-a uitat înăuntru.

Un pistol – interesant! O panglică. Niște hârtii răzlețe.

A scuturat conținutul, scormonind până la fund. Ceva de sticlă a scos un clinchet când s-a rostogolit, iar Orion a scos un flacon mic, plin cu un lichid verde. L-a pus jos și a întins mâna spre ultimul obiect pe care îl observase: o fotografie.

— Hmm...

A tras fotografia mai aproape. Subiectul era un politician din Guomindang care stătea pe un podium undeva, în exterior. Orion nu știa exact unde, dar părea să fie una dintre grădinile publice din Concesiuni. Presupunea că Haidi n-avea la ea fotografia pentru politician. Mult mai probabil era faptul că pe fundal se afla Janie, prinsă perfect în cadru. Purta un *qipao* închis la culoare și avea la încheietura mâinii o panglică. O secundă sau două, Orion i-a privit doar zâmbetul, admirând-o.

Apoi privirea i-a căzut pe ceea ce scria în partea de jos.

Grădinile Juewu, 1926.

— Poftim? a rostit tare.

Acum cinci ani. El avea șaptesprezece ani. Janie trebuie să fi fost și mai tânără. Și atunci, de ce arăta exact la fel?

De afară s-a auzit zgomot de pași care se apropiau cu iuțeală, așa că Orion a pus fotografia de unde o luase, a închis poșeta lui Haidi și s-a tras înapoi unde stătuse mai devreme pe sofa. Când Haidi s-a întors cu prosopul, și-a strâns tare degetul, lăsând un pârâiaș de sânge să i se scurgă pe brat și să-i pătezе mâneca.

— Uite, uite! a zis Haidi repede, apropiindu-se.

Orion a luat prosopul și și-a apăsat pe nas cârpa rece. Din aceeași mișcare s-a ridicat, tocmai când ea se așeza.

— Cred că e mai bine să plec, a rostit el fonfăit. Ne vedem la birou! Sunt sigur că poți să-mi spui acolo tot ce vrei. *Zaijian!*[43]

Înainte ca Haidi să poată protesta, Orion a plecat, închizând ușa în urma sa. De cum a auzit sunetul clanței, și-a luat prosopul de la nas, strâmbându-se la tăietura de la deget. Ce mizerie! Și-a curățat nasul cât de bine a putut, apoi a plecat repede din hotel, ferindu-și fața de recepționeră.

Afară, a aruncat prosopul în prima grămadă de gunoi pe care a văzut-o. Încă mai avea o dâră de sânge pe buză când s-a șters, însă nimeni nu l-a băgat în seamă pe când mergea pe stradă, șerpuind printre lustragii și ghicitori în cărți. Aerul rece îl ajuta să-și limpezească mintea chiar și cu zarva de pe străzile principale din Shanghai. Cu soarele strălucind din mijlocul cerului, orașul zumzăia în toiul activității zilei, și Orion s-a scufundat în el, cu mâna ridicată ca să oprească sângerarea.

A văzut cum începe o încăierare aproape de piața de zarzavaturi. A aruncat câțiva bănuți spre trupurile adormite care zăceau în fața prăvăliilor. Fiecare pas pe trotuar făcea un nou val de gânduri să-i vuiască prin minte.

Chiar dacă mersese destul de mult timp ca să i se adune pe spinare o peliculă de sudoare, gândurile la evenimentele din ultima jumătate de oră nu deveniseră mai limpezi. Nu simțea în coșul pieptului decât îngrijorare și nedumerire. Cea mai mare parte din a doua emoție era îndreptată spre pretinsa lui soție și informația pe care i-o ascundea, cea care târa într-o criză acoperirea lor.

Orion a intrat într-o cabină telefonică publică, strâmbându-se când vopseaua verde-închis de pe ușă i s-a cojit în palmă. Și-a scuturat mâna nevătămată ca s-o curețe de praf, apoi a ridicat receptorul și a format numărul.

— Alo?

— Ai un moment liber? a întrebat Orion. Am nevoie de ajutorul tău.

— Ai multă nevoie de ajutorul meu în ultima vreme, a răspuns Phoebe.

Părea foarte bucuroasă. Practic, o vedea în minte cum stă în acel moment: ținând firul telefonului, cu capul tras între umeri, ca un spiriduș care a prins mirosul comorii.

— Da, păi, te-ai oferit ieri.

La celălalt capăt, Phoebe cu siguranță s-a îndreptat de spate.

— O urmăresc pe Liza?

— Vreau s-o ții sub observație, a corectat-o Orion. A șovăit un pic, apoi a adăugat: Janie îmi ascunde ceva. Ceva important. Și sunt sigur că ea și Liza se cunosc dinainte de Seagreen.

S-a auzit o bătaie în geamul cabinei. Orion s-a răsucit și a văzut un bătrân care îi făcea semn să se grăbească, iar el a făcut un gest de scuză, ridicând mâna ca să arate că mai durează câteva minute.

— M-am uitat în dosarele de la Seagreen, a continuat el. Liza Ivanova locuiește peste drum de Peach Lily Palace. Dă peste ea din întâmplare și oferă-te s-o ajuți la sarcina primită! Ești singura dintre noi care nu este afiliată oficial naționaliștilor, așa că ai mai multe șanse să joci o carte neutră. Cumva, trebuie să descoperim ce știu Liza și Janie una despre alta.

Phoebe s-a gândit un moment.

— Trebuie să întreb..., a spus fata, de ce e nevoie să investigăm o agentă comunistă ca să afli ceva despre propria ta soție? Sună cam îmbârligat. Nu poți s-o întrebi direct pe Janie?

— S-o întreb ce îmi ascunde? a pufnit Orion. Pentru că asta ar merge de minune.

A clătinat din cap.

— E ceva ascuns acolo. O știu. Poți s-o faci?

Bătrânul începuse din nou să bată în geam. Orion a gesticulat mai vehement, cerând răbdare, în vreme ce sora sa chibzuia la misiune. Era un mister de ce se prefăcea măcar că se gândește. Nu încăpea îndoială că tremură la capătul firului, așteptând să se arate de acord.

Phoebe și-a dres glasul.

— Poți să contezi pe mine.

---

[43] „La revedere!", în lb. chineză, în orig.

30

LA SFÂRȘITUL ZILEI DE LUCRU, Rosalind s-a dus singură acasă întrucât Orion nu se mai întorsese la birou. Se grăbea, având în minte o listă de noutăți pe care să i le spună. Ambasadorul Deoka se oprise printre birouri ca să facă un anunț. Rosalind vorbise după aceea în camera de odihnă cu câțiva colegi pe care trebuia să-i pună pe lista lor de arestări ca participanți la complotul terorist.

— Ați muncit cu râvnă ca să asigurăm apariția ziarului fără probleme în fiecare săptămână, iar munca voastră a fost apreciată! bubuise vocea ambasadorului Deoka.

Lângă el stăteau niște bărbați care zâmbeau amabil. Poate sponsori sau investitori.

— Se apropie a doua aniversare a lui Seagreen, așa că va fi organizată o ceremonie. Va avea loc la hotelul Cathay vinerea viitoare, la ora opt. Sper să vă văd pe toți acolo, ca să sărbătorim.

— Mă bucur așa de mult că au ales hotelul Cathay, zisese Hasumi Misuzu din Departamentul de redactare, umblând prin camera de odihnă de la etajul întâi cu puțin timp înainte de finalul programului. Dacă trebuie să mai petrec mult timp în zona chinezească, s-ar putea să mă sinucid. Sau

să rad locul cu mâna mea, ca să poată reface arhitectura aia hidoasă.

Ito Hiroko, din Departamentul de producție, nici măcar nu se sinchisise că Rosalind ascultă discuția cu o privire absentă.

— Potolește-te! Nu-i nevoie să razi locul. Îl putem înviora, cu o cârmuire mai fermă. Doamnă Mu, ești de acord?

Rosalind își lăsase cana în chiuvetă, spunând ce voiau ei să audă:

— Orașul putrezește încetul cu încetul. Cârmuirea slabă și cea occidentală sunt la fel de primejdioase.

Misuzu și Hiroko dăduseră din cap.

— E vremea ca Asia să se unească, sugerase Misuzu.

— Desigur, desigur, se arătase de acord Hiroko. Sub un imperiu mare.

Pentru ei, aceste păreri nu erau ceva care trebuia tăinuit. Dacă făceau parte din complotul terorist, nu era decât altă sarcină administrativă pe care să o îndeplinească – să trimită rapoarte și să distrugă ce rămânea, să dea numere și să uite restul.

Eliberată, în sfârșit, Rosalind a cotit pe strada sa unde a dat drumul aerului din piept și și-a destins umerii. Rămăsese peste program ca să termine discuția din camera de odihnă și acum cerul era întunecat, brăzdat cu violet-închis. Niciuna dintre luminile din fața clădirii sale nu era încă aprinsă, așa că a pornit aproape pe întuneric spre treptele de

afară. Când a descuiat ușa apartamentului, nu era aprins decât becul din baie.

— Pune-i pe lista noastră și pe Hasumi Misuzu și Ito Hiroko! a strigat ea în loc de salut.

Și-a aruncat poșeta pe canapea.

— Chiar dacă nu sunt vinovați, mi-ar plăcea să-i văd arestați pur și simplu pentru că sunt imperialiști înverșunați...

Rosalind a tăcut. Orion a venit în ușa băii și s-a aplecat în afară, ca să arate că o ascultă. Tocmai se bărbierea, cu gâtul încă acoperit de spumă.

Și era fără cămașă.

— Bună! a zis el.

— ...Bună! a răspuns Rosalind după o scurtă ezitare. E vreun motiv ca să fii pe jumătate despuiat?

— Cămașa mea este pătată cu sânge. Nu voiam să ajungă și spumă pe ea.

Rosalind și-a stăpânit cu greu nevoia să-și maseze tâmplele.

— Și cum anume, dacă mi-e îngăduit să întreb, a ajuns sângele pe cămașa ta?

— De fapt, e o poveste ciudată.

Orion s-a întors în baie să-și continue bărbieritul. Rosalind l-a urmat și s-a așezat pe blat în vreme ce el se uita în oglindă cu bărbia înălțată.

— În primul rând: în acel seif nu era nimic interesant. În al doilea rând: Zheng Haidi, încântătoarea noastră secretară, m-a invitat astăzi într-o cameră de hotel. Avea o mulțime de întrebări despre tine. Despre noi.

Întrebări? Rosalind s-a încruntat, încrucișându-și brațele.

— Ce i-ai spus?

— Iubito, cu greu puteam scoate un cuvânt la viteza cu care încerca să mă atragă în pat.

Rosalind a sărit de pe blat cu pumnii încleștați.

— A înnebunit? O să...

— Stai, stai! a avertizat-o Orion, clătind briciul. Oricât mi-ar plăcea să te aud că te repezi să amenințI, asta n-a fost o încercare obișnuită de a începe o aventură. A fost pusă s-o facă, Janie. Mă întreb doar pentru cine lucrează. Dacă este cumva Deoka și, dacă da, de ce n-am fost încă dați afară din firma lui.

A apropiat din nou briciul de gât, apoi a tresărit.

— M-am fofilat de acolo tăindu-mi degetul și prefăcându-mă că îmi curge sânge din nas. De aceea mi-am pătat cămașa.

Acum, că se uita, Rosalind a observat că arătătorul mâinii lui drepte era bandajat și bandajul înroșit. Pielea oamenilor era atât de fragilă! Pielea oamenilor *muritori* era atât de fragilă, la distanță de o tăietură de a împrăștia sânge și intestine, și secrete afară din învelișul ei, pe podeaua rece acoperită cu linoleum!

— Nu ești îngrijorată.

Ochii i s-au ridicat spre fața lui, trezită din gânduri.

— Sigur că sunt îngrijorată. Dacă pune întrebări, asta înseamnă că acoperirile noastre sunt suspecte.

— Vreau să zic, pentru mine, a lămurit Orion. Îmi adunasem puterile să mă apăr. Aveam pregătit un întreg discurs, că n-am făcut nimic ca să provoc asta, și nici măcar n-ai ridicat vocea.

Rosalind și-a pus mâinile în șolduri.

— Mă crezi o scorpie de nevastă care te ține sub papuc?

— Da.

Fulgerarea din ochii ei avea forța unei lovituri fizice de pumn.

— Glumesc, glumesc! s-a grăbit Orion să adauge.

Și-a șters restul spumei și a făcut un pas spre ea.

— Îți mulțumesc că ai încredere în mine!

— Să nu ți-o iei în cap! a replicat Rosalind, încruntându-se din nou.

Acum baia mirosea ca el, un amestec de condimente și mentă.

— Dar... a fost o prostie din partea mea la evenimentul caritabil să iau de bun ce a spus tatăl tău și să trag concluzia pripită când tu nu mi-ai dat motive să-l cred. Sau, cel puțin, *prea* multe motive.

Orion părea amuzat. Nu se așteptase la asta.

— Un mic motiv.

— Un mic motiv, a încuviințat Rosalind.

— Poți să crezi sau nu...

Orion și-a proptit brațul de perete, prinzând-o în capcană.

— ...poate că îmi place să te văd geloasă.

Rosalind și-a dat ochii peste cap, alegând să nu-i răsplătească purtarea nerușinată cu un răspuns.

Presupunea că apropierea lui este o tactică prin care s-o tulbure, dar ea se concentra doar asupra faptului că Orion lăsase nerasă o porțiune chiar lângă falcă.

— Dă-mi briciul!

El a clipit.

— Poftim?

Ea i-a atins curbura fălcii, unde rămăsese un pic de păr. Pielea lui era caldă, radiind energie.

— N-ai făcut o treabă prea bună, dar era de așteptat, cu mâna rănită. Dă-mi briciul!

Cu toate că părea să șovăie, Orion a întins încet mâna spre brici.

— Eu... nu știu dacă vreau să ții o lamă așa de aproape de beregata mea.

Rosalind a trebuit să-și stăpânească zvâcnetul buzelor, încercând să pară că o ia foarte în serios.

— Poftim? a întrebat, silindu-se să se încrunte. *Tu* n-ai încredere în *mine*?

— N-am zis asta.

Mărul lui Adam i-a săltat în sus și-n jos. Pieptul i s-a ridicat și a coborât, însoțind respirația adâncă.

— Bine! Da, am multă încredere în tine. Te rog, accept ajutorul tău!

— Minunat!

A luat briciul. Cu cealaltă mână, i-a prins falca destul de brutal ca să-l așeze bine, cu degetele răsfirate pe gâtul lui. Un deget era exact pe locul în care zvâcnea pulsul.

— Relaxează-te! i-a șoptit, mișcând briciul în jos cu grijă. Nu te tulbura așa de tare!

— Nu-s tulburat, a protestat Orion.

— Mm-hmm!

Rosalind își vedea de treabă, simțindu-l cum o privește. El se străduia să nu dea drumul aerului din piept – Rosalind știa asta pentru că ar fi simțit aerul pe față.

— Ai voie să respiri, i-a șoptit.

— Încetează! Tot încerci să mă faci să mă agit, a ripostat Orion.

Cu un hohot de râs, Rosalind s-a îndepărtat. Își terminase treaba. A spălat briciul în chiuvetă, a scuturat stropii de pe el și l-a pus pe margine. Când s-a răsucit spre el, Orion nu se clintise, doar stătea lângă ușă cu o expresie stupidă.

— Ce-i?

— Mai fă-o o dată! i-a cerut el.

Ea s-a uitat la chiuvetă.

— Să spăl briciul?

— Nu, iubito. Râsul tău.

Acum Rosalind chiar că începea să se tulbure. A pufnit disprețuitor, apoi a trecut pe lângă el, a ieșit din baie și și-a întins brațele ca să le dezmorțească.

— Pune-ți o cămașă! Nu trebuia să fii undeva în seara asta?

— Ba da. Cei de la cartierul general vor să vorbească cu mine.

A îmbrăcat cămașa.

— Dacă tot sunt acolo, o să-i presez să ne dea cât mai repede un nou mentor. Nu putem acționa ca o găină fără cap, mai ales dacă cei de la Seagreen Press ne-au dibuit.

Rosalind a lua carnetul de pe măsuța de cafea.

— Bine! Eu o să fiu aici, văzându-mi de treburile de soție casnică.

Orion a apărut din baie cu sprânceana deja înălțată.

— Treburi de soție casnică? Cum ar veni, să stai pe canapea?

Hârtia de sub degetele ei a foșnit când a răsfoit carnetul, oprindu-se la prima pagină goală.

— Aleg să interpretez în felul meu special treburile casnice.

Cu o mică clătinare din cap, Orion și-a luat rămas-bun și a ieșit din apartament. De îndată ce ușa s-a închis în urma lui, Rosalind a lăsat să se ivească zâmbetul.

Phoebe a strâns coșul la piept, uitându-se pe alee ca să se convingă că părinții lui Silas nu se întorseseră din călătorie. Nu era nicio problemă dacă trebuia să-i salute, dar îi plăcea să folosească versiuni ale sale diferite care se potriveau cel mai bine cu diferiți oameni, așa încât să fie în forma cea mai bună și ei s-o adore, iar la ora asta târzie nu prea avea energie.

A bătut la ușa casei. O servitoare bătrână a deschis și, recunoscând-o, a lăsat-o să intre fără nicio vorbă.

— Silas? a strigat Phoebe, după care și-a azvârlit pantofii în hol și a pornit pe coridor. Ți-am mai adus câteva brioșe. Fii atent la mine, te rog!

Casa lui era construită în așa fel încât dormitoarele și livingurile erau delimitate foarte clar, în aripi diferite ale vilei. Adesea, lui Silas îi era greu s-o audă când venea, pentru că sunetul nu circula bine între aripi, însă își ținea ușa întredeschisă când știa că apare. Cu toate că astăzi Phoebe nu-l anunțase, tot era surprinsă că nu ieșise din camera lui s-o salute. Încruntându-se, a mers mai departe și a bătut direct în ușa dormitorului lui.

— Silas?

Ușa s-a deschis. Dar când Silas a apărut, și-a dus repede un deget la gură, avertizând-o să nu facă zgomot. Se auzea o voce în spatele lui. Phoebe s-a încruntat iar, surprinsă că e cineva în *dormitorul* lui, dar peste câteva secunde și-a dat seama că vocea era prea hârâită și îndepărtată ca să fie un vizitator. Silas asculta o înregistrare.

— Cine este? a șoptit Phoebe, intrând.

Pe masă se afla un patefon pe care se învârtea un disc.

— Preotul, a răspuns el neatent. Ea nu vrea să comunice cu mine decât în acest fel. Mesajele scrise sunt prea ușor de deschis și de spionat.

Phoebe a lăsat jos coșul.

— *Ea?*

— Oh!

Dacă ar fi vorbit în chineză, n-ar fi fost nicio diferență între pronume. Însă Phoebe vorbise în engleză, așa că Silas o imitase, subliniind diferența:

— Presupun doar, judecând după voce. S-ar putea să mă înșel, dacă ne gândim că acum au învățat să modifice sunetul.

S-a așezat la loc la birou și a reluat ceea ce scria în vreme ce se derula înregistrarea. Era ca și cum Phoebe n-ar fi fost în cameră. Când urechea i s-a adaptat, vocea suna, într-adevăr, distorsionat, mai joasă decât tonul normal.

— *...mergi pe acest drum dacă vrei să avem încredere în tine! Mai întâi de toate, nu uita...*

Phoebe și-a dres glasul.

— Atunci, o să plec.

— Așteaptă!

Silas a ridicat capul așa de repede, că părul i-a căzut peste ochelari.

— De-abia ai ajuns.

— Da, păi, atenția ta pare să fie rezervată acestei fete din eter. Aveam de gând să te întreb dacă vrei să mă duci mâine cu mașina, dar las-o baltă!

— E treaba mea să investighez, a replicat Silas blând. Am primit sarcina să mă ocup de ea. Cu cât ajung să o cunosc mai bine, cu atât sunt mai multe șanse să aflu cine este. Și sigur că te pot duce mâine cu mașina.

Phoebe nu-și descreți fruntea și rămăsese cu brațele încrucișate la piept. În tonul lui Silas se simțea ceva. Nu răzbunare, nu jignire. *Admirație.*

— Ar trebui să ai grijă, a adăugat Phoebe. Preotul este un *asasin* comunist. Dacă află că le-ai fost credincios tot timpul celor de la care ai plecat și te vânează?

Înregistrarea s-a terminat. Silas a lăsat din mână stiloul.

— O să fie în ordine. Eu...

A fost întrerupt de sunetul telefonului. În hol, servitoarea a strigat, dar Silas pornise deja într-acolo ca să răspundă. Phoebe s-a ținut după el, atentă când a ridicat receptorul.

— Șefii cei mari, a zis el doar din buze peste câteva clipe.

— Ce spun? a șoptit Phoebe.

— Da, a răspuns Silas în telefon înainte să poată spune doar cu buzele altă explicație. Ajung acolo imediat.

A închis.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Phoebe.

Silas s-a întors repede în cameră ca să ia o haină.

— Revoltă antijaponeză în fața la Seagreen, și nu pot să dea de Orion sau de Janie. Cineva s-ar putea folosi de această ocazie ca să distrugă dovezi. Mă duc să supraveghez.

— Vin și eu.

Silas a tăcut. Poate că îi trecuse prin cap să se împotrivească, dar apoi i-a aruncat o privire lui Phoebe și a oftat.

— Bine! Hai să mergem!

31

ÎNTR-UN APARTAMENT ZGOMOTOS AFLAT LA câteva străzi de Seagreen Press nu poate să ajungă niciun apel telefonic. Pe când proprietăreasa nu se uita, un țânc a smuls firul telefonului și acest lucru nu avea să fie descoperit decât dimineață.

În apartamentul de deasupra e liniște. Calm. Neștiind ce se petrece în apropiere – mișcări și lozinci urlate din megafoane, o mulțime care înaintează pe stradă. În ultimele luni, incidente asemănătoare au avut loc în concesiunile străine. Întotdeauna începutul a fost modest. Cineva din cealaltă parte făcând ceva incendiar: un singur imperialist care urlă lozinci, un soldat care se poartă brutal la o cercetare obișnuită, o ceartă în tramvai. Apoi izbucnește. După care localnicii se folosesc de numărul lor și se strâng în gloată, iar cu pumnii lor uniți devin forță de luptă. În cele din urmă găsesc un fel de putere.

În față la Seagreen Press, gloata s-a strâns dintr-o supărare întârziată. Oamenii dăduseră foc deja la trei întreprinderi japoneze pe drum încoace. Zgâltâie porțile principale și întorc spre cer megafoanele.

— Boicotați toate produsele japoneze! strigă ei. Nu suntem Japonia! Nu vom fi transformați în Japonia! Nu vom fi înghițiți în imperiul vostru!

Doi agenți în misiune – sau un agent în misiune și un aspirant la statutul de agent în misiune – dau fuga la fața locului.

— E rău că aproape aș vrea să mă alătur lor? șoptește fata cu fundă în păr.

— Nu, răspunde băiatul. Dar suntem mai puternici decât asta. N-avem nevoie să luăm o torță când putem să manipulăm focul războiului înainte să se aprindă.

Dau târcoale pe stradă, urmărind cu atenție clădirea. Cu toate că gloata e mare, n-ai de unde să știi cine s-ar putea amesteca în ea cu alte intenții. Un soldat cu instrucțiuni de la guvernul lui, poate, căruia i s-a spus să distrugă dovezi; un coleg funcționar la Seagreen avertizat de superiori că spioni naționaliști sunt infiltrați printre ei și acum e momentul să ardă tot. Cei doi agenți de la margine sunt atenți la pericol, la orice exploziv care poate să fie aruncat peste poartă. Oricât urăsc ideea de a o proteja, Seagreen nu trebuie să ardă. Atunci n-ar mai putea să dovedească nimic. Atunci complotul care crește acolo va găsi alt loc în care să înflorească, iar ei vor trebui să pornească din nou de la zero.

În vreme ce tinerii controlează scena, nu văd mișcarea din spatele lor.

Un ucigaș care stă pe marginea unui acoperiș. Un ucigaș care se ridică încet în picioare, sare pe asfalt

și se apucă de treabă înainte ca gloata să se risipească de tot, înainte ca strada să nu mai fie plină de zgomot tunător.

— Hei! zice deodată fata.

Își înalță capul spre cer. Noaptea e densă și atentă, o fâșie furioasă de întuneric ținută la distanță de felinarele de pe stradă. Când sirenele poliției urlă din capătul străzii, sunt aproape înecate de vuietul mulțimii.

— Auzi asta?

— Sirenele?

— Nu. Țipătul.

Fata se repede înainte ca băiatul să poată răspunde. O senzație de prăbușire i-a încleștat șira spinării, al șaselea simț spunându-i ce era țipătul. Este înnăscut să te aștepți la ce e mai rău de la întuneric. Noaptea scoate la iveală ticăloșii orașului; noaptea trebuie să fie temută pentru ceea ce poate să ascundă cu ușurință.

Ucigașul ia colțul, plecând exact în momentul în care agenții în misiune intră pe aleea din spatele lui Seagreen. Vântul se apropie și el în grabă, aceeași furtună care se învârtejește dinspre mâinile călăului și intră în plămânii lor.

— Sunt atât de mulți! șoptește fata. De ce sunt atât de mulți?

Sirenele au ajuns în cealaltă parte a complexului, iar megafoanele polițiștilor resping protestatarii. Cei doi nu le dau atenție, trec repede printre cadavrele de civili, numărând patru, cinci, *șase*. Răsucesc brațele morților, calde încă, de curând

jefuite de viață. Fiecare arată la fel: o rană sângerândă în scobitura cotului.

— Ceva s-a schimbat, zice băiatul.

Se uită în spate, simțind cum îi alunecă un fior în sus pe șira spinării. Aproape crede că ucigașul încă ar putea să privească. Atunci când își întoarce iar privirea spre scenă, lângă unul dintre cadavre vede un obiect, așa că se duce să-l ia. Un flacon de sticlă incredibil de rece. Ridică obiectul la lumină, și înăuntru se rotește un lichid verde.

I-l arată fetei.

— Încep să fie neglijenți.

32

Seagreen Press a fost închisă câteva zile până ce polițiștii au ridicat cadavrele și au cercetat aleea din spate. Când Rosalind s-a întors la lucru, era agitată, iar nerăbdarea îi clocotea în tot trupul. Ura să stea degeaba; asta era pe locul întâi pe lista modurilor inutile de a-și petrece timpul.

— Ai o întâlnire cu ambasadorul Deoka peste zece minute, a anunțat-o Jiemin după ce Rosalind s-a așezat la birou, cu soarele dimineții acoperindu-i părul. Eu am de făcut inventarul, așa că trebuie să mergi tu în locul meu.

Uneori, Rosalind se întreba dacă avea să mai lucreze ca agent atunci când – *dacă* – în cele din urmă în țară urma să fie pace. Sau poate că avea să ajungă să urmeze altă cale de viață și moarte. Poate că se alesese cu o nevoie nestăpânită de-a drege lucrurile stricate. Furia națională îi alimenta pe toți agenții, însă fisura pe care o crea în fiecare dintre ei părea să fie mai mare la unii și mai mică la alții. Lucrurile stricate atrăgeau lucruri stricate, încercând să-și îmbine așchiile și sperând că se potrivesc. Dacă țara nu se mai fărâmița, cât de potrivită ar fi fost ea s-o îngrijească?

Rosalind a dat din cap.

— Pot s-o fac. Ce raportez?

Poate că de aceea fusese atrasă așa de tare de Dimitri Voronin. Și după aceea, chiar dacă orașul n-ar fi fost aproape de prăbușire, chiar dacă Rosalind nu i-ar fi pierdut pe atât de mulți dintre cei pe care îi iubea, chiar fără o singură fărâmă de motivație, poate că ar fi trebuit dintotdeauna să devină această nelegiuită făptură ucigașă prin însăși natura sa.

— Uite! Stai să-l găsesc! Am pregătit deja totul pentru tine.

Jiemin s-a aplecat să scormonească prin sertare. Rosalind a așteptat răbdătoare, uitându-se la celelalte însemnări de pe biroul lui.

Era bine să aibă mai mult de-a face cu Deoka. În timpul petrecut în afara biroului, ea și Orion se consultaseră și discutaseră despre numele de pe listele lor ca să confirme acuzațiile pe care aveau să le înfățișeze naționaliștilor. Fusese surprinsă cât de ușor căzuseră de acord în privința fiecărui punct, dar asta avea logică. La urma urmei, fusese efortul lor comun. Fiecare nume era notat doar după ce se uitaseră unul la altul și făcuseră un mic semn de aprobare, de la Rosalind la Orion sau invers.

— Nu mai rămâne decât să aflăm cine își mânjește mâinile cu omorurile, spusese Orion în seara dinainte, lăsând stiloul din mână.

— Și să confirmăm că Deoka este creierul complotului, adăugase Rosalind.

Cel puțin creierul desemnat, cu instrucțiuni de la guvernul lui. Era ușor de stabilit acest lucru pe baza

a ceea ce observaseră. Mai greu era să găsească dovezile care să reziste la tribunal.

— Care va fi primul? întrebase Orion.

Fără șovăială, se întinsese în lungul canapelei, își pusese capul în poala ei și ridicase privirea spre ea. Rosalind doar oftase. Era deja atât de obișnuită ca el să-i invadeze spațiul personal, că n-o mai deranja.

— Amândoi deodată, îi răspunsese, întinzând mâna spre o șuviță din părul lui.

Avea de gând să smucească zdravăn de ea, ca să-l enerveze, dar se pomenise că o răsucește pe deget, curioasă dacă rămâne buclată.

— Informații de oriunde ar veni, răspunsese Orion. Îmi place. Așadar, ăsta-i planul.

Acum, din partea cealaltă a departamentului, Orion cel din afara amintirii și-a fluturat mâna când i-a prins privirea, cu aceeași șuviță căzându-i pe frunte. I-a trimis și o bezea, însă ea nu l-a băgat în seamă.

Trebuiau să se întâlnească în curând cu Silas și să pună la un loc informațiile. El fusese ocupat în vreme ce Seagreen își încetase activitatea. După ce, sub acoperirea sa de angajat cu jumătate de normă, raportase la poliție cadavrele de pe alee, rămăsese cu ei ca să scoată informații despre cele mai noi crime, ceea ce însemna că nu luau legătura până ce calea nu era liberă, ca să nu fie dat de gol.

Șase cadavre, și-a zis Rosalind cutremurându-se. Fără un mentor care să le dea instrucțiuni, singura lor opțiune era să pună la lucru gândirea în grup.

Ce se schimbase? Sigur că ucigașul lăsa cadavre ici și colo fără grijă, dar asta era un omor în masă – și încă în Concesiunea Franceză. Oare atacul aspra lui Dao Feng nu fusese o imitație, la urma urmei? Era pur și simplu începutul unui stil de lucru modificat?

— Apreciez cu adevărat flexibilitatea ta, a zis Jiemin, atrăgându-i lui Rosalind atenția înapoi în prezent. Voi toți, angajații ăștia tineri...

A găsit în sfârșit în sertare teancul corect de hârtii.

— ...existați ca să mă faceți să par ofilit și ramolit.

Rosalind l-a măsurat cu privirea.

— Câți ani ai, de fapt?

— Optsprezece.

Rosalind a întins mâna ca să ia hârtiile.

— Sunt mai mare ca tine. Ai grijă să nu-ți fur slujba și să fiu plătită mai bine decât tine!

Jiemin n-a părut amuzat – doar i-a dat hârtiile și s-a lăsat pe spătarul scaunului, ca și cum ar fi avut nevoie să se gândească serios dacă Rosalind o să-i fure sau nu slujba.

— Așa merg treburile, a oftat el ca pentru sine.

Rosalind a răsfoit hârtiile, familiarizându-se cu ceea ce avea să raporteze. Au trecut cinci minute, iar când Rosalind s-a uitat din nou la ceas, privirea i-a revenit la Jiemin, care începuse să scrie de mână ceva. Și încă în engleză, dacă nu se înșela.

Rosalind s-a aplecat subtil în față.

— Jiemin, a reluat ea discuția. Mergi la ceremonie? Cea de la hotelul Cathay?

El a răspuns fără să ridice privirea:

— Foarte puțin probabil.

— De ce nu?

Rosalind și-a înclinat capul într-o parte, încercând să citească ce scria. *Dragi Șefi...*

Brusc, Jiemin a îndoit hârtia în trei. La naiba! Terminase de scris.

— De ce să sar peste o petrecere obositoare?

A pus scrisoarea într-un plic, apoi s-a cutremurat de scârbă.

— Am moduri mai bune în care să-mi irosesc timpul decât să urc pe scara ierarhică.

— Nu fi așa de ursuz!

S-a aplecat, prefăcându-se că-i dă un ghiont vesel în braț. Poate că ar fi reușit să vadă câte ceva din scrisoarea lui dacă îi aluneca din mână...

— Nu ești singurul căruia îi displace lumea corporațiilor. Noi, ceilalți, pur și simplu știm cum să profităm de micile bucurii când se arată. O să fie mâncare gratis.

Din păcate, Jiemin sigila deja plicul, netezindu-l pe lungime până ce s-a aplatizat.

— Întreaga lume e o scenă, a zis el simplu. Și toți oamenii, doar actori. Chiar dacă admir felul în care ceilalți aleg să-și joace rolul, intrarea și ieșirea mea sunt diferite.

A început să scrie adresa. Un nume oarecare, o stradă oarecare, orașul Zhouzhuang, comuna Kunshan, provincia Jiangsu...

Ia stai așa! și-a zis Rosalind brusc, dându-se înapoi cu câțiva pași în minte. *Zhouzhuang? De ce-mi sună cunoscut?*

— Ar trebui să pleci.

Aproape că a surprins-o vocea lui Jiemin, care a răsunat din nou.

— Ești așteptată la ora stabilită.

— Sigur!

S-a ridicat de pe scaun, cu gândurile încă gonind nebunește. O clipă, s-a agățat de ceva ce poate că îi spusese cândva Celia, și atunci a făcut și legătura. Celia se ducea des în Zhouzhuang. Rosalind nu știa de ce.

Întâlnirea cu Deoka a decurs rapid. Poate din cauză că jumătate din ea era în altă parte, însă ambasadorul n-a părut să observe. Ea i-a dat raportul; el i-a trasat sarcinile. Nu era nimic care să arate că o suspectează sau că misiunea lor risca să fie compromisă.

— Mai e ceva? a întrebat ambasadorul Deoka.

Tocmai când Rosalind avea de gând să se retragă, un obiect din colț i-a atras atenția și ochii i-au poposit iar la lada misterioasă. Părea aceeași de data trecută. Nelalocul ei printre ornamentele rafinate și cu siguranță și din punct de vedere al repartizării sarcinilor, pentru că de ce ar avea nevoie ambasadorul Deoka să primească ziarele care sunt trimise aici? Asta era treaba celor de la producție.

— Mă întrebam dacă raportul nostru de la evenimentul caritabil a fost pe placul

dumneavoastră? a întrebat ea, trăgând de timp.

Poate că, dacă se uita mai bine la conosament...

— A fost foarte bine, a răspuns Deoka. Poți să te întorci la muncă.

Rosalind a înclinat din cap, apoi a ieșit. N-avea rost să stârnească bănuieli încercând să ajungă la ladă când acest lucru n-avea să aducă răspunsuri.

Însă în mijlocul coridorului Rosalind s-a oprit brusc, cu tocurile scârțâind pe podeaua de lemn. Dar *era* altă ladă decât cea pe care o văzuse data trecută, nu-i așa? Cu toate că fusese prea departe ca să citească ce scria pe asta, și-a dat seama că acum conosamentul fusese lipit pe o parte, nu deasupra.

Faptul că îl văzuse pe Jiemin scriind acea scrisoare i-a dat o idee. În loc să se întoarcă în Departamentul de producție, a coborât la parter și a intrat în sala de sortare a corespondenței.

— Doamnă Mu! a salutat-o Tejas când a intrat. Cu ce îți pot fi de folos?

Rosalind a clipit.

— Nu lucrezi sus?

— Fac cu schimbul ori de câte ori este nevoie, așa că azi sunt aici.

Și-a împins scaunul cu rotile de-a lungul mesei de lucru, apoi și-a împletit degetele.

— Compania încearcă să evite pe cât posibil angajarea de personal suplimentar.

— Corect! a mormăit Rosalind, dregându-și glasul. Pot să văd registrul cu toate coletele primite și trimise? Avem o problemă la producție și trebuie să văd de unde vine un pachet.

Tejas s-a răsucit pe scaun și s-a uitat la primul raft aflat la vedere.

— Va trebui să caut tot ce e înainte de iunie...

— Din iunie până acum, i-a tăiat vorba Rosalind.

Cu un „Hmm", Tejas s-a ridicat și s-a dus mai departe în sală. A umblat pe acolo câteva minute – mișcând pachete gata să fie expediate și altele gata să fie distribuite în Seagreen – și s-a întors cu o mapă cu hârtii.

— Cred că asta este.

— Mulțumesc! a zis Rosalind recunoscătoare, luând mapa.

A cercetat însemnările de pe prima pagină, concentrându-se pe pachetele primite. Începea să simtă furnicături în vârful degetelor. O vibrație se întindea peste nervi, chiar la prăpastia dintre a ști că dăduse peste ceva și a nu-și da seama exact ce anume este acel ceva.

Era ușor să caute în coloana cu expeditorul aceeași adresă pe care o văzuse prima dată pe conosament: depozitul 34, strada Hei Long, Taicang. De fiecare dată era trecut ca destinatar ambasadorul Deoka. Și livrările erau destul de frecvente. Aceleași însemnări apăreau cam în fiecare săptămână.

Rosalind nu-și dădea dat seama ce să facă cu această informație. În vreme ce atenția lui Tejas a fost distrasă de ceva care zornăia în spatele sălii – un colet care nu fusese așezat bine pe raft –,

Rosalind a rămas acolo, lângă ușă, mușcându-și obrajii pe dinăuntru. Era *ceva* aici. O știa.

Și-a plimbat degetul peste întregul rând al unuia dintre colete.

Depozitul 34. 19 septembrie. 6,16 kilograme.

S-a oprit. A bătut cu degetul în acea coloană, cu atenția concentrată la greutatea lăzii. Era un număr foarte specific. Când s-a uitat la celelalte lăzi, toate erau la fel.

Rosalind a început să se uite la ieșiri. N-a căutat o destinație familiară. Și-a plimbat degetul peste locurile în care era trecută greutatea coletului și a găsit multe care aveau exact același număr. Nimic nu le-ar fi identificat ca fiind lăzile care veniseră la Seagreen Press dacă n-ar fi fost greutatea.

Ceea ce însemna că, la un moment dat, după ce veneau lăzile, erau întotdeauna expediate. Toate la o adresă din Stabilimentul Internațional, în apropiere de principalul district comercial: *strada Burkill, numărul 286*. Seagreen Press era intermediarul pentru orice o fi fost în aceste lăzi, și ea ar fi băgat mâna-n foc că nu erau doar ziare.

Rosalind a lăsat din mână mapa tocmai când Tejas se întorcea din fundul sălii. Inima îi izbea aprig coastele, gata să iasă din trup și să aterizeze pe podea cu un fleoșc.

— Ai identificat problema? a întrebat-o Tejas, luând înapoi mapa.

— Rămâne de văzut, a răspuns Rosalind. Dar cu siguranță am găsit ceva important.

La distanță de multe străzi de acolo, aproape de inima orașului, Phoebe îl târa pe Silas afară din mașină, insistând că are nevoie de ajutor. Parcaseră lângă o tarabă cu flori. Vânzătorul s-a aplecat în față, gata să facă reclamă unui buchet, dar s-a răzgândit și s-a tras iute înapoi, speriat, când a văzut-o pe Phoebe cum smulge de una singură un băiat de pe scaunul lui în vreme ce cerceii îi clincheteau odată cu acea mișcare energică.

— Hai odată! a poruncit ea. Am nevoie să ții de șase.

— Phoebe, e o idee proastă.

Silas și-a împins ochelarii în sus pe nas, uitându-se la blocul de locuințe aflat la o jumătate de stradă mai încolo.

— Nu-mi vine să cred că am umblat cu mașina zilele astea pe aici ca să ținem pe cineva sub supraveghere. Chiar credeam că vrei să observi arhitectura!

A încercat să nu cedeze.

— Orion e un nechibzuit că te pune să faci asta.

— Nu mă pune să fac nimic. Eu m-am oferit.

Phoebe și-a împreunat degetele, cu mănușile de mătase frecându-se una de alta.

— Te rog, te rog, te rog vino cu mine! Mi-ar fi așa de frică să sparg un apartament singură.

După atâtea zile de mers cu mașina fără folos, Phoebe acceptase ideea că n-are nicio șansă să-și îndeplinească misiunea în acest fel. Era vremea să recurgă la mijloace ilegale. Îi promisese lui Orion că îi face rost de informații.

— Nu te pot convinge să facem mai bine altceva? a stăruit Silas. O să-ți cumpăr o prăjitură. Sau pateuri? Îți plac pateurile.

— Nu! Trebuie să facem asta.

Phoebe și-a dezlipit mâinile și și le-a încleștat pe fustă.

— Vrei să mă vezi cum te implor?

— *Phoebe*...

— Pe cinstea mea, o să mă pun în genunchi drept în mijlocul străzii, și atunci o să fii răspunzător pentru virtutea mea...

— Bine, *bine*! a zis repede Silas, neputând să reziste la mascaradă.

Avea pe obraji două pete roșii care se lățeau.

— Hai să mergem!

Phoebe a zâmbit larg, arătându-se fericită cât ai clipi din ochi. Clădirea de peste drum de Peach Lily Palace avea intrarea cuibărită între o prăvălie de încălțăminte și un studio de dans, ducând la niște trepte înguste. S-au apropiat de ușă cu băgare de seamă, însă nu era nimeni prin preajmă care să supravegheze sau să stea de pază. Phoebe presupunea că asta era de așteptat prin acele părți. A bocănit cu tocurile pe trepte în sus, cu Silas imediat în urma ei. Pe primul palier se afla un bătrân – alt locatar – lăsat pe vine lângă un lighean de metal, lustruindu-și pantofii.

— Salut, a zis Phoebe, oprindu-se în fața lui. E aici o Liza... ăăă...

S-a întrerupt, chinuindu-se să-și amintească numele întreg al Lizei. Orion i-l spusese. Știa că o

făcuse.

— Elizaveta Romanovna, i-a șoptit la ureche Silas.

— Elizaveta Romanovna! a repetat Phoebe.

I-a aruncat lui Silas o privire recunoscătoare.

— Este aici o Elizaveta Romanovna?

— Fata aia, Ivanova? a mârâit bătrânul. Mai sus. Așa de afurisit de gălăgioasă tot timpul!

— Mulțumesc!

Phoebe l-a ocolit și a urcat mai departe.

Când a văzut că Silas n-o urmează, s-a răsucit și i-a făcut semn să se grăbească. Șovăielnic, a ocolit și el bătrânul și a urcat câte două trepte odată ca s-o ajungă din urmă.

— Phoebe. Dacă e acasă?

— Puțin probabil, a răspuns Phoebe. După ce Poliția Municipală a descoperit că nu mai este în celulă, cu siguranță trimite în mod regulat oameni în apartamentul ei ca să vadă dacă o pot prinde aici. N-ar risca să se întoarcă. De fapt...

Când Phoebe a ajuns la ușa de la etajul al doilea – singura de la acel etaj –, a întins mâna înmănușată și a apăsat pe clanță. Care s-a deschis cu ușurință.

— Pariam pe faptul că polițiștii nu vor încuia după ce caută pe aici.

Silas părea tot mai îngrijorat.

— Credeam că Orion te-a trimis aici ca s-o *găsești* pe Liza.

— Așa este. Dar cred că există moduri mai bune de a obține răspunsuri.

Phoebe a împins ușa și a intrat în apartament. Primul lucru pe care l-a observat a fost podeaua șubredă care scârțâia sub pași ca și cum la un moment dat ar fi fost inundată. Pereții păreau neregulați și groși, zugrăviți iar și iar de fiecare nou locatar. În spatele ei, Silas tresărea la fiecare pas făcut dincolo de ușă, arătând ca și cum ar fi vrut să cheme el însuși poliția ca s-o reclame.

— Ține de șase, bine? i-a spus Phoebe.

Deja cerceta cu privirea spațiul înghesuit, rafturile și compartimentul de deasupra patului.

— Strigă dacă auzi că vine cineva!

Silas s-a supus și a rămas de pază la ușă, cu toate că tresărea mereu, agitat. Lăsată de capul ei, Phoebe și-a plimbat un deget peste biroul Lizei. O călimară. O culegere de poezii. O ramă groasă în care nu se afla o fotografie, ci o revistă rusească al cărei titlu Phoebe nu-l putea citi.

A luat-o în mână.

— Ce ciudat...

— Haide, pune-o jos!

Phoebe s-a răsucit brusc, țipând. La ușă, Silas s-a răsucit și el, surprins de zgomot. Cumva, Liza era în cameră, cu brațele încrucișate.

— Silas, ți-am spus să păzești ușa! a țipat Phoebe.

— Am păzit-o! a zis el. Stăteam chiar aici!

Phoebe a făcut un pas în spate și picioarele i s-au lovit de birou. Se holba la Liza.

— Dumnezeule mare, ești o stafie!

Liza a izbucnit în râs.

— Nu.

A arătat spre șifonier.

— Eram înăuntru. Dar ar trebui să vă vedeți mutrele.

Acum, cu ușa șifonierului deschisă, Phoebe a zărit pernele și hârtiile risipite înăuntru, unde era clar că se cuibărise Liza. N-avea cum să stea tot timpul în acel loc, însă îi oferea o ascunzătoare dacă veneau iar polițiștii să-și bage nasul pe acolo.

Încetul cu încetul, inima lui Phoebe și-a reluat bătăile normale. La ușă, Silas încă părea să aibă nevoie de îngrijiri medicale. Avea ochii ațintiți asupra ei, implorând-o să plece, cu toate că știa că Phoebe o să se încăpățâneze dacă el chiar spune ceva. Procedând cu înțelepciune, a rămas tăcut.

— Te distrează prea tare chestia asta, a pufnit Phoebe spre Liza.

Aceasta din urmă a fluturat din degete.

— Lasă aia jos! Te-a trimis fratele tău?

Phoebe a lăsat din mână rama.

— De ce spune toată lumea asta? Poate că, până la urmă, sunt doar o băgăcioasă.

— Poate că ar trebui să-ți folosești ca lumea caraghioslâcurile de băgăcioasă, nu să adulmeci în jurul celor ca mine.

Liza s-a aruncat pe pat și și-a încrucișat picioarele.

— Wu Xielian, fii bun și închide ușa!

Silas n-a șovăit nicio clipă. A închis ușa, împingând-o cu amândouă mâinile chiar și după ce s-a auzit un clic.

Liza și-a răschirat brațele și picioarele pe cearșafuri. Arăta ca o stea-de-mare, cu părul ca un membru în plus care stătea drept în sus.

— Așadar, presupun că sunteți aici ca să căpătați un raport despre progresul făcut. Toată săptămâna am fost prin diferite stații de legătură, scormonind prin informațiile lor. Nimic important până acum, dar există un loc mai aparte.

Phoebe era un pic surprinsă. Nu se așteptase ca Liza să comunice cu atâta ușurință.

Lângă ușă, Silas și-a dres glasul.

— Pe strada Se Zhong?

Se potrivea. Liza încerca să-și dea seama ce e cu Silas. Din ce i se spusese, era un agent de partea lor, și totuși se părea că el nu le spusese nimic superiorilor lor despre toate aceste apariții printre naționaliști.

— Într-adevăr, a răspuns Liza.

S-a săltat iar pe saltea, apoi s-a rostogolit peste margine și s-a ridicat în picioare.

— Ți-e cunoscut?

Silas a părut că simte capcana. A aruncat pe furiș o privire spre Phoebe, blocat între două acțiuni: fie se prefăcea că Phoebe știe de această așa-zisă trădare, fie se arăta îngrijorat că Phoebe e pe cale să-și dea seama. N-a ales niciuna. Și-a păstrat expresia neutră.

— N-aș zice cunoscut. Am auzit câte ceva.

— Atunci, asta merge de minune.

Liza a scotocit pe sub pat și a ascuns ceva în mână.

— Voi doi, vreți să ajutați?

Phoebe și Silas s-au holbat la ea, nevenindu-le să creadă ce auzeau. Apoi:

— Zău? a întrebat Phoebe, în momentul în care Silas zicea:

— Nici vorbă de așa ceva!

Phoebe s-a răsucit spre el cu privire rugătoare.

— Silas...

— Încetează! a protestat el, ridicându-și mâna ca să nu mai vadă ochii ei mari. Nu ajutăm la așa ceva!

— Trebuie să știm ce i s-a întâmplat lui Dao Feng!

A venit iute în fața lui și l-a prins de încheieturi.

— Trebuie să știm dacă a fost sau nu un atac al străinilor. Trebuie să știm de ce a fost atacat fratele meu. E în primejdie! Cum putem să stăm cu mâinile în sân?

— Nu stăm cu mâinile în sân, a insistat Silas.

A arătat spre Liza.

— Un agent iscusit se ocupă de asta.

Liza a zâmbit voioasă, acceptând complimentul.

— *Silas!* s-a smiorcăit Phoebe.

— *Phoebe!*

Liza a pufnit, mormăind ceva despre faptul că e fericită că n-o să aibă niciodată parte de o ceartă între îndrăgostiți. Auzind-o, Silas s-a înroșit și mai tare.

— Trebuie! a insistat Phoebe, fără s-o bage în seamă pe Liza. Te rog!

A trecut o clipă. Silas ducea o luptă grea în sinea sa.

— Bine! a cedat în cele din urmă. Dar numai pentru că o s-o faci pur și simplu singură dacă nu mă-nvoiesc.

S-a răsucit spre Liza.

— Ce trebuie să facem? Să ținem de șase?

— A, nu!

Cu un gest amplu, Liza a dezvăluit ce avea în mână – o cutie de chibrituri – și i-a aruncat-o lui Silas.

— Vă ocupați de explozibili.

33

ALISA LE SPUSESE CELOR DOI naționaliști enervanți — sau, mai degrabă, celor doi... ce or fi fost ei, enervanți — să se întâlnească cu ea în acel loc, gândindu-se că ar fi prea suspect să iasă împreună din clădire. Asta îi dădea timp să aducă explozibilii.

De fapt, aducea doar petarde, dar îi plăcea la nebunie să le provoace oamenilor un strop de spaimă și neliniște.

S-a uitat la limba mare a ceasului de buzunar vechi care arăta că trecuse un minut, apoi s-a furișat afară din clădire, amestecându-se în mulțimea de pe strada Thibet. Imediat, a început să-și ia măsurile de precauție. Pe când se uita la un cărucior plin cu napi, a scos din geantă o jachetă și și-a vârât mâna pe o mânecă. În timp ce dădea câțiva bănuți pe o singură roșie, din aceeași mișcare și-a îmbrăcat și cealaltă mânecă, schimbându-și culoarea hainelor. De cum s-a răsucit pe călcâie, geanta i-a alunecat în jos pe braț și a căzut pe pavaj cu o bufnitură puternică. Prefăcându-se că oftează obosită, s-a aplecat și s-a folosit de pretextul ridicării poșetei ca să-și ascundă mâna care a intrat înăuntru, de unde a scos o pălărie cu păr fals prins de ea. Și-a aplecat capul, iar buclele blonde au căzut în față împinse

de forța gravitației, apoi le-a prins cu ușurință și le-a îndesat sub pălărie înainte să-și îndrepte spatele.

S-a răsucit să se privească în vitrina unei farmacii. Dacă o supraveghea cineva, tocmai dispăruse chiar sub ochii lui. Poate că ar trebui să-și vopsească părul negru și să-și facă o tunsoare paj reală. Însă stilul începea să nu mai fie la modă în acest deceniu. Ce păcat!

— Cât costă?

Băiatul de pe scăunelul de plastic și-a smucit capul în sus, surprins de întrebarea bruscă a Alisei. Se apropiase din spate, ferindu-se de ricșele care se înghesuiau prin intersecția dintre strada Fuzhou și strada Shandong. Pe porțiunea de trotuar din fața farmaciei, băiatul își instalase o tarabă la care le vindea căluți de lemn vopsiți pietonilor din colțul cu intersecția.

— Care? a întrebat el, arătând spre căluți.

Alisa a clătinat din cap.

— Vreau petardele.

— Șșt! a șuierat imediat băiatul, privind în jur.

De ce se arăta așa de surprins? Toată lume știa că el este renumitul „puști cu explozibili" de pe strada Fuzhou. Căluții de lemn erau doar de fațadă.

— Vrei să-mi aduci poliția pe cap?

Iritat, băiatul a tras din spate o sacoșă de pânză neagră și a deschis-o ca Alisa să se uite.

— Nu mi-au mai rămas azi decât câteva. Dacă îți convine, ia-le!

Tânăra i-a înmânat un teanc de bancnote.

— E destul?

— Eh! E în ordine, dacă nu mai țipi.

Au făcut schimbul, și Alisa și-a continuat drumul cu sacoșa în brațe. S-a îndreptat spre est pe străzile principale pe care se îngrămădeau mulțimile. Cu cât mergea mai departe, cu atât mai înguste deveneau străzile, pavajul era mai grosolan și pe sub nas îi plutea mirosul de rufe ude.

S-a oprit în fața unui bordel cu înfățișare obișnuită. Cu toate că la parter chiar asta era, la etajele de deasupra se afla o stație de legătură a comuniștilor ce funcționa sub acoperire ca să nu fie dibuită de Guomindang.

Phoebe și Silas așteptau deja, citind un ziar după colț. S-a dus la ei și le-a dat sacoșa.

— Așteptați cinci minute și apoi dați-le foc! i-a instruit. Atrageți-le întâi atenția, apoi ademeniți-i în depărtare. Nu sunt decât șase oameni care lucrează la etajele de sus – am nevoie să fie atenți la altceva.

— Asta-i cea mai rudimentară misiune pe care am primit-o vreodată, a bodogănit Silas, uitându-se în sacoșă.

Alisa a plesnit din limbă.

— Dar rezolvă problema. Sunteți gata?

N-a mai așteptat; nu-i prea păsa. Dacă aveau de gând să ajute, atunci era nevoie să fie flexibili.

Cu pași repezi a traversat parterul clădirii și a urcat pe scara ascunsă lângă bucătărie. Exista un birou de recepție pentru vizitatorii care mergeau la etajele de sus, și Alisa și-a pregătit un mic zâmbet.

— Am întâlnire cu Iepurele, a anunțat ea.

Nu exista vreun agent cu numele de cod Iepurele. Nu era decât o parolă care dovedea că este binevenită aici. S-a aplecat peste birou.

— Mă poți pune în legătură cu cineva?

Femeia de la birou s-a uitat pe un calendar, verificând dacă astăzi așteptau pe cineva. Vizitatorii neanunțați erau rari și, ca atare, suspecți.

— Nu știu cât de mult pot fi de ajutor...

A explodat prima petardă. De la etaj, bubuitura a răsunat ca o împușcătură, iar recepționera a țâșnit în picioare, rugând-o pe Alisa să aștepte.

Pe coridor s-a deschis o ușă.

— Ce-a fost asta? a răcnit un bărbat, ieșind în grabă.

A fost urmat de alți doi, cu fețele la fel de tulburate. Mai era un etaj deasupra, așa că Alisa a presupus că acolo se aflau ceilalți doi agenți. Afară, petardele bubuiau tot mai tare. Dacă acesta era un atac, prioritatea era evacuarea. A văzut-o pe recepționeră cum coboară în grabă scara, apoi pe cei trei bărbați care voiau să descopere ce anume provoca acel zgomot.

De îndată ce a rămas singură la etaj, Alisa s-a repezit într-unul dintre birouri. Nu căuta ceva anume, așa că n-a pierdut timpul răscolind printre cutii sau teancuri de dosare. S-a dus la masa de lucru — care ocupa jumătate din birou — și a cercetat rapid ce era pe ea. Rosalind susținuse că niște comuniști i-ar fi vânat pe ea și pe Orion Hong. Că poate luaseră înapoi dosarul de la ea și că poate după aceea îl atacaseră pe mentorul ei.

— Cum să obțin informația dacă îi urmărim pe naționaliști fără să întreb direct? a mormăit în barbă Alisa.

Nu i-a atras nimic atenția, iar timpul trecea.

Apoi a văzut telefonul montat pe latura mesei și i-a venit o idee. *Putea* să întrebe direct. Nu era ca și cum ar fi fost planuri reale de război afară, în provincie. Nivelul de confidențialitate nu putea să fie așa de mare în cadrul propriei rețele.

Alisa a luat telefonul. Când centralista a răspuns, și-a îngroșat vocea.

— Scuze! Ultimul meu apel s-a întrerupt și apoi am fost chemat cu o treabă urgentă. Poți să-mi faci legătura înapoi cu cine vorbeam?

— Un moment, vă rog!

Centralista n-a părut să considere că ceva nu-i în ordine cu cererea. Era destul de normal să apară întreruperi.

S-a auzit un clic. Câteva secunde de tăcere, apoi o voce aspră a zis:

— *Wei?*[44]

Alisa a încercat cu disperare să-și dea seama a cui era. Nu a cuiva cu care vorbise direct, asta era sigur. O auzise cândva la radio? Era dintre superiori?

— *Wei?* Nu te aud. Vorbește!

A spus la nimereală:

— Ăăă... salut! Care e următoarea noastră mișcare în urmărirea agenților naționaliști?

Răspunsul a fost imediat. Oricine o fi fost cel sunat ultima dată de la acest telefon, n-a observat

felul jalnic în care imita Alisa ceea ce credea că este vorbirea unui bărbat de vârstă mijlocie.

— N-a ajuns acolo mesajul meu? Treceți la observație! E prea primejdios. Gata cu urmăririle după ce data trecută am eșuat! Distruge nota! Sarcina a fost trecută sub acoperire.

Clic. Bărbatul închisese. Alisa a lăsat repede receptorul din mână, cu inima galopând. „Gata cu urmăririle după ce data trecută am eșuat!" Așadar, chiar *fuseseră* comuniștii. Chiar îi vânaseră pe Rosalind și Orion, doar dacă nu cumva mai fuseseră și alți agenți naționaliști urmăriți prin oraș.

Dar... „Treceți la observație! E prea primejdios." Ce însemnau toate astea? Ce era „primejdios" la Rosalind și Orion?

Alisa a ciulit urechea spre fereastră. Petardele nu se mai auzeau. Curând, clădirea avea să-și reia activitatea normală.

— Stai așa! a șoptit ea.

A luat unul dintre dosarele de pe masă.

Notă: strada Bao Shang, numărul 4

(Contactul a fost făcut sub aparența unor agenți ai Guomindangului. Nu reluați contactul;

subiectul este suspect.)

L-a deschis.

Transcris de [redacted]

„Am văzut de la fereastra mea tot ce s-a întâmplat.

Locuiesc la etajul al cincilea, așa de sus, cu unghiuri bune

spre aleile de dedesubt. Noaptea târziu [redacted]. Nu mă îndoiesc de asta. A fost supranatural.

Alisa a împins dosarul înapoi unde îl găsise. Cenzurau așa de mult aceste note deoarece agenții care le citeau știau deja despre ce e vorba, reducând la minimum riscurile ca niște ochi nepoftiți să dea de amănunte, ceea ce era exact scopul Alisei.

— Strada Bao Shang, numărul 4, a memorat Alisa cu voce tare.

Înainte ca ocupantul de drept al biroului să apară, s-a grăbit să se înapoieze la biroul recepției, ca și cum ar fi așteptat acolo tot timpul. Recepționera a apărut prima de pe scară.

Alisa și-a împreunat mâinile cu o mutră nevinovată.

— E totul în ordine?

— Doar niște scandalagii, a răspuns recepționista. Aveai nevoie de ceva?

Ceilalți trei au apărut și ei pe palier, mormăind între ei curioși. Unul câte unul, au dispărut înapoi în birourile lor, apoi ușile s-au închis cu o serie de bufnituri. Nimeni n-a strigat, bănuitor. Nimeni n-a

urlat acuzații că cineva scotocise prin punctul de legătură.

Alisa a dat din cap.

— Am nevoie de o adresă pentru operațiunea din Taicang.

— Hei!

În clipa în care Alisa a strigat din spate, i-a văzut pe Phoebe și Silas sărind în sus de-un cot, ba Silas aproape a căzut de pe treapta restaurantului pe care era ghemuit. Pe când se ridica grăbit în picioare, mâna i-a lovit un lampion care atârna deasupra, smulgându-l din cârlig și, cu toate că Alisa se pregătea să strige un avertisment, Phoebe a fost cea care l-a prins lin înainte să ajungă pe jos, salvând flacăra dinăuntru.

— Îți place mult prea tare să faci asta, a pufnit Silas. Ai avut succes?

Alisa s-a așezat și ea pe treaptă. Restaurantul era închis: fie dăduse de curând faliment, fie era ora de pauză. Phoebe a atârnat lampionul la loc.

— Parțial, a răspuns Alisa cu grijă. Cred că noi i-am vânat pe Orion și Ros… Janie.

A tușit, prefăcându-se că scăparea fusese doar un sunet ciudat din gât.

— Dar… cine știe din ce motiv, au hotărât să nu continue asta.

— Și celălalt lucru pe care îl voia Janie? Dosarul? Mentorul?

Alisa a clătinat din cap.

— Nu știu. Presupun că o să caut mai departe.

Silas părea nedumerit. Phoebe a făcut și ea o mutră lungă, răsucindu-și lănțișorul pe deget.

— Nu pricep, a rostit ea. Dar poate că e doar părerea mea.

— Nu, nu-i doar părerea ta, a liniștit-o Silas. Nici mie nu-mi sună bine.

Alisa a ridicat din umeri.

— Nu vă spun decât ce am găsit.

— Și nu mai era nimic altceva?

Alisa s-a gândit dacă să le spună despre bilet. Dar oricum nu era nimic deosebit în acea informație. Ar fi putut să investigheze întâi și apoi să-i dea informația direct lui Rosalind dacă chiar era importantă.

— Nimic.

Alisa și-a dezmorțit gâtul, apoi s-a răsucit să plece.

— Ah, a adăugat peste umăr, îndepărtându-se deja, și am asta pentru tine: strada Hei Long, numărul 240, Taicang.

— Ce este? a strigat Phoebe după ea.

— Celălalt frate al tău, a răspuns Alisa. Dacă ai nevoie de el.

Peste câteva ore, Rosalind era lac de apă, făcând cel mai mare efort fizic de săptămâni întregi: își încheia noul *qipao*. Orion fusese chemat iarăși la cartierul general, așadar avea la dispoziție întregul apartament. Când se întorsese acasă și văzuse că îi fusese livrat la ușă un *qipao*, se gândise că ar putea să-l probeze înainte de ceremonia de la hotelul

Cathay. Cele mai multe dintre hainele sale frumoase se deterioraseră de-a lungul anilor – dacă nu erau uzate, atunci erau pătate de sânge.

— Câți nasturi poți să pui pe un singur veșmânt? a mormăit ea.

S-a uitat furioasă în oglinda din bucătărie, mișcând sticla când cotul i s-a izbit de partea aurită. Nasturii n-aveau niciun motiv să fie așa de *mici*. Era vina ei, presupunea. Vanitatea câștigase când pusese să fie ajustat acel *qipao* în perioada în care Seagreen era închisă. Îl alesese pe cel mai cambrat, cu guler înalt și fără mâneci. Țesătură verde-închis cu flori galbene cusute de mână, împodobit cu o serie de năsturași în spate.

A încheiat ultimul nasture. A răsuflat adânc, ușurată, cu brațele aproape amorțite când le-a lăsat din nou în jos pe lângă corp.

Apoi s-a uitat în jos, a văzut colierul pe care se presupunea că avea de asemenea să-l probeze și a înjurat în gura mare. În acel moment s-a deschis ușa apartamentului și a intrat Orion.

— De ce înjuri...

A tăcut. Privirea i-a rămas ațintită asupra ei, rămânând așa preț de câteva secunde bune.

Rosalind s-a uitat din nou în oglindă.

— Mi-a mai crescut un cap? La ce te holbezi?

— Eu... Nimic, nimic.

Orion a clătinat din cap ca să-și alunge năuceala. Și-a scos fularul negru de la gât și l-a aruncat pe măsuța de cafea.

— Ai... este... ești...

Și-a dres glasul. Cuvintele păreau să fi ieșit fără voie, așa că Rosalind și-a înălțat o sprânceană.

— Ai nevoie de ajutor? a izbutit în cele din urmă să zică Orion, arătând cu capul spre colier.

— Te rog!

I l-a întins, iar Orion s-a dus în spatele ei după ce degetele li se împletiseră un pic când ea i-a dat perlele.

Și-a întins brațele în fața ei și i-a așezat colierul la gât.

— Trebuie neapărat să întreb ceva, a reluat el solemn. Te-ai îmbrăcat așa frumos doar pentru mine? Dacă mi-ai fi spus dinainte, aș fi făcut o rezervare pentru cină, ca să sărbătorim ocazia.

Rosalind a pufnit. Cu toate că simțise amuzamentul din tonul lui Orion, n-ar fi fost surprinsă ca el să fie pe jumătate serios.

— Probez un *qipao* pentru vineri. Ziua în care o să mă îmbrac frumos ca să cinez cu tine va fi ziua în care ceva a luat-o razna rău de tot în capul meu.

Orion și-a stăpânit râsul, țuguindu-și buzele.

— Oh?

A desfăcut închizătoarea colierului.

— Prin urmare, aceea a fost o impostoare la ospățul nostru de nuntă?

— Da, am angajat o actriță, a răspuns sec Rosalind. Mi-e prea greu să diger mâncarea când ești în preajmă. Stresul pe care mi-l provoci îmi blochează intestinele.

Orion a fixat închizătoarea. Perlele atârnau frumos pe gulerul ei, nici prea sus, nici prea jos.

Rosalind s-a uitat îndelung în oglindă, cercetând dacă rămăsese ceva ce ar fi trebuit îmbunătățit. Când n-a găsit nimic, a scos un sunet de aprobare. Peste umărul ei, Orion rămăsese și el neclintit.

— Chiar am ratat o ocazie, știi, a adăugat el.

Degetele i s-au întins spre marginile rochiei fără mâneci, pipăind dantela de acolo. Ea și-a stăpânit un fior.

— Dacă ne-am fi angajat la Seagreen doar logodiți, am fi putut să facem și o ceremonie falsă, la care să-i invităm pe toți.

Rosalind s-a gândit la această idee. Imaginea ei din oglindă și-a înclinat capul într-o parte; colțurile buzelor i s-au lăsat în jos.

— *Shuixian*, a zis ea brusc.

Orion a clipit.

— Ce-ai zis?

— Narcise, a repetat Rosalind în limba engleză, pentru cazul în care el nu înțelesese.

Limba chineză nu avea un termen exact pentru floare – traducerea literală era „zeița apei", pentru că se spunea că florile alb cu galben alungă duhurile rele.

— Mi-ar fi plăcut să am narcise în buchet.

Odinioară, visa la astfel de lucruri. O cununie în stil occidental, cu voaluri albe și rochie cu trenă. O biserică veche din Paris, cu doar câțiva oameni risipiți prin strane, cu aerul mirosind a căldura verii și o pajiște cu flori.

Însă acesta nu mai era viitorul său. Dacă era să dea de o pajiște cu flori, ar fi fost pe câmpul de

Rosalind s-a uitat îndelung în oglindă, cercetând dacă rămăsese ceva ce ar fi trebuit îmbunătățit. Când n-a găsit nimic, a scos un sunet de aprobare. Peste umărul ei, Orion rămăsese și el neclintit.

— Chiar am ratat o ocazie, știi, a adăugat el.

Degetele i s-au întins spre marginile rochiei fără mâneci, pipăind dantela de acolo. Ea și-a stăpânit un fior.

— Dacă ne-am fi angajat la Seagreen doar logodiți, am fi putut să facem și o ceremonie falsă, la care să-i invităm pe toți.

Rosalind s-a gândit la această idee. Imaginea ei din oglindă și-a înclinat capul într-o parte; colțurile buzelor i s-au lăsat în jos.

— *Shuixian*, a zis ea brusc.

Orion a clipit.

— Ce-ai zis?

— Narcise, a repetat Rosalind în limba engleză, pentru cazul în care el nu înțelesese.

Limba chineză nu avea un termen exact pentru floare – traducerea literală era „zeița apei", pentru că se spunea că florile alb cu galben alungă duhurile rele.

— Mi-ar fi plăcut să am narcise în buchet.

Odinioară, visa la astfel de lucruri. O cununie în stil occidental, cu voaluri albe și rochie cu trenă. O biserică veche din Paris, cu doar câțiva oameni risipiți prin strane, cu aerul mirosind a căldura verii și o pajiște cu flori.

Însă acesta nu mai era viitorul său. Dacă era să dea de o pajiște cu flori, ar fi fost pe câmpul de

luptă, în război, cu pământul stropit cu rubiniu și plin de petale roșii ca sângele.

— De ce narcise? a întrebat Orion.

Rosalind a șovăit. Era greu s-o spună cu glas tare. Dar voia să răspundă sincer.

— Eu... ei bine, le-am văzut în fotografiile de la nunta mamei mele.

Dăduse peste album fără permisiunea tatălui, găsindu-l pitit într-unul dintre cele mai îndepărtate unghere din biroul lui pe când căuta chitanțele de marfă. Coperta era simplă, fără descriere sau însemne, dar când se deschisese, părinții ei apăruseră zâmbindu-și unul altuia și arătând extrem de fericiți chiar și cu lipsa de claritate a fotografiilor învechite.

Știuse dintotdeauna că tatăl său ura faptul că se născuse, că venirea ei și a surorilor sale pe lume i-o răpise pe mama lor. Și totuși, era ciudat să vadă confirmarea, să vadă un moment încremenit în timp în care el era așa cum nu-l văzuse niciodată. Unei părți din ea nu-i păsa dacă nu avea să mai vorbească niciodată cu tatăl său. Altă parte păstra fantezia că în cele din urmă avea să fie apreciată, că el avea să se trezească tresărind și clipind, și să-și dea seama că încă mai sunt aici copiii lui, că încă se agață de viață în fiecare zi și au nevoie de ajutor.

— Nu prea vorbești despre trecutul tău, Janie Mead.

Rosalind a ridicat din umeri.

— Ce-i de spus? Înseamnă umbre și mâhnire.

— Tu știi multe despre mine căci întregul meu trecut se lăfăiește în ziare.

Vocea lui devenise înceată. Fără să-i ceară, Orion a început s-o ajute să-și scoată colierul, căci proba se încheiase.

— Dă-mi cel puțin niște firimituri! Care era mâncarea ta preferată în copilărie?

Rosalind s-a gândit doar o clipă la întrebare. Dintr-odată, apartamentul era plin de curenți de aer ce-i trimiteau un fior real pe șira spinării.

— Croasante.

— Cât de franțuzesc!

— Profesorul nostru francez ni le cumpăra.

Nu era minciună. El chiar le cumpăra... la Paris.

— Nouă? a îngânat-o Orion.

Capul i s-a ridicat, surprinzându-i privirea în oglindă o frântură de secundă înainte să se întoarcă la închizătoarea colierului.

— Ai frați.

— Surori, a recunoscut Rosalind. Una e moartă. Cealaltă e departe.

O răsuflare înceată în spatele ei.

— Îmi pare rău!

Rosalind nu mai simțea de mult durere pentru Kathleen. Adevărata Kathleen, care nu împlinise cincisprezece ani când gripa îi răpise viața. Suferința lui Rosalind se pierduse, apărând doar atunci când îi răsărea în minte amintirea acelei camere de spital. Foarte rar. Se vedea strângând mâna Celiei când doctorii dăduseră năvală înăuntru, ele două speriate și tremurând, și

întrebându-se ce avea să se întâmple. Dacă era să fie cu totul sinceră, cel mai mult jelea felul în care era viața lor pe când Kathleen încă trăia.

— E în ordine, a fost tot ce a rostit cu glas tare. La ce e bună familia dacă nu să ne iubească și apoi să ne frângă inima?

Colierul s-a desprins. Orion l-a pus lângă ei, pe masa din bucătărie, cu fiecare perlă clinchetind pe tăblia de lemn. Când era vorba de adevărata suferință, Rosalind nu se gândea la Kathleen.

Se gândea la Juliette.

Ultima imagine pe care o avea cu verișoara sa era din acea casă conspirativă, după ce izbucnise revoluția. Rosalind suferea crâncen, pedeapsa dată de familie fiind încă proaspătă și dureroasă, iar urmele de bici de pe spinare încă sângerând. Voia să se răzbune pe lume. Voia să le poarte pică tuturor celor pe care îi iubea – doar ca să simtă și altceva decât neputință.

„Te văd pentru ultima dată?" își întrebase verișoara. Un singur moment de vulnerabilitate răzbătând prin pâclă.

„Nu știu", răspunsese Juliette, tainică precum un loc sumbru, sumbră precum făpturile de taină. Dacă Rosalind ar mai fi zăbovit un moment, i-ar fi dat lacrimile. Plecase fără să privească înapoi.

Ar fi trebuit să privească înapoi. Măcar încă o dată.

— Ești cea mai mare dintre surori.

Rosalind s-a răsucit spre Orion, apăsându-și spatele de oglindă și simțind cum căptușeala de

mătase a rochiei se freacă de marginile ridicate ale cicatricelor. De data asta Orion nu punea o întrebare. Făcea o afirmație.

— De unde știi?

— Uneori îmi amintești de Oliver.

Orion părea încântat că avusese dreptate.

— Seriozitatea. Lumea pe umerii tăi.

În clipa aceea, o rază de soare slăbită a pătruns pe fereastră. S-a reflectat în metalul unei tigăi și, dintr-odată, bucătăria a fost luminată ca de un reflector auriu. Rosalind și Orion și-au mijit ochii, ferindu-se de strălucirea de la marginea câmpului vizual, însă asta nu le-a întrerupt discuția. Ceva neașteptat se înfășurase deja în jurul lor ca un strat protector, alinător și sigur.

Chiar dacă și-ar fi închis ochii în auriul pătrunzător, ea ar fi putut să refacă în minte imaginea din fața ochilor fără să piardă niciun amănunt. Bucătăria cu mesele ordonate. Pereții zugrăviți în verde pal. Orion cu privirea ațintită asupra ei, cu pleoapele pe jumătate coborâte, cu genele negre ca și cum ar fi fost presărate cu funingine. Era cu totul nedrept cât de frumos arăta el în orice lumină, ca și cum ar fi fost desenat cu o ruletă în mână, fiecare proporție fiind perfectă pentru totdeauna.

S-a întrebat dacă Orion știa cine este partenera de misiune a lui Oliver. Dacă o văzuse măcar vreodată pe Celia pe teren și dacă ar face legătura în cazul în care ele două ar fi puse în fața lui.

— Ți-e dor de el? a întrebat Rosalind.

Orion a făcut ochii mari, cu genele negre ridicându-se.

— Sigur că da.

A știut imediat despre cine vorbea ea.

— Îl urăsc pentru că a plecat. Asta însă nu mă împiedică să-mi fie dor de el. La fel e și cu mama. Dar oricât m-aș da de ceasul morții încercând să înțeleg de ce au plecat, tot nu-i aduce înapoi.

Rosalind a simțit cum i se strânge inima. Și-a scos o agrafă din păr.

— Nu-i nevoie să te justifici.

Coama ei bogată i-a căzut pe spate.

— Simți ceea ce simți și gata. Altfel, o să ajungi să-ți pierzi mințile.

— Ah!

Orion și-a îndesat mâinile în buzunare.

— Încă un semn că ești sora mai mare. Înțelepciunea.

Rosalind a clătinat din cap. Oricum, era mai mare cu doar câteva minute. N-avusese cine știe cât timp să adune prea multă înțelepciune. Și totuși, era plăcut să primească acea etichetă. Era plăcut să fie și ea o dată cineva cu experiență și cunoscătoare, nu cu capul în nori, nesăbuită și ușor de amăgit.

În cele din urmă, Rosalind s-a dezlipit de oglinda de pe perete și a plecat, spărgând bula care se închegase în jurul lor.

— Azi am dat de o informație foarte interesantă! a strigat pe când intra în dormitor, lăsând ușa pe jumătate deschisă, ca Orion s-o poată auzi în continuare.

Nu și-a dat seama că discuția lor ajunsese să fie aproape în șoaptă decât când a vorbit iar normal.

— Cum așa?

— M-am uitat în registrele din Seagreen când cel care se ocupă de sala de sortare a corespondenței nu era atent.

Era mult mai ușor să descheie nasturii de la spate decât fusese să-i încheie. Unul după altul, s-au eliberat de cum a tras tare de ei.

— O marfă este trimisă mereu la agenție, adresată direct lui Deoka. O cutie în care se presupune că sunt numerele săptămânale din ziar. Nu-i ciudat? Adică n-are nevoie să se încarce cu povara sarcinilor mărunte, cum ar fi verificarea calității fiecărui număr.

Rosalind și-a scos rochia ajustată și și-a scuturat umerii pe când sângele năvălea iar în toate locurile din care fusese alungat. Cu o privire rapidă în șifonier, a scos alt *qipao*, mai simplu, mai potrivit pentru a ieși pe stradă.

— Ai spus „se presupune"! a strigat Orion din cealaltă cameră. Ce crezi că este în ele, de fapt?

— Ce-ar fi să mergem să aflăm?

Rosalind s-a schimbat repede, apoi a luat o pereche de cercei de pe măsuța de toaletă.

A deschis larg ușa, rămânând în prag în vreme ce potrivea safirele în găurile din urechi.

— Strada Burkill, numărul 286. Acolo sunt trimise pachetele. În cutii ar putea să fie instrucțiuni. Ar putea să fie armele crimelor. Ar putea să fie corespondență. Oricum, ei tot trimit

ceva în alt loc, și ce poate fi mai suspect decât să muți lucruri de la locul de muncă? Dacă încercăm să găsim dovezi că Deoka este creierul din spatele asasinatelor teroriste, aici trebuie să fie ceva important.

Orion și-a întins gâtul peste umăr. Se așezase pe canapea în timp ce Rosalind se schimba.

— Când ai ajuns acasă? a întrebat-o brusc.

N-auzise ceea ce tocmai îi spusese? Acest lucru ar fi putut să le încheie întreaga misiune, și el întreba când plecase ea de la lucru?

— Pe la cinci și jumătate? a încercat ea să ghicească. Ce are asta de-a face cu toate?

— Ai așteptat.

Orion s-a ridicat în picioare.

— Ai așteptat să mă întorc. Ți-ar fi fost ușor să dai o fugă singură pe strada Burkill după ce ai plecat de la Seagreen.

Nu ținea pasul cu Orion Hong. Dacă n-o certa că nu-i spune destul, se arăta surprins că îl tratează ca pe un partener de încredere.

— Ai dreptate! a zis, îndreptându-se spre ușă. Ar fi trebuit să mă duc acolo de-o veșnicie. De ce m-am ostenit să te aștept...

Fără să plece de unde era, Orion a înșfăcat-o de braț când trecea pe lângă el, oprind-o.

— Nu era o critică. Sunt doar plăcut surprins.

Poate că Rosalind ar fi trebuit să fie și ea surprinsă de sine. Nu-și pusese întrebarea dacă să-l aștepte sau nu. Știuse că urma să se întoarcă în curând, așa că era logic.

— Viața ta e a mea, așa cum a mea e a ta, a zis ea foarte serioasă. Suntem uniți prin datorie, dacă nu prin căsătorie. N-o să fac de două ori aceeași greșeală.

Zâmbetul lui Orion s-a întins pe toată fața. Ea nu știa ce e așa de amuzant în toate astea – oare lui îi plăcea ideea morții lor comune? Știuse întotdeauna că e un pic sărit de pe fix.

— E frig afară, iubito. Mă duc să-ți aduc paltonul, a adăugat Orion, îndreptându-se spre dormitor. Pornim spre strada Burkill.

---

[44] „Alo?", în lb. chineză, în orig.

34

TRAMVAIUL MERGEA ÎNCET, ÎNAINTÂND pe șine ca un melc. Intrau pe strada Nanjing, ceea ce însemna activitate din toate direcțiile, cu oameni care trăgeau ricșe și pietoni cărora li se năzărea brusc să intre pe carosabil, speriindu-l până și pe cel mai dur vatman. Rosalind se uita pe geamul deschis la drumul din fața lor. Bărbați în costum citindu-și ziarul în lumina soarelui gata să apună; femei bătrâne cu coșurile de cumpărături; hoți de buzunare mișcându-se prin mulțime cu degete iuți ca fulgerul.

De îndată ce strada Nanjing devenea strada Burkill, se terminau firmele și începeau locuințele. Sincere și Wing On se zăreau în față ca doi dragoni care își păzesc mulțimile, iar cumpărătorii intrau și ieșeau pe ușile magazinelor universale ca vasalii lor protejați.

Orion, care-i ședea alături, și-a lăsat brusc brațul pe umărul lui Rosalind.

— Cred că suntem urmăriți.

Ea n-a reacționat vizibil.

— Suntem într-un tramvai, dragă.

— Bine, să formulez altfel: Unul dintre ceilalți pasageri se uită la noi un pic prea atent ca să mă

simt bine. Bărbatul care citește *Shanghai News*. A urcat odată cu noi.

Rosalind a ridicat cu băgare de seamă privirea ca să cerceteze. Erau două șiruri lungi de scaune, câte unul de fiecare parte a tramvaiului, așa că l-a văzut imediat pe bărbatul care stătea vizavi de ei. Era lipit de cabina taxatorului, cu ziarul acoperindu-i jumătate din față. Când privirea ei a zăbovit prea mult, ochii lui s-au ridicat și i-au întâlnit pe ai săi o fracțiune de secundă, după care s-au întors la ziar. Era chinez, îmbrăcat în costum occidental. În afară de cazul în care se hotărau să întrebe direct, n-aveau cum să știe dacă e omul lui Deoka, agent comunist sau din o a treia tabără misterioasă.

Tramvaiul s-a oprit, lăsând să urce alți pasageri.

Rosalind a zis:

— La semnalul meu, hai să coborâm!

— Suntem la depărtare de trei stații.

— Vrei să fim urmăriți până acolo?

Orion s-a strâmbat.

— Corect!

Dacă îl trimisese Deoka, aveau să-și piardă acoperirea la doar câțiva pași înainte de final. Erau atât de aproape! Rosalind a așteptat, urmărind cum ultimul pasager se înghesuie în tramvai. În față, vatmanul a tras de clopot, avertizând pietonii din față.

— Acum! Ia-o la stânga!

Imediat, Orion și Rosalind s-au ridicat în picioare, s-au dus la uși diferite și s-au împins pe lângă ultimii urcați. Picioarele lui Rosalind au

aterizat cu duritate pe asfalt; peste o clipă, Orion a ieșit pe ușa din față a tramvaiului, care s-a urnit greoi. Bărbatul care citea *Shanghai News* nu fusese destul de rapid ca să-i urmeze.

— Și eu, a zis Orion, care credeam că avem o întâlnire romantică plăcută diseară.

Rosalind a început să meargă. Nu erau departe de destinație sau, cel puțin, nu destul de departe ca să justifice urcarea în alt tramvai.

— Tu nu-ți începi toate întâlnirile romantice descotorosindu-te de un urmăritor?

— Divorțez imediat de tine dacă asta e ideea ta de distracție.

Buzele lui Rosalind au tresărit.

— Vezi pe unde calci!

În ciuda avertismentului ei, Orion aproape că s-a împiedicat de șina tramvaiului. Ea a scos un hohot de râs. Orion s-a uitat urât la ea, nu foarte convins. Pe restul drumului, amândoi au rămas atenți să vadă dacă nu apar alți urmăritori, dar se lăsa noaptea și întunericul ușura amestecul cu mulțimile care se plimbau.

În cele din urmă au ajuns pe strada Burkill, unde activitatea comercială frenetică deja se redusese. Rosalind și Orion s-au uitat la numere, socotind. 278... 280... 282...

— Îți pare cunoscut locul? a întrebat Rosalind în șoaptă.

Orion a clătinat din cap.

— N-am mai fost niciodată pe aici.

Asta era adresa: strada Burkill, numărul 286. Era o casă, spre deosebire de clădirile comerciale de pe amândouă părțile. Rosalind și-ar fi închipuit că este un hotel dacă n-ar fi fost ușa groasă și amenințătoare din față. Atunci, poate că un complex de apartamente, cu spațiile dinăuntru împărțite de mai mulți locatari. S-a mai apropiat un pic, făcându-i semn cu mâna lui Orion să vină. Ca să nu pară suspect dând târcoale pe acolo, Rosalind s-a prefăcut că se uită în vitrina barului de alături ca și cum ar fi căutat pe cineva.

— Acum ce facem? a mormăit Orion. Stăm la pândă?

Ușa clădirii de pe strada Burkill, numărul 286, s-a deschis. A ieșit o femeie, cu poșeta legănându-i-se pe braț. Rosalind s-a răsucit repede să se uite mai bine, însă femeia era necunoscută.

— Ce-ar fi să intrăm pur și simplu?

— Poftim? a întrebat Orion, ca și cum n-ar fi auzit bine. De ce zici asta?

Rosalind a întins mâna fără să spună nimic, îndemnându-l pe Orion să i-o prindă. Spre lauda lui, n-a șovăit, în ciuda protestului, și degetele li s-au împletit înainte ca Rosalind să-l tragă după ea, urcând cele trei trepte spre ușă. Nu i-a dat vreme să se îndoiască de plan, ci doar a deschis ușa și a intrat în clădire.

Înăuntru era întunecat, un singur bec fără abajur atârnând din tavan. O scară din stânga lor ducea doar la o ușă de la etajul întâi, așa că era greu de spus cum arăta restul clădirii. Totuși, pantofii lui

Rosalind se afundaseră într-un covor rotund de la intrare, iar în capăt se afla o măsuță cu un telefon. Nu arăta ca holul unei clădiri, care dădea în mai multe apartamente. Arăta ca holul unei locuințe.

Brusc, într-o parte s-a deschis o ușă și în hol a intrat un bărbat. Cu toate că fusese adâncit în gânduri, mormăind ceva în barbă, s-a oprit în clipa în care i-a văzut pe Rosalind și Orion. L-au privit și ei. Când bărbatul a vorbit, a făcut-o în japoneză.

Rosalind l-a strâns repede de mână pe Orion, îmboldindu-l să facă ceva. Acesta a reacționat rapid, răspunzându-i bărbatului printr-un zâmbet și arătând spre Rosalind, ca și cum ar fi explicat că ea voia să vadă ceva acolo. Aceasta s-a străduit să pară că urmărește discuția. Lumina pâlpâia, devenind mai slabă. Era foarte probabil să poată trece drept japonezi.

Însă tonul bărbatului începuse să se înăsprească. Orion și-a desprins mâna dintr-a ei. Încerca să-l îmbuneze pe bărbat, să-l potolească...

Rosalind și-a lăsat mâna în jos fulgerător, a smuls o sarbacană subțire din căptușeala rochiei și a dus-o la gură. Înainte ca Orion să observe că bărbatul lua ceva din buzunarul de la spate, săgeata ei i-a străpuns pieptul. Bărbatul s-a oprit, uitându-se în jos.

S-a năruit pe podea cu o bufnitură.

— Ce zicea? a întrebat Rosalind.

A lăsat sarbacana să cadă lângă el.

Orion a stat un pic să-și adune gândurile. S-a holbat la bărbat, a clipit o dată, de două ori, apoi s-

a repezit să-i caute pulsul și să-l întoarcă. Omul avea în mână un pistol, aproape scos din buzunar. Orion fusese la câteva secunde distanță să fie împușcat.

— Că nu-i un loc pentru vizitatori. Haide! Să vedem ce ascundea!

Orion a intrat repede în camera laterală și s-a uitat cu grijă împrejur înainte s-o îndemne pe Rosalind să intre și ea. Înăuntru, în vreme ce el încuia ușa în urma lor, Rosalind a avut nevoie de un moment ca ochii să i se deprindă cu întunericul, apoi a deslușit formele și contururile din biroul luminat de o lumânare. Peste ferestre erau trase draperii groase de catifea, blocând noaptea de afară. Era umezeală în aer, în ciuda mesei de lucru ordonate și a pereților curați. Ca și cum în orice clipă din tavan ar fi putut să se prelingă apă.

— Văd mai multe lăzi, a anunțat Rosalind.

Erau stivuite în colț, identice cu cele care se aflaseră în biroul lui Deoka. Când Rosalind s-a furișat mai aproape, ochii adaptați la întuneric au descoperit un conosament similar lipit deasupra, cu toate că la expeditor apărea ambasadorul Deoka.

S-a uitat în jur ca să găsească ceva cu care să ridice capacul lăzii.

— O s-o deschid, a zis ea. Asta ar putea fi singura șansă să vedem ce este în ele.

La o privire superficială însă, pe masa de lucru nu se afla nimic ce ar fi putut fi de folos. Orion a ridicat și el din umeri după ce și-a pipăit buzunarele și n-a găsit nimic.

— Îți pot oferi un pistol, dacă vrei s-o deschizi trăgând în ea.

Pereții au părut să se cutremure la simplul gând al unei împușcături aici. Probabil că ar fi dat foc aerului înăbușitor. Neavând de ales, Rosalind și-a scos din păr o agrafă, i-a vârât vârful într-o crăpătură din partea de sus a lăzii și a apăsat în jos.

— Merge? a întrebat Orion peste două minute.

— Ar fi drăguț să capăt un pic de ajutor, a bodogănit Rosalind, ștergându-și un strat subțire de sudoare de pe frunte. Presupun că ei nu folosesc de obicei o agrafă ca să deschidă...

Tocmai când mai împingea o dată cu putere metalul, s-a auzit un bubuit puternic în ușă. Rosalind a tresărit, așa de surprinsă, încât a scăpat din mână agrafa. Cu toate că tocmai săltase capacul lăzii, agrafa s-a smucit înapoi într-o mișcare bruscă, necontrolată, și i-a făcut pe brat o mică zgârietură roșie.

— *Ta ma de!* a mormăit Rosalind.

Agrafa a căzut pe podea zăngănind.

— Ai reușit, a zis Orion.

De asemenea, tocmai se otrăvise, dar probabil că asta era o problemă de care să se ocupe când începeau să se arate efectele. Ușa s-a zguduit, împinsă cu putere. O voce a strigat o întrebare. Când n-a răspuns nici Rosalind, nici Orion, acea voce a devenit mai multe voci, reverberând pe hol. Dat fiind că acolo fusese lăsat un bărbat leșinat, n-avea să mai dureze mult până când ceilalți locatari ai clădirii urmau să înțeleagă că ceva nu-i în ordine.

Rosalind a tresărit și a cercetat rapid lada. Nu mai aveau mult timp. Stratul de deasupra era un număr din ziarul editat de compania Seagreen. L-a înlăturat în grabă, lăsând la vedere o colecție de flacoane de sticlă grupate câte trei.

Flacoane?

— Janie, a zis imediat Orion. Adu unul la lumină!

Rosalind a luat unul, apropiindu-l de lumânarea care pâlpâia. Era plin pe jumătate cu lichid de un verde scârbos. Închis cu un dop de metal, dar din genul care ar fi fost deschis iute dacă Rosalind vâra un deget prin el.

Sau un ac de seringă.

— Pari să mai fi văzut asta, a observat ea.

— Da. În poșeta lui Haidi.

— Poșeta lui *Haidi*...

Rosalind a trebuit să-și stăpânească surprinderea când ușa s-a zguduit din nou. A vârât flaconul în mânecă, apoi a luat capacul lăzii cu conosamentul lipit pe el. Asta urma să fie dovada lor. De îndată ce-și dădea seama ce era cu acele flacoane.

— Haide! i-a zis lui Orion. Fereastra.

— Așteaptă!

Orion avea capul înclinat într-o parte, atent la voci. Peste o clipă, a clipit surprins și a zis:

— Oamenii din hol... sunt soldați. Cineva le dă ordine. Par să fie militari.

Rosalind a înhățat agrafa de pe podea, apoi a dat deoparte draperiile și a deschis fereastra spre noaptea de afară.

— *Urcă-te!*

Ușa s-a cutremurat în balamale. Rosalind a ieșit prima, balansându-și picioarele peste pervaz, și a aterizat lin pe alee. Și-a cercetat brațul. Zgârietura roșie nu se vindeca. N-avea s-o facă până nu neutraliza otrava.

— Să *mergem!*

Chemat încă o dată, Orion a ieșit pe fereastră și pantofii lui au aterizat pe alee tocmai când ușa biroului era spartă. Rosalind l-a tras iute de acolo și au luat-o la fugă înainte să-i poată vedea soldații dinăuntru.

— Strada principală e pe acolo, a zis Orion, aruncând o privire în spate.

Rosalind a clătinat din cap.

— Sunt prea aproape și strada principală e prea lată. Ne vor vedea. Străduțele laterale ar putea să-i deruteze.

Orion n-a protestat. Dacă puteau s-o ia prin labirintul necunoscut de alei și pasaje, urmau să ajungă pe Bulevard și acolo aveau mai multe șanse să scape de urmăritori. Rosalind auzea deja strigăte în depărtare. După ce au trecut de o băbuță care își uda florile și au cotit brusc de trei ori, protestele puternice și mânioase ale femeii care au răsunat peste câteva secunde i-au avertizat pe Orion și Rosalind că urmăritorii lor ajunseseră și ei pe aleea lăturalnică, probabil doborându-i ghivecele.

— De ce oare se ascund soldați imperiali într-o locuință din Stabilimentul Internațional? a șuierat Orion.

N-o spunea cu adevărat ca o întrebare; știau. Dacă începi un complot ca să pregătești o invazie, ai nevoie ca soldații tăi să fie gata să dea năvală.

— Aș zice că probabil au baze secrete în tot orașul.

Pe alee a răsunat sunetul gloanțelor. Rosalind și Orion au tresărit, cu răsuflarea îngreunată, vizibilă în aerul răcoros al nopții.

— Pe aici!

Orion a luat-o la stânga, apoi pe sub o poartă de piatră, apoi pe lângă două case. Terenul urca pe o pantă, pavajul devenind piatră netedă. Poteca ar fi trebuit să ducă la o ieșire ce dădea în strada principală.

Însă au nimerit pe o altă alee arcuită și au ajuns într-o fundătură.

— Fir-ar să fie! a șuierat Orion.

Și-a înclinat capul în sus, tot mai sus, cercetând zidul. Doar un felinar de după colț lumina ce se afla în jur.

— E prea sus ca să urci?

— *Mult* prea sus, a răspuns Rosalind cu gâtul încleștat.

Nu știa dacă amețeala tot mai mare era din cauza goanei lor disperate sau a toxinelor care îi intrau rapid în sânge. Trebuia să se descotorosească de capacul lăzii pe care îl ținea. Să-l arunce undeva și să se prefacă neștiutori când îi ajungeau din urmă soldații. La urma urmei nu-i *văzuseră*. Poate că ar fi reușit să se descurce. Să facă să pară că sunt niște suspecți atât de neverosimili pentru niște intruși

care să dea o spargere într-o bază militară sub acoperire, încât ideea să fie de-a dreptul ridicolă. Nu erau decât o pereche care ieșise la o plimbare de seară.

Rosalind s-a uitat în jur. Numai că nu era niciun loc în care să ascundă dovada, nici măcar un sac de gunoi sau o piesă de mobilier aruncată. Dintre toate aleile păstrate curate, *trebuia* să fie tocmai asta.

Orion părea să fi ajuns la aceeași concluzie.

— Trebuie să ascundem asta.

— *Unde?* a întrebat Rosalind, cu urechile vuind în timp ce scutura obiectul furat.

Începuse s-o înțepe și brațul în locul zgâriat.

— Poate îl putem îndoi?

— E lemn, Orion. Cum îndoiești lemnul?

Orion a scos un sunet care semăna cu un ceainic care fluieră.

— Îl putem rupe?

Rosalind l-a privit, nevenindu-i să creadă.

— E LEMN!

Urmau să fie prinși în zece secunde. Urmau să fie prinși și târâți în fața plutonului de execuție.

— Putem să-l *aruncăm*? a propus el apoi.

— Peste zid? Ți-ai pierdut *mințile*...

Brusc, Rosalind s-a uitat din nou la capacul lăzii. Nu era destul de greu ca să fie aruncat peste zid deoarece era prea subțire.

Era *subțire*.

— Orion, a zis ea.

Orion era așa de panicat, că n-a observat calmul ciudat care radia din ea. O idee – una așa de absurdă, că o punea, pur și simplu, pe seama minții sale otrăvite – a aprins un chibrit și a luat foc.

— Ce-i? aproape că a țipat el.

Ea i-a împins în piept capacul, apoi s-a lipit de el, trecându-i brațele pe după gât. Tocmai când soldații intrau pe alee, s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat, ascunzând dovada între trupurile lor.

Nu știa dacă otrava sau adrenalina îi dădea acea vibrație care gonea din ceafă până în vârful degetelor mâinilor. Nu știa decât că ceva era diferit față de ultima dată când făcuseră asta, că se simțea un curent electric când li s-au unit buzele, ca și cum ar fi fost conectată la o priză. A auzit slab soldații strigând în japoneză ceva care suna a „Nu-i nimic aici", apoi pașii lor care se pierdeau în depărtare când au plecat să verifice următoarea alee, dar ceva o ținea nemișcată, împiedicând-o să se desprindă când Orion i-a cuprins mijlocul cu mâinile și a tras-o mai aproape.

Rosalind s-a tras înapoi încet, întârziind alte câteva clipe după ce trecuse pericolul. I se învârtea capul.

Otrava, s-a liniștit singură. Nu Orion. Cu siguranță nu Orion. Cu siguranță nu ochii lui întunecați, mari și nesiguri pe când se uita uluit la ea. Capacul lăzii a început să alunece între ei. Rosalind l-a prins cu mâini neîndemânatice înainte să cadă.

— Hei! a zis ea gâfâind. Fă-mi un serviciu!

Orion a clipit o dată.

— Orice.

— Prinde-mă!

Și, cu doar o secundă înainte ca el să facă ce îi ceruse, Rosalind i s-a prăbușit în brațe, leșinată.

35

UN VECIN ÎNGRIJORAT TRAVERSA curtea când Orion a intrat grăbit pe poarta clădirii, mutând-o pe Janie în brațe așa încât să nu fie zgâlțâită. Dintre toate momentele în care să dea peste un vecin pe care nu-l mai întâlnise, și Universul îl alegea pe acesta?

— Nu-ți face griji! a exclamat el, ferindu-se din calea vecinului. E soția mea. A băut prea mult la un banchet, asta-i tot.

A trecut grăbit, îndreptându-se direct spre apartamentul lui Lao Lao. Știa că Janie trebuia să fie într-o stare gravă, pentru că dacă ar fi fost cât de cât conștientă l-ar fi boscorodit că face să pară că nu ține deloc la băutură.

— Lao Lao! a strigat la ușă. Ești acasă?

Niciun răspuns. Scrâșnind din dinți, Orion a pornit spre scară – cel puțin avea cheia apartamentului lui Janie. Cu toate că a fost un efort care a implicat o mică ajustare a poziției, n-a trecut mult până ce a împins ușile, apoi a aruncat pe canapea cheile, poșeta și capacul lăzii și a dus-o cu grijă pe Janie în dormitor. A lăsat-o pe pat cât de blând a putut.

Janie era prea palidă. Îl speria.

— Ce-i gălăgia asta?

Vocea cunoscută a bubuit din ușa apartamentului, câraită și obosită. Orion a ieșit repede, patinând pe podeaua livingului, și a văzut-o pe Lao Lao stând afară, în cămașa de noapte.

— Lao Lao, a zis gâfâind. Nu cumva ai antidot la otravă?

În clipa în care Janie i se prăbușise în brațe, o cercetase rapid, căutând ce anume o doborâse. Găsise zgârietura roșie după un minut de panică, apoi își amintise ce-i spusese ea, că agrafele îi sunt otrăvite. Naiba s-o ia pe Janie și povara pe care o purta în tăcere!

— Antidot? l-a îngânat Lao Lao, uluită.

— Respiră, a continuat Orion. Începuse să bată câmpii: Respirația e superficială și starea nu se înrăutățește, așa că n-am dus-o la spital. Nu vreau să risc să ne pierdem acoperirea, dar nu vreau nici să risc să *moară*...

— Cu ce a fost rănită?

Orion s-a oprit. A tras tremurător aer în piept.

— Cu propria agrafă.

— Ah, ar trebui să am ceva jos! Vorbește-i, *baobei*! Ai grijă să respire în continuare!

Cum nu se poate mai calmă, Lao Lao s-a răsucit pe călcâiele papucilor de casă și a pornit în jos pe trepte. Orion a rămas în picioare în livingul întunecos, întrebându-se dacă bătrâna pricepuse gravitatea situației.

— Să-i vorbesc? a strigat după ea. E inconștientă!

Lao Lao era deja în apartamentul său, scotocind zgomotos. Lui Orion nu-i mai rămânea decât să se întoarcă repede în dormitor și să se ghemuiască lângă Janie, atent la respirația ei. Nu fusese greu s-o care prin oraș. Aproape că nu gâfâia. Singura parte afectată îi era pulsul, care bătea cu două sute de kilometri pe oră.

— Te rog să nu mă sperii! a murmurat el.

Pe fruntea lui Rosalind rămânea un pic de sudoare. N-o mai văzuse niciodată așa pe Janie Mead: cu ochii închiși, departe de lume. De când o cunoștea, niciodată nu păruse că e în stare să se închidă în sine. Era ca și cum s-ar fi născut cu ochii larg deschiși, atentă și perspicace.

Se simțea ca și cum ar fi asistat la ceva ce n-ar fi trebuit să vadă – dar nu voia să-și ferească privirea. Hoțul din poveste, care reușise să arunce o privire în peșteri întunecate și prevestitoare de rău și găsise în loc de spaime o comoară sclipitoare. Una care nu putea să fie a lui.

Și totuși, și-o dorea.

Orion i-a șters fața lui Janie, dându-i părul deoparte. Simțea o apăsare în piept întinzându-se de la coaste până în golul gâtlejului. S-a gândit că ar putea să fie începutul unei dureri de cap, însă când a privit în sus și în jos ca să verifice tensiunea din spatele ochilor a simțit că e în ordine. Nu era capul; erau carnea și lăuntrul său, inima dezgolită, care bubuia fără oprire.

— Am împărțit în două fiecare amintire din viața mea, Janie Mead, a zis tare, ca și cum ea l-ar fi

putut auzi.

Și-a plimbat degetul pe obrazul și bărbia ei.

— Înainte să mi se destrame familia și după aceea. Felul în care am trăit când lumea mea părea întreagă și felul în care trăiesc acum, ca să repar acele rupturi.

Orion a oftat. Janie a dat ușurel afară aerul din piept. S-a întins spre mâna ei și i-a strâns între palme degetele fierbinți.

— Tu ai fost prima mea speranță că ar putea să mai fie ceva.

Ea nu era o rămășiță din viața lui de dinainte care aștepta o versiune nesăbuită a lui. Nu era o unealtă din viața lui de după care putea fi folosită pentru o sarcină și apoi aruncată.

— A treia categorie de amintire. Un viitor despărțit de trecut. Mi-am petrecut ani în șir gândindu-mă că e destul să fac ceea ce trebuie ca să mă pot întoarce la felul în care erau lucrurile. Dar poate că nu mai vreau asta.

Poate că voia ca ea să râdă de el și să acopere zgomotul circulației. Poate că voia să-l amenințe cu un brici în mână. Puteau să continue să îndeplinească sarcini naționale sub o acoperire comună pentru că lucrau bine împreună, nu pentru că el avea nevoie să o facă pe eroul și să dovedească ceva. După ce își terminau misiunea, nu era pregătit s-o piardă. Nu voia s-o piardă *acum*.

— De ce vorbesc cu tine când tu nici măcar nu mă auzi? a mormăit Orion. Ești o forță

formidabilă, iubito. Dacă te stingi din pricina unei otrăvi prăpădite, n-o să te iert în viața de apoi.

— *Nu... prăpădită.*

Orion a tresărit, iar spatele i s-a îndreptat brusc. Nu-și imaginase răspunsul ei. Buzele i se mișcaseră.

— Iubito, ești trează?

Janie a pufnit. A făcut-o căznit, ca și cum ar fi avut nevoie de fiecare fărâmă de energie din trup ca să scoată acel sunet. Ochii i-au rămas închiși.

— *Ametită.*

Lao Lao s-a întors în sfârșit, cu papucii lipăind pe podeaua din living. A dat buzna în dormitor și a început s-o certe pe Janie că se otrăvise singură, de parcă ar fi făcut-o dinadins. Lui Orion îi era prea frică de bătrână ca să facă altceva decât să se dea deoparte din calea ei când s-a apropiat de pat și i-a deschis gura lui Janie ca să-i toarne ceva pe gât.

Tânăra a tușit o singură dată, aproape înecându-se cu lichidul. Lao Lao a luat ceașca și i-a șters fața cu o cârpă udă, mulțumită.

— O să fie bine, a zis bătrâna, apoi s-a îndepărtat de pat cu pași târșâiți și i-a dat lui Orion cârpa udă. Vin mâine-dimineață să văd cum se simte. Acum las-o să se odihnească! Nu-i obișnuită cu asta. Mă duc înapoi să mă culc.

Fără să mai aștepte un răspuns, Lao Lao a ieșit din dormitor și din apartament. Orion a răsucit cârpa în mâini, după care s-a apropiat iar de Janie și i-a pus-o cu gingășie pe gât. Deja respira mai bine și prinsese culoare în obraji.

— Ești trează? a întrebat-o șovăielnic.

— *Pas vraiment*[45], a răspuns Janie.

Bolborosea în franceză, cu un obraz vârât în pernă. N-a părut să-și dea seama că vorbea în altă limbă.

Orion zăbovea acolo. Dintr-odată, nu mai știa ce să facă cu mâinile. Dintr-odată, uitase cum stau în picioare oamenii normali.

— Bine! s-a hotărât în cele din urmă. Te las…

Când s-a retras de lângă pat, mâna ei s-a întins repede și i-a prins încheietura într-o strânsoare slabă.

— Rămâi! a șoptit ea.

Orion s-a uitat la mâna ei. Nu era sigur că auzise bine.

—— Rămâi! a repetat, mai clar de data asta. Te rog! Nu vreau să fiu singură.

— Bine!

S-a tras încetișor mai aproape și s-a așezat sfios pe pat.

— Pot să stau.

— Spune-mi! a zis Janie cu trudă. Spune-mi mai multe!

— Mai multe?

— Despre familia ta. Ea a tăcut un pic înainte să adauge: Despre tine.

Orion crezuse că apăsarea din piept avea să slăbească acum, că Janie își revenea, dar nu făcuse decât să sporească. Și știa – a tras de un fir legat de inima sa care se zbătea și a ajuns la sursă.

— Ei bine…

A încercat să mai reducă apăsarea. Janie Mead era o fată cu enorm de multe secrete. Dacă urma acel fir, îl urma spre propria suferință. Cu toate că nu putea să-l lase din mână. Cu toate că nu voia să-l lase din mână.

— Totul a început într-o noapte fierbinte de august, când m-am născut...

Rosalind mai fusese otrăvită o dată, în timpul antrenamentului – și încă dinadins, așa încât Dao Feng s-o poată instrui să facă față situației. Acea experiență anterioară fusese singurul lucru care o împiedicase să se lase pradă panicii când se trezise cu o tresărire, trudindu-se să-și amintească faptul că era normal să fie năucită, că nu era nimic rău dacă nu-și dădea seama imediat unde se află.

Pentru cineva care nu dormea niciodată, să fie silită să se decupleze de la realitate era o experiență tulburătoare.

Rosalind și-a deschis mai tare ochii încețoșați, încercând să se dezmeticească. Era culcată pe brațul stâng – măcar de asta era sigură când a simțit furnicăturile sângelui care începea să circule. Cât despre celălalt braț...

Era întins peste un piept. Un trup cald, cu pieptul ridicându-se și coborând ritmic.

Rosalind a încremenit. Câteva secunde n-a cutezat să se miște de teamă să nu-l trezească pe Orion și el să vadă că sunt încolăciți laolaltă. Dar apoi și-a amintit ultimele fuioare neclare de amintire înainte ca leacul lui Lao Lao s-o târască

iar în inconștiență, și ar fi putut să jure că ea însăși îl chemase pe când erau amândoi treji.

Iisuse! Cât de jenant!

Și-a ridicat capul ca prin ceață. Dincolo de fereastră, a zărit cerul brăzdat cu violet, ceea ce n-avea sens, pentru că ar însemna că trecuse o zi întreagă...

— Orion, a șoptit, zgâlțâindu-l fără milă.

El s-a trezit tresărind, iar ochii i s-au deschis și au devenit rotunzi ca niște monede.

— Orion, cât e *ceasul*?

— Hei, hei...

Rosalind s-a repezit într-o parte, vrând să se ridice în picioare cu toate că i se învârtea capul. Dar în clipa în care s-a săltat în capul oaselor, Orion a reacționat fulgerător, înșfăcând-o de umăr și a împingând-o la loc pe pernă.

Imediat, ea a dat să se ridice iar.

— Trebuie să mergem.

— *Janie.*

Și-a aruncat un braț pe după celălalt umăr al ei, luptându-se s-o țină culcată.

— De ce ești așa de liniștit? a exclamat ea. A trecut toată ziua...

— Vrei să stai odată *locului*? i-a cerut Orion cu hotărâre.

Înainte ca ea să se mai poată lupta, s-a suit de-a dreptul peste ea și i-a imobilizat încheieturile mâinilor deasupra capului.

— Acum uite ce m-ai silit să fac!

Rosalind a clipit, cu inima în gât.

— Ei, nu fi caraghios!

A încercat să-și smulgă încheieturile. Strânsoarea lui era ca de fier. Chiar dacă ar fi trebuit să-l ironizeze, amintirea feței sale apăsate pe pieptul lui încă era proaspătă în minte, și s-a pomenit că în loc de asta înghite în sec, agitată.

— Ai fi putut s-o spui frumos.

— Nu-i nimic distractiv în asta. Ai de gând să te porți cum trebuie dacă îți dau drumul?

— *Să mă port cum trebuie?* l-a îngânat Rosalind.

Împarți o dată patul cu un bărbat și începe să creadă că-ți poate spune ce să faci. Puterea i se urcă la cap.

— În primul rând, o să-ți trag una cu capul în căpățână dacă nu-mi dai drumul în trei secunde. În al doilea rând, trebuie să ne păstrăm acoperire la muncă, iar afară e *amurg*...

— Janie. E în ordine. Am sunat și am spus că ești bolnavă. Oamenii se mai și îmbolnăvesc.

El a zâmbit larg, vizibil așteptând să treacă trei secunde înainte să-și lovească ușor fruntea de a ei.

— Nu mă pocni! *Mă port* cum trebuie acum.

Cu un salt, Orion a eliberat-o, dându-se la o parte și întorcându-se pe partea lui de pat. Rosalind s-a ridicat în capul oaselor și l-a privit bănuitoare,

— Ah!

Acum, că erau amândoi treji și Rosalind se potolise, expresia lui Orion a devenit serioasă.

— Cum te simți?

— Ca și cum ar fi dat un tanc peste mine.

O dureau mușchii. O dureau organele. Ar trebui să nu mai facă otrava așa de puternică. Dacă era a doua zi, atunci în scurt timp venea Silas să dea raportul. Trebuia să se spele și să-și reia activitatea. Probabil s-ar fi simțit mai puțin rău dacă ar fi dat *de-adevăratelea* un tanc peste ea.

— M-ai speriat.

Orion a alunecat dintre așternuturi, trecându-și o mână prin păr. S-a aplecat să se uite în oglinda ei de toaletă, cercetându-și înfățișarea în timp ce vorbea, însă ochii îi erau încețoșați pe când își tot potrivea gulerul șifonat, ca și cum ar fi făcut asta doar ca o scuză ca să se întoarcă cu spatele.

— M-ai speriat zdravăn, Janie. Te rog frumos să nu mai faci asta niciodată!

Buzele lui Rosalind s-au despărțit. Nu știa cum să răspundă la asta. Cum putea să promită că nu avea să mai stea niciodată în calea primejdiei? Doar erau agenți naționali. Făcea parte din fișa postului.

— Cel puțin...

Și-a scuturat mâneca, iar flaconul pe care îl furaseră a căzut pe jos.

Când l-a pus pe noptieră, ochii i s-au îndreptat și spre living, unde Orion aruncase capacul lăzii pe pernele canapelei.

— Suntem cu un pas mai aproape de sfârșit.

— Da.

Orion nu părea prea mulțumit de idee. Avea o expresie ciudată.

— Presupun că da.

Și-a încheiat nasturele de sus. Înainte ca Rosalinda să-l poată opri, a anunțat-o:

— Mă duc s-o aduc pe Lao Lao să te mai examineze o dată. Lasă-mă un minut!

Și a ieșit din cameră.

Ușa apartamentului s-a deschis și s-a închis. Rosalind și-a coborât picioarele din pat, încruntată.

— De ce ești așa de ciudat? a întrebat dormitorul gol.

---

[45] „Nu de-a binelea", în lb. franceză, în orig.

36

În ciuda faptului că nu i se spusese de întâlnirea lor cu Silas din seara aceea, Phoebe s-a înființat în apartament cu zece minute mai devreme.

Orion aproape că i-a trântit ușa-n nas.

— Surioară dragă! s-a văicărit el. De ce nu poți să stai în siguranță acasă?

Phoebe nu i-a luat în seamă întrebarea. S-a uitat în jur.

— Unde-i *saozi*[46]?

— Janie e jos, aduce niște mâncare de la proprietăreasă.

A oftat când Phoebe a intrat și, călcându-și pe inimă, a lăsat ușa să se închidă în urma ei.

— Acum presupun că trebuie să aducă mâncare în plus pentru gura ta aia mare.

— Gura mea are mărimea perfectă, a ripostat Phoebe. Am o problemă despre care vreau părerea ta. Silas l-a pomenit vreodată pe Preot?

Ce întrebare ciudată! Pentru care, sincer, n-avea în acel moment loc în minte. Însă, pentru că era un frate mai mare bun, Orion s-a apropiat fără chef de canapea și s-a lăsat să cadă pe ea, scormonindu-și prin memorie. Sigur că Silas *pomenise* de Preot. Avea o triplă și complicată identitate de agent, în vreme

ce încă lucra pentru naționaliști, ocupându-se de misiunea auxiliară legată de omorurile cu chimicale. Îi oferise din când în când lui Orion informații recente – contactele asigurate, comunicările inițiate, schimburile de semnale.

Orion și-a privit prudent sora. Știa cum mergeau lucrurile cu ea, însă nu și dacă trebuie să se sperie de ceea ce-l întreba sau să se pregătească să se simtă stingherit indirect.

— Nimic special, i-a răspuns.

— Ei bine, a strâmbat din nas Phoebe, cocoțându-se pe brațul canapelei. Știai că Silas e convins că Preotul e o femeie?

Orion și-a trântit picioarele pe măsuța de cafea.

— Oh, *meimei*, să nu-mi spui că devii posesivă!

Phoebe i-a împins picioarele de pe măsuță.

— Mă iubește din copilărie. *Pe mine*. Nu pe Preotul ăsta.

În ciuda frivolității obișnuite a lui Phoebe, atitudinea de acum nu era foarte surprinzătoare. Se putea preface cât poftea că nu știe nimic când Silas se ținea tot timpul după ea. De fiecare dată când glumea, tot îi arunca o privire lui Silas, să se asigure că acesta râde. Tot verifica mai întâi reacția lui când spunea dinadins ceva groaznic, sperând să-l prindă că-și dă ochii peste cap și să-l tachineze pe tema asta.

— Mai întâi, a reluat Orion ridicând un deget, Dumnezeule mare, Phoebe, asta-i *nesănătos!* Și apoi...

A ridicat al doilea deget.

— ...Din câte știi tu, preotul ar putea fi o bunicuță.

Sora lui spumega.

— Nu-i vorba despre cine este ea cu adevărat. E vorba că el alege...

— Te-ai deprins prea mult ca el să nu fie atent decât la tine de un deceniu încoace, i-a tăiat vorba Orion, adoptând vocea de frate mai mare. De fapt, te-ai deprins prea mult să-l tot ignori, așa că acum n-ai decât să suporți consecințele.

Phoebe nu părea să aibă chef să suporte consecințele. De fapt, părea că ar avea chef să-l pocnească pentru că spusese asta.

— Să nu-mi ții lecții!

— Tu ai început discuția asta, cerându-mi părerea. Știi ce...

Orion și-a trecut mâna peste față, silindu-se să rămână calm.

— Las-o baltă! Reia discuția asta cu mine când o să fii pregătită să te trezești la realitate! Ai găsit ceva despre Janie prin intermediul Lizei?

Cât ai clipi, strâmbătura de pe fața lui Phoebe s-a transformat în nerăbdare. Așa fusese întotdeauna relația lor, chiar și în copilărie. Țipau unul la altul, azvârlindu-și amenințări cu moartea pentru că Phoebe călcase pe cartea lui Orion când intrase, iar în clipa următoare Orion o întreba dacă vrea să meargă să ia niște lapte de la prăvălia din cartier. Fără supravegherea părinților în cea mai mare parte a anului, își fuseseră unul altuia cei mai buni aliați și cei mai mari inamici. Cei mai apropiați, pentru

că erau o familie de două persoane, dar apoi înfruntându-se ca rivali când mama lor venea în vizită, rar, pentru două săptămâni, și Orion era silit să se dea deoparte, spunându-i-se că Phoebe are mai multă nevoie de acel timp, că e mai mică, că are nevoie de forța care să-i ofere o bază.

Și el era tânăr. Și el avea nevoie de mama sa.

Ar fi trebuit cu adevărat să bănuiască mai devreme că familia lor funcționa anormal. Cumva, fusese nevoie de prăbușirea deplină ca să-și dea seama.

— Încă nu, a răspuns Phoebe, atrăgându-i atenția înapoi în prezent. Dar urmăresc un indiciu pe care l-am zărit în apartamentul Lizei.

Se auzeau pași pe scară. Rapid. Orion a mimat că închide cu fermoar buzele surorii sale și s-au pregătit amândoi să schimbe subiectul.

Când Janie a intrat cu o tavă de sticlă în mâini, s-a oprit în ușă. Avea fața încă un pic palidă de la otrăvirea din noaptea trecută, dar se mișca bine, și Lao Lao spusese că nu mai are nicio problemă. Înainte ca Janie să poată da glas nedumeririi în privința prezenței bruște a lui Phoebe în livingul ei, fata se și repezea spre ea cu mâinile întinse.

— Bună! a ciripit Phoebe. Dă-mi voie să te ajut!

Rosalind nimerise în mijlocul unei discuții. O simțea din faptul că în încăpere era un aer de vigilență și pentru că spatele lui Orion era foarte drept, iar Phoebe își pregătise deja un zâmbet în clipa în care se deschisese ușa. Nu știa exact despre

ce vorbeau când intrase, însă nu trebuia să fii un geniu ca să bănuiești că era despre ea.

A pus pe măsuța de cafea patru perechi de bețișoare. Peste o clipă s-a auzit o bătaie în ușa apartamentului, și a apărut Silas.

— Credeam că nu mai scap de acolo, a zis el, intrând. Sunt treaz de atâtea zile, că va trebui să mă iertați dacă încep să vorbesc cu pereții.

— Îți jur că prea mult somn nu face pe nimeni din această încăpere să fie mai sănătos la cap! a replicat Rosalind.

— Nu te-au scutit de investigația criminalistică în dimineața asta? a adăugat Orion, trăgându-se într-o parte pe canapea ca să se poată așeza Rosalind.

Silas s-a lăsat să cadă pe locul din partea cealaltă. Phoebe a rămas cocoțată pe brațul canapelei.

— Nu, și apoi am fost chemat în Jiangsu de un coleg agent care avea numărul meu. Era nedumerit de ce nu avea de atâta timp nicio veste de la Dao Feng. Nici măcar nu știa că Dao Feng este scos din activitate.

Rosalind s-a strâmbat și a împins mâncarea spre mijlocul măsuței. A ridicat bețișoarele. Strânsoarea îi era slabă, oricât de tare apăsa degetele.

— Presupun că se întrerupe comunicarea atunci când mentorul tău este scos din activitate.

La urma urmei, exista un motiv pentru care unitatea secretă nu era cunoscută de cea mai mare parte a partidului. Cu cât știau mai puțini de ea, cu atât erau mai puțini cei care cereau vești despre

misiunile lor. Cu cât știau mai puțini, cu atât erau mai puține victime de torturat dacă era prins cineva și nu putea să tăinuiască informațiile pe care le avea.

— De ce voia celălalt agent o întâlnire? a întrebat Orion, și imediat în voce i-a apărut o notă bănuitoare.

— Era pentru misiunea lui, a răspuns Silas. Întotdeauna m-am interesat de progresul lui, pentru cazul în care apare ceva care se dovedește folositor pentru noi.

I-a oferit o farfurie lui Phoebe, care a luat-o cu delicatețe.

— Numele de cod al agentului este Lingou de Aur, iar în prezent e în legătură cu o rețea de traficanți de arme care acționează în Shanghai. Baza lor e în Zhouzhuang, dar, cumva, oamenii lor fac contrabandă cu arme de orice fel în acest oraș.

„Zhouzhuang." Rosalind s-a rezemat de spătar. Nu acolo mergea scrisoarea pe care o scria Jiemin? De ce în ultima vreme orășelul acela părea să răsară peste tot? I-a făcut semn lui Phoebe să ia bețișoare.

— În prezent este penurie de arme în Shanghai, a zis Orion, iar Silas a dat din cap.

— Și exact de aceea are legătură cu noi. După ce smulgem din rădăcină celula teroristă din Seagreen, în timpul arestărilor există un oarecare risc să ajungem să ne luptăm cu Armata Imperială Japoneză. Guomindangul trebuie să fie înarmat pentru scenariul cel mai rău. În acest moment, cea

mai solidă piață pentru noi este această rețea ilegală.

Orion a scos un „Hmm". Când Rosalind s-a uitat la el, era încruntat.

— Cele mai multe dintre celelalte canale de aprovizionare duc la străini, a spus el. N-am putea să le folosim pe acelea?

— Prietene..., a răspuns Silas. Capitalismul și prețurile mai mari zic „Nu".

— Vorbești ca un comunist, a mormăit Rosalind, însă nu cu răutate.

Silas a ridicat din umeri.

— Așa a ajuns, de fapt, la început în atenția noastră această rețea ilegală. Misiunea era să-i oprim pentru că îi aprovizionau cu arme pe comuniști, numai că acum avem și noi nevoie de ei.

— Și sunt de acord?

Nu părea în ordine.

— De care parte sunt în război?

— De niciuna. Sunt antijaponezi și antiimperialiști. Le dau ambelor părți ceea ce au nevoie, făcând legătura între furnizorii din afara orașului și puncte din Shanghai, cu toate că Dumnezeu știe cum de au atâtea legături pe piața neagră. Acest gen de afaceri necesită, de obicei, ani întregi de creare de *guanxi* și înăuntrul orașului.

Rosalind s-a rezemat într-un cot, aproape înghiontindu-l în picior pe Orion. El era destul de adâncit în gânduri ca să nu protesteze. Ce ciudat! Cum de o rețea care acționa din acel Zhouzhuang aflat pe coclauri avea legăturile necesare ca să

acționeze pe piața neagră din Shanghai? De când Florile Albe se dizolvaseră, iar Banda Stacojie fusese înghițită de politică, piața neagră era alcătuită din vechi Stacojii și străini, plus foști Flori Albe și oameni de afaceri care susțineau că nu auziseră în viața lor de fostele bande din oraș, astfel încât Guomindangul să nu le închidă afacerile.

— În orice caz, a continuat Silas, Lingoul de Aur și-a dezvăluit progresul la crearea de legături cu căpeteniile rețelei. Sunt de acord să ne livreze marfa, așa că, atunci când vom face arestările din Seagreen, ai noștri ar trebui să fie înarmați și să poată acționa fără probleme.

— Cine sunt ei? a întrebat Rosalind, agățându-se de partea minoră a informației lui Silas. Tipii din fruntea contrabandei.

— Soț și soție. Asta-i cam tot ce știm.

Cu o mică strâmbătură, Silas a început să-și mestece mai rar mâncarea.

— Lingoul de Aur a încercat să intre în baza lor de operare și aproape a fost înjunghiat în obraz. E mai bine să-i lăsăm în pace până ce vom avea nevoie să-i anihilăm de-a binelea. Oamenii de la țară sunt înspăimântători.

Brusc, a lăsat farfuria jos și și-a pipăit haina.

— Că veni vorba de lucruri înspăimântătoare...

Silas a scos ceva din buzunar. Rosalind și Orion au țâșnit imediat în picioare, îmbrâncind-o pe Phoebe așa de tare, că aproape a vărsat ce avea în farfurie.

— De unde îl ai? a întrebat Orion.

Silas a pus flaconul de sticlă pe masă, cu ochii mari în spatele ochelarilor. Lichidul verde sclipea în lumina de pe tavan.

— L-am găsit pe alee, alături de cadavre, a răspuns mirat. L-aș fi predat imediat dacă am fi avut un mentor, însă...

A tăcut, cu ochii la Phoebe. Ea doar a ridicat din umeri, dând de înțeles că nu știe de ce ei doi reacționaseră așa.

— Știți ce este?

Peste încăpere s-a lăsat liniștea. De o parte: Silas și Phoebe, privind uluiți. De cealaltă parte: Rosalind și Orion, schimbând între ei o singură privire în vreme ce ajungeau la aceeași concluzie.

— Asta-i arma crimelor, a zis Rosalind de parcă ar fi știut tot timpul, de parcă gândul n-ar fi prins în sfârșit formă cu doar o clipă înainte. Este ceea ce li se injectează victimelor. Seagreen o trimite.

— Ceea ce înseamnă, a completat Orion, că Haidi este principala suspectă că ar fi ucigașul.

După ce Silas și Phoebe au plecat, Rosalind a rămas mult timp așezată pe canapea, cu ochii la flaconul cu lichid verde din mână. Stinsese lampa de pe tavan, cu gândul să se ducă în dormitor, dar apoi poțiunea i-a atras atenția și s-a apucat s-o cerceteze, răsucind flaconul într-o parte și în alta la lumina lunii care pătrundea pe fereastră. Simțea imboldul straniu s-o încerce pe sine însăși fie și numai ca să vadă ce s-ar întâmpla și ca să-i încerce puterea. Dar ar fi fost o acțiune sinucigașă, dat

fiind că poțiunea i-ar fi distrus trupul în același fel în care o făcea otrava. Cu toate că s-a abținut, n-a lăsat din mână flaconul.

— Ești bine?

Orion s-a așezat lângă ea pe canapea, cu mânecile încă suflecate după ce spălase farfuriile în bucătărie. Și-a scuturat mâinile ca să le usuce, făcând stropii să zboare în toate părțile. Ochii lui Rosalind au fulgerat ca să vadă ce o stropește, apoi s-au întors la flacon.

— Doar mă gândeam, a răspuns ea. Am mai ținut cândva în mână ceva asemănător.

— Un amestec chimic ucigător? a întrebat el, încruntându-se.

— Nu.

A auzit vocea lui Dimitri la fel de limpede ca și cum ar fi fost chiar în aceeași încăpere cu ea: „Ca să stăpânim lumea trebuie să fim gata s-o distrugem. Nu ești dispusă, Roza? Pentru mine?"

— Îți amintești de epidemia de acum câțiva ani? Când străzile au fost cuprinse de nebunie și oamenii au început să-și sfâșie singuri gâtul?

— Cum aș putea să uit?

Orion s-a săltat mai sus pe canapea.

— A fost cam în vremea când ne-am întors. I-am interzis lui Phoebe să iasă din casă.

Rosalind a pus flaconul pe măsuță. Fusese gata să vorbească fără să gândească, să spună că fusese amestecată în acea nebunie, că un iubit al ei provocase al doilea val după ce moștenise boala de la străini. Dar orașul cunoștea bine acea poveste,

știa că Juliette Cai îl împușcase pe Paul Dexter ca să oprească primul val de nebunie și că cele două bande acționaseră împreună după ce Dimitri Voronin preluase ștafeta. Dacă își recunoștea rolul, n-ar mai fi fost Janie Mead; ar fi fost povestea tragică și cumplită a felului în care apăruse Lady Fortune.

— Îmi amintește doar de asta, a zis Rosalind încet. Știință ciudată care umblă iar prin oraș.

Înainte ca Orion să poată răspunde, s-a auzit o bătaie în ușa apartamentului și amândoi au tresărit, foarte alarmați. Nu așteptau pe nimeni.

Orion s-a ridicat să răspundă, ducându-și un deget la buze. Rosalind a rămas nemișcată. Ușa s-a deschis foarte puțin.

— Este casa familiei Mu?

La vederea puștiului vânzător de ziare, Orion s-a destins vizibil și a deschis ușa mai larg. Băiatul ținea în mâini un coș cu fructe, trudindu-se să stea drept când coșul era cât jumătate din el și îndesat cu câteva *duriane* scandalos de mari.

— Da, a răspuns Rosalind de pe canapea. Dragă, îl ajuți tu?

Când Orion a luat coșul, băiatul a oftat ușurat, scuturându-și brațele. A salutat și a plecat iute, lăsându-l pe Orion să adulmece fructele cu un aer năucit după ce a închis la loc ușa.

— Cine ne trimite nouă *durian*? a întrebat el. Se presupune că este o insultă? Așa cum comunicau în epoca victoriană prin intermediul florilor?

Rosalind i-a făcut semn să pună coșul pe masă.

— Sau, a completat ea, uitându-se în coș și zărind biletul, avem și o comunicare reală.

A scos pătratul de hârtie neted, de culoare crem, pe care cerneala neagră s-a întins când l-a desfăcut. După ce i-a aruncat o privire, l-a întors ca să vadă și Orion.

Maree Înaltă,
Sunt noul vostru mentor. Veniți mâine la ora ·∧·· la
Rui Food Market pe Bulevardul Edward VII.
Uitați-vă după o pălărie galbenă.

— Înlocuitorul lui Dao Feng, a zis Orion, foarte surprins.

S-a uitat în coș, căutând alt bilet, poate că despre Dao Feng însuși, dar nu mai era nimic.

— O să-i ducem tot ce avem până acum.

Rosalind s-a uitat într-o parte. Capacul lăzii era în continuare cuibărit pe perna canapelei.

— E vremea să încheiem misiunea.

— Da, a rostit Orion cu glas slab. Cred că da.

Tonul lui i-a atras atenția lui Rosalind, însă el s-a răsucit înainte să-i poată prinde privirea, luând coșul și cărându-l în bucătărie. S-a uitat după el, nedumerită.

Din bucătărie s-a auzit o bufnitură – coșul fusese trântit pe blat. Apoi vocea lui Orion:

— Am o întrebare.

Rosalind s-a încruntat și a strigat:

— Spune!

Orion a apărut și s-a rezemat de tocul ușii bucătăriei, cu mâinile în buzunare.

— Câți ani ai?

Lui Rosalind i-a trebuit fiecare fărâmă de control ca să nu se crispeze. De ce întreba?

— Nouăsprezece. Credeam că știi.

— Știam, a răspuns Orion. Doar că mă întrebam dacă nu ținusem minte greșit.

Apoi a tăcut iar. Trebuia să existe un motiv pentru întrebarea lui. Probabil că dăduse peste ceva,

Dar ar fi chiar așa de rău dacă ar ști? a șoptit o voce mică.

— Ziua mea de naștere a fost la începutul lui septembrie, a adăugat Rosalind.

Asta ajuta la credibilitate – o făcea să pară o fată obișnuită.

— Pe 8, după calendarul occidental.

A tăcut un pic.

— De ce? Par mai în vârstă?

Orion a zâmbit, cercetând-o de departe. A trecut o vreme până să dea un răspuns:

— Nu.

Avea în voce o undă de neîncredere. Ca și cum n-ar fi știut cum de e așa. Ca și cum nu putea să priceapă.

— Nu, nu pari.

— Ai grijă!

Rosalind și-a atins marginea ochilor, pipăind ușor cu vârfurile degetelor.

— O să mă faci să mă simt stingherită de ridurile mele.

— Ai fi frumoasă și cu riduri.

Ceva s-a blocat în plămânii lui Rosalind. Numai că ea n-avea să aibă niciodată riduri. Avea să rămână așa pe vecie, apoi să se risipească în vânt atunci când corpul său urma să aleagă să renunțe, așa cum o mai făcuse o dată.

— Ah, ce mai compliment!

Și-a dus mâinile la piept, prefăcându-se copleșită de emoție.

— Drept la țintă. Acum o să-ți fiu veșnic îndatorată.

Orion a clătinat din cap binevoitor.

— Vrei să știi ceva? a întrebat-o.

S-a dus repede la ferestre, unde obloanele erau încă deschise complet. Rosalind s-a ridicat și s-a apropiat să vadă la ce se uita el. Nu la stradă sau la vreuna dintre mașinile parcate în apropiere. Privirea lui Orion era ridicată spre cer.

Rosalind și-a întins gâtul ca să vadă mai bine, dar nu și-a dat seama ce anume îi atrăsese lui atenția. Nu până ce a prins-o de bărbie și i-a înclinat capul un pic la stânga. Picurate pe țesătura neagră ca tușul a cerului, chiar în locul potrivit ca să fie văzute de la fereastra lor, erau trei stele mari care străluceau un pic mai puternic decât celelalte.

— *Shen*, a zis Rosalind, numind constelația în limba chineză. Este unul dintre palatele Tigrului Alb.

— Cercetează-ți mai bine creierul european! a îndemnat-o Orion. Cum îi zic ei?

Rosalind a scormonit prin cele învățate. Trebuie să fi fost evident pentru Orion momentul în care

și-a dat seama, pentru că buzele ei au tresărit.

— Orion, a zis ea. Îi spun Orion[47].

El a dat din cap, cu ochii încă la constelație. Când acea șuviță veșnic încăpățânată i-a căzut peste ochi, Rosalind și-a dorit să i-o dea deoparte. Și-a silit mâna să rămână pe lângă corp.

— Înainte să fiu Mareea Înaltă, a început Orion, eram Vânătorul. Nu erau foarte ingenioși cu numele lor de cod. Mi s-a părut un pic amuzant.

Spune-i! s-a gândit ea brusc. *„Eu am fost Lady Fortune. N-am fost spioană. Am fost asasină."*

Nu se putea hotărî să rostească vorbele.

— Dacă naționaliștii nu pot să aibă nimic altceva, a zis ea, cel puțin au simțul umorului.

— Comedianți, cu toții.

Orion și-a dat deoparte părul înainte ca Rosalind să apuce s-o facă.

— Dar s-au străduit mult să-mi construiască identitatea. O îmbinare aproape totală cu cine eram de fapt, așa încât nimeni nu mă lua în serios, iar țintele mele nu-și dădeau seama de informațiile pe care le lăsau să se scurgă în vreme ce credeau că sunt doar curtate.

Rosalind și-a amintit de franțuzoaică.

— Da, pari să fii tare iscusit la asta!

— Spionii cei mai buni nu arată a spioni, a replicat Orion cu o sclipire malițioasă în ochi.

Totuși, încetul cu încetul malițiozitatea a dispărut și el s-a întors de la fereastră, privind-o sincer.

A trecut un moment de tăcere.

— Ți-a plăcut, nu-i așa? a întrebat Rosalind. Vreau să zic, să fii spion.

Nu știa de unde-i venise întrebarea. Poate că din surprinderea că o treabă pe care el se silea s-o facă de dragul familiei nu era ceva plin de gânduri negre. Rosalind nu era așa. Chiar dacă știa că a fi Lady Fortune îi oferea un țel pe care nu-l putea afla nicăieri altundeva, în același timp nu putea suferi acea parte a sa. Asasina nemuritoare, căreia nu-i stătea nimic în cale, care făcea oamenii să îngenuncheze tremurând. Voia să fie doar o fată care să merite să trăiască în lume.

— Presupun că da.

Orion s-a gândit la această chestiune.

— Însă nu știu dacă vreau să mă întorc la acea acoperire.

— De ce nu?

El a împuns-o cu cotul.

— Pentru că m-am atașat un pic de Mareea Înaltă.

Era adevărat: acum ei nu mai erau nici Vânătorul, nici Lady Fortune. Erau Mareea Înaltă. Posomorârea lui Rosalind s-a stins. În locul ei a apărut o pâlpâire de amuzament.

— Atașat de Mareea Înaltă? l-a îngânat, tachinându-l. Te-ai atașat de *mine*, Hong Liwen?

— Da.

Răspunsul lui a venit firesc. Iar el nu părea că o tachinează.

— Așa este.

Ochii ei s-au ridicat brusc. Nu se așteptase la asta. Nici nu observase că acum stăteau riscant de aproape, cu fereastra învăluindu-le umerii în lumina lunii, două siluete argintii cu marginile încețoșate.

— Oh?

Orion s-a tras mai aproape.

— Iubito...

N-a urmat nimic. O spusese doar ca să i se adreseze. De când începuse să facă asta? Ca și cum chiar ar fi gândit termenul de alint fără să fie doar o glumă sau o acoperire pentru martori?

Prin venele ei a țâșnit panica.

— Noapte bună! a îngăimat Rosalind, făcând un pas mare în spate și rupând vraja.

Cu toate că niciunul dintre ei n-avea cum să fie obosit când nu se treziseră decât de câteva ore, Rosalind s-a răsucit pe călcâie și s-a grăbit să plece, închizând după ea ușa dormitorului înainte să vadă reacția lui Orion.

S-a rezemat de ușă. Inima îi bătea prea repede. Avea fruntea transpirată.

— Încetează! a șuierat. N-are cum să se întâmple.

Dar nu putea să se mintă. Iată-l acolo: golul din stomac, ca și cum ar fi fost chiar pe buza unei faleze, la câteva clipe de cădere. Iat-o acolo: vibrația din vârfurile degetelor, ca și cum i-ar fi curs sânge, repezindu-se nebunește afară din trupul ei.

Poate că erau rămășițele otrăvii. Rosalind s-a dus la oglindă și s-a uitat dacă are pupilele dilatate,

apoi a scos limba ca să-i vadă culoarea. Ba chiar a încercat să se uite și-n urechi, dar cu același rezultat: totul era normal. Nu mai rămăsese nimic în ea. De data asta nu putea să dea vina pe otravă pentru reacție.

— *Putain de merde.*[48]

Rosalind și-a pus mâinile pe măsuța de toaletă în încercarea de a-și recăpăta răsuflarea, ca și cum ar fi fugit o sută de kilometri ca să ajungă aici.

— Nu-ți place de el, a avertizat cu asprime chipul din oglindă. *Nu*-ți place.

Mincinoaso! a ripostat chipul oglindit.

Ar trebui să se otrăvească din nou.

---

[46] „Cumnată", în lb. chineză, în orig.

[47] Sau Vânătorul.

[48] Înjurătură, un fel de „Futu-i mama mă-sii!", în lb. fr., în orig.

37

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, CÂND ROSALIND și Orion au ajuns acolo, Silas ședea deja la o masă în fața unui castron cu *wonton* aburinzi. Era distrat, privind în depărtare, dar a devenit brusc atent când Rosalind s-a așezat în fața lui de cealaltă parte a mesei. A pus capacul lăzii la picioarele lor.

— Mă bucur să te văd aici, amice! l-a salutat Orion, strângându-l de umăr, apoi s-a așezat lângă Rosalind.

Ea îi simțea prezența ca și cum fiecare centimetru din partea sa stângă ar fi fost supraîncărcat cu electricitate. S-a străduit din răsputeri să ignore asta.

— Unde-i noul nostru mentor? a întrebat Rosalind.

Silas s-a uitat în jur. Orion a luat lingura prietenului său și i-a furat un colțunaș.

— Am venit devreme. Încă n-am văzut pe nimeni. Poate că așteaptă să vadă dacă n-am fost urmăriți, înainte să se apropie de noi.

Silas s-a încruntat și l-a plesnit pe Orion peste mână înainte să încerce să mai fure un colțunaș.

— Până acum n-a fost prin apropiere nicio pălărie galbenă.

Rosalind și-a rezemat bărbia pe mână. Ochii i-au fulgerat spre o persoană aflată la trei mese de ei.

— Totuși, iată-l pe Jiemin!

Ca și cum și-ar fi auzit numele, Jiemin s-a răsucit pe scaunul de lemn, ștergându-și gura cu un șervețel, și și-a fluturat mâna spre ei. Rosalind și Orion și-au fluturat și ei mâinile în vreme ce Silas a rămas uitându-se cu ochii mijiți chiar și după ce Jiemin s-a întors la mâncarea lui.

— Cine este?

— Un coleg de la Seagreen, a răspuns Orion. Nu-l avem pe listele noastre.

Silas se uita în continuare la el.

— Îl recunoști de altundeva? a întrebat Rosalind.

Poate că n-ar fi trebuit să se grăbească așa de tare să-l creadă nevinovat.

— Păi, nu, a răspuns Silas. Sunt doar curios de ce i se ițește din buzunar o pălărie galbenă.

Rosalind a încremenit. La fel și Orion, apoi s-au răsucit repede să se uite din nou la Jiemin. Care acum s-a ridicat în picioare, a aruncat șervețelul pe farfuria goală și și-a privit dosul mâinilor după ce le-a șters. *Cu siguranță*, și-a zis Rosalind, *pleacă și vine la noi doar ca să-și ia rămas-bun.*

Însă Jiemin s-a așezat pe scaunul de lângă Silas și a spus:

— Mă bucur să te întâlnesc în carne și oase, Păstorule!

A dat din cap spre Orion, apoi spre Rosalind.

— Maree Înaltă.

La masă s-a lăsat tăcerea. Orion a scăpat din mână lingura, care a zdrăngănit pe ciment, acoperind chiar și pălăvrăgeala care îi înconjura în piață. Oamenii de la câteva mese s-au uitat să vadă de unde vine larma, însă după o privire s-au întors la mâncarea lor.

— *Tu* ești? a exclamat Orion.

În vreme ce el cârâia, Rosalind s-a aplecat să recupereze lingura și, înainte de a se ridica, a închis gura care îi rămăsese căscată.

— De ce să fii tu?

Jiemin a ridicat din umeri.

— Întrebi despre amănunte sau logistică? Tatăl meu este o persoană importantă din Guomindang.

— La fel ca al meu!

Rosalind a întins mâna și l-a bătut pe braț pe Orion înainte să cârâie așa de tare, încât să-l audă cei de la mesele din jur. Degetele celeilalte mâini erau atât de strânse pe coada lingurii, că încheieturile i se albiseră.

— Știu cine este tatăl tău, a zis Jiemin calm. Nu-i același lucru, crede-mă!

— Așadar, amândoi vă folosiți de nepotism.

Rosalind a încercat să nu scrâșnească din dinți. A lăsat lingura din mână.

— Asta tot nu răspunde la întrebarea cum se face că cineva care are optsprezece ani a fost numit mentorul nostru.

Jiemin nu părea deranjat de tonul ei disprețuitor. S-a prefăcut că nu vede uluirea deplină de pe fața lui Silas.

— Am fost infiltrat cu un an înaintea voastră, așa că au hotărât că am lucrat la misiunea asta destul de mult timp ca s-o conduc.

Jiemin a scos din buzunar pălăria galbenă și a pus-o pe masă. Pe ea era cusut logoul unui restaurant din Stabilimentul Internațional.

— Cum credeți că s-a confirmat că asasinatele teroriste vin din Seagreen Press? M-am infiltrat întâi în cercurile sociale japoneze și am descoperit instrucțiunile trimise lui Deoka – instrucțiuni despre stabilirea într-un depozit din afara orașului și începerea distribuirii unei combinații chimice necunoscute. Următoarea sarcină era să se confirme că acea combinație chimică este legată de omorurile care începură să fie produse în oraș.

— Și atunci, de cât timp continuă aceste omoruri? a întrebat Rosalind. Și de ce să fim aduși noi când tu ai această sarcină de mai mult de un an?

Jiemin și-a încrucișat mâinile și s-a uitat la Rosalind. A rămas tăcut câteva clipe – cu ochii neclintiți, susținându-i privirea –, și din acest singur gest, și-a dat seama: el îi cunoștea adevărata identitate.

— Voi doi aveți talente pe care eu nu le am, a răspuns Jiemin în cele din urmă, când tăcerea deja se prelungise prea mult.

A dat din cap spre Orion.

— Mai ales că nu pricep ce zic ei în japoneză. Era mai rapid să fie recrutați și trimiși acolo alți

agenți decât să mă pună să învăț rapid limba și să înțeleg greșit ceva.

— Nu poți să-mi spui că n-ai făcut niște liste în anul în care ai stat acolo, a replicat Orion. Măcar ai avut bănuieli...

— Da, probabil că i-am notat deja pe toți pe care i-ați găsit voi, l-a întrerupt Jiemin. Dar acesta n-a fost niciodată scopul. Asta a fost prima sarcină, și trebuia să vă instalăm cu grijă, ca să puteți rezolva partea următoare. *Motivul.* La ce bun arestările când tot nu știm de ce ne omoară oamenii cu *chimicale*? Pur și simplu o vor lua de la capăt dacă nu putem găsi rădăcina.

Orion s-a uitat în altă parte, scuipând o înjurătură, frustrat. Pe tot parcursul explicației, tonul lui Jiemin rămăsese calm, aproape plictisit. Dacă i-ar fi urmărit cineva de departe, nu și-ar fi dat seama că băiatul acesta se presupune că este mentorul lor – *superiorul* lor –, arătând așa de relaxat și melancolic. Părea mai degrabă unul dintre chelneri, plătit prost și trăgând chiulul, așezat la masă cu clienții.

— În primul rând, Dao Feng ar fi trebuit să ne spună asta, a contracarat Rosalind.

Se străduia foarte, foarte tare să-și păstreze și ea tonul calm.

Jiemin și-a pus coatele pe masă.

— Sincer să fiu, a răspuns el, nu prea știu de ce n-a făcut-o. Când mi-au dat această sarcină, m-am uitat peste directivele lui. Ar fi trebuit să prezinte totul: arestarea celor vinovați de la Seagreen Press,

identificarea ucigașului și găsirea unei explicații pentru metoda uciderii.

Rosalind știuse tot timpul de această ciudățenie. O zgândărea, o sâcâia când se gândea la obiectivul misiunii. Dar o făcuse uitată, pentru că presupusese că Dao Feng le-ar fi dat acele sarcini dacă ar fi fost cu adevărat importante. Acum trebuia să creadă că munca lor până în acest punct fusese inutilă și că adevărata misiune le fusese tăinuită. Irosiseră săptămâni întregi găsind informații pe care Jiemin le strânsese deja pe parcursul unui an întreg. De-a ce se jucase Dao Feng? Ce anume știa el, iar ei, nu?

Și de ce nu știa nici Jiemin, dacă intra în acțiune pe postul mentorului acestei misiuni?

— Poate că Dao Feng s-a gândit că ar fi copleșitor, a zis Silas. Că Janie și Liwen au mai întâi nevoie de o perioadă de adaptare.

— Poate că da, a repetat Rosalind, cu toate că nu părea deloc sigură. Ei bine... curând o să avem și restul, presupun. Zheng Haidi este cel mai probabil suspect pentru criminal. Trebuie doar s-o prindem.

Jiemin a icnit.

— *Haidi?* Haidi, secretara agenției?

Rosalind s-a încruntat.

— Da. N-o subestima numai pentru că pare cu capul în nori! Are la ea arma crimei. Pariez că asta n-ai dibuit încă, nu-i așa?

— Nu, a confirmat Jiemin simplu.

— Uite!

Rosalind s-a aplecat sub masă. Pe drum încoace, Orion făcuse rost de o pungă de plastic neagră în care pusese capacul lăzii, flaconul găsit de Silas și cel luat de ea din strada Burkill. I-a dat punga lui Jiemin.

— Două flacoane cu arma crimelor, precum și dovada concretă că Deoka le distribuie. Din ce am văzut ultima dată, restul lăzilor sunt într-o locuință de pe strada Burkill, la numărul 286. Dacă ne mișcăm destul de repede, am putea prinde baza imperială ilegală înainte să se mute.

Jiemin a luat punga, apoi a spus:

— Acum dai instrucțiuni, domnișoară Mead?

— Da, a răspuns Rosalind cu hotărâre. Ceremonia de la hotelul Cathay – hai să încheiem misiunea atunci!

Orion și Silas s-au răsucit pe dată spre ea, părând îngroziți.

— Glumești? a întrebat Silas.

— Nu l-ai auzit pe extraordinarul nostru mentor? a adăugat Orion.

Spre lauda lui, n-a lăsat să se simtă decât o undă de zeflemea.

— I-a trebuit un an ca să ajungă în punctul acesta. Cum să terminăm până vineri dacă a durat atâta până să obținem tot restul?

Însă Rosalind era hotărâtă. Se gândise bine noaptea trecută, când nu avea altceva mai bun de făcut decât să se preumble prin dormitor, încercând să nu-și lase mintea să rătăcească prin alte locuri.

— E cea mai bună șansă pe care o avem, a spus ea. Jiemin, ții în continuare să nu participi la ceremonie?

Acesta a dat din cap.

— Vor fi de față alți ambasadori ai forțelor imperiale, aduși de la alte filiale din Shanghai. Prea mulți oameni din oraș mă recunosc din misiunile dinainte. Dacă mă arăt, va trebui să fie ca naționalist, nu ca angajat la Seagreen.

— Bine!

Rosalind și-a dezmorțit gâtul.

— Atunci, eu și Orion vom fi înăuntru sub acoperire. Putem confirma că sunt prezenți toți cei vinovați înainte ca naționaliștii să vină să facă arestările. Când mai avem șansa ca toți suspecții să fie în același loc? Nimeni nu poate să afle dinainte ce se va întâmpla și să fugă. Mergeți în același timp și pe strada Burkill, și totul va fi împachetat frumos: suspecții și chimicalele laolaltă!

Era departe de o împachetare frumoasă, dar nimeni de la masă n-avea energia s-o contrazică.

— Prea bine! a cedat Jiemin. Atunci, aveți timp până vineri să descoperiți scopul suprem al acestor omoruri.

S-a ridicat în picioare.

— Eu o să transmit asta mai sus. Urmăm planul domnișoarei Mead. Rămâne s-o facem la ceremonia de la Cathay.

Fără să mai adauge ceva, noul lor mentor le-a făcut semn cu mâna și a plecat.

— Ne vedem la serviciu! a mormăit Orion către spatele lui Jiemin, care se îndepărta.

Alisa a ieșit din clădire pe fereastra coridorului de la etajul întâi, sărind de pe pervaz printre sacii cu gunoi de pe aleea din spate.

— Scârbos! a bodogănit, ridicându-se în picioare.

Nu era sigură că statutul său de evadată era destul de grav ca să sară pe geamuri, mai ales știind cât de leneși erau cei de la Poliția Municipală, dar niciodată nu puteai fi prea prudent. Lumina dimineții târzii i-a înțepat ochii când a ieșit de pe alee. Aerul era îmbâcsit de umezeală.

Era o nouă zi de investigare. Cu toate că, de fapt, nu mai rămăseseră multe direcții de investigat. Dacă Rosalind voia o treabă făcută, ar fi trebuit s-o roage pe sora ei. Celia avea rang mai mare, și tot ea cunoștea un agent de rang și mai mare care făcea tot ce poftea ea. Dar, de vreme ce Alisa primise sarcina, trebuia să lămurească ultimul amănunt.

Ceva supranatural văzut de o bătrână. Ceva care avea de-a face cu motivul pentru care comuniștii voiau să vâneze o pereche de naționaliști.

A ajuns pe strada Bao Shang. Aceasta era plină de fum, în ciuda cerului de un albastru viu de deasupra. Alisa a țopăit în sus pe scara din clădirea pe care scria 4, urcând tot mai sus, răsucindu-se și tot răsucindu-se până a ametit. Nota spunea că este etajul al cincilea. Se pregătise să bată pe la uși până

nimerea apartamentul, însă, când a ajuns sus, în sfârșit, una dintre uși era deja întredeschisă.

— Alo? a strigat ea.

A împins ușa ca să se asigure că nu-i o iluzie că e deschisă. S-a deschis mai larg cu un scârțâit ascuțit.

— M-a trimis Guomindangul. Am fost aici acum o vreme ca să luăm o declarație. M-am întors ca să...

Alisa a intrat; imediat a fost orbită de o fulgerare de lumină puternică.

— *Dumnezeule!*

— Ah, trebuie să-ți păstrezi poziția, *sha guniang*[49]! Altfel iese neclar.

Alisa a clipit repede, încercând să scape de porțiunile arse din ochi. Încetul cu încetul, scena din fața sa a apărut mai clar: un apartament de modă veche și o bătrână în scaun cu rotile lângă fereastră. Femeia ținea în mână o cutie, pe care – după ce a mai clipit repede de câteva ori – Alisa a identificat-o ca fiind un aparat de fotografiat.

— Cum am putut să fiu așa de nechibzuită, încât să nu-mi păstrez poziția?

Alisa a mai clipit o dată puternic, ca să alunge ultimele pete. A zâmbit, refuzând să fie distrasă de la o prezentare plăcută.

— Vă rog să mă iertați, dar când superiorii m-au trimis aici nu mi-au dat un nume, doar o adresă!

Bătrâna și-a împins scaunul de la fereastră, îndreptând roțile spre canapea. I-a făcut semn să se apropie. Alisa a urmat-o șovăind și s-a așezat pe marginea pernelor canapelei.

— Probabil pentru că prima dată nu m-au întrebat cum mă cheamă, a răspuns bătrâna. Sunt doamna Guo. Ești rusoaică?

— Da, a răspuns Alisa. Numele meu este...

S-a oprit. Nu era bine să zică „Liza", pentru cazul în care i-ar fi dat de gol acoperirea de la Seagreen. Cu toate că presupunea că, dacă cei din Guomindang prindeau comuniști dându-se drept de-ai lor prin oraș ca să strângă informații, ar fi avut probleme mai mari pentru care să-și facă griji.

— ...Roza.

Scuze, Rosalind!

Bătrâna a măsurat-o din creștet până-n tălpi.

— Și cei din Guomindang au încredere în tine? Mi-au bătut la ușă după ce au auzit povestea mea de la un vecin, să știi. Chiar încep să mă întreb câți oameni au recrutat din fiecare ungher.

— Oh, eu sunt doar o asistentă de rang mic, a mințit Alisa. Dar ascultați-mi chineza – e așa de bună, că n-au avut de ales decât să mă angajeze!

Doamna Guo a căzut pe gânduri. Alisa și-a ținut răsuflarea, întrebându-se dacă o rusoaică primită în Guomindang era ceva prea tras de păr ca să fie crezut.

— Chiar ai un fel excelent de a vorbi, a hotărât bătrâna.

Alisa a zâmbit larg. A scos un carnet și a ținut stiloul deasupra foii.

— Astăzi n-o să vă răpesc mult timp. Nu fac decât să confirm o declarație pe care ați dat-o acum o vreme.

— Stai oricât ai nevoie! a răspuns doamna Guo, lăsându-se pe spătar. Copiii nu mă vizitează și nu mai pot să cobor să joc mahjong.

Alisa s-a uitat în jur.

— Mâncați bine? Vreți să vă aduc ceva?

Doamna Guo părea amuzată.

— A, nu-ți face griji pentru mine! Singurul lucru de care s-ar putea să sufăr este plictiseala cumplită.

— Să sperăm că n-o să vă plictisesc cu asta.

Alisa s-a prefăcut că citește de pe altă pagină din carnet, cu toate că era goală.

— Am nevoie să-mi confirmați ce ați văzut pe fereastră. Ați spus că era... supranatural? Vedeți, unora le este greu să priceapă asta, așa că ar fi binevenite amănunte.

Doamna Guo a privit-o țintă o vreme. Apoi a spus:

— Amănunte? Ce alte amănunte mai vor decât faptul că un ucigaș în serie a fost pe aleea de sub fereastra mea?

„Ucigaș în serie?" Ochii Alisei s-au făcut mari înainte să-și poată stăpâni reacția. Din fericire, doamna Guo se îndepărtase cu scaunul cu rotile, oprindu-se la masa din bucătăria de alături și începând să caute printr-un teanc de reviste care zăceau acolo, așa că nu-i observase uimirea. Să fi avut asta de-a face cu misiunea lui Rosalind, la urma urmei?

— Orice v-ați putea aminti ar fi minunat, a zis Alisa liniștită.

— Și eu am fost șocată, desigur, a continuat doamna Guo. Ziarele scriu în fiecare zi despre aceste crime. Cadavre găsite pe strada asta. Cadavre găsite pe strada aia. Cu găuri în brațe. Cu chipurile schimonosite de groază. Îmi tot avertizez fiica să nu iasă, și ea tot se duce în fiecare seară să danseze într-o aiureală de *wuting*[50].

— De unde ați știut că este asasinul cu chimicale și nu un asasin obișnuit? a întrebat Alisa, zgâriind cu stiloul pe hârtie. Pe aici oamenii sunt atacați tot timpul pentru motive meschine.

— Presupun că ucigașii meschini nu înfig seringi în brațul victimelor lor.

Alisa a apăsat stiloul și mai tare.

— Așadar, ați *văzut* seringa.

— Mai mult de-atât.

Doamna Guo a găsit în sfârșit ce căuta și a ridicat un film fotografic.

— Iată! Le-am dat deja superiorilor tăi fotografia care arăta scena oribilă, dar presupun că informațiile se pierd cu ușurință. Am deja copii după toate, așa că, dacă ai nevoie de negativ...

Alisa n-a șovăit să înșface filmul. A ridicat la lumină cadrele, încercând să deslușească petele și formele. Chiar dacă cel din mijloc era ușor de identificat ca fotografia în cauză – arăta făcută de sus și de la o fereastră, cu două siluete jos –, dimensiunile mici ale negativului și inversarea culorilor făceau imposibil de distins vreun amănunt. Trebuia mai întâi să facă iar o fotografie de mărimea potrivită.

— Au arestat deja pe cineva? a întrebat acum doamna Guo, revenind în living.

— Sunt pe cale s-o facă.

Alisa a fluturat negativul.

— Vă mulțumesc pentru asta! Este foarte folositor.

Și-a luat rămas-bun de la doamna Guo și a plecat, închizând încet ușa apartamentului. De ce îi interesa asta pe comuniști? Ce știau cei de la nivelul superior și ea încă nu știa? Dacă aceste fotografii ofereau dovezi despre ucigaș, atunci naționaliștii le puteau folosi ca să-i aresteze pe cei de la Seagreen Press. Superiorii săi ar fi trebuit să transmită informația. Războiul conta chiar așa de mult? Războiul conta mai mult decât să salveze vieți?

Alisa a ieșit din clădire cu pași grăbiți. A cotit pe strada următoare, apoi a intrat iute în prima prăvălie de cartier rusească pe care a văzut-o.

A scos negativul și un teanc de bancnote și s-a apropiat de tejghea.

— Aveți o cameră obscură?

Orion a fost luat prin surprindere în timpul orei de prânz, pe când stătea în fața unei tarabe și cumpăra colțunași.

— N-o să-ți vină să crezi!

Din fericire a recunoscut pe loc vocea și, în ciuda faptului că persoana se furișase până lângă el, n-a scăpat de spaimă punga mare cu colțunași. Slavă Domnului! Ar fi fost tare umilitor.

— Fă-mi un hatâr, *meimei*! a zis Orion.

Și-a numărat monedele cu grijă ca să se asigure că este suma corectă.

— Ia cele două *douhua!*

Phoebe a adulmecat, luând de la vânzător cele două cupe cu budincă de *doufu*[51].

— Pot să mănânc eu una?

— Da, poți s-o mănânci pe a mea. Să nu te atingi de cealaltă, că altfel nevasta o să strige la mine!

S-au dus la o masă dinspre stradă, cu Phoebe extrem de concentrată să nu verse cupele. Imediat a scos o lingură din cutiile cu tacâmuri din mijlocul mesei și s-a înfipt în budincă. Orion a lăsat jos greoi punga cu colțunași, cam îngrijorat de entuziasmul surorii sale față de gustare. O hrănea destul Ah Dou?

—Așadar, ce n-o să-mi vină să cred?

Phoebe a lăsat lingura din mână, ca și cum și-ar fi reamintit de ce se afla acolo.

— Ții minte că ți-am zis că am aruncat o privire prin apartamentul Lizei Ivanova?

Uitându-se în jur ca să se asigure că n-o vede nimeni, Phoebe a băgat mâna în poșetă și a scos o revistă pe care a pus-o în fața lui Orion. Coperta din față era roz pastelat, cu o femeie pe un șezlong care se uita la cer. Asta era tot ce putea să deslușească Orion din ea. Textul era în limba rusă.

— Ai luat-o de la ea? a întrebat el, îngrijorat.

— Nu! Cât de inconștientă mă crezi?

Phoebe și-a suflat bretonul din ochi.

— Liza a pus-o pe a ei în ramă. Mi s-a părut ciudat – așa că am colindat prin toate magazinele cu reviste din Shanghai ca să găsesc alt exemplar. Am descris de nu știu câte ori coperta, și până la urmă o femeie din Zhabei și-a dat seama despre ce vorbesc și mi-a adus-o din spate.

Sora lui a mai luat o lingură de budincă.

— De fapt, trebuie să fug – vreau să prind o vânzare de pantofi cu reducere la Sincere. Du-te la semnul pe care l-am pus spre sfârșit! N-o să poți citi nimic important, dar au tipărit numele în engleză, cu fotografii. N-am nicio idee despre ce e vorba. Cred că tu o să te descurci mai bine.

Cu un zăngănit al lingurii pe cupă, Phoebe s-a ridicat în picioare. Apoi, pentru că întotdeauna ținea să fie enervantă, s-a uitat în punga cu colțunași și a înhățat unul înainte să plece.

— Să nu cheltuiești prea mult! a strigat Orion după ea.

— Să nu-mi spui tu ce să fac! a strigat și ea.

Rămas singur la masă, Orion a răsucit revista și a deschis-o acolo unde pusese semn Phoebe. Prima copertă făcea numărul să pară axat pe viața mondenă, așa că a fost surprins când pagina la care s-a deschis arăta ca un necrolog.

Roma Montagov. Născut pe 15 iulie 1907.

— Moștenitorul Florilor Albe, a murmurat Orion, privind fotografia cu ochii mijiți.

De ce apărea în această revistă necrologul lui? A întors foaia.

Juliette Cai. Născută pe 15 octombrie 1907.

Cu aceste două nume împreună, totul căpăta brusc logică. Orion a răsfoit mai repede. Aceste pagini din spate erau toate necrologuri ale gangsterilor. Revista trebuie să le fi publicat ca amintire la puțin timp după revoluția care dizolvase bandele.

Dimitri Voronin. Născut pe 2 ianuarie 1906.

Tyler Cai. Născut pe 25 martie 1908.

Kathleen Lang. Născută pe 8 septembrie 1907.

Kathleen Lang? Mâna lui Orion a încremenit, iar sprâncenele i s-au unit. Auzise de Kathleen Lang – cei mai mulți oameni din oraș cunoșteau numele elitei moarte a Bandei Stacojii. Însă această fotografie... era o Celia mai tânără, partenera de misiuni a lui Oliver. Orion o întâlnise de multe ori pe teren. Ori de câte ori Oliver încerca să se poarte politicos, Celia era silită să-l târască de acolo înainte ca Orion să-i poată trage un pumn.

N-avea sens. Doar dacă...

— Oh, Dumnezeule mare! a șoptit.

Dacă Celia fusese cândva Kathleen Lang, atunci știa cine este Janie. N-ar fi făcut singur legătura – de ce s-o facă? –, însă când îi fusese vârâtă sub nas, asemănarea dintre Celia și Janie era incontestabilă. A dat foaia la ultimul necrolog.

Rosalind Lang. Născută pe 8 septembrie 1907.

Și iat-o acolo pe Janie, arătând exact la fel.

Întotdeauna bănuise că Janie Mead nu există. Numai că asta era cu totul altceva. Presupusese că era doar o fată oarecare din oraș. Poate cu un

trecut dificil, poate crescută altundeva decât în America. Dar „Rosalind Lang"...

Orion a închis revista cu hotărâre, șocat. Un polițist din apropiere a suflat în fluier, scoțând un zgomot ascuțit, străpungător. Nu l-a tulburat deloc pe Orion. Chiar dacă lumea din jur țipa și se agita în jurul lui, el rămânea neclintit, zdruncinat de bomba care aterizase în fața sa.

---

[49] „Fată proastă/Prostuțo!", în lb. chineză, în orig.

[50] Sală de bal, în lb. chineză, în orig.

[51] Brânză de soia, în lb. chineză, în orig.

38

După orele de program, Seagreen Press s-a întunecat pe dinăuntru ca un conac de pe dealuri în loc de o clădire de birouri solidă din Concesiunea Franceză.

Rosalind ar fi trebuit să fi plecat deja, dar stătea la birou scriind de zor pe facturi. Nu vorbise prea mult cu Orion toată ziua, vrând să-i dea impresia că este ocupată oricui ar fi privit-o. Îi făcuse semn să plece când se apropiase de ea pe la cinci, spunându-i că încă nu pot să plece pentru că e foarte ocupată. De fapt, avea un plan. După ce plecau toți colegii lor, Rosalind putea să acționeze.

Jiemin a plecat la cinci și jumătate. I-a aruncat o privire bănuitoare, încercând s-o întrebe din ochi ce pune la cale, însă Rosalind i-a oferit doar un fals salut milităresc și s-a întors la muncă. Curând, nu numai că s-au stins luminile de pe hol, dar întregul departament s-a întunecat, făcând-o să deslușească cu greu textul din fața sa. După douăzeci de minute, ultima femeie s-a ridicat de la biroul ei, și departamentul a rămas pustiu. Rosalind nu mai trebuia să pară că muncește din greu.

A întins mâna spre poșetă.

Spre surprinderea sa, când s-a dus la biroul lui Orion, el n-a ridicat privirea. Se așteptase ca el să

fie nerăbdător și gata de plecare, dar nici măcar n-o auzise când se apropiase până ce nu îi pusese o mână pe umăr. El a tresărit.

Rosalind s-a încruntat.

— Ești bine?

— Da, s-a grăbit Orion să răspundă. Gata de plecare?

Ea a dat din cap. În clădire nu se mai auzea niciun zgomot.

— Am așteptat să plece toți ca să pot lua registrele din sala de sortare a corespondenței, a zis Rosalind pe când coborau pe scară. Poți să arunci o privire și prin biroul lui Haidi? Nu cred că are acolo ceva incriminator, dar am putea să facem tot ce ne stă în puteri.

Orion n-a răspuns.

— Orion, l-a îmboldit ea,

El a sărit peste ultimele trei trepte. Un moment a părut năuc, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis și s-ar fi pomenit că e deja în mișcare.

— Da, pot s-o fac, i-a răspuns, apoi s-a dus țeapăn spre biroul din față.

Ce naiba e cu el?

Rosalind și-a alungat nedumerirea, mergând iute în sala corespondenței, unde ușa s-a deschis lin sub mâna sa. Nu exista niciun motiv să fie protejate diferitele pachete depozitate aici peste noapte, așa că nu era un lacăt la ușă, ceea ce-i ușura mult treaba lui Rosalind. S-a strecurat în întuneric pe lângă rafturi, luminată doar de felinarele de pe stradă.

Credea că îl văzuse pe Tejas căutând pe acest culoar. Unde era?

Privirea lui Rosalind a fost atrasă de o cutie care se ițea de sub unul dintre cele mai îndepărtate rafturi. Era încă desfăcută. Când a tras-o afară și s-a uitat înăuntru, a văzut o mapă neagră chiar deasupra.

— Aha, victorie! a murmurat, deschizând mapa la cea mai recentă pagină.

Erau niște înregistrări noi — și una de mai devreme, chiar în acea zi, o cutie care pleca pe strada Burkill.

Rosalind a derulat cifrele în minte. Ar putea să ajungă la acea adresă mâine. Ceea ce însemna că mâine s-ar putea să mai aibă loc un atac.

A desprins tot registrul. L-a făcut sul și l-a îndesat în poșetă, apoi s-a ridicat pe vârfuri și a ascuns mapa goală deasupra unuia dintre dulapuri.

S-a strecurat afară din sala de sortare a corespondenței. Orion căuta în continuare prin biroul din față când ea s-a apropiat tiptil.

— Vezi ceva?

— Doar o mulțime de ambalaje de dulciuri, a răspuns Orion. Nu cred că...

Lumina unor faruri a scăldat ferestrele de la parter, întrerupându-l pe Orion la jumătatea vorbei. A urmat imediat scrâșnetul frânelor unei mașini, apoi s-a trântit o portieră. Cineva se întorcea în agenție.

— Ascunde-te! a șuierat Rosalind.

— Aici!

Orion a prins-o de încheietură și s-au tras amândoi în spatele biroului, aplecându-se sub mobila masivă. Tăblia din față cobora până la podea – oricine ar fi trecut pe acolo nu-i putea vedea decât dacă ocolea și se uita din scaunul lui Haidi.

Pașii unui singur om au intrat în clădire. Rosalind nu îndrăznea nici să răsufle, cu mâna încleștată pe cămașa lui Orion. El avea brațul încolăcit pe după mijlocul ei, ținând-o nemișcată în spațiul acela strâmt. Ea nu știa dacă propria inimă îi bubuia în coaste sau era panica lui Orion pe care o simțea trecându-i în corp. Sub birou era atât de puțin loc, încât era pe jumătate întinsă peste el, însă deja nu mai era o noutate ca ei doi să fie încolăciți.

Dacă erau găsiți acolo după program, nu prea existau scuze pentru purtarea lor suspectă și pentru faptul că luminile erau stinse, ca și cum agenția ar fi fost închisă. Erau siliți să rămână foarte, foarte tăcuți.

Vizitatorul venit la ceas târziu a pornit încet în sus pe scară. Pasul lui greoi era cumpătat. Trebuia să fie de rang înalt – Deoka sau cineva de rangul lui –, altfel n-ar fi putut să intre cu mașina pe poarta principală după ce paznicii plecaseră acasă.

— Ar trebui să plecăm? a șoptit Rosalind când vizitatorul a dispărut la unul dintre etaje.

— Și dacă e cineva în mașină? a șoptit Orion.

— Va trebui să mințim.

Rosalind și-a ciulit urechile, încercând să-și dea seama dacă se simte vreo mișcare pe pietrișul de

afară.

— E mai periculos să așteptăm până pleacă. Dacă ieșim acum, e acceptabil de suspect. Dacă plecăm peste o oră, este vinovăție clară.

— Suspect rămâne tot suspect.

— N-avem de ales!

Orion i-a căutat privirea. Se certau în șoaptă ca și cum ar fi dezbătut poziții diferite, încă știau amândoi că este obligatoriu să se furișeze afară fără să fie prinși. Erau așa de *aproape* de terminarea acestei misiuni!

— Bine! a cedat Orion. Dacă așteaptă cineva în mașină, am o scuză pe care o putem pregăti.

Rosalind a privit întunericul de dincolo de birou. I s-a părut că aude pași la etajul de deasupra. A încercat să dea drumul cămășii lui Orion, proptindu-și în schimb palma desfăcută de pieptul lui. Inima lui bătea așa de aprig, că îi simțea vibrația în palmă.

— Ce este? a întrebat, răsucindu-se spre el.

Între ochii lor a trecut o explozie de energie periculoasă. Poate că în acel moment Rosalind ar fi trebuit să știe exact care era marele plan al lui Orion.

El s-a aplecat în față și a sărutat-o.

Nu era un sărut cast pentru spectatori. Era cu o mână de-a lui încleștată pe talia ei și cealaltă vârâtă în păr, făcând să i se desfacă agrafele și despletindu-i cosița. Era cu trupul ei trăgându-se mai aproape, o atracție care o făcea să se miște, să-l cuprindă cu brațele pe după gât.

Ea a tras brusc aer în piept și buzele i s-au despărțit, iar Orion a profitat de invitație. Buzele i s-au mișcat peste ale ei ca o vrajă, de parcă lumea se sfârșea și asta era mântuirea lui. În frenezia aceea, ea nu putea să închege niciun gând, însă nu-i păsa. În focul aprig era pierzania, și voia să se arunce drept în el.

Orion s-a retras brusc, gâfâind. Rosalind era așa de amețită, că nu putea decât să se uite la el, trudindu-se la fel de mult să tragă așa cum trebuie în piept aerul care să-i umple plămânii. Buza lui de sus era mânjită cu rujul ei. Fără să se gândească, ea a întins mâna să-l șteargă, însă Orion i-a prins încheietura, cu degetele fierbinți înfășurate pe pielea ei fierbinte.

— Este ceea ce ne trebuie, a șoptit el.

Aha! Pentru că asta făcea parte din plan. O simulare.

— Hai să mergem! a reușit ea să zică.

Au ieșit de sub birou fără să-și netezească gulerele boțite, Rosalind a strâns bine poșeta, iar Orion a luat-o de mână. Când au coborât în grabă treptele de la intrare, mașina oprită lângă clădire i-a luminat cu farurile.

Cei doi s-au oprit. Șoferul a deschis ușa, încruntat.

— Ce...

— Îmi pare foarte rău! l-a întrerupt Orion înainte ca bărbatul să poată continua.

Chiar și fără să-i vadă expresia, Rosalind simțea zâmbetul larg din vocea lui.

— Nu ne-am dat seama că s-a făcut așa de târziu. Nu deranjăm paza, nu?

Încruntarea șoferului s-a evaporat, înlocuită de enervare. A fluturat din mână și a urcat la loc în mașină.

— Vă rog să plecați când ați terminat!

— Nu vă mai stăm pe cap! a adăugat Rosalind în glumă.

S-au răsucit pe călcâie, grăbindu-se să traverseze curtea. Rosalind avea impresia că niciunul dintre ei nu respirase până n-au ieșit pe poarta principală, când nu se mai vedeau din clădire și se îndepărtaseră de șoferul vigilent.

— Ești bine? a întrebat Orion.

Vocea îi era blândă.

Rosalind l-a oprit și i-a șters cum trebuie rujul de pe gură. Orion a privit-o cum își trece degetul peste buza lui de sus. Ea nu știa dacă îi observase ușoara tremurătură a mâinii.

— Sigur, a zis ea. La urma urmei, suntem spioni excelenți.

Aerul era rece pe drumul lor de întoarcere acasă, ceea ce era bine pentru roșeața din obrajii lui Rosalind. Se tot uita pe furiș la Orion, iar el se tot uita pe furiș la ea, și amândoi s-au tot uitat unul la altul fără să-și vorbească înainte să se întoarcă pe stradă, preferând să meargă în tăcere.

Când Rosalind a împins poarta curții lor, s-a oprit brusc.

— Silas?

Băiatul s-a întors spre ei. Stătea împreună cu Lao Lao în fața ușii ei, adânciți în discuție.

— Stai, ce? a exclamat Silas brusc când Rosalind și Orion s-au apropiat. Credeam că sunteți deja sus.

— Sus... în apartamentul nostru? a întrebat Orion. De ce ai crezut asta?

Silas s-a uitat la Lao Lao. Bătrâna părea și ea uluită.

— Pentru că Lao Lao a zis că sunteți, a răspuns el. Lao Lao i-a spus lui Phoebe că fratele ei e înăuntru și așteaptă să vorbească cu ea singuri. Ne-a chemat aici.

Peste curte s-a lăsat o liniște ca de moarte. Phoebe era înăuntru vorbind cu *fratele* ei?

— Oliver, a zis cu năduf Orion, năpustindu-se în sus pe trepte.

— Oh, Dumnezeule! a mormăit Rosalind. Lao Lao, ai știut?

— Am crezut că e Liwen! a exclamat bătrâna. A zis că și-a pierdut cheile, așa că i-am dat drumul înăuntru. Apoi a vrut s-o cheme aici pe sora lui, așa că am transmis asta.

Oliver Hong profitase de faptul că semănau așa de bine la înfățișare și la voce. Rosalind și-a ridicat poalele rochiei și s-a grăbit să urce după Orion, sărind câte două trepte deodată.

— Eu aștept aici! a strigat Silas.

Lao Lao l-a chemat în apartamentul ei și i-a oferit mâncare, ca să-l țină departe de drama familială de deasupra — și ca să nu-și riște acoperirea de agent triplu printre comuniștii reali.

Când Rosalind a intrat patinând în apartamentul său, a fost exact la timp ca să-l vadă pe Orion cum se repede la fratele său mai mare, sărindu-i la gât.

— Hei, hei! a strigat Rosalind.

Phoebe s-a ridicat și s-a vârât între ei. Din cealaltă parte a lui Oliver, o femeie l-a prins de braț într-o mișcare fulgerătoare, vorbindu-i furioasă la ureche.

Celia.

O clipă, Rosalind s-a simțit atât de ușurată să-și vadă sora, încât n-a făcut altceva decât să stea acolo și să se uite. Celia părea sănătoasă. Părul îi era strâns într-un coc mic pe ceafă, pielea avea o strălucire caldă și ochii îi scânteiau. Apoi Orion s-a repezit iar înainte, încercând s-o ocolească pe Phoebe, iar Rosalind s-a silit să se miște, prinzându-l de mijloc cu brațele și trăgându-l înapoi.

— Dacă ești arestat pentru fratricid, eu *n-am să-ți plătesc* cauțiunea! a șuierat ea.

— Câteodată un mic fratricid e în regulă, a ripostat Orion.

Lângă canapea, Oliver și-a înclinat capul într-o parte. Chiar arăta ca o copie a lui Orion, cu toate că avea mai multe umbre sub ochi și o impresie mai profundă de furie în conturul umerilor. De asemenea, arăta mai mult a ticălos veșnic arogant, pentru că, în vreme ce Orion se debarasa de aerul său cu o impresie de frivolitate, Oliver îl arbora cu mândrie.

— Nu gândești asta, desigur, a zis Oliver. Mi-a fost tare dor de Phoebe! Nu voiam decât să știu ce mai face.

Phoebe l-a fulgerat cu privirea, iritată că e târâtă în asta.

Rosalind a pășit în față. L-a eliberat pe Orion, rugându-se în gând să nu-i pară rău că o făcuse.

— Stai jos! i-a cerut lui Oliver. Ești în casa noastră ca oaspete, așa că cel puțin să fim politicoși.

A făcut un semn din cap spre Celia, prefăcându-se că n-o cunoaște.

— Și tu!

Celia s-a așezat fără să protesteze, însă Oliver a înaintat, într-un gest provocator.

— N-am avut intenția să fiu nepoliticos.

A întins mâna.

— Eu...

— ...n-o atingi pe soția mea, i-a completat Orion vorba, plesnindu-l peste mână. Du-te să stai jos!

Celia i-a surprins privirea lui Rosalind, cu sprâncenele înălțate. „Soție?" a spus doar cu buzele.

Rosalind a clătinat din cap. „Nu întreba!"

— Bine, stau jos!

Oliver s-a îndepărtat și s-a așezat lângă Celia. Phoebe, privindu-l, s-a tras mai aproape pe brațul canapelei, apoi a început să-și plimbe privirea de la unii la alții.

— Și ne-ai prins... Oricât de plăcut ar fi să vorbim cu Phoebe, suntem aici cu un avertisment

pentru tine. Legat de sarcina ta.

— Ca și cum ne-ar păsa de avertismentul *tău*, l-a zeflemisit Orion.

— Nu, e cu adevărat foarte grav, a intervenit Celia.

Era prima dată când vorbea, așa că atenția lui Orion s-a îndreptat brusc spre ea, cu ochii mijindu-i-se o fracțiune de secundă, apoi s-a uitat la Rosalind, care a avut nevoie de fiecare fărâmă de putere ca să nu se îngrijoreze. Vedea el asemănarea?

— Ce e? a întrebat Rosalind calmă.

— Aveți o hartă?

Cererea era neașteptată, însă Rosalind s-a ridicat, s-a dus în dormitor și a căutat pe rafturi. Era încântată să-și vadă sora, dar tot era ceva foarte neobișnuit, și asta nu putea să aducă decât necazuri. S-a întors cu o hartă mai veche care înfățișa orașul și ce se afla în jurul lui, colorată și arătând unde încep și se sfârșesc Concesiunea Franceză și Stabilimentul Internațional. Când a pus-o pe măsuța de cafea, Phoebe s-a aplecat și a ajutat-o să țină jos două dintre colțuri. Celia, cu un stilou în mână, s-a aplecat și ea peste hartă și a desenat un cerc în marginea din stânga, sus.

— Aici se află un depozit care mută de colo-colo ziarele de la Seagreen Press.

— Depozitul 34, a zis imediat Rosalind. Am urmărit și eu chestiunea. De acolo vin flacoanele.

Acum Oliver s-a încruntat și el, ridicându-se de pe canapea ca să ajungă mai aproape de hartă.

— Flacoanele?

— Injecțiile cu chimicale care au omorât oameni în Shanghai, a explicat Orion.

Chiar și fără să se răsucească spre el, Rosalind a știut că își dă ochii peste cap spre fratele lui.

— Știi tu, complotul terorist pus la cale de Imperiul Japonez. Asupra căruia guvernul nu se poate concentra din pricină că suntem ocupați și cu războiul civil...

— Orion, *ginai de*, taci, te rog! i-a tăiat vorba Rosalind.

Orion a strâns din buze. Phoebe l-a bătut pe braț liniștitor.

Celia a mai trasat o linie pe hartă.

— N-am putut să pricep nici în ruptul capului de ce depozitul primește ziare din tipografie, apoi le împachetează iar. De fapt, n-am putut să pricep în primul rând ce caută un ziar străin din Shanghai așa de departe de oraș.

— Am și scotocit prin depozitul 34 cândva, înainte, a adăugat Oliver. Părea o combinație de laborator și spațiu de depozitare. Lăzi risipite peste tot. Pahare de laborator și eprubete pe mese. După niște discuții înfierbântate pe drum cu mașina, am ajuns la o concluzie.

— Acele ziare sunt o șmecherie ca să treacă livrările prin sistemul poștal, a terminat ideea Celia. Seagreen Press nu scoate ziare decât ca să poată canaliza în Shanghai orice o fi ceea ce produce depozitul 34.

Cu un oftat, Orion s-a apropiat și el în sfârșit de măsuța de cafea, apoi și-a găsit loc lângă Rosalind

și s-a așezat pe podea.

— Deja știam cea mai mare parte din asta, a zis el cu glas obosit. Lucrăm la cealaltă jumătate a liniei de alimentare. Marfa vine din depozit și ajunge la Seagreen, iar Seagreen o trimite într-o casă din Stabilimentul Internațional de unde o ia altcineva și o folosește ca să omoare oameni. Naționaliștii au deja dovezile. Suntem pregătiți să facem mâine arestările.

Peste încăpere s-a lăsat tăcerea. Celia și Oliver s-au uitat unul la altul.

— Ce-i? a întrebat Rosalind.

— În depozit, a rostit rar Celia, lucrează soldați naționaliști.

— *Poftim?* a făcut Orion. E ridicol! Ăsta-i un complot al străinilor imperialiști.

Oliver și-a desfăcut mâinile.

— Un complot al străinilor imperialiști care lucrează împreună cu dezertori din Guomindang, se pare.

— Tu...

— Rămâi acolo! a poruncit Rosalind înainte ca Orion să se poată ridica.

S-a răsucit spre Oliver.

— Trebuie să-ți dai seama că pare incredibil. O întreagă operațiune într-un depozit nu poate fi efectuată de un singur *banjian*. Ar fi nevoie de un grup paramilitar. Cum ar putea ceva așa de amplu să nu fie observat de Guomindang?

Însă îndoiala începea să se furișeze în mintea lui Rosalind, făcând-o să înghețe. S-a gândit la toate

lucrurile la care nu avea încă răspuns. Faptul că îi fusese luat dosarul. Că Dao Feng fusese atacat. Toate frânturile de haos în partea lor. Oare cineva lucrase împotriva lor în tot acest răstimp?

Rosalind s-a oprit.

— De fapt, stați așa!

S-a răsucit spre Celia.

— Știi de ce comuniștii au încercat să ne răpească?

Celia s-a tras brusc înapoi.

— Poftim?

— Am făcut o copie după dosarul lor. Erau trei nume de cod – Leul, Cenușiul și Arcașul – despre care se spune că sunt agenți dubli din partidul vostru care pretind că sunt naționaliști.

Acum Rosalind nu se uita la sora sa. Îi privea pe Oliver, așteptând cea mai mică scăpare care să arate că băiatul știe ceva despre asta.

— La puțin timp după aceea, a continuat ea, dosarul mi-a fost furat, mentorul meu aproape că a fost omorât și o mașină plină cu agenți de-ai voștri ne-a urmărit, încercând să ne prindă cu funii. Am trimis-o pe Alisa să adulmece, dar încă n-a raportat nimic.

O scurtă pauză.

— Alisa? au repetat deodată Orion și Phoebe.

Rosalind a încremenit. *Merde!*

— Liza, s-a corectat ea. A fost o greșeală.

— Nu, ai *zis* Alisa.

Un gând a făcut ochii lui Orion să devină cât niște farfurioare.

— Alisa *Montagova*?

Era un dezastru. Credea că fusese grijulie cu înfășurarea și desfășurarea firelor trecutului său, punându-le acolo unde se cuvenea să fie, dar în loc de asta prindeau viață ca un piton care avea de gând s-o sufoce cu propriile minciuni.

— Sunt nume foarte asemănătoare, a ținut-o Rosalind pe-a ei.

Orion și-a încrucișat brațele. Era evident că n-o crede, însă a ales să nu mai insiste și s-a uitat iar pe harta din fața lor.

— Există o legătură între toate astea, a reluat Orion. Altfel Dao Feng n-ar fi acum în spital, în comă.

— Zău că nu văd punctele de legătură! a ripostat Oliver.

Pumnii lui Orion s-au încleștat.

— Nu pe *tine* te-am întrebat ...

— Și totuși, mi-am oferit părerea.

Oliver s-a ridicat în picioare.

— Celia, trebuie să plecăm. Am pierdut destul vremea.

— Stai! Abia ați ajuns aici, a insistat Phoebe, dându-i drumul hărții.

Hârtia s-a răsucit, revenind la forma ei cilindrică, și a căzut de pe masă. Rosalind aproape că a călcat-o când a țâșnit și ea în picioare.

— Îmi pare rău, *xiaomei*[52]!

Oliver a tras de o buclă din părul lui Phoebe și s-a dus direct la ușă.

— Roagă-l pe *ergo*[53] să nu mă mai amenințe că mă omoară și poate că voi veni în vizită mai des. Celia, scumpete?

Celia a dat din cap, arătând că vine. Când Rosalind a făcut instinctiv un pas spre sora sa, Celia a prins-o de cot și s-a aplecat să-i șoptească ceva cu disperare. A trecut la limba rusă, ca să nu înțeleagă Orion și Phoebe.

— Trebuie să ai grijă. Se petrece ceva îngrozitor. Știu că naționaliștii ți-au dat sarcina aceasta, dar sunt implicați într-un fel, chiar dacă încă nu mi-am dat seama cum.

Celia s-a tras înapoi. S-a uitat la Rosalind ca și cum ar fi vrut să spună mai multe, însă erau privite, așa că Celia doar a strâns-o de cot, arătându-și îngrijorarea cu un singur gest.

— Ai mare grijă!

Și sora ei s-a grăbit să plece după Oliver. Rosalind a simțit cum aerul rece al nopții pătrunde pe ușa deschisă.

— De ce îl tot alungi?

Vocea lui Phoebe a luat-o prin surprindere pe Rosalind. S-a întors de la ușă și a văzut fata în mijlocul livingului, cu brațele strâns înfășurate în jurul corpului.

— Nu *eu* îl alung, a răspuns Oliver, părând epuizat.

— Orașul o face. Nu-l pot împiedica să lucreze de cealaltă parte în acest război.

Phoebe și-a semețit umerii, părând că se pregătește pentru o întreagă tiradă. Dar apoi, ca un

balon care se dezumflă, doar a dat drumul aerului din piept și a pornit spre ușă.

— O să-l rog pe Silas să mă conducă acasă. Noapte bună!

Ușa s-a închis. Rosalind și Orion au rămas în picioare în livingul lor, cu spațiul părând dintr-odată pustiu. Rosalind a întins mâna spre Orion într-un gest prietenesc, iar reacția lui a fost s-o prindă de încheietură, s-o tragă spre el și s-o ia în brațe.

— E în ordine! a zis ea imediat.

Și-a cuibărit capul sub bărbia lui, respirând adânc. Și ea se săturase de aceste înfruntări. Bariere ridicate în toate direcțiile, ținând-o departe de propria soră. Își aleseseră taberele. Și-ar fi dorit, în primul rând, să nu existe tabere, însă asta era partea ei naivă și nepăsătoare.

Știa de ce se formează tabere. Schimbare. Revoluție. Perturbare.

— Am obosit de toate astea, a șoptit Orion.

Rosalind l-a cuprins și mai strâns.

— Mâine se termină.

A simțit cum el clatină din cap. Însemna „Nu, nu se termină". Mâine puteau să se facă arestări, mâine puteau fi smulse din rădăcini o celulă teroristă și un complot imperialist, însă războiul n-avea să se termine. Taberele tot rămâneau.

Orion s-a îndepărtat.

— Îi crezi? Despre naționaliști?

— Nu știu.

Rosalind și-a ridicat capul, încruntându-se. Știa că Celia n-ar minți-o niciodată, indiferent de împrejurări. Singura problemă rămânea dacă Celia primise informațiile corecte. Aceste comploturi erau gândite de persoane care își schimbau hainele după interes – asta știau deja.

— Nu putem decât să avem mare grijă. Buboiul va trebui să se spargă într-un fel sau altul.

Orion a dat din cap. Rosalind se întreba dacă era posibil ca el să o chestioneze în legătură cu Celia. Dacă urma să se arate curios cum de Celia părea să o cunoască. Însă el n-a făcut-o. Tot ce nu fusese spus între ei avea să rămână nespus încă o noapte. Orion doar a tras-o înapoi și a cuprins-o din nou în brațe.

Oliver conducea prin noapte cu piciorul tot mai apăsat pe accelerație.

— Mergi mai încet! l-a dojenit Celia.

Era încordat. Tendințele distructive îi ieșeau pe deplin la iveală când se gândea intens la altceva.

— Nu-i nimeni pe aici, a răspuns el, mergând și mai repede.

— Halal logică! Dacă dăm peste o ridicătură de pe drum și ne luăm zborul, cel puțin nu murim decât noi.

Chiar dacă n-ar fi recunoscut asta, mustrarea din glasul Celiei chiar l-a făcut pe Oliver să încetinească un picuț. Fata bătea darabana cu degetele pe picior, urmărind cum copacii trec fulgerător pe lângă ei.

— Oliver! Ce știi despre Preot?

— Preot? a repetat el surprins.

Și-a luat o clipă ochii de la drum ca să se uite la ea.

— Preotul n-are nimic de-a face cu asta.

— Răspunde-mi la întrebare!

— Vorbesc serios. Literalmente niciun punct de legătură...

— Dar ce *știi*? a întrebat din nou Celia. M-am săturat. Această blocare a informațiilor nu ajută pe nimeni! Dacă ne prind, oricum suntem morți, așa că ai putea foarte bine să-mi spui.

Mașina a încetinit și mai mult. Cu toate că încă avea, cu siguranță, o viteză periculoasă, Celia îl simțea pe Oliver cum ridică tot mai mult piciorul de pe accelerație, uluit de izbucnirea ei.

— Ba ajută, a replicat el. Mă ajută să dorm mai bine noaptea, știind că cei din Guomindang nu te pot tortura pentru informațiile pe care ți le-am dat. Că nu te-am pus în pericol și mai mare, în ciuda faptului că știam că nu trebuie s-o fac.

Falca i s-a încleștat. Încerca să nu-și ia privirea de la drum.

— Bine! Audrey avea dreptate. Eu îl controlez pe Preot. De câte ori mă duc la Shanghai, iau legătura cu el și transmit informații. Este tot ce pot să spun. Tot ce o *să* spun.

Celia a pufnit, furioasă.

— Cobor din mașină.

— Nu fi caraghioasă!

Celia a întins mâna spre mânerul portierei. Brațul lui Oliver a țâșnit spre ea, și în același timp a călcat pe frână, încercând s-o imobilizeze pe scaun înainte să poată deschide portiera și să se rănească.

— Nu face asta! N-o face, bine?

Mașina s-a oprit brusc, scârțâind, apoi nu s-a mai auzit nimic. Încet, Oliver și-a retras brațul, văzând că Celia n-are de gând să plece. Doar îl privea nerăbdătoare – așteptând, așteptând.

— Uite, un compromis! a început Oliver cu mare grijă.

A tras pe dreapta, oprind corect chiar dacă la ora asta nu mai era nimeni pe șosea.

— Cred că știu de ce agenții noștri i-au vânat pe Rosalind și Orion.

Celia a clipit.

— Poftim?

Nu se așteptase la răsucirea asta bruscă.

— Și atunci, de ce nu le-ai spus?

— Pentru că suntem în război. Ar putea să se întoarcă împotriva agenților noștri. Cum să le raportez superiorilor că le-am dat dușmanilor noștri un avertisment?

— Nu sunt dușmanii noștri! a șuierat Celia. Sunt *familia* noastră.

Oliver i-a aruncat o privire piezișă.

— La fel sunt și oamenii de la țară, a răspuns el. La fel sunt și fiecare muncitor și comisionar uitați de lume. Nu pot să îndemn la revoluție și în același timp s-o împiedic.

Dumnezeule! Urma să fie loial cauzei până la sfârșit. Celia știa asta. Sigur că știa. Îl iubea și îl ura pentru asta.

— De ce, a zis ea printre dinții încleștați, răsucindu-se ca să-l privească în față, ești *așa*?

Oliver i-a imitat mișcarea. S-a aplecat spre ea.

— Așa, cum?

Celia stătea nemișcată. Privirea i-a coborât fără voie spre gura lui, aflată la doar câțiva centimetri. Imediat, toate gândurile din cap și toate argumentele care așteptau pe limbă și-au luat tălpășița. Nu se mai gândea decât la prezența lui, tot mai aproape. Ar putea să-și schimbe între ele capul și inima. Ar fi așa de ușor!

Apoi a șoptit:

— Nu!

Oliver s-a oprit. Nu s-a îndepărtat. A rămas pe loc, despărțit de ea doar de o răsuflare.

— Îmi pare rău! a șoptit el.

— Nu... *să nu-ți pară rău...*

Celia s-a întrerupt cu o exclamație de frustrare și s-a retras prima, răsucindu-se spre bordul mașinii.

— Nu putem face asta. Nu cu îndatoririle noastre.

— Îndatoririle noastre? a imitat-o Oliver.

Ceva era diferit în următoarea clipire a ochilor lui întunecați – Celia a avut nevoie de un lung moment ca să-și dea seama că privirea lui devenise complet lipsită de apărare. De obicei Oliver Hong era stoic, dar acum se lepădase de fațadă, lăsând-o să-i vadă confuzia și neliniștea.

—Scumpete, muncim pentru națiune, dar ca nu ne *controlează.*

Celia a clătinat din cap. Mai devreme sau mai târziu, aveau să dea de necaz. Mai devreme sau mai târziu, aveau să fie arestați de guvern, închiși, torturați. Asta era ceva ce știa orice agent din tabăra lor. Războiul era lung. Se angajaseră să lupte în el.

— Nu știi ce-mi ceri, a șoptit Celia. Am văzut ce face iubirea. E puternică. E egoistă. O să ne tragă departe de câmpul de luptă, și nu putem îngădui asta.

Ar croi o cale de ieșire. Ar face din moarte ceva cumplit, și atunci cine ar mai vrea să fie un soldat care merge la război? Cine ar mai vrea să riște să plece de pe lume dacă avea ceva frumos în mâini?

Oliver se încrunta, concentrat, ca și cum ar fi căutat printr-o mulțime de răspunsuri pe care le avea în minte. În mașină nu intra aproape nicio lumină, dată fiind noaptea din jur, în afară de stelele de deasupra, și totuși ea îi vedea prin întuneric fiecare încrețitură a frunții și fiecare zvâcnire a buzelor.

— E o mică greșeală în logica ta.

Celia a clipit, împreunându-și mâinile în poală.

— Poftim?

Oliver a oftat. Părea că spune: „Scumpete." Părea că spune: „Cum de te prinzi atât de greu?"

— Nu-mi poți cere să nu te iubesc ținându-mă la o lungime de brat. Oricum o să te iubesc.

Mașina lor a prins iar viață, motorul reluându-și huruitul puternic. Celia privea drept înainte, cu mintea țipând ca și cum ar fi fost pur și simplu scoasă din funcțiune. Poate că ar fi uitat cu totul cum să respire dacă Oliver n-ar fi intrat din nou pe șosea și n-ar fi trecut peste un pietroi, zgâlțâind-o și silind instinctul să preia controlul ca să înceapă iar să tragă aer în piept și să-l dea afară.

— Cum spuneam, a reluat Oliver calm, ca și cum nu i-ar fi trântit cea mai incredibilă mărturisire, se zvonește că Guomindangul e pe cale să obțină o armă. În acest moment nu au așa de multe misiuni sub acoperire, și mai puține chiar în Shanghai. Orice o fi, agenții noștri o doresc primii. Cred că asta e aceeași misiune cu cea a lui Rosalind și Orion.

Celia a încercat să revină la sarcina lor. Era aproape imposibil, dar s-a străduit din răsputeri, alegând să întâlnească privirea lui Oliver în oglinda retrovizoare, nu direct. Fața lui era ca o placă de ardezie goală și netedă. Apărarea revenise.

— Ce înseamnă asta? l-a întrebat. Vocea îi era prea răgușită, așa că și-a dres glasul: Au vânat-o pe Rosalind ca să ia o armă de la ea? Sau o vânează pe *ea* ca armă?

Vindecarea ei rapidă. Incapacitatea ei de a dormi sau de a îmbătrâni. Cealaltă identitate a lui Rosalind ca Lady Fortune era faimoasă în ambele tabere, chiar dacă cei mai mulți credeau că e o legendă.

Oliver a clătinat din cap.

— Agenții noștri știu că nimeni n-a fost în stare să-i cunoască puterile, așa că n-ar fi chiar atât de proști să încerce ceva după atâția ani. Nu o vânează pentru talentele ei ca Lady Fortune.

— Și atunci, ce caută? a întrebat Celia. Ce altceva ar putea să fie o armă? În afară de pușți, cuțite și otravă, ce mai există?

— Nu știu, a răspuns Oliver. Sincer. Nu-i misiunea noastră, ci doar una în care intrăm nepoftiți, așa că sunt transmise foarte puține informații de teama unei scurgeri.

În felul în care vedea Celia situația exista ceva care pur și simplu îi scăpa. O simțea, ca o barcă de salvare plutind în depărtare.

— Dar crezi că oamenii noștri i-au vânat pe Rosalind și Orion pentru că se apropie de asta? Singurul lucru de care se apropie sunt arestările unor imperialiști și *banjian*.

Celia s-a oprit.

— Și depozitul 34, presupun.

Acum începea să se închege ceva. Niște părți răzlețe ale imaginii de ansamblu care începeau să se potrivească.

Drumul neasfaltat din fața lor s-a bifurcat. Oliver a luat-o la dreapta. În plin viraj, a șovăit.

— Ce-i? a zis Celia imediat.

El a lăsat volanul să se îndrepte, așteptând ca mașina să meargă mai departe înainte să vorbească.

— Era ceva cu acel depozit. Mi-a amintit de vechile truse de chimie ale mamei pe care le punea pe masă ca să ne jucăm dacă ne plictiseam. Părea că

se distrează acolo făcând amestecuri. Ce-i așa de grozav într-un amestec ucigaș de chimicale? Poți omorî oameni și injectându-le aer în vene.

Celia s-a lăsat pe spătar. Un gând i-a venit atât de repede, încât a avut impresia că încasase de-adevăratelea o palmă.

— Și dacă rostul nu-i uciderea?

— Poftim?

Oliver a virat la stânga, intrând pe un drum și mai îngust. Se îndepărtau de periferia Shanghaiului.

— Deci, *este* ca să se distreze?

— Nu.

Materialele din depozitul 34. Placa de metal care arăta ca o masă de operație dacă n-ar fi fost chingile de pe margini. Și Rosalind: Rosalind adusă înapoi la viață când Lourens îi înfipsese acel ac în braț.

— Și dacă fac experimente, iar uciderea subiecților nu-i decât un efect secundar? Dacă aceste crime din Shanghai nu înseamnă că ei *folosesc* o armă chimică... dacă este încercarea lor de a perfecționa una?

---

[52] „Surioară", în lb. chineză, în orig.

[53] „Al doilea frate", în lb. chineză, în orig.

39

DU-I IMEDIAT INFORMAȚIA ASTA lui Rosalind! îi spusese Celia când Alisa răspunsese la telefon, după ce fusese chemată la cea mai apropiată stație de contact. I-am promis lui Oliver că nu mă implic, dar pot cel puțin să dau un avertisment. Misiunea ei nu este o celulă teroristă. Ei nu ucid oameni ca scuză să invadeze Shanghaiul. Îi folosesc drept cobai și îi omoară ca să perfecționeze o armă chimică.

În întregul oraș și în afara lui, vinerea a venit în sunetul tobelor de război. Alisa primise telefonul doar spre sfârșitul după-amiezii și trebuia să se întoarcă la prăvălia de cartier ca să-și ia fotografiile. S-a gândit că ar fi bine să ia fotografiile înainte s-o caute pe Rosalind, ca să poată prezenta totul deodată.

— Salut!

Fata de la tejghea a bătut cu degetul într-un plic care aștepta deja lângă hărți și bomboane cu mentă.

— Pentru tine.

Alisa a luat plicul și l-a deschis imediat. Nu era gros: doar cinci fotografii făcute după cele cinci cadre de pe negativ. Le-a răsfoit pe primele două. Un buchet de flori rezemat de perete. Doamna

Guo îndreptând obiectivul spre oglinda din baie, cu o expresie caraghioasă, care a făcut-o pe Alisa să râdă.

Trecea fotografiile dintr-o mână în cealaltă, împărțindu-le între cele văzute deja și celelalte. Însă, când a ajuns la următoarea fotografie, le-a scăpat pe toate, acestea împrăștiindu-se pe podeaua prăvăliei.

— Vai de mine! a zis fata de după tejghea.

Dar nu s-a deranjat să vină s-o ajute să le ridice. Și Alisa stătea nemișcată, cu gura căscată. Speriată dintr-odată că fotografia ar putea să fie luată de vânt, s-a lăsat în genunchi, a ridicat-o și a șters-o ca și cum ar fi putut să facă să dispară ceea ce îi arăta.

— *Tu* ești?

Orion primise un telefon care îl chema din nou la cartierul general local al Guomindangului, așa că, la sfârșitul programului, Rosalind a pornit singură spre strada Burkill.

— Ne vedem acolo dacă ședința se termină mai repede decât ne așteptăm, i-a șoptit el în camera de odihnă. Dacă o vezi pe Haidi în intervalul de timp în care ar putea să acționeze, să *nu* o înfrunți!

— Știu, știu. Doar supraveghez, l-a liniștit Rosalind.

Ceremonia de la Cathay avea loc peste trei ore. Nu era timp de pierdut ca să adune ultimele informații. Oricum, pe Rosalind n-o îngrijora ideea să acționeze singură. Nu putea să fie rănită grav — câtă vreme *nu* se înfigea un ac în brat, și, chiar dacă

nu era cea mai bună luptătoare, tot era greu s-o învingă cineva.

Soarele a început să coboare leneș, prefăcând cerul într-o acuarelă portocalie. Unul câte unul, felinarele de pe străzi s-au aprins zumzăind.

Rosalind mergea punând atent un pas în fața celuilalt. N-avea bagaj și nici poșetă ca să-i fie mai ușor să acționeze. N-avea decât otravă unsă pe agrafele din păr, ascunsă în cutele fustei sau vârâtă în spațiile scobite din pantofi.

A așteptat să treacă un tramvai, fiecare sunet de clopot fiind ca o numărătoare a morților din oraș, marcându-i pe cei căzuți care rămâneau pe veci fără nume.

N-a durat mult până să ajungă pe strada Burkill. N-a trecut mult până s-a furișat pe trotuar, ținându-se aproape de vitrinele prăvăliilor și scaunele barurilor, până s-a apropiat de acea casă și apoi s-a dus prin spate și a făcut un ocol complet, cercetând fiecare ieșire vizibilă. Erau câteva ferestre joase. O ușă din spate, ascunsă după o grămadă mare de saci de gunoi. Putea să parieze că ucigașul avea să intre și să iasă pe aici, așa că s-a dus repede spre altă casă de pe alee și s-a ascuns în spatele uneia dintre verande, de unde vedea ușa.

A așteptat. Supraveghea. Soarele a apus, iar cerul s-a întunecat. Și când un singur bec s-a aprins la numărul 286 de pe strada Burkill, a zărit mișcare pe alee: cineva ieșea pe ușa din spate cu o mișcare fulgerătoare.

Rosalind a țâșnit în picioare. Nu-i văzuse fața lui Haidi – nu că nu s-ar fi uitat, ci din cauză că oricine o fi fost silueta care tocmai ieșise avea fața acoperită, învelită într-o pânză neagră. Era îmbrăcată în negru din cap până în picioare, topindu-se cu totul în noapte.

Rosalind a pornit imediat în urmărire: nu ca să lupte, ci doar ca să *vadă* mai bine. Aleile erau destul de goale, și ea le cunoștea deja după fuga împreună cu Orion. Cu toate că rămânea pe urmele acelei persoanei, știa că trebuie să se țină la oarecare distanță ca să nu fie auzită. De câteva ori persoana a părut că se repede înainte, iar a treia oară Rosalind aproape că a rămas prea în spate, de-abia surprinzând o mișcare fulgerătoare spre dreapta. Cu o privire scurtă pe aleea din față, a pornit pe altă cale, știind că urma să ajungă pe traseul persoanei.

— Haide, haide! a mormăit în barbă, scoțându-și o agrafă.

La naiba cu ideea să se mulțumească cu urmărirea: acum era prea aproape! A intrat derapând pe noua alee – ucigașul era deja la câțiva pași în față, luând următorul colț. Cu toate că se mișca repede, nu se precipita. Era metodic. Făcea asta într-un fel care arăta că încă nu observase că Rosalind îl urmărește.

S-a auzit cum se izbește de ceva. Un ghiveci cu flori? O sârmă cu rufe? Rosalind a luat colțul cu inima în gât și arma ridicată. În fața ei stătea

ucigașul, țintuind la pământ un bărbat în haine zdrențăroase.

— Haidi, oprește-te! a răcnit ea, dezvăluindu-și prezența. Pleacă de-acolo!

Însă Haidi, dacă măcar era Haidi, nici măcar n-a înregistrat porunca. Un val de îndoială i-a oprit mâna lui Rosalind. Vedea acea persoană cum omoară. Nu-i păsa? Nu era deloc speriată – nu avea să încerce să se lupte cu ea sau să fugă?

— Hei!

Ucigașul a înfipt o seringă în bărbatul de pe jos și a apăsat pistonul.

Cu o mișcare furioasă, Rosalind s-a năpustit în sfârșit înainte, s-a ciocnit de ucigaș și l-a dezechilibrat. A încercat să ridice în picioare bărbatul de îndată ce ucigașul a fost împins deoparte pe moment, însă omul avea deja spasme și n-avea cum să-l prindă bine.

— Nu-ți face griji! a icnit Rosalind. Nu-ți face griji. Rezistă...

O mână a prins-o de braț și a aruncat-o în spate. Agrafa a căzut zăngănind. S-a lovit tare de zid, aproape făcând o adâncitură în tencuială.

Capul i se învârtea. Dintr-odată, îi părea rău pentru toate deciziile care o conduseseră aici singură.

Bărbatul de pe jos a înțepenit. Ucigașul mascat s-a răsucit cu mișcări lente și atente. Rosalind hârâia, recăpătându-și respirația, apoi a întins mâna să scoată altă agrafă. Tocmai când ucigașul se mișca spre ea, a atacat, azvârlindu-i cu un șut seringa din

mână, și i-a agățat glezna cu piciorul care cobora, bazându-se pe forța elanului. A funcționat – cel puțin pe jumătate, trântindu-l pe individul misterios pe spate în vreme ce Rosalind se rostogolea pe jos, revenind la poziția de luptă. Însă când și-a revenit, ucigașul a fost mult mai rapid. Atacul ei îl făcuse să scoată de undeva din haine un cuțit, și apoi brațul i-a coborât iute. Rosalind l-a blocat o dată, apoi încă o dată, rostogolindu-se ca să se ferească. S-a proptit pe genunchi, într-un unghi în care se putea întinde în sus...

...și i-a smuls pânza de pe față.

Cu toate că ar fi fost momentul potrivit să sară în altă parte și să se ferească de ultima lovitură arcuită a cuțitului, Rosalind nu s-a mișcat.

— O, Dumnezeule mare! a șoptit, scăpând din mână agrafa.

40

IATĂ CUM SE ÎNTÂMPLĂ!

Convocarea este făcută oriunde în oraș. Este ușor să comunici când străzile sunt pline de lume și de cabluri electrice: trimiți un comisionar, dai un telefon. Nu contează tehnica, doar cuvântul declanșator. *Oubliez!* „Uită!"

Apoi ucigașul acționează. Uneori e greu să dispară. Vidul este condiționat să se instaleze doar când este singur. A fost nevoie de un volum incredibil de programare. De experimentare. Doar când este singur își schimbă hainele și se îndreaptă spre același loc. A primit instrucțiuni foarte clare despre traseele pe care să le parcurgă ca să nu fie descoperit. În primul rând este iscusit, așa că această muncă este ușor de învățat. Nu-i nevoie de gândire liberă – doar de memoria musculară.

Instrucțiunea numărul unu: ia flaconul și seringa! E un flacon nou de fiecare dată. Un pic modificat, în funcție de rezultatele ultimului test.

Instrucțiunea numărul doi: găsește prima persoană care este singură și administrează-i amestecul. În lunile dinainte erau anumite străzi mai potrivite pentru atac, anumite zone în care să intri mai întâi. Asta reducea la minimum riscul de a fi văzut de un ochi atent de la o fereastră sau de un

trecător curios de pe străzile mai bine întreținute. Acum nu mai contează. Acum timpul este cel mai important, și orice parte a orașului e îngăduită.

Ultimul lot trebuia să fie testul final. Când a fost livrat, instrucțiunile s-au schimbat din nou: folosește toate cele șase flacoane! Cu siguranță unul trebuie să dea rezultat. Trage cadavrele laolaltă dacă nu! Nu te duce prea departe de casă; nu stârni nicio bănuială!

N-a funcționat așa cum voiau. Încă un lot. Încă un test.

Ucigașul găsește bărbatul și înfige acul în el.

„Haidi, oprește-te! Pleacă de acolo!"

Cine? Când ucigașul se uită, pe alee e o fată pregătită de luptă, cu ochii fulgerând. Există instrucțiuni și pentru asta. Să ai la tine o armă! Să dobori pe oricine vede, oricine intervine! Să o faci ca la carte!

Un atac, încă unul.

Nimic din asta nu-i adevărat, la urma urmei. Doar sarcini de îndeplinit. Doar instrucțiuni de urmat.

Nu va dura mult până ce poate fi dată lovitura ucigașă. Fata asta nu-i antrenată cum trebuie; fata asta e neglijentă cu loviturile și face mișcări bruște, întinde mâna fără motiv și apoi se oprește când trage pânza care acoperea chipul ucigașului.

Dar nu pare cunoscută? își zice ucigașul. *Nu o știu de undeva?*

Uite: folosește-te de deschidere!

O știu de undeva.

Cuțitul, repezindu-se spre ea cu vârful înainte.

Iubită. Dragă iubită.

— O, Dumnezeule mare, șoptește fata. *Orion?*

Și, chiar înainte ca el să iasă din transă, o înjunghie în burtă.

Rosalind simte lama ieșindu-i din burtă cu o senzație de sfâșiere, împrăștiindu-i în partea de mijloc a trupului o durere chinuitoare. Mâinile ei apasă pe rană, iar sângele de un rubiniu-închis i se prelinge printre degete. În clipa în care Orion a tras afară cuțitul, ceva a părut să se schimbe în purtarea lui. Ochii i s-au căscat; buzele i s-au desfăcut de uimire. Când și-a privit mâinile, a părut îngrozit să le vadă acoperite de roșu.

— Janie? a hârâit, scăpând cuțitul, care a zăngănit pe jos. Ce... ce am...

— Stai deoparte! l-a avertizat ea. *Iisuse!*

Întotdeauna intestinele sângerau cel mai mult, cine știe de ce. A rămas cu brațul proptit de zid, acoperită de sudoare rece. S-ar fi zis că, dacă e în stare să-și vindece orice rană, n-are nicio problemă să fie vătămată, însă de fiecare dată era mai traumatizant decât înainte, de fiecare dată exista un risc care îi amintea cum este să fii în pragul morții. Nu era aceeași fată care murise prima dată. Nu mai voia să moară.

— Eu n-am...

Orion a făcut un pas în față.

— Vorbesc serios! i-a poruncit Rosalind.

Burta ei se țesea la loc, însă nu destul de repede. N-avea să poată scăpa dacă el o atingea. Sângele încă îi curgea printre degete, revărsându-se din rană. Era ametită, iar pielea îi era zguduită de frisoane.

— Nu te apropia!

— Ești *rănită*.

— Oprește-te...

Brusc, Orion s-a năruit din picioare, ca și cum ar fi acceptat să se supună exact ordinelor ei. O clipă mai târziu, Rosalind a observat că Alisa Montagova stă în spatele lui cu o sarbacană în mână și ochii cât cepele.

— Sper sincer că a fost mișcarea potrivită! a zis ea. Un mic sedativ – nu-ți face griji! Ce s-a întâmplat?

Rosalind a înghițit cu lăcomie aerul. Rana de cuțit începea să se strângă, închizându-se mai întâi înăuntru. Era așa de tulburată, că putea să vomite în orice moment, dar a izbutit să-și păstreze vocea calmă când i-a răspuns Alisei:

— L-am surprins asupra faptului. El e ucigașul.

Alisa s-a apropiat încet de Orion și l-a împins ușor cu piciorul ca să se asigure că e doborât de-a binelea.

— De fapt, știam deja partea asta. Poftim!

I-a dat lui Rosalind o fotografie. Dacă ar mai fi existat vreo îndoială că e o simplă neînțelegere, orice șansă a pierit când Rosalind s-a uitat cu ochii mijiți la fotografie, ținând-o lângă becul care pâlpâia pe zid. Era Orion. Orion, la jumătatea

gestului, cu o seringă în mână și o femeie zăcând pe pavajul ud al aleii.

Rosalind a mormăit o înjurătură. Burta aproape că i se vindecase. Peste câteva secunde, când și-a vârât mâna prin gaura din *qipao*, a găsit pielea netedă, chiar dacă lipicioasă din cauza sângelui.

— Nu înțeleg.

— Eu înțeleg, a replicat Alisa. M-a sunat Celia. Voia să știi că astea n-au fost niciodată asasinate teroriste... Sunt experimente. Chimicalele nu au rostul de a ucide. Ei creează un prototip de armă. Fiecare flacon e un tip de formulă care n-a fost perfecționat, așa că testează și iar testează până ce...

De pe alee s-a auzit un geamăt. Rosalind s-a încordat și și-a scos cu degetele pline de sânge altă agrafă, însă nu Orion era cel care se mișcase, ci bărbatul injectat de el.

— E *viu*? a exclamat Rosalind, repezindu-se spre el. Mă auzi?

— Unde sunt? a hârâit bărbatul. Cine ești?

Capul lui Rosalind s-a smucit în sus, căutând-o pe Alisa.

— Poți să-l duci la spital?

— Cred că da, a răspuns Alisa șovăielnic, apropiindu-se repede.

A ajutat-o pe Rosalind să-l ridice, apoi a preluat cea mai mare parte a greutății când bărbatul s-a clătinat, neputând să se țină pe picioare.

— Ce-o să faci cu...

— Găsesc eu ceva, a întrerupt-o Rosalind, știind ce voia să întrebe Alisa. Nu spune nimănui! Nu spune nimic! Suntem pe un teritoriu complet necunoscut, și mai întâi trebuie să-mi dau seama pe unde călcăm.

— Joci un joc *atât* de periculos! a mormăit Alisa, dar n-a mai protestat.

Cu tot sprijinul pe care putea să i-l ofere bărbatului rănit, au pornit amândoi, șontâcăind spre strada principală.

Rosalind, rămasă singură pe alee, s-a răsucit spre una dintre ușile caselor. A bătut tare, apoi s-a tras înapoi și a așteptat. A răspuns un bărbat înalt care avea o cârpă în buzunar și își ștergea degetele de grăsime.

— Ai pățit ceva? a întrebat el, văzându-i sângele de pe haine.

— O, sunt bine, a răspuns Rosalind. Poți să cari ceva pentru mine? O să te plătesc bine.

Rosalind l-a dus acasă pe Orion, inconștient, cu ajutorul străinului, turuind pe tot drumul că soțul ei e somnambul și ce mare belea e asta când ea tocmai taie găini ca să facă mâncare. După ce bărbatul a ieșit din apartament, probabil mirat că nu vede găinile, Rosalind l-a legat pe Orion pe un scaun din bucătărie și a așezat scaunul în mijlocul dormitorului, unde prin apropiere nu se afla niciun lucru pe care să-l doboare și să-l folosească pentru a se elibera dacă se trezea înainte ca ea să se întoarcă.

Plănuise să tragă o fugă. Dar atunci – pentru că Universul ținea morțiș să fie o pacoste – s-au auzit o bătaie în ușă și vocea lui Lao Lao strigând că e chemată la telefon.

La naiba! și-a zis înnebunită. Silas. Voia să afle dacă într-adevăr căpătaseră confirmarea că e Haidi.

— Care e situația, Maree Înaltă? a întrebat Silas în clipa în care Rosalind a dus telefonul la ureche. Ați rezolvat ultimele amănunte?

Multă vreme, Rosalind n-a putut să răspundă. Stătea acolo, strângând tot mai tare telefonul. Orion trebuia să fie arestat pentru crimele lui. El era *ucigașul*. Era chiar mai rău decât să fie *banjian*; avea pe mâini, literalmente, sângele unor civili nevinovați.

— Janie? a îmboldit-o Silas. Ești acolo?

— Sunt. Da. Am văzut-o pe Haidi. Ea e ucigașul.

Rosalind se pricepuse întotdeauna să mintă. Poate că n-avea să învețe niciodată lecția. Mai întâi minți; apoi vezi ce faci mai departe. Avea o povară cumplită pe piept când i-a spus repede lui Silas restul – omorurile ca experimente, morțile ca efecte secundare –, și povara n-a făcut decât să crească atunci când a lăsat jos telefonul, apoi a ieșit iute din apartamentul lui Lao Lao și a chemat o ricșă. Mai aveau puțin timp. Noaptea devenea tot mai întunecoasă.

Acum, coborând din ricșă, Rosalind ținea strâns în mână seringa – cea pe care Orion o scăpase pe alee. Încă mai era în ea un pic de lichid verde ce se

legăna în mers. Dacă n-ar fi avut mintea în altă parte, ar fi trebuit să-i dea prin cap să facă niște teste de îndată ce furase acel flacon de pe strada Burkill. Și apoi când Silas le adusese celălalt flacon de pe aleea din spatele lui Seagreen. În loc de asta, îi dăduseră amândouă flacoanele lui Jiemin. Probabil că naționaliștii nu aveau să facă cu ele altceva decât să le lepede într-un sertar, pe undeva.

De ce nu-i dăduse prin cap că ar putea să fie important să știe *ce anume* conțineau aceste chimicale?

Rosalind și-a croit drum prin mulțimea din Chenghuangmiao, după care s-a apropiat de podul Jiuqu și a găsit în apropiere un restaurant cunoscut. Își schimbase vechiul *qipao* distrus și îmbrăcase ceva roșu, de dragul vremurilor trecute. Obișnuia să vină des pe aici, unde fusese martora multor lucruri îngrozitoare, lucruri frumoase, lucruri dureroase. Aici primise vestea că este nemuritoare.

A intrat în restaurant și a coborât scara spre vechile laboratoare ale Stacojiilor ascunse sub pământ. Arătau așa cum le văzuse ultima dată: ferestrele înalte prin care se vedeau picioarele trecătorilor, podeaua lipicioasă de la substanțele vărsate, ungherele pline de echipamente.

Înăuntru se afla un om de știință care a ridicat privirea când a intrat. Umerii lui Rosalind s-au încordat; spera să nu fie nimeni pe care să-l recunoască. Însă acesta era Hu Dai, chiar cel care îi pusese diagnosticul. Își amintea fața lui bătrână, blândă, crispată de nedumerire, pe când îi spunea

concluziile, arătând ca și cum nu credea nici el, deși avea dovada în fața sa.

„Celulele tale sunt cu totul diferite. Revin la start în clipa în care sunt vătămate. Nu se descompun deloc. Renasc, în loc să moară."

— Salut!

Rosalind i-a dat seringa. S-a întrebat dacă Hu Dai o recunoaște. Trecuseră deja patru ani. De atunci trebuie să se fi perindat prin laborator sute de oameni.

— Te rog să-mi spui ce este asta!

— Cum...

— Te implor! a adăugat Rosalind. N-am timp să explic. Te rog să-mi spui dacă ai mai văzut vreodată substanța dinăuntru!

— Voiam doar să întreb cum te cheamă, a răspuns politicos omul de știință.

Nu dădea niciun semn că își amintea de ea. A luat seringa și a desfăcut-o, apoi a pus lichidul într-un pahar de laborator.

— Eu sunt Hu Dai. Tu?

Rosalind și-a șters palmele pe *qipao*, însă n-a ajutat-o să scape de sudoarea rece. Mătasea n-a reușit decât să-i facă pielea să pară sfâșiată.

— N-are importanță, a răspuns Rosalind.

„Janie Mead" nu părea să fie o acoperire pe care mai putea să o adopte. Niciodată nu i se potrivise prea bine, dar acum era ca și cum s-ar fi îmbrăcat iar cu haine ude după ce o prinsese ploaia, și mai bine și-ar fi dezvăluit adevărata identitate decât s-o folosească iar pe aceasta.

A urmărit cum Hu Dai împărțea conținutul paharului în trei vase Petri, apoi turna deasupra o serie de amestecuri. Au trecut câteva minute în vreme ce el lucra, metalul zăngănind pe sticlă în vreme ce amesteca substanțele.

— Ce vezi? l-a întrebat nerăbdătoare.

O pauză lungă. Hu Dai s-a încruntat.

— Dat fiind felul în care reacționează, mi-ai dat un amestec de ceva, a răspuns el în cele din urmă. Nu-ți pot spune într-un timp atât de scurt exact *ce* este, dar pot să-i ghicesc efectele: ajută circulația sângelui. Stimulează forța. Supraproducție de creatină.

Însă Alisa spusese că asta e o armă. Cum putea oricare dintre acele rezultate să fie transformat într-o armă? Suna doar ca și cum ar fi făcut din victime viitori atleți.

— Este folosit cu intenții criminale, a zis încet Rosalind. E și otravă în el?

— Otravă? a imitat-o Hu Dai, surprins. Nu văd nicio otravă. Stai să-l pun la microscop!

A luat un vas Petri.

— Nu-i nevoie de otravă ca să faci ceva ucigător. Orice substanță în cantități mari poate să omoare. Și ceva bun în cantități mari poate să omoare.

Rosalind s-a rezemat de una dintre mesele de lucru. Hu Dai s-a uitat prin microscop. A umblat la o manetă. Peste câteva clipe s-a tras înapoi, tresărind.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Rosalind.

— Am mai văzut asta o dată.

Bărbatul a pus o picătură de ceva în vas. A sfârâit, apoi s-a potolit. Hu Dai s-a aplecat a doua oară peste microscop. A dat din cap cu un aer înțelept, ca și cum rezultatul era previzibil.

Când a ridicat capul și a întâlnit privirea lui Rosalind, în expresia lui a apărut ceva.

— Lang Shalin, a spus el. N-am crezut că o să te mai văd aici.

Rosalind a simțit un gol în stomac. Poate că, atunci când cuțitul i se înfipsese în burtă, despărțise între ele organele, iar acum săltau libere în trunchiul ei.

— Cum de m-ai recunoscut brusc? Nu ți-a trecut prin cap când am intrat aici.

— Ei bine...

Hu Dai a făcut cu degetul mare un semn spre pahar, spre amestecul de un verde viu care lăsase un strat pe sticlă.

— Cred că tocmai mi-ai adus substanța care te-a făcut pe tine nemuritoare.

Jiemin a făcut whiskyul să se rotească în pahar, cu atenția abătută de melodia care plutea dintr-un colț al holului hotelului. Ignora personajele importante care treceau pe alături, politicienii care salutau cu o înclinare a capului, până și copiii care nu voiau decât să salute fluturându-și mânuțele. Prin natura acestui loc – un teren pe care se întâlneau bogătașii din societatea shanghaieză –, erau o grămadă de indezirabili care încercau să-l salute în timp ce ședea la bar, însă nicăieri altundeva în oraș ușile nu

erau așa de bine păzite și fiecare vizitator era înscris în registru. Era mai sigur decât oriunde în Shanghai.

Concluzia finală: asasinatele se datorează unui experiment făcut de japonezi pentru a crea un întărîtor – poate ca să le ofere soldaților lor capacitatea de a se vindeca singuri, ca Lady Fortune. Omorurile sunt efecte secundare neintenționate, nu o instigare directă la teroare.

Mareea Înaltă confirmă că Zheng Haidi este agentul răspunzător. Alți complici se află pe foaia atașată acestui mesaj. Se fac arestări în seara asta. Este desființată celula înainte ca întăritorul final să le fie oferit soldaților. De acord să acționăm?

Păstorul

— Încă un pahar?

Jiemin a ridicat încet ochii spre barman, apoi a clătinat din cap. Arsese mesajul de cum terminase de citit, însă cuvintele lui Silas îi erau încă întipărite în creier, ușor de memorat și de recitit la nevoie.

Dovezi despre Haidi? transmisese înapoi Jiemin.

Mesajul de răspuns venise repede.

Negativ. Doar văzută. Mareea Înaltă recomandă să fie supravegheat cu atenție fiecare suspect de pe lista arestărilor, ca să ne asigurăm că sunt prezenți în seara asta. De acord să acționăm?

Jiemin chibzuise mult. Băuse cafeaua din fața sa în vreme ce făcea schimbul de mesaje, determinându-le pe chelneriţele de dincolo de

tejghea să se îngrijoreze de cât de tristă îi era încruntarea. Nu era un client obișnuit, așa că n-aveau de unde să știe că asta era, pur și simplu, expresia lui când se odihnea.

În cele din urmă scrisese răspunsul și plecase din cafenea ca să-l trimită.

Acționați! O să mă asigur că suspecții sunt supravegheați.

În ciuda faptului că dăduse curs liber acțiunii, lui Jiemin i se părea că ceva nu-i în ordine. Cum își dăduseră seama că acestea erau *experimente* fără să obțină dovezi solide că era vorba despre Haidi? De unde luaseră această informație?

Jiemin a coborât de pe scaunul de la bar, apoi a străbătut cei câțiva pași prin hol și a ajuns la lifturi. Valetul, stând deja în preajmă plin de zel, l-a întrebat dacă are nevoie de ceva, însă Jiemin nu s-a oprit, ci doar a clătinat din cap. Venea potopul peste această țară, lovind oraș după oraș cu foc și artilerie, iar cele două tabere civile refuzau să-și dea mâna și să urce într-o arcă pentru a supraviețui. Poate că ar fi fost o pereche de fiare foarte ciudate mergând împreună, dar mai bine așa decât să rămână în urmă ca proștii, să se înece.

Jiemin s-a dus la telefonul racordat la un fir din perete și așezat pe o măsuță de bronz împodobită cu o pânză dantelată albă. Când centralista i-a făcut legătura, a raportat imediat:

— Monitorizez situația care te îngrijorează. Ceva nu-i în ordine. Poți să-mi aduci informații din partea cealaltă?

Alisa era lac de apă după ce reușise să interneze bărbatul în spital. Îi dăduse conducătorului riței o adresă din Concesiunea Franceză, alegând un spital care funcționa cu bani străini, nu spitalele cu personal insuficient și supraaglomerate din zona chineză. În ciuda eforturilor sale, sala de așteptare de la spitalul Guangci era destul de aglomerată.

După ce infirmiera așezase bărbatul pe o targă, Alisa se trăsese în sfârșit înapoi împleticindu-se și se lăsase să cadă pe un scaun, răsuflând adânc.

— O urgență în familie?

Alisa a privit-o piezișe pe bătrâna de alături. Tricota în vreme ce aștepta pe scaunul de plastic.

— Cam așa ceva, a răspuns.

Pulsul care îi galopa începea acum să se domolească. Tot ce i-a captat simțurile a fost mirosul de soluție de curățat antiseptică, copleșitor de greu în aer.

— De obicei lasă rudele să intre împreună cu pacienții, a continuat bătrâna. Nu trebuie să aștepți aici.

Alisa s-a uitat după infirmiera și targa care dispăreau pe coridor.

— Da, aveți dreptate. Cred că mă duc să am grijă de toate.

A trecut pe lângă femeia care tricota, simțind o înțepătură urcându-i pe gât. Nu exista vreun motiv să urmeze victima mai departe, nu când treaba ei fusese doar să găsească ajutor pentru ea. Însă o parte curioasă a sa voia să vadă ce spun doctorii.

Voia să știe de ce omul supraviețuise când alții muriseră și dacă acest lucru însemna ceva.

Se încheiaseră experimentele cu chimicale?

Perfecționaseră, în sfârșit, ceea ce voiau?

Pantofii Alisei nu scoteau nicium zgomot când a pornit pe coridor în căutarea infirmierei. Părea să fi dispărut ca prin minune, pentru că, atunci când a ajuns la capătul coridorului, nu era nimeni. Timp de câteva secunde Alisa doar s-a învârtit pe acolo, crezând că pur și simplu nu vede ea bine.

Nimic. Unde se duseseră?

A trecut pe lângă câteva saloane, vârându-și capul pe ușile deschise și lipindu-și fața de geamurile celor închise. Poate că infirmiera fusese extrem de iute când împingea targa. Poate că pusese omul într-un pat în scurtul timp petrecut de Alisa în sala de așteptare.

Însă și după ce Alisa s-a uitat prin toate camerele din acea aripă, tot nu l-a văzut pe bărbatul pe care îl adusese. În starea aia n-avea cum să fi *plecat pe picioarele lui.*

S-a întors repede în sala de așteptare și s-a îndreptat spre biroul recepției. A trecut pe lângă coadă, s-a dus direct în față și și-a trântit palmele pe tăblia biroului.

— Cred că lipsește un pacient, a rostit în limba franceză.

Recepționera s-a uitat imediat la ea. Telefonul de alături a început să sune.

— Încă unul? i-a scăpat femeii. *Mon Dieu...* Așteaptă o clipă! Alo?

Fiind ocupată cu telefonul, recepționera n-a observat că Alisa tresărise, surprinsă, și făcuse ochii mari. Ce voia să spună cu „încă unul"? Cine *altcineva* mai dispăruse?

Alisa n-a stat să aștepte o explicație, știind că probabil recepționera n-avea să-i spună mai mult. A mers mai departe prin spital, cercetând planul etajului și observând locurile din care porneau aripile. Firișoarele de păr de pe brațe i se zburliseră. Nu credea că e doar în mintea sa: o urmăreau niște ochi – priveau în toate direcțiile ca să vadă ce avea să facă. Ai cui ochi? Care tabără? Japonezii, vrând să observe primul supraviețuitor al experimentelor chimice? Comuniștii, sperând să profite de ocazie? Sau naționaliștii, pregătindu-se, pur și simplu, s-o aresteze?

La primul etaj, Alisa a mers pe lângă balustrada albă a scării, căutând de zor, până a văzut o fereastră glisantă dincolo de care se vedeau două asistente. A văzut cum un pacient se apropie de geam și cere o factură. Acesta trebuia să fie biroul administrativ al spitalului. Fără șovăială, a luat colțul și s-a strecurat pe ușa biroului, intrând iute printre rafturi înainte s-o observe asistentele din celălalt capăt al încăperii. N-ar fi trebuit să-și facă griji. De îndată ce pacientul a plecat, cele două oricum au devenit prea ocupate cu discuția lor și au închis geamul ca să pălăvrăgească mai departe. Alisa a început să caute prin rafturi, deschizând dosarele pacienților externați lăsate aici ca să fie completate.

— Hai odată! a mormăit Alisa – pentru sine, pentru hârtiile la care se uita, pentru spitalul însuși. Răspunsuri. Dă-mi răspunsuri!

— Cea de la recepție spune că mai avem unul, zicea între timp una dintre asistente. Totuși, pacientul a fost internat doar de câteva minute, așa că am putea să-l ștergem din evidență și să pretindem că n-a fost aici.

Alisa a încremenit, lăsându-se mai jos printre rafturi și ciulind urechea spre partea din față a încăperii.

— Asta nu rezolvă problema celui dintâi. Era prea important... Curând o să ne pomenim cu naționaliștii vârându-și nasul pe aici.

— N-aș vrea să fiu în pielea celui care o să dea telefonul. Cum să pierdem un pacient? E ca și cum s-ar fi ridicat și ar fi plecat pe picioarele lui.

— Era în comă, eliminând otrava din organism. Am fi știut dacă s-a ridicat și a plecat singur.

Cine? a întrebat Alisa în gând. *Despre cine vorbiți?*

— Nu se știe niciodată. Naționaliști, nu-i așa? Am auzit că tipul se poate să fi făcut parte din unitatea lor secretă. Dao Feng, 38 de ani.

— O, la dracu'! a zis Alisa cu glas tare, după care a făcut un pas în spate și s-a furișat afară din birou.

41

ROSALIND A SIMȚIT SCHIMBAREA DIN încăpere când Orion s-a mișcat, revenindu-și. Gâtul i s-a încleștat, făcând-o să se crispeze de durere, ca și cum aerul ar fi devenit zimțat. Sau poate că era doar un simptom al faptului că îl privea pe Orion, care a deschis cu greu ochii în timp ce-și sălta ușor capul și clipea, complet derutat.

— Ești bine, a fost primul lucru pe care l-a spus el, gâfâind. Ești... ești bine?

— Nu mulțumită ție, a ripostat Rosalind. M-ai înjunghiat.

— N-am vrut.

În momentul în care Orion a încercat să se ridice, s-a smucit în funiile cu care era legat și s-a lăsat să cadă la loc. Părea surprins să se trezească prins de scaun.

— Nici măcar nu-mi amintesc de ce eram pe aleea aia. Nu... Ce *aveam* în mână? Rosalind a deschis gura, însă Orion nu terminase: *Chiar* te-am înjunghiat? Cum te-ai vindecat?

— *Da*, m-ai înjunghiat! s-a stropșit Rosalind. Privește-ți mâinile, Orion!

Și le-a privit. A dat drumul aerului din piept, simțind cum îi piere toată energia. Avea mâinile

legate în poală și vedea perfect sângele uscat cu care erau mânjite, urmele violenței sale.

— *Ta ma de!* Nu pricep.

— Care parte?

— Totul. Tu. Eu.

Rosalind a făcut câțiva pași prin cameră. Aprinsese doar o lampă de lângă pat, lăsându-le stinse pe celelalte. Oricum, la ce i-ar fi trebuit așa de multă lumină? Ar fi făcut și mai greu de privit expresia rugătoare a lui Orion.

— Tu ești cel care omora oameni prin Shanghai, Orion. Presupun că n-o să încerci să negi asta.

— Eu sunt...

Voia să nege. Îi auzea strădania, căutarea înnebunită a unei explicații. Dar nu putea, nu când dovada era de un roșu viu în palma lui. Rosalind a scos fotografia pe care i-o dăduse Alisa și i-a pus-o în față.

— Neagă! i-a poruncit. Neagă asta, Orion!

Un timp care a părut o veșnicie, Orion doar s-a holbat la imagine. Dacă ar fi putut găuri hârtia doar cu privirea, ar fi făcut vreo zece găuri în fotografie.

— Nu pot, a răspuns în cele din urmă. Cumva, nu pot. Dar eu...

Vocea i s-a stins, slabă și derutată.

— Nu știu de ce. Nu-mi amintesc această imagine. Nu-mi amintesc să fi încercat să te rănesc. Tot ce îmi amintesc este că mergeam spre cartierul general. Mă gândeam că trebuie să mă grăbesc să mă întorc. Și apoi... apoi...

Gol de memorie. Pierderea controlului. Conștiință selectivă. Era cea mai veche explicație din manual. Cea care îl absolvea de vină – însă numai dacă era *adevărată*.

Rosalind a îndepărtat fotografia și a pus-o pe birou. Avea deja acolo un ziar, dintre cele locale din Shanghai. Acum două săptămâni publicaseră un editorial cu toate decesele atribuite uciderilor cu chimicale, ba chiar desenaseră și o hartă alături de listă, ca să arate unde fusese găsit fiecare cadavru.

— Strada Zhang Hua, pe 16 septembrie, a citit ea cu voce tare. Ce făceai în seara aceea? Erai prin apropiere?

Întrebarea era atât de dură, încât Orion doar s-a uitat la ea, neputând să răspundă.

— Ce *făceai*? a repetat Rosalind.

— Nu știu, a șoptit Orion. Nu...

— Strada Lu Ka Peng, pe 12 septembrie.

Rosalind și-a plimbat degetul peste editorial, neabătută.

— Unde erai în seara aceea? Strada Zeng Tang, pe 24 august. Unde erai? Și pe 19 august. Pe 8 august. Pe 22 iulie. Iisuse, Orion, știi cât de lungă e lista?

Știa. Doar era partenerul ei în misiune; cunoștea la fel de bine ca ea fiecare parte a acestei misiuni.

— Nu-mi pot *aminti*, a insistat Orion.

A închis ochii strâns, apoi s-a silit să-i deschidă iar.

— Încerc, *zău*! Dar când vreau să prind acele amintiri e ca și cum aș încerca să prind ceața. E ca

și cum aș fi împiedicat în mod energic să mă gândesc la ce lipsește. Tot ce îmi amintesc de fiecare dată este că mergeam spre cartierul general. Apoi, *nimic*. Nimic până noaptea târziu, când mă întorc.

Rosalind s-a cuprins cu brațele destul de strâns ca să o doară. Putea să fie un mare spectacol. Actorii iscusiți erau cu duiumul în acest oraș, mimând slăbiciunea cu ochii plini de lacrimi și priviri imploratoare în vreme ce plănuiau următoarea înjunghiere. N-ar trebui să aibă încredere în el. Să fie trasă pe sfoară o dată fusese o tragedie, o lovitură a Universului nemilos când își ia la nimereală victimele. Să fie trasă pe sfoară a doua oară ar fi o prostie, vina ei că nu-și învățase lecția de prima dată.

Acum patru ani ar fi putut în orice moment să-l pârască pe Dimitri. În loc de asta, îl lăsase s-o amăgească iar și iar, până ce orașul în flăcări îl făcuse în cele din urmă să plece, și atunci – doar atunci – îi venise și ei mintea la cap.

Nu putea să vadă cum orașul arde iarăși.

— Trebuie să recunoști, a reluat Rosalind cu hotărâre, cât de greu este să crezi asta.

— Nu știu cum altfel să te fac să mă crezi.

Orion își privea țintă mâinile. Le-a răsucit, și pe cealaltă parte era și mai mult sânge. Rosalind s-a gândit să-i ofere un prosop ud, însă altă parte a sa voia să fie martoră la asta. Avea nevoie să vadă, să observe fiecare schimbare minusculă a expresiei lui, așteptând să iasă la iveală cruzimea.

— Încerci să afirmi că nu-ți amintești niciuna dintre dățile în care te-ai dus pe strada Burkill, ai luat un flacon și ai omorât pe cineva pe stradă, a zis Rosalind.

Fiecare dintre aceste cuvinte rostit cu glas tare suna și mai revoltător decât cel dinainte.

— Că n-ai nicio idee despre propriile acțiuni, cu toate că noi te investigam pe *tine*. Vocea ei tot creștea: Cum aș putea să te cred?

Orion și-a încleștat pumnii, deși sângele a rămas la vedere dat fiind că era mânjit până la încheieturi.

— Din cauza asta.

Și apoi, cu o mișcare lină care părea aproape fără efort, Orion s-a eliberat de frânghie și s-a ridicat în picioare. Rosalind s-a tras repede înapoi, întinzând mâna spre pistolul de pe raft. N-a șovăit. A tras siguranța și a îndreptat arma spre el.

Orion nu slăbise frânghia. Legăturile zăceau pe podea, zdrențuite, cu o bucată ruptă de cealaltă. Folosise forța brută ca să scape de ele.

Rosalind a dat drumul aerului din piept cu un șuierat.

„Pot să-i ghicesc efectele", spusese omul de știință. „Ajută la curgerea sângelui. Stimulează forța. Supraproducție de creatină."

— Și tu ești un experiment.

Orion putea să fie rănit – doar văzuse cu ochii ei. Nu era ca ea. Însă, dacă îl foloseau ca ucigaș, atunci trebuia să fie și el ceva deosebit. Era puternic. Rapid. Nu-l văzuse luptând? Nu văzuse cât de ușor îi era?

— Un experiment? a întrebat Orion.

A făcut un pas spre ea. Mergea în continuare pe această cale. Nu știa absolut nimic.

Rosalind a prins pistolul cu amândouă mâinile. Și-a dat seama într-o clipă. Ce se întâmplă în depozitul 34: o combinație perfectă între ceea ce ea și Orion puteau să facă separat. Dacă pui vindecare supranaturală *și* forță supranaturală într-o singură persoană, ea devine o armă ambulantă, complet indestructibilă în luptă.

Așadar, cine i-a oferit lui Orion această capacitate?

El a mai făcut un pas în față. Degetul lui Rosalind s-a încordat pe trăgaci.

— Nu veni mai aproape! l-a avertizat.

— Ascultă-mă! i-a cerut Orion. Aș fi putut să rup legăturile din clipa în care m-am trezit.

În ciuda avertismentului ei, tot se apropia încet.

— N-am făcut-o. Nu vreau să te rănesc.

Rosalind a râs disprețuitor.

— Dar nu despre asta e vorba acum, nu?

Voci din trecut s-au furișat în spatele ei, șoptindu-i furios la ureche.

— Doar pentru că nu mi-ai face mie rău nu înseamnă că nu le-ai făcut rău altora. Nu înseamnă nimic.

— Nu vreau să-i fac rău *nimănui*. Nici măcar eu însumi nu pot să pricep ce s-a întâmplat.

— Rămâi pe loc! s-a răstit Rosalind. O să trag. Să nu crezi că n-o s-o fac!

— Rosalind. Te rog!

Ea aproape a scăpat pistolul din mână.

— *Ce*-ai zis?

Când Orion a ajuns lângă ea, nu i-a smuls pistolul. A făcut ultimul pas și atunci pieptul i s-a apăsat pe gura țevii, oțelul negru contopindu-se cu hainele pe care le purta.

— Ți-am folosit numele, a zis el. Știu cine ești.

De când?

— Și ce-i cu asta? a ripostat Rosalind cu voce tremurată, căci nu voia să se lase distrasă de asta. Nu schimbă nimic când este vorba despre *tine*...

— Îți cer să ai încredere. De orice m-aș face vinovat, o să îndrept lucrurile. Orice am făcut, voi plăti pentru asta. Dar mai întâi trebuie să ai încredere în mine. Am nevoie să fii de partea mea. Se presupune că suntem o echipă. Nu o pot face fără tine.

— Proastă mă mai crezi!

Cuvintele erau dure, mușcătoare, lipsite de înțelegere.

— N-am niciun motiv să mă încred în tine.

Orion și-a încleștat mâna pe pistol. Rosalind s-a pregătit de luptă, încordându-și brațele, însă atacul n-a venit. În loc de asta, Orion era blând, împingându-i mâna așa încât să țintească exact în mijlocul pieptului lui.

— Atunci, împușcă-mă!

Rosalind a clipit. Degetele lui le-au strâns mai tare pe ale ei, încurajând-o.

— Ia-mi viața! a adăugat, și așa voi da socoteală pentru tot ce am făcut.

— Destul! a zis Rosalind. Cel puțin ai decența să nu te joci...

— Pentru mine nu-i un joc, i-a curmat vorba Orion. Mai bine mor de mâna ta decât să mă crezi trădător. Mai bine încasez un glonț decât să ne pomenim dintr-odată în tabere potrivnice într-o luptă chinuitoare.

În acel moment a intrat pe fereastră o străfulgerare de lumină, arătând că o mașină trăgea lângă bordură, afară. Niciunul dintre ei nu i-a dat atenție.

Strânsoarea lui Rosalind devenise nesigură. Dacă Orion ar fi ales s-o dezarmeze în acest moment, ar fi izbutit. N-a făcut-o, ci doar a așteptat, spunând:

— Așadar, împușcă-mă! Împușcă-mă acum dacă nu mă crezi!

Și a lăsat-o să apese țeava pe inima lui care bătea nebunește.

— De ce îngădui asta? a întrebat Rosalind.

Chiar și în urechile sale suna a implorare: „Încetează, te rog!"

— Ce șmecherie pui la cale?

Orion a dat drumul aerului din piept.

— Nu-i nicio șmecherie. O îngădui pentru că te iubesc.

Mintea ei a înțepenit. Fiecare celulă din trupul ei țipa după aer. *Am mai făcut asta o dată*, spuneau ele. *Am mai auzit asta.*

Jurăminte făcute, niciodată respectate.

„Roza, putem să fugim. Roza, n-o să aibă importanță ce spune familia ta. Roza, nu-i trădare

dacă în primul rând n-au ținut niciodată la tine. Nimeni nu ține la tine așa de mult ca mine."

Însă Dimitri Voronin nu ținuse niciodată la ea. Cu ce era diferită situația de acum? Deja îi era destul de greu să deslușească lucrurile. Tot ce cunoscuse era iubirea folosită ca armă, ca minciună pentru a lăsa garda jos.

— Crezi că n-o să trag? a mârâit ea. Pe cine crezi că amăgești? Noi doi n-am fost niciodată adevărați.

Orion a clătinat din cap. Era în privirea lui o ezitare devastatoare, o întunecime zdrobitoare în timp ce se uita la ea – aproape, *aproape* păcălind-o...

— Pentru mine am fost, a zis el încet. M-ai acuzat că alerg după fuste, și dintr-odată am vrut să-ți dovedesc că te înșeli. Voiai narcise la nunta ta, și dintr-odată am vrut să fiu cel de lângă tine la altar, privindu-te cum le ții în mână. Am vrut să fie adevărat. Am vrut ca totul să fie adevărat.

Era așa de ispititor să-l creadă, să se încreadă și să facă un salt uriaș! Numai că mai crezuse o dată, și uite cu ce se alesese! Ei știau întotdeauna exact ce să spună, iar ea pica de proastă. Și-a simțit degetul tresărind pe trăgaci. Putea să-l împuște. Știa că poate.

— Te-am încolțit, Orion. Cred că ai născoci orice minciună ca să scapi.

— Cât de bun actor mă crezi? i-a răspuns el în șoaptă. N-am mai spus nimănui „te iubesc". Nu așa. Doar ție.

Dumnezeule! Rosalind *ar fi trebuit* să tragă. Dar vârtejul din capul său era prea mare, făcând îndoiala să prindă rădăcini. Orion a părut să-și dea seama că viața nu-i este în primejdie imediată pentru că a început să se miște încet, lăsându-și degetele pe brațele ei fără să facă altceva decât s-o țină în modul cel mai cuviincios. Se apleca spre Rosalind, chiar știind că viața îi este în mâinile ei și că în orice moment ea putea alege să apese pe trăgaci.

Timpul se prelingea printre ei ca apa pe un parbriz: zăbovind, așteptând ceva ca să-l pună iar în mișcare.

Afară se auzeau voci. Două faruri luminând iarăși.

— Janie! Orion! Sunteți gata să mergem?

Ceremonia de la hotelul Cathay. Arestările.

Înjurând cu năduf în barbă, Rosalind a lăsat în jos pistolul și s-a îndepărtat cu un pas de Orion.

— O să o reluăm altădată, i-a spus.

Poate că în adâncul său îl credea deja. Ar fi fost o prostie să-l lase să participe la misiune dacă l-ar fi crezut cu adevărat trădător. Însă inima sa era un lucrușor îngrozit și slab, și refuza să adopte o poziție fermă.

— Să nu crezi că ai scăpat așa ușor! Du-te să te schimbi!

— Astea sunt pentru voi, a zis Phoebe după ce Orion și Rosalind au urcat pe bancheta din spate a

mașinii lui Silas, întinzând brațul de pe locul pasagerului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Phoebe... De ce ești aici?

Orion a întins mâna, iar Phoebe i-a dat două sârme subțiri, amândouă încolăcite.

— Eu sunt ochii voștri în fața hotelului, a răspuns ea, fluturând propria sârmă. O să-mi dați raportul folosind tehnologie de ultimă oră, care încă n-a ajuns pe piață – mi le-a dat Jiemin.

— Jiemin mi le-a dat *mie*, a corectat-o Silas, privind scurt în oglinda retrovizoare. Orion, ești bine?

— Sunt bine, a răspuns Orion repede.

Prea repede.

Era vizibil palid. Rosalind avea avantajul machiajului care îi acoperea șocul și îi îmbujora obrajii, însă nimic nu ascundea tulburarea lui Orion.

— Cum folosim astea?

— Pui capătul în ureche și răsucești sârma în jurul lobului. Ar trebui să fie destul de subțire ca să nu atragă atenția.

Rosalind a făcut ce i s-a spus.

— Și ne poți auzi prin asta?

Phoebe a tresărit și și-a scos firul din ureche,

— Au, a fost tare! Da. Da, cu siguranță pot.

Privind în continuare cu curiozitate în oglinda retrovizoare, Silas a băgat mașina în viteză. Acesta s-a zguduit ușor când a intrat pe carosabil și a trecut peste o ridicătură. Rosalind și-a netezit

poalele rochiei, încercând să nu respire prea adânc. Își pusese un *qipao* verde-închis cumpărat pentru eveniment. Cu toate că și-a desfăcut gulerul și a ținut nasturii de sus descheiați până au ajuns la destinație, își simțea gâtul încleștat, ca și cum țesătura se strângea tot mai tare.

— Ia-ți o armă! a sfătuit-o Orion încet de alături.

Pe locurile din față, Silas și Phoebe se ciorovăiau dacă ar fi trebuit sau nu să vireze la dreapta când semaforul era roșu. Phoebe ținea sârma în mână, nu la ureche.

— La hotel?

— Da.

Orion a scos ceva din mânecă. Rosalind aproape că l-a pocnit când a văzut ce este.

— Cuțitul cu care m-ai înjunghiat? Mai bine nu!

— Rosalind.

Ea și-ar fi dorit să nu-i mai folosească numele adevărat. Suna prea real în gura lui. Prea intim.

— Ia-l! Pentru cazul... cazul în care te rănesc.

— Și după aceea? Te înjunghii, la rândul meu?

— Da, a răspuns Orion calm. Mă oprești. Dacă mi se întâmplă ceva. Dacă nu mă pot controla.

Își spălase la iuțeală sângele de pe mâini pe când Silas claxona afară. În vreme ce Rosalind își prindea părul în coc, se uitase la el. Se uitase la panică și oroare, la frecarea și clătirea frenetice.

Joacă un rol, ar fi vrut ea să insiste. Era mai puțin complicat să presupună că toți voiau s-o înșele

decât că erau și ei victime. Îi oferea motiv să fie rece față de lume, și fusese rece de atâta vreme.

— Te poți opri singur, sunt sigură, a replicat Rosalind cu calm.

Lăsase pistolul acasă. N-avea unde să-l ascundă pe trup. Era nevoită să se descurce cu agrafele otrăvite.

— Mai devreme ai făcut-o.

— Nu știu cum. Pur și simplu s-a întâmplat.

Orion s-a răsucit spre geamul din partea sa.

— Chiar și așa, tot ai fost rănită.

Rosalind a amuțit. A rămas privind pe geamul ei, nemaiavând nimic de spus. Lucrurile din jur se amestecau într-o ceață, iar fiecare fulgerare de lumină se contopea cu următoarea de pe drum. Cazinourile și cabaretele își scoteau activitatea în stradă: mese și separeuri instalate sub felinare sau cartofori ce se jucau cu cărțile și aprindeau chibrit după chibrit pentru un șir nesfârșit de țigări. Când mașina a încetinit la stop ca să le facă loc unor ricșe, Rosalind s-a rezemat de geam, întrebându-se cât de bine vedeau jucătorii cărțile primite dacă jucau în noapte.

S-a făcut verde. La masa de lângă semafor, au izbucnit hohote de râs răgușite, sunetul pierzându-se treptat pe când se îndepărtau.

— Am ajuns.

Silas a oprit între două mașini. Puțin mai în față se afla râul Huangpu, cu vapoarele legate la mal și rampele aglomerate. Fără alte vorbe, Rosalind a

coborât din mașină, ferindu-și fața de bătaia vântului. L-a auzit pe Orion spunându-i lui Silas:

— Fii atent la mașinile care vor încerca să plece când sosește momentul!

Apoi s-a închis și portiera lui și au rămas amândoi pe stradă, țepeni și arătând stângaci.

— Trebuie să implor?

Rosalind a clipit.

— Poftim?

Înainte să-l poată opri, Orion a luat problema în propriile mâini, lăsându-se într-un genunchi, așa încât a ajuns la înălțimea șoldului ei. Cuțitul era într-o teacă cu curea pe care a ridicat-o pe piciorul ei și a prins-o așa de repede, că Rosalind n-a apucat să protesteze. Era ușor să ajungă la cuțit prin despicătura din *qipao*, dar asta însemna și că era ușor de văzut, așa că Orion l-a împins mai sus, fixându-l pe coapsă.

Ochii lui au fulgerat în sus într-un nerostit: „N-a fost așa de greu, nu-i așa?"

— Poftim! a adăugat el.

Mâinile lui erau încă pe cureaua fixată ca o a doua teacă.

— Nu te face să te simți în siguranță?

— Nu cine știe cât, a răspuns Rosalind, apoi a bătut în sârma din ureche. Phoebe, ne auzi?

— Perfect.

Vocea fetei nu venea din mașină. Răsuna direct în urechea lui Rosalind și în a lui Orion dacă era să te iei după tresărirea lui.

Orion s-a ridicat în picioare și i-a oferit brațul.

— Să mergem!

42

HOTELUL CATHAY ERA O CLĂDIRE strălucitoare răsărită chiar în locul în care strada Nanjing dădea în Batardou, o clădire dublă intimidantă, cea mai înaltă dintre celelalte construcții îndrăznețe care dădeau spre râul Huangpu, chiar la marginea șirului. Acoperișul semăna cu arma unei uriașe: învelit în aramă și ațintit spre stele, făcând hotelul să pară și mai înalt decât era deja.

Rosalind și-a dat capul pe spate. O pală de vânt întărită de vecinatatea apei, i-a învăluit pe amândoi. Cu mâna pe brațul lui Orion, cu degetele arcuite pe țesătura hainei lui, căutând alinare în apropierea sa, în ciuda faptului că amândoi pășeau ca acrobații pe sârmă. Fețe cunoscute au început să apară, colegi și superiori fluturând spre ei mâinile de la intrarea hotelului.

— Phoebe, cum stăm cu timpul? a întrebat încet Rosalind.

— Întăririle sunt programate să ajungă la ora zece, a raportat Phoebe în urechea ei.

Avea vocea dulce chiar și cu paraziții care o întrerupeau.

— Acum e zece fără un sfert.

Strânsoarea mâinii lui Rosalind a sporit. La câteva clădiri mai încolo, turnul cu ceas de la Casa Vămii stătea tăcut și amenințător. Bătea fiecare oră – un sunet măreț, amplu, care învăluia Batardoul –, ceea ce însemna că urma să bată când aveau să dea năvală naționaliștii, un ultim avertisment strecurându-se în fiecare ureche din apropiere. Încă nu se hotărâse ce să facă atunci când începeau arestările. Să-l dea de gol pe Orion? Să-l protejeze?

Vocea Celiei îi tot răsuna în cap.

„În depozit lucrează soldați naționaliști."

Câte o sarcină pe rând, a hotărât Rosalind.

L-a tras pe Orion mai departe.

Au intrat în hotelul Cathay prin Holul Răsăritean. Opulența se răsfrângea din exteriorul clădirii, dar era și mai și când pătrundeai pe ușă: covor gros sub picioare, care încerca să-i înghită cu totul; tavane boltite care se ridicau la înălțimi amețitoare; un candelabru masiv atârnând între două scări de marmură, una la stânga și una la dreapta, pe care urcai spre sala principală de banchete. Pe lângă pereții auriți se aflau și canapele ocupate de femei care râdeau și bărbați beți, niciunul care să-i fie cunoscut lui Rosalind. Nu putea decât să presupună că erau pe acolo și alți clienți. În Casa Sassoon, în care se afla hotelul Cathay, întotdeauna avea loc vreun eveniment.

— Pe aici, draga mea! a îndemnat-o Orion.

A îmboldit-o spre stânga de îndată ce au ajuns în capul scării, dar nici el nu părea prea sigur. Holul strălucea înalt și luxos în jurul și deasupra lor; cu

toate că Rosalind mai participase la petreceri și serate la hotelul Cathay, în seara asta părea altă lume, cu atâția oameni care roiau pe acolo.

Când au intrat în sala principală de banchete a fost limpede că găsiseră inima vie a ceremoniei. Chelneri stăteau de amândouă părțile celor două uși, cu șampanie pe tăvi și, înclinându-se de fiecare dată când cineva lua un pahar. Rosalind a luat și ea unul, apoi l-a adulmecat cu prudență. Nu dădea vreun semn că ar fi fost otrăvit, dar cine putea să știe?

— Iată-l pe ambasadorul Deoka! a zis Rosalind încet.

Și-a rezemat bărbia de umărul lui Orion, prefăcându-se afectuoasă – asta îi oferea lui o mai bună vedere a scenei când s-a răsucit și a cuprins-o în brațe.

Ea n-avea să răspundă la îmbrățișare. N-avea să se destindă.

N-avea s-o facă.

Deoka stătea lângă o vază așezată pe podea, aproape la fel de înaltă ca el, plină cu tot felul de flori care se întindeau în toate părțile. Discuta cu un grup de bărbați în costume, făcând prezentări și strângând mâini.

— Mai sunt doisprezece în sală, i-a raportat Orion lui Phoebe.

— A mai sosit o mașină, a răspuns Phoebe prin sârmă. Pe lista ta sunt șaisprezece.

Rosalind s-a uitat la participanții din jurul lor.

— Sunt treisprezece în sală, l-a corectat ea. Nu l-ai văzut pe Hasumi Misuzu, în colț.

Cei din Guomindang aveau dosarul fiecărei persoane de pe lista pe care le-o dăduseră Orion și Rosalind. Dacă erau prezenți în seara asta, soldaților nu le-ar fi fost greu să le recunoască fețele după fotografii și să facă arestările necesare.

— Pot să cercetez eu restul acestui etaj dacă vrei să te ocupi de etajele mai mici de deasupra, a zis Orion.

Mai erau participanți împrăștiați dincolo de cealaltă intrare în sală, în partea scenei pe care începea să cânte o formație de jazz. Muzicienii au numărat, apoi primele note ale unui saxofon s-au rostogolit prin încăpere, atrăgând perechile să danseze pe ringul eliberat.

— Rămâi aici!

Rosalind și-a desprins brațul de al lui.

— Cercetez eu în amândouă părțile.

— E totul în ordine? a întrebat Phoebe prin sârmă.

— E perfect, a răspuns Rosalind calmă. Doar că nu trebuie să-l scăpăm din ochi pe Deoka. Nu-i așa, Orion?

El a dat din cap, țeapăn. Dacă rămânea înconjurat de lume, existau șanse să nu facă ceva scandalos – în mod conștient sau nu. Rosalind i-a aruncat o privire încordată, după care s-a răsucit și a ieșit din sală. A mers pe coridoarele aurite, trecând pe lângă oglinzile decorative. O dată sau de două ori i s-a părut că aude șoapte în urma sa, dar

când s-a răsucit nu era nimeni, doar sunetul venind într-un fel ciudat din tavanul înalt.

În capătul clădirii se afla un lift, însă ea a păşit pe scările de modă veche, ţinându-se de balustradă ca să urce treptele înalte. Încăperile în care îşi vâra capul erau în mare parte pustii: apartamente întregi cu tema unei anumite ţări, pline cu obiecte făcute să pară de altundeva. În această seară erau deschise pentru ca participanţii să poată intra prin ele, dar se părea că cei mai mulţi rămâneau la etajul de dedesubt. Rosalind n-a văzut niciuna dintre feţele pe care le căuta. Pe când ieşea din Apartamentul Indian, s-a ciocnit de cineva şi şi-a cerut scuze înainte să-şi dea seama cine este.

— Alis...

Rosalind s-a oprit înainte să termine exclamaţia şi şi-a smuls sârma. A prins în mâini ambele capete, sperând că asta o să-i înăbuşe vocea în urechea lui Phoebe.

— Ce faci aici?

— Vă supraveghez sarcina, ce altceva? a ripostat Alisa.

Era în uniformă de chelneriţă, cu o tavă în mână.

— Ce se întâmplă? De ce e aici Orion?

Rosalind s-a strâmbat şi i-a făcut semn s-o urmeze pe coridor ca să poată verifica şi restul încăperilor.

— El susţine...

S-a uitat în Apartamentul Francez unde a văzut doar un om de afaceri care probabil era cazat în hotel.

— ...că nu-și amintește ceea ce a făcut.

— Oh! Presupun că asta are logică.

— Poftim?

Rosalind a fost atât de surprinsă, încât a dat drumul o clipă sârmei, apoi i-a prins iar capetele în mâini.

— Cum de accepți așa de ușor?

— Pentru că n-are niciun motiv, a răspuns Alisa, deschizând ultima ușă de pe coridor înainte să apuce Rosalind s-o facă.

— Orion Hong n-are putere dacă vin japonezii. N-o să ajungă la un rang mai înalt; nici nu are subalterni pe care să-i poată transforma într-un batalion dacă ar coopera ca *banjian*. Doar dacă nu cumva ascunde vreo altă mare dorință despre care tu nu știi nimic?

— Ar putea să ia hotărârea conștientă să lucreze pentru cineva, a replicat Rosalind.

S-au uitat amândouă în încăpere. Nimeni.

— Și atunci, de ce să se investigheze pe sine însuși?

— Ca să ne inducă în eroare.

— Și atunci, de ce să nu vă inducă în eroare de la bun început? De ce să nu îndrepte acuzațiile împotriva altei firme? De ce să nu îndepărteze investigația de asasinatele cu chimicale?

Tocmai când Rosalind dădea să obiecteze că Alisa gândește prea frumos despre el, cineva a răcnit din spate:

— Doamnă Mu!

Alisa și-a aplecat imediat capul, prefăcându-se că o urmează pe Rosalind și făcându-se invizibilă pentru Yōko, care a venit repede lângă Rosalind.

— Trebuie să fie un discurs la ora zece, a zis Yōko. Acum cobori?

— Da, a răspuns Rosalind. Ia-o înainte!

Au coborât pe scara aflată în capătul coridorului. Alisa le urma la câțiva pași în spate. Yōko s-a oprit când au ajuns înapoi în foaierul principal și și-a verificat rujul în luciul auriu al peretelui.

Rosalind avea de gând să se îndepărteze, nefiind nevoie să stea prea mult pe lângă Yōko, dat fiind că nu se afla pe listele lor, când fata a zis:

— Știi, aveam impresia că nu-ți place de mine. Dar cred asta despre mulți oameni. Știu că nu se poate să mă urască toată lumea, nu?

Rosalind a tresărit, surprinsă. Pumnalul de pe coapsă a părut brusc greu. De parcă și-ar fi dublat greutatea, trăgând în jos teaca și pregătindu-se să se desprindă de piciorul ei și să cadă zăngănind pe podea.

— De unde ți-a venit ideea asta? a întrebat-o.

Yōko a dat din umeri, cu buza de jos împinsă în afară. Gestul a făcut-o să pară tânără, mult prea tânără ca să lucreze într-un loc ca Seagreen.

Fata nu cunoștea diferența dintre ura personală și resentimentul clocotitor pe care îl avea Rosalind față de imperiul care o trimisese pe Yōko aici. Chiar dacă nu era vina ei, tot simțea furia.

— Îmi place de tine, a zis Rosalind, simplu.

Yōko a zâmbit larg, schimbându-și într-o clipă dispoziția mohorâtă. Când s-au întors în sală, a fluturat din mână spre ea și s-a dus la Tarō, într-un colț. Din spate, Alisa s-a apropiat iar și a zis:

— Ai fost mult mai amabilă decât aș fi fost eu.

— De ce să orbești pe cineva care e în întuneric? a zis Rosalind încet.

Îi aminti de ea însăși: naivitatea, îngrijorarea care era doar în ea. Și ea crezuse cândva că are întreaga lume împotrivă. Că, dacă oamenilor nu le plăcea de persoana sa, asta însemna că făcuse ea ceva, nu că împrejurările împărțeau oamenii în pozițiile lor de pe scena orașului.

— În cazul în care ei ar putea să prefere lumina, a ripostat Alisa.

A tăcut și și-a coborât privirea spre Rosalind, care ținea în continuare sârma în mâini.

— Mai e ceva: mentorul tău a dispărut.

Rosalind s-a răsucit iute.

— *A dispărut?*

— Nu e în camera lui din spital. Rămâne de văzut dacă a fost luat sau a plecat de bunăvoie. A dispărut și bărbatul pe care l-am salvat noi. Parcă a intrat în pământ.

Dao Feng dispăruse. Naționaliștii urmau să ajungă curând la hotel. Rosalind își auzea cu greu gândurile din pricina sângelui care îi năvălea înnebunit în urechi. A clătinat din cap, încercând să alunge vacarmul.

— O să iau legătura cu ai mei după arestări. Stai un pic!

Rosalind și-a vârât iar sârma în ureche.

— ...că e toată lumea în clădire. Janie, pentru numele lui Dumnezeu, acum mă auzi?

— Te aud.

L-a zărit pe Orion stând în picioare lângă o masă, acolo unde îl lăsase.

— Ce mi-a scăpat?

— Rostul de-a avea tehnologie sofisticată este s-o folosești! De ce m-ai scos din circuit? Uf, în fine! Sunt prezenți toți șaisprezece. Ține-te deoparte până ce sosesc întăririle!

— Am înțeles.

Rosalind și-a luat rămas-bun de la Alisa cu un semn din cap, apoi s-a întors lângă Orion. Pe când se apropia, el a scos din buzunar un ceas și i-a arătat ora. Zece fără cinci. Pe scenă, formația de jazz schimbase numărul, punând în fața microfonului o femeie. Difuzoarele au țiuit o clipă, apoi sunetul s-a limpezit când femeia a început să îngâne un cântec american. Obișnuiau să-l cânte la cabaretul Stacojiilor. Rosalind aproape crease un număr de dans pe melodia în stil jazz, dar în final hotărâse că e prea lungă, mai potrivită pentru mișcări legănate, mai lente.

A început să urmărească invitații care dansau lângă scenă. Se uita la femeile care se roteau pe sub brațele partenerilor și își rezemau capetele de ei, cu ochii închiși, senine.

— Dansezi cu mine?

Orion i-a întins mâna.

Rosalind a șovăit.

— Nu-i o idee bună...

— Dansează, Janie! i-a ciripit în ureche vocea lui Phoebe. Nu te purta suspect!

— Nu mă port suspect! a șuierat Rosalind, dar a prins totuși mâna lui Orion.

A fost un șoc când li s-au întâlnit degetele.

O clipă, muzica a încetat. Orion a tras-o aproape, înconjurându-i mijlocul cu mâinile. Rosalind stătea țeapănă, cu capul întors în altă parte.

— Dacă faci în continuare asta, a șoptit el, lumea o să observe.

— Nu fac nimic, a răspuns ea încordată.

— Tocmai.

L-a privit furioasă. El a ridicat brațul și a făcut-o să se rotească.

— Răspunde foarte serios la asta! i-a cerut Rosalind când au ajuns din nou față în față, cu mâinile aterizând pe pieptul lui. Să zicem că te cred. Să zicem că tot ce mi-ai spus e adevărat. Cine te-a silit s-o faci? Cine îți dă instrucțiuni și îți șterge amintirile?

— Ce tot zici acolo? a auzit-o pe Phoebe mormăind pe fir.

Momentul se apropia cu repeziciune. Nu era timp să-și facă griji că Phoebe cunoaște situația.

— Trebuie să recunosc că încă nu mi-am stors creierii, a răspuns Orion. Întâi a trebuit să mă clatin din temelii aflând povestea și apoi să încerc să cercetez fiecare gol de memorie pe care îl am...

— Nu trage de timp, Orion!

Rosalind i-a atins obrazul. Voia să fie un gest amenințător, să-l îmboldească să se gândească, dar a rămas surprinsă când și-a simțit blândețea propriei mâini cuprinzându-i în căușul palmei obrazul cu tandrețea unei îndrăgostite care suferă.

— Cine ar putea să fie?

Orion a pufnit, nefericit.

— Trebuie să fie cineva din tabăra noastră. Altfel, nu văd ocazia. Altfel, nu pricep de ce chemarea vine de la cartierul general.

Rosalind a aruncat o privire spre scenă. Microfonul a țiuit iar când cântăreața a reglat suportul, apoi a terminat cântecul și s-a dat la o parte, lăsându-i locul unuia dintre investitorii străini de la Seagreen. Acesta a fluturat din mână către muzicieni să nu mai cânte și a salutat lumea din sală cu un zâmbet strălucitor.

— Acum în cine să avem încredere? a șoptit Rosalind.

— Janie Mead, despre *ce* vorbești? a zis sârma din urechea ei.

Când investitorul tocmai îl invita pe scenă pe Deoka, prin încăpere a răsunat un clopot. Deoka își ridica paharul în aplauzele celor de-acolo când ceasul din turnul de deasupra Casei Vămii a răsunat puternic peste Batardou, anunțând în sfârșit ora exactă.

Naționaliștii n-au întârziat nicio clipă. Rosalind a auzit mai întâi tropotul pașilor. Apoi, un strigăt de alarmă – cineva îmbrâncit în curtea de afară –, iar scârțâitul pantofilor a răsunat pe coridoare și

soldații au dat năvală înăuntru, desfășurându-se prin sală și înșirându-se de-a lungul pereților, cu pușțile îndreptate spre toți cei dinăuntru.

— Toată lumea, atenție!

Era Jiemin, care conducea operațiunea. Își pusese uniforma bine ajustată, cu olivul contrastând puternic cu pielea lui palidă, iar acum a ridicat megafonul la gură:

— Nimeni nu părăsește această încăpere până ce nu i-am arestat pe suspecții de terorism din oraș.

Cei din încăpere s-au tras înapoi, speriați. Cei mai mulți dintre ei n-aveau de ce să-și facă griji. Cei care se știau vinovați au încercat să se ducă la uși, însă acolo așteptau soldații care i-au împins imediat înapoi. Ambasadorul Deoka rămânea neclintit. Arăta ca un animal surprins de niște lumini puternice, încercând să nu se miște și sperând că acest lucru însemn că nu avea să fie văzut.

Alt soldat, care stătea lângă Jiemin, se uita prin sală ținând un clipboard în loc de armă. Când ochii i s-au oprit la Rosalind și Orion, le-a făcut semn cu capul, arătând că îi recunoscuse ca agenți în această misiune. A pornit prin încăpere, dând o foaie de pe clipboard și comparând participanții cu fotografiile tuturor celor pe care îi căutau. Când a ajuns la Haidi, le-a făcut semn altor doi soldați să-i golească poșeta.

Trei flacoane cu lichid verde s-au rostogolit afară. Rosalind urmărea scena ținându-și răsuflarea.

— Acelea nu sunt periculoase! a țipat Haidi. Sunt pentru mine. O să mor fără ele!

Rosalind s-a încruntat. Orion a strâns-o de mână mai tare. Să *moară*?

— A, știu.

Jiemin a ridicat unul dintre flacoane.

În celălalt capăt al sălii, Rosalind era tot mai îngrijorată. Cum adică, știa?

— Ah Ming, ia-o pe cealaltă acuzată, te rog!

La ordinul lui, unul dintre soldați s-a dus la o masă din spate și a înșfăcat de braț o chelneriță. Aceasta a țipat indignată, iar boneta i-a căzut și a aterizat pe podea cu o bufnitură moale. *Alisa.* De ce o luau pe Alisa?

— Alisa Montagova, a zis Jiemin.

Acum, când peste sală se lăsase liniștea, vocea lui răsuna cu un ecou aspru:

— Ești arestată ca dușman al statului pentru a proteja bunăstarea națiunii.

Dintr-un colț în altul s-au auzit șoapte, ceilalți martori reușind cu greu să țină pasul cu desfășurarea evenimentelor. „Montagov" trecea șoptit din gură în gură; orașul nu mai auzise de ceva vreme acest nume.

Rosalind a înaintat, cu pielea de găină pe brațe.

— Jiemin, a zis ea. Ce faci? Fata n-are nimic de-a face cu misiunea.

— Știu asta, a răspuns Jiemin.

Întotdeauna se purtase cu calm și complet lipsit de grabă, dar acum asta arăta înspăimântător,

fiecare instrucțiune care îi ieșea din gură fiind total lipsită de emoție.

— Dar e folositor să facem treaba în același timp, nu? Iar tu ai prins perfect momentul.

Rosalind a clipit.

— Poftim?

Jiemin a făcut semn spre doi soldați de lângă el să înainteze. L-a trimis pe unul spre ea, apoi pe celălalt spre Orion.

— Hong Liwen și Lang Shalin, a zis. Sunteți arestați pentru crimă, conspirație și trădare națională. Pe cine credeați că amăgiți?

43

Hong Liwen și Lang Shalin, s-a auzit pe sârmă. Sunteți arestați pentru crimă, conspirație și trădare națională.

Apoi nimic.

— Alo? a zis Phoebe.

A scuturat sârma, dar n-a reușit decât să se aleagă cu durere în ureche.

— Orion? Janie? Mă auziți?

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Silas.

Phoebe și-a smuls sârma din ureche și a scos un urlet ca de fiară. Observase, desigur, că se petrece ceva ciudat între Orion și Janie. După ce îi dăduse fratelui său acea revistă, presupusese că este doar din pricină că el aflase adevărata identitate a soției sale. Cu ce soi de *fărădelege* se îndeletniceau ei în timpul liber? Și ea de ce nu *știuse* nimic?

— Phoebe!

Silas a întins mâna și a luat sârma înainte ca Phoebe s-o poată rupe în bucăți.

— Ce s-a întâmplat?

— Au întrerupt comunicarea.

Vocea lui Phoebe tremura, căci pur și simplu nu-i venea să creadă.

— Jiemin tocmai i-a arestat pentru crimă și conspirație.

Silas a rămas holbat la ea.

— Nu cumva ai înțeles greșit?

— Cum poți să înțelegi greșit „crimă și conspirație"?

Toate drumurile din față erau blocate de vehicule militare, închizând zona din jurul hotelului Cathay și asigurându-se că niciun ocupant al clădirii nu se poate strecura neobservat. Soldații erau înșirați pe stradă, stând ca niște santinele sub norii argintați de lună. Se nimerise ca mașina lui Silas să fie parcată chiar în afara zonei.

— Janie Mead nu-i numele ei adevărat.

Phoebe s-a apropiat cât a putut de mult de parbriz, cercetând scena. A privit fără să clipească până ce au început să i se încețoșeze ochii, iar noaptea s-a topit într-o mare pată caleidoscopică.

— Numele ei adevărat este Rosalind Lang.

Silas și-a vârât sârma în ureche. A bătut de câteva ori în ea, ca și cum n-ar fi fost nevoie decât de un mic imbold ca să vină iar sunetul. În zadar. Soldații trebuie să fi confiscat celelalte două sârme.

— Nu-i cu putință!

Silas voia să pară netulburat, însă era și el zguduit, încercând să se descurce într-o cursă în care o porțiune întreagă din traseu îi fusese tăiată de sub picioare.

— Rosalind Lang din Banda Stacojie? Ar fi adultă. Sau, mai degrabă, se spune că e *moartă*.

Phoebe a închis ochii care o usturau și și-a lovit fruntea cu încheieturile degetelor. *Gândește, gândește!* și-a impus.

— Cât din raportul pe care ți l-a dat era complet fals? a întrebat solemn. Faptul că asasinatele din întregul Shanghai sunt un experiment chimic. Faptul că Haidi este cea răspunzătoarea de acele morți.

Silas șovăia.

— Trebuie să fie o greșeală...

— Nu-i nicio greșeală! a exclamat Phoebe. Amândoi au fost arestați ca parte a complotului! Nu mai sunt agenți – sunt suspecți!

Silas a amuțit. Și-a scos ochelarii și și-a frecat rădăcina nasului.

— Nu-i cu putință! a mormăit iar. Janie ne-a oferit ca însăși concluzia. Ce motiv ar fi avut să mintă?

Ultimele minute în care auzise prin sârmă s-au derulat în mintea lui Phoebe. Ce anume îi spusese Janie – *Rosalind* – lui Orion? Phoebe crezuse că nu auzise bine, sunetul fiind slab în vreme ce prindea șoaptele lui Rosalind.

„Să zicem că te cred. Să zicem că tot ce mi-ai spus e adevărat. Cine te-a silit să faci asta? Cine îți dă instrucțiuni și îți șterge amintirile?"

— Îl protejează pe el, a zis Phoebe cu glas tare.

— Janie îl protejează pe Orion?

Phoebe și-a amintit o iarnă geroasă din urmă cu câțiva ani. Totul în jurul casei era ofilit și uscat, interiorul casei fiind încălzit de vâlvătăile din

șemineu. Ea era cuibărită pe canapea, răsfoindu-și cărțile, când Orion a venit la parter arătând năucit. Se întâmpla cândva după prima lună de când lucra pentru Guomindang, când pe moment era blocat în casă de durerile de cap. Căzuse, sau așa explicase după ce intrase în casă împleticindu-se, cu o pungă cu gheață pe cap.

Dar avea și pe gât multe vânătăi cumplite. Și, de fiecare dată când Phoebe îi cerea să povestească în ce fel căzuse, dându-i târcoale și împungând locurile vinețiii de lângă vene, el se crispa concentrându-se și oferea aceleași amănunte, zicând că alunecase și se lovise la tâmplă.

— Mă întorc în câteva zile, spusese el de pe cea mai de jos treaptă. Am de făcut ceva.

— Pot să vin și eu? întrebase imediat Phoebe. Vreau să vin.

— Nu-i nevoie de tine pentru asta, Feiyi.

Orion nu-i făcuse semn cu mâna ca de obicei. La plecare, ea observase altă vânătaie pe gâtul lui, și tot ce îi venise în minte fusese: *De ce o ții una și bună că ai căzut? Arăți ca și cum ai fi fost bătut. În repetate rânduri.*

În mașină, Phoebe și-a vârât în gură degetul mare, mușcându-și tare unghia. Ce îl întrebase Rosalind în sală?

„Cine îți șterge amintirile?"

— Orion este cel acuzat de crimă, a tras concluzia Phoebe.

S-a lăsat pe spătar, apoi și-a pus mâinile în poală și tălpile pe podea.

— Hai să mergem! Trebuie să aflăm unde au fost duși. Să-i scoatem de acolo.

44

ROSALIND UMBLA DE COLO-COLO PRIN celulă, tropăind pe podeaua de piatră ca și cum ar fi putut să răzbată cu piciorul prin ea. Auzea mormăieli și din celelalte celule în care fuseseră puși ceilalți angajați de la Seagreen.

Ambasadorul Deoka se afla în celula din fața ei, urmărind-o cu un aer curios printre gratii.

— Întotdeauna am știut că e ceva ciudat cu tine.

— Ține-ți gura! s-a răstoit ea imediat.

— Când am trimis-o pe domnișoara Zheng să afle ce e cu acea fotografie din ١٩٢٦, bănuiam că minți doar în privința vârstei. Cine și-ar fi închipuit că e cu totul altă identitate? Lang Shalin, fostă Stacojic, ajunsă simplă funcționară într-un birou. Nu ești furioasă pe guvernul vostru pentru asta?

Rosalind a izbit gratiile cu pumnul, făcându-le să zăngănească puternic și trimițând vibrații care au cutremurat întreaga celulă. Orion a prins-o iute de cot și a tras-o înapoi. De bine, de rău, soldații o puseseră în aceeași celulă cu Orion, închipuindu-și că n-o să iasă scandal între ei.

— Nu mușca momeala! a șoptit el.

— Cum pot să n-o fac? a ripostat Rosalind, smulgându-se din strânsoarea lui și întorcându-se

iar spre Deoka. Credeai că ești tare șmecher când ai trimis pe cineva să ne urmărească în tramvai? Când ai furat dosarul?

Deoka n-a făcut altceva decât să se uite liniștit la ea. Dacă i s-ar fi dat în celulă o mașină de scris, probabil că și-ar fi folosit timpul lucrând.

— Habar n-am ce tot zici acolo. Încă o dată, poate că vrei să te uiți la propriul guvern. Halal spioni mai sunteți!

Înainte ca Rosalind să poată să urle printre gratii, Orion a ridicat-o de pe podea și a dus-o cu forța în colțul celulei. S-a lăsat cărată, prea enervată ca să se împotrivească. Acolo se afla un pat de scânduri pe care s-a trântit, cu spinarea țeapănă, în alertă.

Deoka avea dreptate, într-un fel. Erau atâtea minciuni la tot pasul, că Rosalind nu mai avea încredere în propriul guvern.

— Dao Feng a dispărut.

A trântit afirmația pe nepusă masă. Lui Orion i-au trebuit câteva secunde ca să-i înregistreze vorbele și alte câteva ca să se asigure că auzise bine. S-a lăsat și el pe pat, încet, observându-i reacția când s-a așezat lângă ea. Părea pregătit să țâșnească în sus în orice clipă dacă ea ar fi protestat. N-a făcut-o, așa că a rămas acolo.

— A dispărut... din patul de spital?

— Asta dacă din capul locului a avut măcar nevoie de pat.

Orion și-a tras genunchii în sus și și-a rezemat brațele de ei.

— Zici că...

— Nu știu ce zic.

Rosalind bătea în podea cu tocul pantofului.

— Mă străduiesc din răsputeri să privesc situația în ansamblu. Să-mi imaginez ce aș spune dacă asta ar fi ceva care i se întâmplă altcuiva, iar eu n-aș avea nicio miză în joc.

Se uita în jos, la propriile mâini pe care și le ținea în poală. Când Orion și-a îndreptat genunchii ca să stea mai comod, i-a imitat exact poziția, acum stând amândoi pe patul de scânduri cu picioarele întinse în față. Rosalind și-a apropiat încet mâna cu un centimetru, apoi încă unul. Marginea mâinii ei stângi a atins marginea mâinii drepte a lui Orion. Când el și-a încârligat degetul mic pe după al ei, Rosalind a repetat gestul, păstrându-le mâinile unite.

— Dao Feng e mentorul tău, a zis ea încet. Nu-l împiedică nimic să-ți dea misiuni departe de privirile indiscrete și să-ți șteargă amintirile după aceea. Atacul asupra lui a fost deosebit de toate celelalte. El este cel care m-a antrenat în privința otrăvurilor. Ar ști mai mult decât oricine din oraș cum să-și facă rău lui însuși doar de fațadă și să scape nevătămat.

— Dar noi nu l-am fi bănuit niciodată de ceva, a completat Orion. De ce să-și facă rău, în primul rând?

Asta era întrebarea cea mare. Rosalind n-avea nicio ipoteză. Și Orion se gândea de zor, cu sprâncenele îmbinate. Pe când făcea asta, a tras de

degetele lor unite, apoi i-a răsucit mâna lui Rosalind și și-a lipit de-a binelea palma de a sa.

— Trebuie să întreb, a zis el, șovăielnic. Asta înseamnă că mă crezi?

În celălalt capăt al celulelor, cineva făcea gălăgie, cerându-le ceva de la paznici. Naționaliștii puseseră doar doi paznici în uniformă înăuntru – de restul aveau nevoie altundeva, să facă percheziție pe strada Burkill și să se ducă la depozitul 34 ca să oprească indiferent ce se făcea acolo.

— S-au întâmplat și lucruri mai ciudate, a răspuns Rosalind. Eu pot să mă vindec în câteva secunde de o rană de cuțit. Ție îți spală cineva creierul. Asta-i lumea în care trăim.

Orion a oftat, strângând-o și mai puternic de mână.

— Normal că și în ceasul al doisprezecelea ai vorbi atât de pragmatic despre asta. Lady Fortune, cum ai ajuns să apari?

— Doar Fortune, l-a corectat Rosalind.

Și-a rezemat capul de perete; piatra rece îi răcorea trupul.

— Știi în ce an sunt născută?

— Da, în 1907, a răspuns pe loc Orion. Un pic stingherit, a adăugat peste o clipă: Am văzut în necrologul tău.

Rosalind a suflat în sus spre părul răzlețit. Avusese atâtea necrologuri în oraș! Oare urmau să înceapă să circule șoaptele după ceea ce declarase Jieinin în seara asta? Oare Shanghaiul avea să știe din nou că ea trăiește printre mulțimile lui?

— Și totuși, rămân de nouăsprezece ani, a continuat ea. Nu că refuz eu să cresc: trupul meu e oprit, iar mintea mi-e blocată alături de el. Am făcut atâtea lucruri îngrozitoare, Orion! Am avut încredere în cine nu trebuia. Orașul a explodat, familia mi s-a fărâmițat și moartea a venit să mă ia, ca pedeapsă.

A îndrăznit să-l privească. O asculta vrăjit.

— Dar sora mea m-a salvat. Cunoștea pe cineva care putea să mă ajute pe când eram bolnavă, cu febră mare, iar el mi-a vârât în braț ceva care m-a readus la viață. Acum nu mai pot să îmbătrânesc. Pot să mă vindec cu o viteză cumplită.

Uneori, Rosalind avea impresia că încă simte substanța invadatoare care îi năvălise în vene acum patru ani. O senzație incandescentă – alergând alături de celulele sângelui ca forța sa vitală suplimentară.

— A fost ca o arsură, nu? a întrebat Orion, ca și cum i-ar fi putut citi gândurile. La fel ca un curent devastator care arde totul în cale, refăcându-ți trupul.

Rosalind a clipit, întrucât nu se aștepta ca el să descrie așa de corect senzația.

— Da. Exact!

— Uneori visez acea senzație.

Orion i-a mângâiat cu degetul mare încheietura catifelată a mâinii.

— Cred că așa a fost și la mine.

Însă nu-și amintea. Putea să rupă o frânghie groasă de parcă ar fi fost o ață și probabil că reușea

să găurească o piatră cu o lovitură de pumn dacă s-ar fi străduit destul de tare, dar nu putea să spună cum de ajunsese să fie așa. Cel puțin lui Rosalind i se oferiseră capacitățile ciudate în încercarea de a-i salva viața. Se părea că Orion fusese modificat astfel încât cineva să se folosească de el.

Furia îi clocotea în stomac. Avea să-l facă să plătească pe oricine o fi fost cel care îi făcuse așa ceva – oricine crease aceste experimente blestemate. Pentru toate morțile și apoi pentru această crimă îngrozitoare.

Brusc, buzele lui Orion s-au arcuit într-un zâmbet. Privelișteа era ciudată în vreme ce Rosalind avea gânduri așa de întunecate.

— Ce este? a întrebat.

— Nimic, a răspuns el.

Un moment de tăcere.

— Așadar, ești o fostă dansatoare de cabaret, da?

Rosalind și-a dat ochii peste cap. Sigur! Doar el era în stare să se țină de glume când erau închiși într-o celulă.

— Nu, n-o să dansez pentru tine.

Zâmbetul lui s-a lățit și mai mult.

— Ai făcut-o deja, îți amintești?

— Nu se pune la socoteală. Eram sub acoperire.

— Dacă zici tu.

I-a mângâiat din nou cu degetul mare încheietura. Lui părea să-i placă să o facă asta.

— Cunosc o mulțime de lucruri despre dansatoarele de cabaret.

— Oh, fii sigur că *știu*! a replicat Rosalind.

Zgomotul vag din celălalt capăt al celulelor a încetat în sfârșit. Liniștea n-a durat nici trei secunde și s-a auzit un zdrăngănit surprinzător de tare. Imediat, Rosalind a sărit în picioare. Orion a făcut la fel, așteptând să vadă ce era cu zgomotul ăla. L-au văzut pe soldatul care stătea la ușă cum își apucă pușca, neliniștit, și face o mișcare ca să cerceteze. De cum a ieșit din câmpul lor de vedere, s-au auzit un strigăt și apoi o bufnitură puternică.

Rosalind și Orion s-au uitat unul la altul.

— Ce-a fost asta? a șuierat Rosalind.

— Am fost eu. Nu vă faceți griji!

Vocea era cunoscută. Cu siguranță niciunul dintre ei n-ar fi trebuit să fie surprins când Alisa a apărut în fața celulei lor, umblând țanțoșă de parcă ar fi fost stăpâna acestui loc.

— Poftim? a făcut Orion. Cum ai ieșit?

— Ce soi de întrebare mai e și asta? i-a întors-o Alisa.

Avea în mână un inel cu chei și căuta prin ele, încercând s-o găsească pe cea care să-i elibereze pe Rosalind și Orion. Din cealaltă celulă, Deoka urmărea cu un amestec de groază și fascinație.

— Eu pot să ies de oriunde. Doar sunt Alisa Nikolaevna Montagova.

Rosalind și-a pus mâinile în șolduri. Alisa a vârât cheia în broască și a răsucit-o.

— Bine! a recunoscut Alisa. L-am sâcâit pe soldat destul de tare ca să încerce să mă înșface printre gratii și atunci i-am furat cheile. Dacă ține, ține!

A deschis ușa celulei.

— Haideți! Înainte să încerce și ceilalți din Seagreen să se elibereze.

Rosalind se aștepta la o luptă purtată afară. În schimb, de pază în secția de poliție nu erau decât câțiva soldați naționaliști și toți erau morți.

— E opera ta? a întrebat ea, uluită, răsucind unul dintre bărbați, care avea o singură gaură de glonț în gât.

Sângele din jurul lui nu se împrăștiase prea mult. Balta era redusă la o mânjeală roșie nu foarte întinsă.

— Când aș fi avut timp? a întrebat Alisa. Sigur că nu. Planul meu era ca Orion să-i învingă pe toți din secție.

Orion s-a încruntat, un protest tăcut față de faptul că era folosit ca să-i scoată cu forța de acolo. Însă n-avea cu cine să lupte. Părea că acolo se dusese o bătălie, și totuși nu dăduse nimeni buzna în arest. De ce să facă așa ceva? *Cine* o făcuse?

O ușă laterală s-a trântit, făcându-i pe toți trei să se răsucească pe călcâie. Rosalind a văzut pe birou cuțitul care îi fusese confiscat și l-a luat, scoțându-l imediat din teacă.

Însă nu întăririle naționaliste intrau în secție: era Phoebe. Care s-a oprit brusc.

— Ce... s-a întâmplat aici?

— *Tu* ce cauți aici? a întrebat Orion, repezindu-se apoi la ea și îmbrățișând-o. Ești singura

răspunzătoare dacă mă aleg cu urticarie din pricina stresului.

Phoebe s-a strâmbat, apoi s-a zbătut ca să scape din îmbrățișarea lui.

— Am venit să vă ajut. Silas a intrat în toate rețelele posibile ca să afle ce se petrece cu misiunea. Au făcut razie pe strada Burkill, dar nu se duce nimeni la depozitul 34. Acțiunea a fost blocată undeva pe scara ierarhică.

Părea tot mai greu de tăgăduit. Cineva din interior, cineva cu destulă influență asupra unității secrete, era adânc implicat în complot.

— Cum aveai de gând să ne ajuți? a exclamat Orion. Intrând singură în secția de poliție?

— Silas urma să stingă luminile! a insistat Phoebe, arătând spre Alisa. Doar am mai făcut-o o dată, nu?

— Aceea era o secție a poliției municipale. Acum ar fi putut să fie mult mai periculos dacă…

Orion s-a uitat în jur. S-a oprit, preocupat în continuarea de întrebarea ce anume se întâmplase acolo. Părea lucrarea unui asasin. Însă nu erau chiar atât de mulți asasini în acest oraș, chiar dacă lumea credea altceva.

— Depozitul 34, a rostit tare Rosalind. Orion, trebuie să mergem acolo!

Dacă acele experimente chimice avuseseră, în sfârșit, succes cu bărbatul care supraviețuise, atunci produsul era gata să fie distribuit. Un amestec care făcea pe cineva puternic ca Orion și imposibil de

ucis ca Rosalind. Trebuia să fie oprit. Nu putea fi lăsat să se răspândească.

Orion a dat din cap.

— Să ne grăbim!

Afară, într-un ungher de lângă secție, Silas umbla la tabloul electric, arătând foarte surprins să-i vadă că vin spre el.

— Dar nici măcar n-am scos...

— Trebuie s-o duci pe Phoebe de aici! a poruncit Orion.

— Poftim? a țipat Phoebe. *Eu* v-am scos de acolo!

Alisa s-a strâmbat, dar n-a vrut să se amestece în ceartă. N-avea nevoie.

— Alisa Montagova ne-a scos de acolo. Pentru că e agent. Pentru că suntem toți antrenați. Te pui în pericol, Phoebe.

— Dar...

Phoebe a strâns din buze, căutând – căutând cu disperare – un argument.

— Te rog! a implorat-o Orion. Ai auzit totul prin sârmă. Ai auzit de ce am fost arestat. Amintirile mi-au fost șterse; sunt controlat de cineva. Dacă nu mă pot opri când se întâmplă din nou, atunci nu vreau să fii prin apropiere. Deja am rănit o persoană pe care o iubesc. Nu vreau să risc să te rănesc și pe tine.

Rosalind resimțea durerea din burtă ca pe o senzație fizică. De parcă rana dinainte s-ar fi deschis iar, sfâșiindu-se dinăuntru spre afară. Între timp, Phoebe făcuse un pas în spate, clătinându-se.

Nu părea bucuroasă. Dar cum să se contrazică cu așa ceva?

Silas i-a dat lui Orion cheia mașinii.

— O să iau din nou legătura cu Jiemin, a zis. Să primesc o explicație mai bună despre ce se petrece cu trupele noastre și să încerc să-l conving să trimită oameni la acel depozit. Cum a aflat de tine?

— Naiba să mă ia dacă știu! a mormăit Orion cu un aer chinuit. Până în acest moment, n-aș fi *știut* dacă nu era...

S-a oprit, uitându-se la Rosalind. Nu încerca să-și ascundă neliniștea. Voia ca ea să știe cât de rău îi pare că o rănise. Că e conștient că ar fi putut s-o rănească iar și că-și dorea ca ea să stea deoparte, la fel ca Phoebe, nu să riște.

Rosalind a urcat în mașină și s-a așezat pe scaunul pasagerului. N-avea cum s-o țină departe. Asta era misiunea lor. Marea Înaltă era unitatea lor combinată, deci nu putea fi despărțită. Era de neînchipuit să fie unul fără celălalt.

— Alisa! a strigat Rosalind. Vii și tu?

Alisa s-a strecurat pe bancheta din spate.

— Sigur că da. Ce întrebare prostească!

45

ORION URMA CU ATENȚIE drumurile, cu ochii mereu în mișcare ca să se asigure că nu fac vreun viraj greșit. Nu mai avea încredere în propria persoană. Fiecare hotărâre era minată de îndoială, iar apoi apărea brusc neliniștea că acel gând nu venea din propria minte.

Nu și-a dat seama că îi tremură mâinile pe volan până ce Rosalind nu i-a atins cotul, oferindu-i o prezență liniștitoare. Atlasele erau deschise în poala ei. Era ușor de identificat zona în care se presupunea că se află depozitul 34. Acum nu le mai rămânea decât să ajungă acolo.

— Fă virajul din față!

Noaptea era învăluită într-o liniște stranie în afara orașului. O casă din depărtare i-a atras atenția lui Orion, apoi s-a uitat și mai atent când au trecut pe lângă ea și și-a dat seama că nu e casă, ci o moară părăsită.

— Trebuie să hotărâm cum vom proceda, a zis Rosalind când copacii din jurul drumurilor s-au îndesit. Dacă îl găsim acolo pe Dao Feng...

N-a mai continuat. Puteau să-l trateze ca pe un trădător? Puteau să uite totul despre el și să se

concentreze la doborârea lui, chiar dacă asta însemna să-i ia viața?

— Ce *vă așteptați* să găsiți acolo? a ciripit Alisa din spate.

— Greu de spus, a răspuns Rosalind. Dar cineva ne-a împiedicat trupele dintr-un anumit motiv. Arma este finalizată. Ultimul subiect a testării a supraviețuit. Orice ar fi, nu-i putem lăsa să continue.

Orion a strâns volanul și mai tare. Își simțea frica înghețându-i răsuflarea și împrăștiindu-se în mașină de câte ori dădea aerul afară din piept. Ce era pe cale să se abată asupra orașului? Dacă ei puteau să producă atâta rău doar prin el singur, atunci care ar fi fost consecințele unei armate, ale unui batalion, ale unei întregi forțe militare?

Brusc, Alisa și-a vârât capul printre scaunele din față.

— În față e un vehicul militar.

Orion a ridicat un pic piciorul de pe accelerație, ținându-și respirația când au trecut pe lângă el. Însă în celălalt vehicul nu se afla nimeni. Și nici nu avea vreun însemn.

— E cineva aici, a presupus Rosalind. Sau poate sunt mai mulți.

Orion nu voia să meargă mai departe, ci să răsucească volanul și să-i ducă altundeva, departe de depozit. Din nefericire, nu era posibil.

Depozitul le-a apărut în față. Orion a oprit mașina înainte să se apropie prea mult, cu inima bubuindu-i în piept. Scena îi părea cunoscută într-

un fel începătoșat, ca un déjà-vu al unui lucru care era sigur că nu se întâmplase niciodată. În clipa în care a încercat să scormonească prin amintiri, vrând să descopere dacă mai fusese aici, o durere fizică i-a închis calea.

Mai era un vehicul parcat în fața depozitului.

— Lăsați-mă pe mine să verific mai întâi! a zis Alisa, deschizând deja portiera. Ar putea fi ai mei.

— Poftim?

Rosalind s-a răsucit iute, deschizând portiera din partea sa ca s-o oprească pe Alisa.

— De ce ar fi așa?

— Superiorii mei au dovezi fotografice despre asasinate, îți amintești? Sunt gata să pun pariu că ei știu de o vreme despre asta – despre tot, inclusiv care era scopul final.

Alisa a tăcut o vreme. Ochii i s-au îndreptat spre Orion.

— După încercarea ratată de a vă răpi, trebuie să fi hotărât că e mai folositor să aștepte până ce experimentele sunt încununate de succes și apoi să se grăbească să ajungă la sursă ca să fure arma.

Poate că era predispus să rămână înverșunat împotriva celeilalte tabere din pricina dezertării fratelui său, însă Orion simțea o mare ostilitate față de acei superiori. Știuseră și nu-l împiedicaseră. Știuseră și aleseseră *să-l țină sub observație* pentru profitul lor, în loc să-l oprească. *Dumnezeule!* Oare *Oliver* știa?

— Ce naiba e în capul lor? a murmurat el.

— E războiul, a răspuns Alisa, chiar dacă în silă. Sigur că vor arma asta. Sigur că ar juca murdar ca să pună mâna pe ea, pentru binele suprem.

O astfel de armă putea să schimbe cursul războiului. Orion își frământa mâinile în poală. Lângă el, Rosalind a închis atlasele cu o bufnitură. Își imaginau cu ușurință. Soldați care pot să azvârle un om în cealaltă parte a încăperii, care nu dorm, nu îmbătrânesc, nu suferă de pe urma rănilor. Victoria ar fi inevitabilă.

— Stați aici până mă uit în jur! le-a spus Alisa, închizând portiera. Pentru orice eventualitate. O să strig dacă se dovedește că sunt oameni cu care trebuie să luptăm.

A plecat înainte ca Orion sau Rosalind să poată spune că sunt de acord. Nu că le-ar fi cerut voie. În mașină s-a lăsat liniștea. Rosalind a aruncat hărțile pe podea.

— Are logică, a adăugat ea încet. Pentru toate taberele. Motivul pentru care își doresc atât de mult această armă. Puterea este mai importantă decât orice. Nu poți lupta pentru valorile tale fără să ai mai întâi puterea.

Orion s-a lăsat pe spate și și-a trecut degetele prin păr. Toți își doreau cu atâta disperare puterea – și atunci, de ce mai întâi i-o dăduseră lui? Doar nu și-o dorea. Ticăloșii ăia ar fi trebuit s-o ia ei înșiși. Să-și facă *propria* muncă murdară.

— Nu vreau să am de-a face cu ceva din toate astea, a hotărât. Vreau un leac.

— Poate că vom găsi unul.

Rosalind privea drept înainte, absentă.

— Poate că nu va trebui să fim așa veșnic, folosiți ca unelte naționale. Poate reușim să fim doar oameni.

Tocmai când Orion era pe cale s-o întrebe dacă ea chiar crede asta, ochii lui Rosalind au alunecat spre el și n-a mai fost nevoie de nimic. În acea unică mișcare, ea a trecut de la absență la hotărâre, arborând o determinare profundă la fel de ușor cum cineva ar zâmbi. Orion nu mai cunoscuse pe nimeni ca Rosalind.

— Spune-mi ceva! a adăugat el, cu toate că avea impresia că știe deja. De ce te lași folosită ca unealtă? De ce nu pleci?

Rosalind a strâns din buze. Privirea lui i-a urmărit mișcarea, însă ea nu i-a observat gestul.

— Pentru că încă n-am făcut destul. Mi s-a oferit o putere ca să fie folosită. Așa că am s-o folosesc până când nu va mai fi nevoie.

— Atunci n-o să te odihnești până ce orașul n-o să fie în pace și vindecat?

Orion s-a răsucit de-a binelea pe scaun, ridicând un genunchi pentru a o putea privi în ochi.

— Shanghaiul n-o să fie niciodată vindecat, iubito. E stricat, așa cum e fiecare loc, într-un fel sau altul.

— Eu am la dispoziție fiecare noapte fără somn, a replicat Rosalind. Dacă petreci destul timp lipind la loc cioburile unei vaze de sticlă, o să obții din nou o vază.

Orion nu-și putea dezlipi privirea de la ea. De la acei ochi plini de hotărâre și încruntare. Artiștii s-ar buluci să picteze o astfel de față pe afișele lor de război. Dacă i-ar reda expresia cu destulă forță, simpla priveliște ar putea mâna lumea la luptă.

— Însă Shanghaiul nu-i o vază de sticlă, a zis el blând. E un oraș.

Rosalind a oftat, iscodind noaptea de afară. Nu primiseră niciun semn de la Alisa. Următorul minut l-au petrecut în tăcere, nu pentru că nu mai era nimic de spus, ci pentru că fusese spus prea mult și era nevoie de o pauză. Apoi:

— Dacă vrei adevărul, eu nu eram așa.

Rosalind s-a rezemat de bord, cu mâinile sub bărbie și coatele întinse în lateral. Vocea îi tremura ușor:

— Nu mă sinchiseam nici de familie, nici de oraș, nici de lume. Apoi am lăsat pe cineva pe care îl iubeam să distrugă totul, și a fost cel mai rău lucru pe care l-am făcut vreodată.

A rămas tăcută o vreme. Când și-a înclinat capul într-o parte, lumina alb-albăstrie a lunii i-a îmbrăcat pomeții înalți, făcând-o să pară că strălucește pe dinăuntru.

— Nu-i ciudat felul în care spunem în chineză „îmi pare rău"? În orice altă limbă e o formă de a cere iertare sau de suferință. Însă *dui bu qi*... Zicem că nu suntem la înălțime. Scuze că n-am făcut ceea ce se aștepta de la mine! Scuze că te-am dezamăgit! Scuze că te așteptai să te salvez de ceva rău și n-am făcut-o – n-am făcut-o!

— *Rosalind*, a zis Orion.

Trebuia să recunoască faptul că, de când îi aflase numele adevărat, era obsedat de acel sunet în gura sa. Era mult mai potrivit pentru ea decât Janie Mead.

— Doar nu vrei să spui că încerci să feresti de rău întregul oraș. Ți-ai petrece toată viața încercând și tot n-ai izbuti. Există un motiv pentru care *dui bu qi* este *dui bu qi*. Nu suntem decât oameni. Niciodată nu vom fi la înălțimea a tot ce ar putea să fie.

Rosalind i-a surâs, părând aproape nedumerită.

— Cu destul timp...

— Nu, a stăruit el. Nu poți să salvezi lumea. Poți încerca să salvezi ceva anume, dacă trebuie, însă e destul și dacă acel ceva anume ești tu însăți.

Rosalind a privit iar prin parbriz. Tot nimic de la Alisa.

— Îți tot privești mâinile, știi?

Chiar așa? Orion nu se așteptase la această cotitură bruscă a discuției.

— În apartament, în arest și pe drum încoace, a continuat ea. La câteva minute o dată, te uiți la ele, și pe față îți trece un aer de panică. De aceea am știut că trebuie să te cred. Alt iubit n-a simțit nicio rușine când m-a rănit. Dar tot ce simt venind dinspre tine este val după val de rușine.

Orion a clipit. Rosalind spusese „alt iubit". Asta însemna că și el este unul? Își dorea asta — și-o dorea enorm de mult. Și totuși, făcuse un fel de rău

pe care nu-l înțelesese pe deplin. Nu știa *ce* făcuse. Cum putea să știe pentru ce să se căiască?

— Îmi... pare rău! a zis din instinct.

Rosalind a oftat, dându-se bătută. El i-ar fi cerut iar iertare că îi provoacă frustrare, dar apoi ea a întins mâna și i-a pus-o pe obraz.

— Viața ta e a mea, așa cum a mea e a ta.

Era ecoul spuselor ei de acum câteva zile, dar acum suna cu totul altfel.

— Dacă promit să mă salvez, poți să promiți că te vei ierta? Putem face un schimb?

Nu pot, și-a zis el, numai că vorbele i s-au oprit în gât. Ea îl privea cu atâta sinceritate, că n-a putut s-o contrazică.

— O să încerc, a răspuns în loc de asta.

I-ar fi promis să meargă până la capătul pământului și să afle unde începe cerul dacă asta însemna ca ea să-și țină mai departe mâna acolo, dacă însemna că el ar fi putut să-și înece celelalte spaime înnebunite concentrându-se la sunetul vocii ei. Ajunsese dincolo de atașamentul față de ea. Era sfânta lui călăuzitoare, Steaua Polară a inimii lui.

— Bine! a zis Rosalind.

Apoi s-a aplecat și l-a sărutat o dată, ca și cum ar fi luat acest lucru drept jurământ, ca și cum ar fi făcut propriul jurământ, iar Orion s-ar fi putut pierde în el.

În pofida mașinilor oprite în apropiere, în jurul depozitului 34 era liniște. Nicio mișcare. Ghetele Alisei făceau să foșnească frunzele uscate pe când

dădea roată clădirii. Propriii pași erau singurul sunet omenesc pe care îl auzea. Când a ajuns iar în fața depozitului, nu i-a strigat mai întâi pe Rosalind și Orion, ci a împins încet ușa, așteptând o reacție.

Însă nu era nicio mișcare. Doar întuneric.

Alisa a intrat în depozit, străduindu-se să umble cât mai puțin zgomotos. N-a căutat luminile; se călăuzea după strălucirea lunii, lăsându-și ochii să se adapteze în vreme ce formele întunecate începeau să se deslușească. Erau cutiile și lăzile la care se aștepta, dar și mesele pline de echipamente și lichide vărsate. Pur și simplu ajunseseră la depozitul 34 înaintea altora? Cu cei mai mulți din Seagreen arestați, poate că liniile de comunicare ale complotului fuseseră distruse.

Alisa s-a oprit când a văzut o ușă în cealaltă parte a depozitului. S-a dus acolo și a apăsat pe clanță.

Însă de cum a crăpat ușa, a fost trântită la loc dinăuntru. Prin depozit a răsunat un țipăt așa de puternic, încât Alisa și-a astupat urechile și s-a răsucit iute. O alarmă? Ce *era* asta?

Ceva a pâlpâit la marginea câmpului ei vizual. Când s-a uitat repede pe lângă rafturi și cutii, și-a dat seama că erau niște forme care se contopeau destul de bine cu podeaua.

— Vai de mine! a exclamat cu forță.

Depozitul nu era pustiu.

Pe lângă pereți erau înghesuiți soldați, toți *adormiți*. Alisa a numărat nu mai puțin de douăzeci,

unii în uniformele Armatei Imperiale Japoneze, alții în culorile Guomindangului, cumva amestecați laolaltă.

Unul dintre ei s-a foit. Altul s-a răsucit.

Se trezeau.

Din senin, în depozit a început să răsune ascuțit o alarmă. Rosalind și-a ridicat privirea de la harta pe care o luase iar și s-a repezit să deschidă portiera. Alisa nu se întorsese. Ceva nu era în regulă.

— Ai grijă! a prevenit-o Orion, mișcându-se la fel de repede.

Au ocolit mașina, cu ochii ațintiți la depozit.

— Nu știm ce am putea găsi acolo.

Vântul urla în jurul lor ca un lup în timp ce rafalele trăgeau de părul lui Rosalind cu degete de strigoi. Și-a scos două agrafe, lăsându-și buclele să-i cadă pe umeri și să-i fluture pe spate. Orion a preluat conducerea și a intrat primul în depozit. Înainte să-l urmeze, Rosalind a prins strâns în mâini agrafele – cu vârfurile ascuțite în față.

Alisa nu se vedea nicăieri. În schimb, au dat peste soldați japonezi care stăteau de pază în mijlocul depozitului și care s-au răsucit spre Rosalind și Orion de îndată ce i-au auzit că intră.

Măcar nu aveau arme.

Orion a zis ceva în japoneză. Fără rezultat. Soldații s-au repezit spre ei.

— Rosalind, mișcă-te!

Pe dată au sărit în direcții diferite, ripostând la încercarea soldaților de a-i captura. Rosalind s-a

ferit de primul braț care se repezea spre ea, dar n-a fost la fel de iute cu al doilea. În clipa în care soldatul a lovit-o, dezechilibrând-o, ea s-a prăbușit, iar cotul i-a scos un sunet urât pe podeaua de ciment.

— Nu sunt modificați! a strigat Orion. Însă...

A tăcut, prea concentrat să se apere ca să vorbească mai departe, însă Rosalind știa ce voise să spună. Acești soldați – privirile le erau straniu de goale, nu clipeau, la fel ca Orion când îl întâlnise pe alee. *Erau* modificați, chiar dacă doar la minte.

Și iat-o, gândindu-se că sunt extrem de norocoși că soldații n-aveau arme. Când ei erau *transformați* în arme. Șterși și construiți din nou, făcuți inumani de planurile unei forțe mai presus de ei. Aveau noroc că ultimul lot al experimentului fie nu se întorsese încă în depozitul 34, fie nu fusese pus la lucru, altfel n-ar mai fi avut loc nicio luptă – ar fi fost anihilare imediată.

L-a văzut pe Orion că își scoate pistolul și împușcă doi soldați, însă aceștia nici n-au tresărit înainte să se prăbușească. Rosalind a tras aer în piept cu un șuierat. Așadar, așa era acum câmpul de luptă. Așa avea să arate curând lupta: piese de jucărie mutate de colo-colo, fiecare viață fiind la fel de ușor de sacrificat ca hârtia arsă pe altarul strămoșilor.

Rosalind a răsucit în mână agrafa și a înfipt-o cu totul în pulpa celui mai apropiat soldat. O clipă, acesta n-a reacționat. O clipă, ea și-a spus că poate

oamenii de știință găsiseră o soluție, că acești soldați fuseseră făcuți imuni și la otravă.

Apoi bărbatul s-a prăbușit.

La câțiva pași de acolo, Orion renunțase la pistolul rămas fără gloanțe. Era înconjurat de trei soldați, așa că Rosalind n-a șovăit, ci s-a repezit înainte. L-a împuns pe unul și s-a ferit de atacul altuia. Când Orion l-a înșfăcat pe al treilea, ea a strigat:

— Ține-l!

Orion a rămas nemișcat. Rosalind a înfipt agrafa otrăvită în burta soldatului. În clipa în care Orion i-a dat drumul, au repetat tactica asupra celuilalt.

— Avem timp, a hârâit Rosalind. Lotul de succes n-a fost încă folosit aici...

— *Atenție!*

Unul dintre soldați a doborât-o. Înainte ca ea să-și poată reveni, a izbit-o puternic cu bocancul în burtă, așa că Rosalind s-a ghemuit, imobilizată de atac. Chiar dacă nu se alegea cu vânătăi, era al naibii de sigur că *durea*.

Soldatul a ridicat iar piciorul. Tocmai când s-o nimerească și, probabil, să-i turtească plămânii, bărbatul s-a clătinat în spate, iar în depozit a răsunat o bufnitură puternică.

Orion azvârlise cu o ladă în el. S-a repezit să ia alta, dar, în loc s-o arunce, și-a făcut vânt și l-a lovit cu ea în cap pe soldat, rățoindu-se:

— Să nu... – l-a pocnit iar – te atingi... – altă izbitură – de nevasta... – lada s-a spart în două – mea.

Soldatul s-a năruit. Orion și-a șters de pe față o dâră de sânge. Alți doi soldați se apropiau.

Era o luptă cumplită. Se întâmplau prea multe deodată și erau cu mult depășiți ca număr. Când alt soldat s-a apropiat înainte ca ea să se poată ridica, Rosalind a fost salvată în ultima clipă de o mișcare fulgerătoare venită dinspre grinzile tavanului. I-a trebuit o clipă ca să-și dea seama că era Alisa: aceasta a căzut pe umerii soldatului, a întins mâna și i-a răsucit gâtul cu un scrâșnet oribil.

Din aceeași mișcare s-a rostogolit, aterizând dur pe genunchi, apoi s-a ridicat în picioare.

— Îîh, mă simt ca fratele meu! a spus ea, scuturându-și mâinile.

S-a uitat la Rosalind, care s-a ridicat în sfârșit.

— Vor fi mai mulți – așteptau, inactivi.

Ca la un semnal, s-a auzit o explozie de zgomote din colțul depozitului. Rosalind și-a mijit ochii în întuneric, tulburată. Nici măcar nu observase.

— Trebuie să plecăm, a hotărât ea. Sunt mai mulți decât noi.

— E cineva în camera de acolo, a răspuns Alisa. Cred că am nimerit într-o operațiune în desfășurare. Începe ceva.

Însă nu era o luptă cu care să se poată descurca. Putea încerca în continuare sau putea să fugă. Iar dacă încercarea însemna să-și sacrifice viața…

În depozit a răsunat o împușcătură. Rosalind s-a răsucit iute, cu ochii mari. Crezuse că pistolul lui Orion nu mai are gloanțe. De unde venea sunetul?

Altă împușcătură a doborât al doilea soldat cu care se lupta Orion. Cu toate că era greu să vezi ceva fără luminile din tavan, Rosalind se afla destul de aproape ca să observe gaura din pieptul soldatului mort.

Gloanțele veneau de *afară*, prin ușa deschisă a depozitului. Iar. Și iar. Fiecare dintre ele cu o precizie mortală.

— Preotul, a zis Alisa, nevenindu-i să creadă. Comuniștii *sunt* aici.

Rosalind era uluită. De ce omora Preotul soldații japonezi, dar pe ea și pe Orion îi lăsa nevătămați? Și unde erau ceilalți agenți comuniști dacă trăgătorul lor de elită se afla afară?

Abia dacă trecea o secundă între împușcături. Ultimul glonț și-a găsit și el ținta, doborând ultimul soldat care reprezenta o amenințare.

Peste depozit s-a așternut liniștea. Erau înconjurați de cadavre. Orion a fugit spre ușa depozitului și a privit în noapte, însă, judecând după expresia lui, nu vedea de unde veniseră gloanțele.

— De ce ne-ar ajuta Preotul? a întrebat el.

Lui Rosalind i-a venit în minte ceva. Secția naționalistă cu toți soldații aceia uciși ca ei să poată fugi fără probleme. Tot Preotul fusese?

— N-avem timp să ne dăm seama.

Rosalind a zărit ușa din fundul depozitului, cea despre care vorbea Alisa. Pe când se îndrepta spre ea, Alisa a strigat, avertizând-o:

— Ți-am spus, e cineva...

Rosalind a smucit ușa care s-a deschis. S-a răsucit spre Alisa cu o privire întrebătoare.

— Ce mama naibii? a mormăit Alisa, apropiindu-se repede.

În încăpere nu se afla nimeni, dar mai era o ușă în spate, deschisă spre noapte. Dacă Alisa auzise pe cineva înăuntru, acel cineva fugise. Numai că lăsase în urmă o ladă, răsturnată pe masă din grabă.

Rosalind s-a dus direct la ea și a scos ziarele vârâte acolo împreună cu flacoanele. Alături de foile de ziar mai grosolane erau foi de hârtie albă liniate, cu formule și ecuații scrise de mână. Nu căutase mai adânc în lada pe care o deschiseseră pe strada Burkill, dar se întreba dacă fuseseră și acolo. Progresul, transmis mai departe.

Rosalind a luat unul dintre flacoane. Sticla era amarnic de rece. L-a auzit în spate pe Orion, care intra încet, apropiindu-se cu prudență.

Era un lot mai vechi? Sau era aceeași versiune care fusese trimisă pe strada Burkill – cea care funcționa exact așa cum doriseră?

Nu vreau să am de-a face cu nimic din toate astea. Vreau un leac.

— Alisa, a strigat Rosalind.

Când fata i s-a alăturat, i-a întins flaconul.

— Poți să i-l duci Celiei?

Alisa și-a înălțat sprâncenele, cu toate că a luat flaconul.

— De ce are nevoie Celia de el?

— N-are.

Rosalind și-a îndreptat umerii. Orion o privea.

— Voi distruge restul. Dar, presupunând că este experimentul final... am putea să avem nevoie de o rezervă. Pentru a face un antidot. Ea este singura persoană în care am încredere că o să păstreze așa ceva.

— Ce...

Alisa a imitat un salut militar, întrerupând orice o fi vrut Orion să zică.

— Sigur! Ne vedem înapoi în Shanghai!

A ieșit în fugă din încăpere, plecând pe ușa depozitului. Orion s-a răsucit spre Rosalind. Cu toate că trebuia să fi avut ceva de spus, Rosalind nu-l asculta: s-a apucat să scoată hârtiile din ladă – ziare și hârtii cu formule deopotrivă – și să le rupă, întâi în jumătate, apoi în sferturi, până ce au devenit petice de hârtie imposibil de citit.

— Așteaptă, Rosalind! a zis el brusc.

Înainte ca ea să poată rupe hârtia în bucăți și mai mici, el a luat un petic și l-a apropiat de ochi. Era puțină lumină la care să citească și să se vadă că Orion se albise la față, însă Rosalind tot a văzut.

— Ce este? l-a întrebat.

Brusc, ușa din spate s-a deschis.

Rosalind a întins mâna spre cuțitul legat de picior și l-a scos repede. Nu știa la cine să se aștepte. O parte din ea fusese îngrozită că ar putea să intre Dao Feng.

Nu știa dacă să fie nedumerită sau ușurată că nu este el.

Era o femeie.

— Rosalind, a zis dintr-odată Orion. Lasă cuțitul!

Ea s-a încruntat.

— Poftim?

— Pune-l jos, te rog! a zis el din nou, mai încet de această dată, cu șocul strecurându-i-se în glas. Ea este... este mama mea.

46

Mama ta? a întrebat Rosalind.

N-a lăsat în jos cuțitul.

Femeia care a intrat pe ușă era îmbrăcată cu gust, cu o fustă strâmtă până sub genunchi și ochelari cu rame rotunde. Părul negru îi era prins într-un coc pe ceafă, iar pe buze avea un zâmbet șovăielnic. Cu toate că, la o privire mai atentă, avea fața ridată, de departe avea un aer tineresc, putând să treacă ușor drept cea mai nouă asistentă de la universitatea din apropiere.

Rosalind nu știa cum se așteptase să arate doamna Hong, dar sub nicio formă nu și-o imaginase așa. Ziarele zugrăviseră imaginea unei foste contabile ofilite care se eschivase de la primele semne ale tulburărilor, preferând să plece pe furiș și să-și părăsească familia. Fie o persoană atât de lipsită de coloană vertebrală, încât prefera liniștea, nu să se afle în ochii publicului, fie o persoană cu prea multă mândrie națională ca să fie asociată cu comportamentul trădător. Orice cale ar fi urmat, era cu un aer de emoție nestăpânită.

Această doamnă Hong din fața lor arăta îngrijită. În largul său.

Singura nepotrivire era pământul de pe pantofii ei frumoși. Plini de noroi, ca și cum s-ar fi afundat în pădure, însă...

— Liwen, a zis mama lui. M-am gândit că tu ești. Ți-am recunoscut mașina.

Mâna liberă a lui Rosalind a țâșnit și l-a prins de cot pe Orion, care pornise spre mama lui. El s-a răsucit brusc spre ea, nedumerit de ce îl oprește. În contrast deplin cu uimirea lui, Rosalind se purta cu răceală.

— Acesta chiar nu e felul meu ideal de a-mi întâlni rudele prin alianță, a zis ea, dar ce faceți aici, doamnă Hong?

Un aer de încordare a cuprins încăperea. Era clar că doamna Hong se hotărâse să fugă, apoi își dăduse seama că Orion este acolo și se întorsese.

Oricât de frumos ar fi fost să-ți imaginezi asta ca o meritată întâlnire între mamă și fiu, Orion Hong era valoros – o armă vie. Și *cineva* îl făcuse așa.

Doamna Hong șovăia să răspundă la întrebare. În acea pauză, Rosalind și-a mutat iar privirea la hârtia ruptă din mâinile lui Orion, urmărind mai atent scrisul. Probabil că el pusese lucrurile cap la cap cu o secundă mai devreme. Exaltarea lui de moment era cea care împingea deoparte concluzia, care încerca s-o abată. Însă el recunoscuse scrisul. Știa cine se află în spatele complotului.

— Bine, o să încercăm altă întrebare, a continuat Rosalind. Ce avantaj aveați dumneavoastră? Bani? Putere?

— Rosalind, a șoptit Orion, însă mustrarea sa nu transmitea cine știe ce convingere.

Știa la fel de bine ca ea în ce situație se află.

Doamna Hong și-a îndreptat umerii.

— Eram cadru universitar la Cambridge înainte să mă căsătoresc. Știai asta?

Acum se apropia; Rosalind l-a smucit cu hotărâre pe Orion, îndepărtându-se amândoi cu un pas.

— Sigur că nu. Ziarele n-au pomenit niciodată. Elitei nu-i plăcea când vorbeam despre asta. Naționaliștii au fost cum nu se poate mai bucuroși să se folosească de cunoștințele mele când au vrut să facă niște experimente, dar, în clipa în care ne-am apropiat de ceva care avea potențial, șefii s-au împotrivit și, oh! – asta a fost tot. Să uităm de ceea ce *aș fi putut să descopăr!*

Orion răsufla precipitat. Rosalind a încercat să repete manevra cu pasul în spate, întinzându-se în același timp spre lada cu flacoane. Cu toate că a reușit să prindă lada cu mâna în care ținea cuțitul, s-a oprit înainte să mai facă pasul. Orion se împotrivea.

— Rosalind, a zis el. Oprește-te!

— De ce? Mama ta ți-a făcut asta.

Doamna Hong își potrivea mânecile. Părea dezamăgită, ca și cum acesta ar fi fost un eveniment care o luase razna în loc să fie însuși punctul culminant al investigării unei celule teroriste. Ca și cum ea n-ar fi fost însuși miezul acțiunii.

— Domnișoară Lang, nu trage concluzii pripite!

Rosalind a strâns la piept lada. Așadar, mama lui îi cunoștea identitatea. Mama lui îi supraveghease cine știe de câtă vreme.

— Nu cred că-i nicio pripeală, a răspuns Rosalind. Cred că naționaliștii v-au adus aici când a început războiul civil, ca să faceți experiențe. Să creați un soldat mai puternic, mai rapid, mai ucigător. Să creați soldați care să învingă pe câmpul de luptă.

Și-a amintit expresia lui Dao Feng când strigase la el după acea misiune, când se dezlănțuise din pricina morții unui cărturar nevinovat, la începuturile ei ca Lady Fortune, susținând că n-o să lucreze pentru războiul lor. Pe chip îi fulgerase îngrijorarea, apoi mâna lui o bătuse pe umăr și o rugase să nu se piardă cu firea, să nu uite că sunt de aceeași parte, că știe că ea este independentă, că e în ordine dacă nu vrea să ucidă așa.

„Nu ești doar arma noastră, Lang Shalin. Ești un agent."

— V-au oprit, nu-i așa? V-au sistat cercetarea. Au considerat că e imorală. Transformați în arme oameni în carne și oase.

Expresia doamnei Hong s-a întunecat.

— A fost o tâmpenie, a replicat ea. Eram așa de aproape de o descoperire imensă!

În sfârșit, piesele se așezau la locul lor. Una câte una.

— Naționaliștii v-au tăiat fondurile, a continuat Rosalind. Însă nu erați gata să renunțați. Așa că v-ați dus la japonezi și ați luat banii *lor* în schimbul

rezultatelor cercetării. Ați făcut următorul experiment pe propriul fiu. Generalul Hong a știut? Sau doar l-ați lăsat să tragă ponoasele atunci când cercetarea documentelor legate de dumneavoastră a făcut să fie el acuzat că este *hanjian*?

Sub mâna ei, Orion încremenise. Fusese doar o bănuială din partea lui Rosalind, însă din tăcerea de gheață a doamnei Hong ea a știut că e, cumva, pe pista corectă. În acest depozit lucrau și soldați naționaliști, și soldați japonezi, toți cu ochii goi.

— Sau, a continuat Rosalind, a fost în colaborare? Îi dădeați instrucțiuni în fiecare moment, punându-l să-l cheme pe fiul dumneavoastră ca să vă facă treaba murdară?

Doamna Hong a continuat să tacă multă vreme. Apoi a decis să răspundă:

— N-o să-i dau socoteală unui copil.

Orion auzise în sfârșit destul. Destul ca să aibă în față o parte din tabloul întreg. Destul ca să-i răpească orice speranță o fi revenit brusc la viață când mama sa apăruse în ușă.

— Nici măcar propriului copil?

Pe masa de alături se aflau o tavă, o pipetă și o lampă Bunsen. Lampa era racordată deja la conducta de gaz din podea. Rosalind a socotit din ochi distanța.

— Eu și tatăl tău am făcut un plan cu foarte mare grijă, a răspuns doamna Hong cu asprime. Poate că nu-i mulțumit cât de încet progresăm, însă obiectivele supreme ne erau clare. Guomindangul nu ne mai poate susține financiar. Imperiul Japonez

poate. Asta este și pentru tine, Liwen. Noi, ca familie.

— *Cum* este pentru mine? a întrebat Orion.

Avea un aer batjocoritor, însă asta nu-i putea ascunde tristețea.

— Ați stat amândoi liniștiți și m-ați urmărit cum omor oameni. E cercetarea ta mult mai importantă? Faptul că tata capătă o armată mai mare e mult mai important? M-ați lăsat să mă investighez *pe mine însumi*.

Rosalind s-a tras cu câțiva centimetri mai la stânga. Când doamna Hong a vorbit din nou, s-a prefăcut că nu-i auzise întrebările lui Orion, ci doar acuzația finală.

— N-ar fi trebuit să ajungem în acest punct. I-am spus tatălui tău să-ți oprească operațiunea. El a susținut că n-are puterea să influențeze unitatea secretă. Niciodată n-a fost de acord cu implicarea ta în unitatea secretă.

Falca lui Orion s-a încleștat. A clătinat din cap, cu toate că gestul părea mai învins decât oricum altcumva.

— Te-am crezut moartă. M-ai *părăsit*...

— Întotdeauna m-am aflat prin apropiere, i-a curmat hotărâtă vorba doamna Hong. Vă supraveghez, pe tine și pe Phoebe. Dumnezeu știe ce greu este când tu și sora ta vă pricepeți așa de bine să scăpați de urmăritori! Să-i alungați fără motiv.

Când nimeni nu era atent la ea, Rosalind s-a tras iar un pic spre stânga.

— În ce lume aș fi putut să ghicesc că *tu* erai cea care punea oameni cu ochii goi să ne urmărească? întreba între timp Orion. Ai ieșit din viețile noastre. Iar acum aflu că te vedeam o dată la câteva săptămâni ca să-mi fie șterse amintirile? Ce-o *fi* în capul tău?

— Ascultă-mă! i-a cerut doamna Hong.

Părea că susține o conferință în fața unui public. Nu avea nicio remușcare pentru ceea ce făcea. Nicio remușcare pentru ceea ce îi promitea unei națiuni dușmane de dragul de a fi prima care face o descoperire științifică.

— Ai căpătat o variantă de la început. Ți-am dat-o doar pentru că era mai puțin periculoasă — înainte să adăugăm cercetarea pentru a permite vindecarea. Corpului omenesc nu-i place să se refacă. Fiecare pierdere pe care am avut-o a apărut din acea latură.

„Pierdere." Ca și cum cobaii pe care îi culegea de pe străzi ar fi fost soldați, nu victime ale unui asasinat. Ca și cum nu s-ar fi concentrat pe oamenii din zona chinezească, știind că guvernul este slab și nimeni nu avea să se ostenească să investigheze.

— Însă trebuie să iei produsul în continuare, a continuat doamna Hong. Durerile tale de cap sunt un efect secundar. Fără o nouă doză la câteva săptămâni o dată din acea variantă veche, durerile vor deveni tot mai grave, până te vor ucide. Ne-a trebuit o vreme ca să ne dăm seama de asta și să înțelegem că singurul mod de a elimina permanent acele efecte secundare...

A făcut semn cu capul spre lada din brațele lui Rosalind.

— ...este să-ți administrăm versiunea finală. Ți-am spus. Tot ce fac este și pentru tine.

Țipătul lui Haidi a răsunat în mintea lui Rosalind.

„Acelea nu sunt periculoase. Sunt pentru mine. O să mor fără ele!"

Alt experiment. Un lot ulterior.

— Asta este...

Orion s-a oprit, incapabil să se mai certe. Tristețea se preschimbase în amărăciune; ochii, care fuseseră mari și șocați, erau acum mijiți de ostilitate. Rosalind ar fi vrut să întindă mâna spre el și să-l încurajeze, dar știa că era nevoit să se împace cu asta de unul singur. Mama lui putea să tot spună că o face doar pentru el, însă, dacă în primul rând n-ar fi experimentat pe el, viața lui n-ar fi *fost* în primejdie.

— Dă-mi voie să ghicesc! a zis Orion. Când o să iau versiunea finală, o să devin la fel de lipsit de rațiune ca soldații de dincolo.

— Nu-i adevărat... E o tulpină cu totul diferită, a ripostat doamna Hong.

Rosalind aproape că a scos un hohot de râs. Femeia părea așa de afurisit de nonșalantă, tratând chestiunea ca și cum ar fi fost un flecușteț. Era clar că Orion are o *oarecare* versiune a acelei lipse de rațiune dacă îl mânau de colo-colo prin oraș fără să-și amintească nimic.

Rosalind trebuie să fi făcut un zgomot, în ciuda eforturilor. Privirea doamnei Hong a fulgerat spre ea. Spre ladă.

— Domnișoară Lang, de dragul lui Liwen, dă-mi-o!

Ascultătoare, Rosalind a făcut un pas în față.

— Rosalind! a șuierat Orion, avertizând-o.

Ea s-a răsucit și l-a privit.

„Viața ta e a mea."

Și putea s-o salveze de una singură.

Rosalind a aruncat lada pe podea. Imediat, flacoanele s-au spart, cioburile mici amestecându-se cu lichidul verde care se prelingea în toate părțile. Înainte ca doamna Hong să poată reacționa, Rosalind s-a întins spre lampa Bunsen și și-a trântit piciorul pe pedala de gaz de sub masă. A izbucnit o flacără de un albastru viu.

— N-o să-i ajut pe trădătorii națiunii, a rostit ea cu răceală.

A lăsat lampa să cadă. Într-o vâlvătaie, lada de lemn, ziarele și lichidul verde au fost cuprinse de flăcări care au înghițit totul în jur.

Pe fața doamnei Hong se zugrăvea oroarea. Era prea târziu să mai salveze ceva. Nu putea decât să se uite cum ard.

Ochii ei au fulgerat spre Rosalind.

— Nu știi ce ai făcut.

— Ba știu exact ce am făcut, a răspuns Rosalind și, înainte să se poată răzgândi, a prins mai bine cuțitul și l-a aruncat.

A ratat – la un fir de păr.

Doamna Hong a sărit în spate, cu buzele subțiate când arcul descris de tăiș i-a șuierat pe lângă nas. Acum furia se îngrămădea în țuguierea buzelor, stricându-i calmul dinainte.

— Lady Fortune, joci murdar, a rostit ea disprețuitor. Dar asta pot s-o fac și eu. *Oubliez!*

Rosalind a încercat iar s-o înjunghie, cu toate că nu se putea abține să nu se mire de trecerea la limba franceză. „Uită?" Ce să uite?

Brusc, mâna lui Orion s-a încleștat pe brațul ei, deasupra cotului, și a azvârlit-o în spate. Atacul a fost atât de puternic, încât Rosalind s-a izbit cu umărul de perete, scoțând o pocnitură puternică. Cuțitul i-a căzut zăngănind din mână. N-a avut decât o secundă să tragă cu lăcomie aer în plămânii goliți. În secunda următoare, Orion o sălta iar în picioare.

Nu!

— Orion, a șoptit.

În ochii lui nu era nimic. Nici recunoaștere, nici umor, nimic în afară de o privire goală, încețoșată.

— Orion, *nu*...

Rosalind a sărit într-o parte, ferindu-se de pumnul lui.

— Trezește-te!

El a țintit jos; Rosalind a simțit cum umărul îi revine la loc și începe să se vindece, ceea ce i-a dat forța să-l prindă de încheietura mâinii, să i-o împingă în sus și să-l lovească cu piciorul în spatele genunchiului când el s-a răsucit să urmeze mișcarea. Cu toate că s-a împleticit, Orion s-a

aruncat dinadins în față și și-a rotit un picior în spate de îndată ce și-a recăpătat echilibrul, dezechilibrând-o pe Rosalind și făcând-o să se izbească de podea. A înjurat cu năduf. Urma să piardă această luptă. Nu conta cât de repede se putea vindeca, Orion era prea puternic ca să fie oprit.

Umbra lui s-a ridicat amenințător deasupra ei. Înainte să se poată rostogoli într-o parte, el a țintuit-o la podea, cu mâinile în jurul gâtului. Rosalind și-a încordat fălcile ca să contracareze apăsarea și a apăsat cât a putut de tare ca să-i desfacă degetele, dar era ca și cum s-ar fi luptat cu ceva de oțel.

— Orion!

Strânsoarea lui se întețea.

— Orion, Orion...

În ochii lui a apărut o umbră firavă de recunoaștere.

— ...sunt eu. Sunt *eu*.

Mâinile lui Orion s-au descleștat un pic. Cu toate că expresia îi era încă goală, acolo era totuși *ceva*, ceva care încerca să răzbească la suprafață.

Rosalind a făcut singurul lucru care îi mai stătea în putere. A întins mâna, cu degetele abia atingând tăișul cuțitului – s-a întins, s-a întins și, tocmai când totul i se întuneca în fața ochilor, a reușit să prindă plăselele și a înfipt lama în umărul lui Orion.

El a tresărit, icnind, și și-a descleștat mâinile.

Imediat, Rosalind s-a eliberat și s-a ridicat în picioare, gâfâind în vreme ce se îndepărta de el. Se aștepta s-o atace din nou, însă cuțitul din umăr făcuse ceva care îi afectat starea deja modificată. Stropi mici de sânge picurau pe podea în fața lui, prelingându-se din umăr.

— Orion? a încercat ea prudent.

— *Pleacă!* a mârâit el.

Rosalind s-a împleticit în spate, speriată de moarte. În cealaltă parte a încăperii, doamna Hong își scosese pistolul, văzând că lupta fusese întreruptă. Rosalind n-a băgat-o în seamă pe mama lui, în ciuda amenințării pe care o reprezenta. Toată atenția îi era acaparată de Orion.

El lăsa sângele să curgă. Avea mâinile apăsate pe podea, înfipte în ciment. Părea un zeu cucerit pe care abia îl mai cuprindea recipientul omenesc, cu capul aplecat, în genunchi, și cu palmele în jos a implorare.

— Rosalind, a izbutit să zică. Pleacă! Te rog!

Și chiar asta era. Un zeu care implora.

— Rosalind, pleacă! *Pleacă!*

— Hong Liwen, ridică-te imediat! i-a poruncit doamna Hong și a ațintit pistolul spre Rosalind.

Fără să șovăie nicio clipă, a apăsat pe trăgaci.

Glonțul s-a înfipt adânc. Rosalind nici măcar nu se gândise să se miște. Mâinile i-au zburat spre burtă, nevenindu-i să creadă că fusese împușcată. Habar n-avea ce să facă. Orion striga „Pleacă! Te rog, pleacă!", iar doamna Hong ținteа din nou, însă Rosalind nici măcar nu se putea auzi *gândind* din

cauza amețelii după ce aproape fusese sugrumată și acum jumătate din intestine erau pe cale să se reverse afară din ea.

Nu-l putea abandona acolo pe Orion. Durerea din burtă era cumplită. Hotărârea din fața sa era și mai rea.

Doamna Hong a tras iar. Alt glonț s-a înfipt mai sus, în coastele lui Rosalind, înflorind într-un roșu întunecat, foarte întunecat.

— *Pleacă!* Rosalind, *pleacă!*

Trebuia. Își putea vindeca o rană de glonț. Însă dacă doamna Hong ținteа mai sus, nu-și putea vindeca țeasta sfărâmată.

Durea mai rău să plece decât duruse când încasase gloanțele. Însă Rosalind a ieșit împleticit pe ușa din spate, pătrunzând în noapte exact când al treilea glonț șuiera după ea, lovind în loc tocul ușii și împrăștiind așchii de lemn.

Cu toate că Rosalind fugea, nu s-a putut împiedica să nu se uite în spate. Împușcăturile încetaseră. Doamna Hong se îndrepta cu pași mari spre Orion, azvârlind deoparte pistolul.

Ridică-te! voia să strige. Voia să urle, să ia toate armele pe care învățase să le folosească și să se avânte în luptă. Însă când Orion era manipulat așa, ea nu-i putea ține piept — și nu el era cel pe care voia să-l rănească.

Doamna Hong scosese ceva din buzunar. Orion era încă în genunchi, încă tremurând în vreme ce se silea să nu fugă după Rosalind.

A ieșit la iveală o seringă. Orion refuza să ridice privirea. De data asta nu era verde. Era plină cu un lichid roșu.

Rosalind s-a oprit din alergat.

— Orion, haide, haide...

Mama lui i-a înfipt acul în gât. Pistonul a coborât; capul lui Orion s-a ridicat brusc. Rosalind, îngrozită, poate că a țipat, însă nu și-a dat seama. Dacă cea mai mare spaimă a sa se adeverise, atunci el tocmai primise orice o fi fost ceea ce le golea mințile celorlalți soldați. Rosalind nu mai știa ce-i spus lui Orion doamna Hong să facă mai departe, pentru că s-a răsucit iute pe călcâie și a fugit între copaci, gâfâind. Își simțea trupul zvâcnind în timp ce sângele pompa furibund în jurul gloanțelor implântate în ea.

Nu se putea opri. Chiar și când s-a împiedicat pe o porțiune cu plante încâlcite și s-a prăbușit în genunchi, și-a adunat puterile care îi mai rămăseseră, apoi s-a ridicat cât ai clipi și a gonit mai adânc în pădure.

A fugit și a tot fugit.

Pentru că, dacă Orion o găsea, urma să o omoare.

47

ALISA A AJUNS ÎN PRAGUL ATELIERULUI fotografic și s-a uitat în jur ca să se convingă că adresa este corectă: *strada Hei Long, numărul 240.*

S-a dus la ușa din spate și a bubuit în ea cu amândoi pumnii. Puțin îi păsa dacă aud vecinii; nu era nimic deosebit de suspect la cineva care venea noaptea târziu.

— Celia! Celia, eu sunt!

S-a auzit cum se descuie ușa. Când s-a deschis, nu Celia era acolo, ci Oliver Hong.

— Bună! a zis el, înclinându-și capul într-o parte, curios.

Avea în brațe un pisoi care torcea în vreme ce îl mângâia pe căpșor.

— Cine ești?

— Unde-i Celia? a întrebat la rândul său Alisa.

— Aici.

Când i-a auzit vocea, Oliver s-a tras într-o parte, făcându-i loc în cadrul ușii. Celia, deja în capot, a părut uluită când a ieșit.

— Alisa, ce cauți așa de departe de oraș?

Degetele Alisei s-au strâns în jurul flaconului din buzunar. A dat să-l scoată, dar apoi a șovăit, aruncând o privire scurtă spre Oliver. Tot ce știa

despre el i-a fulgerat prin cap deodată: toate victimele pe care le făcuse când era pe teren și toți cei cărora le era frică de el din cauza a ceea ce era în stare să facă. Dacă zvonurile nu mințeau, se spunea chiar că el era mentorul Preotului.

— Rosalind m-a rugat să-ți dau ceva, a răspuns cu grijă Alisa. Dar ție... numai ție. N-are încredere în nimeni altcineva.

Celia a clipit, apoi a schimbat o privire cu Oliver. Partea nerostită a informației era limpede. Alisa n-avea să-i dea Celiei nimic dacă asta însemna că urma să ajungă și în mâinile lui Oliver.

— Alisa, e în ordine, a zis ea. Dacă ai încredere în mine, poți să ai încredere și în Oliver.

Alisa a dat încet drumul din mână flaconului, lăsându-l să se cuibărească în siguranță la loc în buzunar. Ce idee ciudată! Încrederea nu venea la pachet. Doar pentru că Oliver se purta frumos cu Celia nu însemna că aceeași bunătate se răsfrângea asupra tuturor.

Alisa s-a răsucit spre Oliver.

— Știai? l-a întrebat. Că fratele tău a fost transformat în ucigaș?

Singurul semn că Oliver este surprins a fost miorlăitul jalnic al pisoiului. Mâna lui strânsese un pic mai tare micul animal.

— Poftim?

— Trebuie să fi știut că ceva nu-i în ordine, a continuat Alisa calmă. Chiar dacă nu cunoșteai adevăratul motiv, trebuie să te fi gândit că există unul dacă oamenii noștri îți vânează fratele. Aveai

puterea să-ți dai seama de ce. De ce n-ai făcut-o? De ce n-ai urmărit firul până la capăt? De ce n-ai încercat mai sus și mai sus, până ce dădeai de cineva care să-ți poată spune de depozitul 34?

Oliver a căzut pe gânduri câteva clipe ca să asimileze acuzațiile ei. Ea o rostise pe fiecare ca pe o lovitură din senin, iar acum, că terminase, era rândul lui să atace:

— Alisa, parcă? a zis Oliver. Despre *ce* vorbești?

Nu părea că vrea să atace.

— Orion Hong a fost spălat pe creier ca să omoare oameni în Shanghai! a răspuns Alisa, vorbind tot mai tare.

În numele lui Rosalind, era brusc furioasă.

— Și noi *am știut*. O ramură de-a noastră tăinuia dovezi fotografice de cine știe câtă vreme doar ca să putem fura experimentul final. Cum ai putut lăsa să se întâmple asta? De ce n-ai pus lucrurile cap la cap?

Alisa știa că mersese prea departe cu învinuirile. Nu se putea aștepta ca Oliver Hong să fie clarvăzător. Și totuși, se presupunea că este un agent înspăimântător și puternic. Ce rost avea acest lucru dacă nu să fie folosit?

Văzând că Oliver și Celia nu răspund nimic, Alisa a făcut un pas în spate. Celia își dusese mâna la gură, asimilând informațiile. Oliver își păstra cu grijă expresia neutră.

— De ce nu ți-a *păsat* destul de mult ca să-ți dai seama? a încheiat Alisa, punând întrebarea la care se gândise cu adevărat tot timpul.

— Mi-am dat seama, a răspuns, în sfârșit, Oliver. Numai că într-o afurisită de direcție greșită.

Celia a clipit și și-a lăsat mâna în jos.

— Poftim?

— Chiar de la prima vizită, am recunoscut munca *mamei* mele în depozitul 34, a răspuns el, fiecare cuvânt lipit de celălalt, ca și cum nu putea spune asta decât dintr-o suflare.

Ajunseseră la capătul drumului: n-avea rost să mai rămână nicio taină.

— Trebuia să fie o operațiune naționalistă, cumva – nu încăpea îndoială. Însă nu voiam s-o implic în luptă, așa că m-am ținut deoparte. Nici măcar n-am raportat asta. Eram atât de concentrat la ideea de-a o lăsa în pace, încât nu mi-ar fi dat prin cap că Orion e legat de asta. Că *ea* îi face rău lui Orion, propriul *fiu*.

Alisa nu știa ce să mai creadă.

Nici n-avea nevoie să știe. Nu mai avea ce face aici.

S-a răsucit pe călcâie și a fugit. A auzit-o pe Celia strigând-o, dar n-a luat-o în seamă. N-a luat în seamă nimic în afară de lumea din jur, noaptea care hăulea și copacii care foșneau pe când își croia drum prin pădure.

Când a vârât iar mâna în buzunar, flaconul devenise așa de rece, că i-a înțepat palma. Nu se cuvenea să-l arunce. A încetinit pasul și a scos flaconul, lăsându-și răsuflarea să revină la normal.

Naționaliștii îl voiau. Comuniștii ar fi ucis pentru el. Japonezii ar fi învins ambele taberele cu

ajutorul lui. Fratele său sacrificase atât de multe pentru că voia să vadă orașul schimbat, iar ea avea să acționeze mereu ca să ducă la îndeplinire lucrul ăsta. Totuși, în acest moment nicio tabără nu-i merita loialitatea, căci toți erau în aceeași goană după putere care urma să divizeze iarăși orașul.

Alisa a ridicat privirea spre lună, orientându-se. Rosalind avea încredere că o să apere flaconul, și ea *avea* chiar avea să o facă. În clipa în care urma să se facă nevăzută, nimeni nu mai avea să poată să o găsească.

Ăsta era un jurământ.

48

Ucigașul n-are nume. Niciodată n-a avut nume.

Asta-i ceea ce îi spune memoria. Drumul întunecat se năpustește în fața lui, ia el privește absent, numărând felinarele de pe stradă care zboară pe lângă. Cineva conduce mașina – mama. Măcar atâta știe, dar nu se mai gândește la ea ca la mama sa.

Este cea care-l controlează: cea de care trebuie să asculte și pe care s-o protejeze mai presus de orice. Nimic altceva nu e mai important. N-ar trebui să se gândească la propriile nevoi stringente. Nu *se va gândi* la propriile nevoi stringente. Doar ascultă, doar se supune ordinelor.

Mașina frânează brusc. În depărtare sunt mai multe puncte luminoase care se tot măresc. Farurile altor vehicule, apropiindu-se cu iuțeală.

— Ieși!

Mentorul îi pune în poală un pistol.

— Scapă de ei!

Ucigașul coboară. Când celelalte mașini ajung acolo, din ele se revarsă pe drum o puzderie de soldați cu simbolul albastru și alb al naționaliștilor cusut pe chipiuri și numărul diviziei prins de buzunarele de la pieptul uniformelor oliv.

Îi este greu să le deosebească fețele în întuneric. Îi este greu să deosebească orice față, și orice persoană din fața lui pare cumva aceeași – cu trăsăturile încețoșate, nedeslușite.

Se năpustește înainte. Ridică pistolul și începe să tragă, iar soldații zăbovesc un pic înainte să se repeadă să lupte cu el. Nu contează ce fac ei sau cine îi smulge arma. Trage brațul care se apropie de el și îl rupe; desface încleștarea de pe gâtul său și îl azvârle la pământ pe luptător la fel de ușor cum i-ar da un bobârnac unui ghemotoc de hârtie.

Nimic nu-l sleiește de puteri.

Când mașina vine din spate și se oprește, expresia celei care-l controlează este absentă în vreme ce privește pagubele făcute.

— E destul! Urcă!

Restul soldaților au încetat atacul. Stau deoparte, temători. Îl lasă să se îndepărteze. Îl urmăresc cum urcă în mașină și închide portiera cu o bufnitură. Acest ucigaș – acest ucigaș care nu gândește – se întreabă dacă nu cumva aude pe cineva strigând, strigând un nume. Poate că știe cine este, poate că știe al cui nume e strigat în noapte. Însă totul se destramă înainte să-i ajungă la ureche, înainte să poată înregistra înțelesul cuvintelor.

Mașina pleacă.

49

ROSALIND, CU CAPUL REZEMAT DE UN copac, își tot pierdea cunoștința și își revenea.

Rănile se vindecau cumplit de încet, iar pierderea sângelui o afecta. Gloanțele nu erau împinse afară. Erau făcute dintr-un material ciudat și se înfipseseră prea adânc. Trebuie să fi fost intenționat, dat fiind că doamna Hong îi cunoștea foarte bine felul de a se vindeca. Trupul lui Rosalind nu știa ce să facă. Atunci când a văzut cu coada ochiului o lumină pâlpâind, aproape că a crezut că e o halucinație, până ce a auzit voci. Și-a ridicat privirea încețoșată, căutând printre forme și pete, până ce un chip cunoscut s-a ivit în fața sa.

— Jiemin? a întrebat ea.

— Ești rănită? a zis el.

Acum îi înconjurau mai multe voci: soldații naționaliști se răspândeau printre copaci, cercetând zona.

— Credeam că te poți vindeca.

— Gloanțe. Nu se vindecă ușor. Trage-mă în sus!

Rosalind a ridicat mâinile, iar Jiemin a tras-o în sus. Vederea i s-a întunecat un moment când a

ajuns în picioare și aproape a căzut iar înainte ca Jiemin s-o prindă.

— Ai fost neglijentă în privința asta! s-a răstit Jiemin. Eram pe cale să-l prind pe generalul Hong de îndată ce a încercat să ne blocheze tentativa de a intra în depozitul 34. L-am pus pe Hong Liwen într-o celulă tocmai ca să-l țin departe de controlul tatălui său.

— Nu era doar tatăl său.

Rosalind a clipit de câteva ori, silindu-se să vadă iar limpede.

— Era și mama sa. Dacă n-am fi apărut noi, ar fi luat flacoanele din depozit. Însă eu le-am distrus.

În piept i s-a aprins vâlvătaia furiei. Brusc, l-a îmbrâncit pe Jiemin, cu toate că era încă slăbită.

— De ce nu mi-ai *spus* nimic? De ce ne-ai luat așa prin surprindere?

Jiemin a încercat s-o zorească să meargă, urmărind cu teamă sângele care continua să se scurgă din răni.

— Pentru că am apelat la o sursă la care n-ar fi trebuit să apelez, a răspuns el morocănos. O sursă care are urechi în toate părțile orașului, inclusiv la comuniști. Nu puteam să spun de unde am informația. Nu puteam să explic cum de știam că Orion e ucigașul înainte să afle oricine altcineva dintre ai noștri, așa că a trebuit să acționez repede, să fiu primul. Însă tu a trebuit să faci după capul tău.

Rosalind s-a trudit să se oprească. N-avea rost să se certe acum pentru asta. Ce era făcut nu putea fi

schimbat. Avea nevoie să se gândească. Avea nevoie de un plan de acțiune.

— Orion a fost luat.

— Știu, a replicat Jiemin. Ne-am întâlnit cu el pe drum încoace. Ne-a omorât jumătate din oameni. E sub un soi de vrajă.

Rosalind și-a tras brațul din strânsoarea lui Jiemin. Aproape că s-a prăbușit de îndată ce a rămas pe picioarele ei, însă trebuia să se răsucească spre el, trebuia să-l facă să înțeleagă...

— Trebuie să mergem după el, a hârâit ea. Mama lui îl controlează, însă dacă luăm trupe naționaliste...

— Nu putem.

— Ba putem! Trebuie doar...

— Nu asculți ce zic. S-a terminat. Asta nu-i misiunea noastră.

Rosalind s-a tras înapoi, împleticindu-se.

— Cum poți să spui așa ceva? a șuierat ea. Cum putem să-l părăsim?

— *Ascultă*-mă!

Jiemin s-a întins spre ea și a zgâlțâit-o de umeri. Mișcarea i-a sporit durerea, suprasolicitându-i toate simțurile, dar ea a întâmpinat-o cu bucurie. Putea să simtă totul, *totul*.

— Lui Hong Liwen i-a fost ștearsă memoria. Este un obstacol și o amenințare. Trebuie să acceptăm situația.

Rosalind s-a smucit într-o parte. Capul i se învârtea.

— Ai inima de *piatră*! s-a stropșit la el. O să mă duc eu însămi după el. O să...

Dar înainte să-și sfârșească vorba s-a pomenit în genunchi – nu mai simțea nimic de la brâu în jos. Ametită, a întins mâinile în față și le-a văzut așa de mânjite cu sânge, că părea să poarte mănuși stacojii.

— Lang Shalin!

Cu toate că Jiemin s-a repezit în față, n-a fost destul de iute ca s-o prindă înainte ca ea să se lovească cu capul de iarbă. Rosalind a simțit pământul moale apăsându-i tâmpla și, în clipa aceea, s-a simțit mulțumită să-l lase s-o înghită.

Pleoapele i-au fluturat și s-au închis.

50

LUMEA NU S-A ÎNTORS ÎNCETUL CU încetul; a revenit cu o smucitură, ca și cum creierul i-ar fi fost repus în funcțiune prin apăsarea unui comutator.

Nu era nicio primejdie. Acesta era un spital.

Zăcea pe un pat de spital.

După acest diagnostic, Rosalind a trecut în revistă, pe rând, cele din jur. Pereți albi, netezi. Lumina de la jumătatea după-amiezii. Un tub de perfuzie vârât în scobitura cotului și Celia așezată pe un scaun lângă pat.

— N-o scoate! a avertizat-o imediat sora sa.

Degetele lui Rosalind erau deja în jurul tubului, smucindu-l. Acul a alunecat afară. Mica rană s-a închis.

Celia a oftat.

— Am încercat. Cum te simți?

— Minunat!

Rosalind s-a ridicat în pat. Durerea dispăruse. Trebuie s-o fi operat-o ca să scoată gloanțele și, de îndată ce nu mai fuseseră acolo, trupul său știuse cum să vindece rănile. Avea mijlocul înfășurat în bandaje care se iteau de sub capotul subțire, dar sub ele nu era nicio rană.

— Așadar, ce vrei să auzi mai întâi? a întrebat Celia. Tot ce s-a petrecut pe când erai inconștientă sau cum se face că stau aici fără să fiu arestată de naționaliștii voștri?

— Prima parte, a răspuns Rosalind, trântindu-și brațele peste pătură. Pe a doua o știu deja: ești vicleană.

Celia a ridicat o sprânceană și s-a lăsat pe spătar. Purta *qipao*, avea părul prins în cosițe complicate și două lanțuri de aur sub colierul ei de jad obișnuit. Intrase în spital ca membră a elitei, nu ca agentă a Partidului Comunist.

— Întotdeauna mi-e dor de tine, dar nu și de simțul umorului pe care-l ai.

— Cine a zis că încerc să fiu amuzantă? Vorbesc serios.

Celia a clătinat din cap și a lăsat să-i scape un chicotit nervos. O vreme a rămas tăcută, adunându-și gândurile. Apoi a început:

— Am auzit de depozitul 34. Toată povestea. Se pare că aveam agenți în apropiere, însă, când au văzut ce se petrece, ai noștri nu s-au amestecat.

Rosalind nu-și dădea seama exact ce se întâmplase. Preotul era și el acolo și îi ajutase — asta nu conta ca amestec?

— De unde au știut să meargă acolo? a întrebat-o.

— Ăsta... ăsta e celălalt lucru pe care trebuie să ți-l spun.

Celia și-a ridicat picioarele și le-a proptit pe marginea patului ca să-și poată rezema brațele pe

genunchi. A aruncat o privire spre ușa rezervei, să vadă dacă nu pândește cineva prin apropiere.

— Unul dintre agenții noștri dubli a intrat în mod oficial în rândurile noastre. A renunțat la colaborarea cu Guomindangul.

Rosalind s-a săltat în capul oaselor. De data asta Celia n-a mai oprit-o.

— Era pe punctul să fie descoperit, a continuat sora ei. Guomindangul aflase de un dosar care conținea trei nume de cod ale unor agenți comuniști sub acoperire dintre oamenii lor. După ce ramuri diferite au trimis oameni să găsească aceste informații și lucrurile s-au pus în mișcare, în orice moment el și doi dintre oamenii săi urmau să fie dați de gol că sunt în legătură unii cu alții când se presupunea că nu se cunosc între ei. Și-a înscenat din timp propria rănire, ca să poată fugi.

— Nu! a șoptit Rosalind.

Cu toate că gândurile i se învârtejeau, neînțelegând, știa despre cine trebuie să fi fost vorba. Doar furase exact acel dosar urmându-i instrucțiunile. Nu fusese niciodată vorba de informații despre Preot. Fusese identitatea lui care urma să fie dată de gol.

Celia a dat din cap.

— Crede-mă că, dacă aș fi știut atunci când mi-ai vorbit despre dosar, ți-aș fi spus pe loc. Însă asta era la un nivel prea înalt ca să ajungă la mine. Dao Feng era Leul. Doi agenți din unitatea secretă din Zhejiang erau Cenușiul și Arcașul. După ce le-a fost confirmată inevitabila deconspirare, nu-și mai

puteau continua munca sub acoperire. În seara în care Dao Feng s-a prefăcut că este atacat, le-a trimis Cenușiului și Arcașului mesaje de avertizare să-și încheie treburile și să plece înainte ca Guomindangul să-i poată prinde.

Rosalind și-a lăsat capul să-i cadă în mâini. Era o cruzime. Acele mesaje de avertizare — *ea* le expediase. Le vârâse în cutia poștală, crezând pe deplin tot ce îi spusese Dao Feng, fără umbră de îndoială. Era condamnată să repete veșnic povestea? Orice om pe care îl iubea era un mincinos care avea de gând s-o trădeze?

Și-a amintit fiecare moment petrecut cu Dao Feng, fiecare sfat pe care i-l dăduse, fiecare lecție învățată de la el. În ce măsură fusese sinceră măcar o parte din afecțiunea lui Dao Feng pentru ea? De câte ori credea că i s vindecaseră vechile răni, alt mare actor își scotea masca și i le sfâșia încă o dată.

A dat drumul prelung aerului din piept, plimbându-și mâinile pe obraji. Propriul mentor fusese agent dublu. Avea o soră în cealaltă tabără. Naționaliștii n-aveau să mai aibă vreodată încredere în ea — la naiba, nici măcar ea însăși nu mai avea cum să mai aibă încredere în sine! Dincolo de trădarea cruntă care îi sfâșia inima, era aproape furioasă. Dao Feng ar fi putut să-i spună. Știa că ea nu este deosebit de loială față de naționaliști.

De ce n-o luase *cu* el?

Rosalind și-a alungat emoțiile. Acum, că era trează, erau lucruri mai importante de făcut.

— Celia, a zis încet. Mama lui Orion l-a luat. I-a înfipt acul unei seringi în gât și i-a șters memoria...

Celia părea tristă.

— Știu.

S-a aplecat spre dreapta și a luat ceva de pe noptieră. A așezat încet ziarul în față, potrivindu-l așa încât Rosalind să poată citi.

LANG SHALIN E VIE. HONG LIWEN E HANJIAN.

Subtitlul continua cu litere mari. Rosalind a cercetat iute pagina, prinzând din zbor „deghizați la Seagreen Press" și „Hong Buyao arestat pentru colaborare cu japonezii", însă n-a mai putut citi. A împins deoparte ziarul, apoi a trântit o înjurătură.

— Oh, și e și mai rău!

Mai era un ziar pe noptieră. Pe acesta Celia nici măcar nu l-a mai desfăcut cu grijă. L-a pus de-a dreptul în poala lui Rosalind.

LANG SHALIN ESTE VESTITA LADY FORTUNE?

Rosalind a dat încet drumul aerului din piept.

— Dumnezeule mare!

— Asta a fost și reacția mea.

Celia a dat deoparte cele două ziare.

— Nu-ți mai pierde timpul făcându-ți griji că cei din Guomindang nu vor mai avea încredere în tine din cauză că mentorul tău nu-i era loial cui trebuie. *Nu mai pot* să te folosească pe tine ca agent. Identitatea ta a fost dezvăluită întregului Shanghai.

De fapt, nu m-ar mira ca vreunul dintre ei s-o fi făcut, tocmai ca să fii scoasă din joc.

Rosalind a simțit cum țipătul îi crește în gât. Și crește și crește și crește.

— Orion nu e *banjian*, a șoptit.

Dintre toate amănuntele afișate pe prima pagină a unui ziar, acesta era cel care o supăra cel mai tare.

Celia n-a spus nimic. A lăsat-o pe Rosalind să clocotească de furie.

— Încă ceva, a adăugat sora ei după o vreme. Alisa a dispărut.

Poftim? Rosalind și-a îndreptat spatele.

— E în primejdie?

— Nu cred. A venit să-mi dea ceva, însă… apoi a fugit. Nu pricep de ce.

Nici Rosalind nu pricepea. Dat fiind felul în care reacționase doamna Hong când Rosalind distrusese lada, Alisa avea acum singurul flacon cu versiunea de succes a experimentului chimic. Poate că Armata Imperială Japoneză avea să înceapă să-l refacă, dar avea să dureze destul de mult.

— O să fie bine, a zis ea.

Nu știa dacă o liniștește pe Celia sau pe sine.

— Știe ce face.

S-a auzit o bătaie în ușă, cu toate că n-a intrat vreo asistentă. Celia a sărit în picioare și i-a strâns mâna lui Rosalind.

— Trebuie să plec.

— Deja?

Rosalind vorbea ca un copil năzuros. Nu-i păsa. Era aproape ciudat – cu toate că ele două veniseră

pe lume în același timp, întotdeauna Rosalind se considerase sora cea mare. Numai că acum Celia părea mult mai mare, ca un adevărat adult care devenise sigur de locul său în lume. În vreme ce Rosalind... Rosalind nu știa dacă urma să și-l mai găsească vreodată.

— Pot veni mai târziu. Ăsta a fost avertismentul meu că mai sunt cinci minute până ce vin naționaliștii în rezerva ta ca să le dai raportul.

Celia a încercat să zâmbească.

— Între timp, nu intra în bucluc, bine?

— Când ai devenit sora mai mare? a bombănit Rosalind.

Celia i-a mai strâns o dată mâna și apoi i-a dat drumul.

— Când te-am depășit ca vârstă, a răspuns încet. *Au revoir*, Rosalind! Ai grijă ce faci!

— La revedere! a șoptit Rosalind în urma surorii sale, cu inima strânsă când Celia s-a răsucit ca să-i facă semn cu mâna prin geamul ușii.

A clipit ca să-și alunge lacrimile, apoi a coborât greoi din pat. Cu toate că se vindecase, era sleită de puteri, iar picioarele și le simțea grele când s-a dus la fereastră.

Afară, Shanghaiul forfotea. Spitalul se afla pe un deal, ceea ce însemna că putea să vadă acoperișurile altor aripi mai joase. Dincolo de acele acoperișuri erau curtea din față și restul străzii: copii care râdeau trântind mingile de cauciuc, bătrâni care vindeau frigărui, femei care împărțeau fluturași pentru un spectacol de cabaret.

Rosalind și-a apăsat tâmpla cu degetele, încercând să alunge încordarea de acolo. O jucărie de lemn s-a rostogolit pe carosabil. Când un țânc a fugit după ea, mama sa l-a tras înapoi de guler. Rosalind nu putea să audă de departe, din camera sa, ce spune mama, însă degetul ațintit sever transmitea o mulțime de lucruri.

Dumnezeule! Rosalind iubea orașul pe care îl avea în fața ochilor. Ca o epifanie, sentimentul a invadat-o pe loc, atât de puternic, încât ar fi putut s-o înăbușe. Putea să se răsucească și să pretindă că e altceva. Dar iubirea exista, mereu răbdătoare.

Toată iubirea sa părea că răsare în același fel. Nu că într-o zi nu era acolo și în alta era prezentă. Se instala fără ca ea să observe și se făcea comodă și cucerea tot mai mult spațiu, iar ea nici măcar nu știa că are un nou locatar în inimă până ce nu începea să se întrebe de unde apăruse tot mobilierul acela, iar iubirea îi arunca zâmbetul său orbitor ca să o salute.

Când s-a întors de la fereastră, Rosalind simțea o durere surdă în spatele ochilor; era copleșită, nemaisimțindu-se în stare să urmărească scena de afară. Avea nevoie de un plan. Trebuia să îndrepte lucrurile.

Pentru că îl părăsise. Îi spusese că viața lui e a ei și apoi îl părăsise.

S-a auzit încă o bătaie în ușă. De această dată o asistentă și-a ițit capul.

— Lang Shalin?

Rosalind trebuia să se obișnuiască cu asta: numele său adevărat, din nou în văzul lumii. A dat din cap ostenită.

Asistenta i-a arătat o hârtie.

— Ai primit un telefon în timpul operației, așa că ți-a fost lăsat un mesaj.

Rosalind a întins mâna spre hârtie, încruntându-se. Cine o sunase când era operată? Superiorii erau în drum spre ea ca să le dea raportul direct. N-aveau nevoie să lase mai întâi un mesaj.

— Mulțumesc! a zis.

Hârtia îi foșnea în mână; avea marginile cafenii, probabil de la ceai vărsat care se uscase deja până să ajungă la ea.

Asistenta a închis ușa, lăsând-o să deschidă mesajul și să-l parcurgă o dată, apoi a doua oară.

Mâna i s-a încleștat, boțind scrisul. N-avea nicio importanță; cuvintele i se întipăriseră pe loc în minte. Dincolo de fereastră, orașul își vedea de treburile lui, cuibărind în diferite unghere jucători din toate taberele care se trezeau, se trezeau, se trezeau la viață pentru bătălie. Înaintea ochilor, hotărârea lui Rosalind se desfășura ca un drum proaspăt asfaltat, trasându-i următorii pași.

Te pot ajuta să-l recapeți.
Caută-mă în Zhouzhuang.
JM

— JM, a zis Rosalind în încăperea goală. Cine *naiba* ești?

EPILOG

PHOEBE HONG A INTRAT PE POARTA orfelinatului legănându-și poșeta. Umerii îi erau țepeni și mândri, iar aerul, prudent. Toată săptămâna luptase cu manifestări de compasiune, și priviri piezișe și nu mai suporta nici măcar o clipă. Presupunea că asta se întâmplă când părinții tăi se dovedesc a fi trădătorii nației și îți iau cu ei și fratele. Nu știa dacă oamenii o privesc pentru că le este milă sau pentru că bănuiesc că ea vine la rând.

— *Jiejie!*[54]

O copiliță a venit în fugă spre ea cu un borcan de dulceață în mânuțe, oferindu-i lui Phoebe un zâmbet larg fără dinți.

— Poți să mi-l deschizi?

Phoebe s-a lăsat pe vine, zâmbindu-i, și și-a pus poșeta pe iarbă. A luat borcanul de la Nunu și s-a prefăcut că se luptă cu capacul.

— Oooh, e tare greu! Sora Su știe că scotocești prin dulapurile cu dulcețuri?

Nunu și-a ridicat pumnișorii durdulii și a făcut câțiva pași de dans pe peluză.

— Nuuu! Să nu mă pârăști!

Phoebe și-a înăbușit râsul și a deschis borcanul.

— Bine, bine! Uite-ți dulceața!

Chicotind, Nunu a luat borcanul, apoi a fugit peste peluză și s-a așezat pe terenul de joacă. Soarele dimineții era strălucitor astăzi în ciuda frigului, iar lui Phoebe îi era greu să țină ochii deschiși în direcția clădirii orfelinatului, unde ferestrele cu vitralii reflectau o mulțime de culori. În ciuda înfățișării demodate, orfelinatul era enorm, cu mai multe camere de oaspeți în spate.

Phoebe și-a ridicat poșeta, după care a intrat și a închis ușa masivă de lemn. Înăuntru, sora Su ștergea de praf băncile, supraveghind copiii care se jucau în jurul unei mese de plastic, iar Phoebe a fluturat mâna spre ea, salutând-o.

— Nu mă așteptam să te văd aici curând, a rostit sora Su când Phoebe s-a apropiat. Am auzit de fratele tău.

Phoebe a tras aer în piept. Când îi spusese ce se întâmplase în seara aceea, după ce culesese informații de la Guomindang, Silas se încordase, așteptându-se ca ea să se prăbușească. Spre surprinderea lui, fata rămăsese calmă. Fratele său nu devenise ceva misterios și nici nu era în pericol iminent. Știau exact ce se petrece și că mama lor nu avea să-i facă vreun rău. Spionii Guomindangului puteau să-i urmărească mișcările în vreme ce doamna Hong îl ducea cu ea, mutându-se de la o bază la alta odată cu eforturile de mobilizare ale japonezilor. Problema era dacă îl întâlneau în luptă. Problema era să organizeze salvarea lui fără să-și piardă ei înșiși viața — ceea ce părea imposibil pe moment.

— O să fie bine, a răspuns Phoebe cu hotărâre.

Credea asta. El era puternic.

— Pot să stau pe aici?

Sora Su și-a strâns buzele, cu ochii fulgerând o dată spre încăperile din spate.

— Cred că da. N-ai nimic altceva de care să te ocupi acum?

Știa la ce se referă sora Su.

— Nu în clipa asta, nu.

Călugărița a dat din cap, iar Phoebe a traversat orfelinatul, ajungând în bucătărie și lăsând din mână poșeta. Acolo se afla o ușă din spate care dădea în curte, unde un cauciuc atârna de o creangă groasă. Auzea frunzele foșnind afară în vreme ce căuta prin dulapuri și se ridica pe vârfuri ca să ia un ceainic. Norii se îngroșau rapid în timp ce ea învârtea prin bucătărie. Până ce a găsit o cutie cu crizanteme uscate și a scos două linguri ca să-și facă ceai, soarele era aproape acoperit, făcând totul în jur să pară mohorât.

— Hmm! a făcut Phoebe, întinzând capul spre fereastră în vreme ce apa fierbea pe sobă.

Poate că avea să se lumineze mai târziu.

Apa a fiert. Phoebe a umplut ceainicul și l-a pus pe masă tocmai când auzea cum pe coridor se deschide o ușă. S-a așezat pe unul dintre scaune și a turnat ceaiul, urmărind cum se rotește lichidul galben.

Când Dao Feng a intrat în bucătărie, n-a părut surprins s-o vadă. Doar s-a așezat și a luat ceașca pe care i-o pregătise ea.

— Bună! a zis Phoebe.

— Nu mă așteptam să te văd aici, a răspuns Dao Feng, sorbind din ceai.

Phoebe își studia unghiile.

— A trebuit să pun întrebările, cumva. Cred că ți-ai revenit deplin.

— Într-adevăr, domnișoară Hong. Ai venit să te interesezi de sănătatea mea? Ce drăguț din partea ta!

Evident că nu. Fără să mai stea să flecărească, Phoebe a întrebat:

— Știai că Orion e cel care săvârșește omorurile atunci când l-ai trimis să cerceteze?

— Sigur că nu.

Răspunsul lui Dao Feng a venit repede.

— Nu ne-am fi irosit timpul în acest fel.

— Când ai aflat?

— Pe la jumătate. Era deja prea târziu ca să-l retrag din misiune fără să stârnesc bănuielile naționaliștilor. Era mai ușor să-l folosesc. Să aștept cu răbdare să văd dacă putem lua produsul de la el, la final.

Degetele lui Phoebe s-au încleștat pe ceașcă. Era ciudat că asta se presupunea că e o afacere, nimic personal, dar în politică nu era totul personal? Care era rostul politicii dacă nu pentru individul pe care susținea că îl reprezintă?

— N-a funcționat, așa că n-ai făcut o treabă prea bună, a replicat Phoebe. Și a mai trebuit să te otrăvești singur? Nu puteai să te ascunzi pur și simplu? Așa de teatral!

— Mă ascundeam în văzul lumii, domnișoară Hong.

Dao Feng a mai sorbit o dată prelung din ceai.

— Dacă aș fi dispărut de-a binelea, aș fi fost investigat. Ceilalți doi n-ar fi avut timp să-și pună treburile în rânduială și să plece și ei. Nimeni nu se gândește să investigheze un om aflat în pragul morții. Nimeni nu se uită în acea direcție.

Phoebe s-a lăsat pe spătar, bătând cu degetele în masă. La fiecare mișcare, își simțea cerceii legănându-se și perlele atingându-i pielea; toate zorzoanele ei inutile clincheteau întruna, întrerupând tăcerea din bucătărie.

— Ce am spus rămâne. Te-am văzut căzând. *Teatral.*

Dao Feng și-a îndreptat spatele. Se gândea la seara aceea, potrivind în tablou această nouă informație. Trebuie s-o fi zărit când fata se furișase mai aproape ca să vadă ce Dumnezeu își injecta în braț; fugise când pe alee venise în fugă altcineva, atras de țipătul prefăcut al lui Dao Feng.

— Tu erai, a zis el, ca și cum ar fi dezlegat unul dintre misterele din mintea sa. Ai luat dosarul de la Lang Shalin. În seara aia rămăseseși să pândești pe-acolo.

— Trebuia să văd ce e în dosar. Auzisem niște zvonuri. Trebuia să mă asigur că treburile mele sunt în ordine. Spre deosebire de ale tale.

Acum Dao Feng înțelegea. A lăsat ceașca pe masă, golită, și pe față i-a apărut o licărire de satisfacție pentru că pusese în sfârșit totul cap la

cap. Dacă înainte fusese nedumerit de ce stă ea în această bucătărie, de ce îi este cunoscut orfelinatul ca bază, acum nu mai era.

— Hong Feiyi, ești mult mai isteață decât te arăți, știi?

Phoebe a zâmbit. Nu era precum celelalte zâmbete ale sale, ci calm și reținut, nu strălucitor, cu scopul să fascineze.

— Mi se spune de multe ori.

Dao Feng i-a întins mâna. Phoebe și-a întins degetele spre strân-soarea lui entuziastă. Când a vorbit iar, vocea lui era plină de căldură:

— E o plăcere să te cunosc în sfârșit, Preotule!

---

[54] „Soră mai mare", în lb. chineză, în orig.

NOTA AUTOAREI

Dificultatea de a spune o poveste ancorată în istorie constă în faptul că autorul privește întotdeauna în urmă în vreme ce eroii poate că nu vor avea imaginea completă decât după ani sau decenii. Unde să tragi linia între omiterea de informații pentru precizia istorică și oferirea de informații pentru cititorul din zilele noastre? Cât de multe lucruri putem înlătura cu o fluturare a mâinii de dragul de a spune o poveste?

Prima scenă din *Nume de cod: Lady Fortune* este cunoscută în istorie ca „Incidentul de la Mukden". La 18 septembrie 1931 s-a produs o mică explozie pe Linia Manciuriană de Sud, controlată de japonezi. Însă avaria provocată a fost atât de mică, încât, curând după aceea, un tren a trecut pe acolo și a ajuns la Shenyang – sau Mukden – după vreo zece minute fără nicio problemă. Și totuși, explozia și-a atins scopul. Naționaliștii colindau China într-o campanie de unificare (*Destinele noastre zbuciumate* a descris succesul lor în ocuparea Shanghaiului, în 1927); japonezii riscau să piardă Manciuria dacă naționaliștii ocupau zona, iar Manciuria era crucială pentru colonizarea Coreei de către japonezi. Pentru a păstra zona, agenți ai armatei japoneze au înscenat explozia ca atac al chinezilor.

A doua zi, trupele japoneze au atacat garnizoana chineză din Beidaying, în chip de răzbunare, și au reușit să ocupe orașul Shenyang. În următoarele luni aveau să folosească această mișcare ca să ocupe toate principalele orașe chineze din nord-est.

În octombrie 1932 Liga Națiunilor a dat publicității Raportul Lytton în care Japonia era numită agresorul care invadase nejustificat Manciuria. Până să se ia această poziție pe scena internațională, Japonia își asigurase deja controlul. Bombănelile din China că incidentul fusese înscenat n-aveau să se confirme decât mult mai târziu, când anchetatorii au stabilit că agenți ai armatei japoneze aranjaseră explozia fără autorizație de la guvernul lor. În capitolul 6 din *Nume de cod: Lady Fortune*, Rosalind bănuiește că nu chinezii sunt de vină, pe baza propriilor observații, de aceea am hotărât să-i dau cititorului informațiile istorice înainte ca personajele să poată fi cu adevărat sigure. În toate cărțile pe care le scriu, lucrul cel mai important pe care vreau să-l știe cititorul este că istoria nu este o serie de fapte și date, ci o narațiune care se alcătuiește printre ele. Pe aceeași linie, ficțiunea mea bazată pe istorie nu se presupune că este o redare completă a momentului sau o descriere directă a tot ce s-a petrecut – pentru că nu ar fi posibil și nu este ceea ce intenționez să fac într-un roman. Pentru mine este importantă cercetarea amplă, ca să mă asigur că povestea redă corect atmosfera și climatul din Shanghaiul anilor '30, dar, în ultimă instanță,

evenimentele istorice din *Nume de cod: Lady Fortune* sunt folosite pentru a examina imperialismul, naționalismul și trauma culturală a acelei generații care durează până în ziua de azi, nu pentru a oferi o relatare de manual, generală, despre acea epocă. La fel ca pentru dilogia mea precedentă, recomand surse nonficționale ca următorul pas dacă vă interesează evenimentele care au loc în această carte.

Anii '30 în Shanghai nu erau doar o perioadă încordată în care se profila amenințător invazia japoneză, ci și o perioadă de război civil care avea să continue în următorul deceniu. Existau spioni adevărați în ambele tabere; fictiva unitate secretă se bazează pe Departamentul Afacerilor Speciale din cadrul Juntong (穆時英),care era primul birou secret de informații din Guomindang, creat în jurul anului 1932. Desigur, toate operațiunile, asasinatele și celelalte evenimente sunt rodul imaginației mele, la fel ca existența unui amestec chimic care oferă proprietățile supraumane pe care se băteau toate taberele. Totuși, chiar și fără să introduc elemente speculative în cadrele istorice, intenția mea este întotdeauna să mă folosesc de tensiunile și nuanțele care existau cu adevărat.

Peach Lily Palace se inspiră din adevăratul Peach Blossom Palace (桃花宮), construit pe strada Thibet în 1928, care se pare că era cel mai nou și mai luxos cazinou chinezesc dintre numeroasele existente, modelat după cabaretele în stil occidental

pentru cercurile intelectuale și artistice din Shanghai. Cele mai multe dintre străzile care apar în carte sunt reale, ca și magazinele universale Wing On și Sincere. Seagreen Press este invenția mea, însă în acea vreme ziarele erau enorm de importante în oraș pentru propagandă – și chinezească, și străină –, ca și pentru a duce știrile în străinătate publicului occidental, și am vrut să le aduc un omagiu într-o perioadă în care mișcarea știrilor politice era hotărâtoare.

Până ce apare urmarea la *Nume de cod: Lady Fortune*, folosesc acest moment pentru a le recomanda celor care sunt foarte interesați de atmosferă literatura scrisă în Shanghaiul anilor '30. Unele dintre preferatele mele sunt povestirile lui Mu Shiying (穆時英), printre care „The Man Who Was Treated as a Plaything", „Shanghai Fox-trot" și „Craven A". Și da, numele conspirativ al lui Orion și Rosalind la Seagreen se bazează pe numele lui de familie. Sunt șmecheră, na!

MULTUMIRI

Drept să spun, nu-mi vine să cred că am ajuns la partea cu mulțumirile din această carte după călătoria făcută – atât în pagini, cât și în afara lor. Este greu de scris o nouă serie pentru că, inevitabil, va fi diferită de prima care m-a adus în atenția cititorilor. Scrierea unei noi serii care se mai întâmplă și să derive din prima este chiar mai grea când vine vorba de echilibrarea conținutului nou, necunoscut, cu elementele vechi, familiare. Așa că îți mulțumesc ție, cititorule, fie că ai hotărât să rămâi în această lume, ori ai hotărât că vrei să sari aici ca punct de intrare! Această carte n-ar exista fără tine.

De asemenea, am scris această carte în haosul absolvirii facultății și mutării la New York, așa că n-aș fi putut ieși întreagă din asta fără ajutorul echipei mele editoriale. Un imens, imens mulțumesc: agentei mele, Laura Crockett, care face adevărate vrăji ca zilele mele editoriale să decurgă cât mai lin cu putință. Lui Uwe Stender, Brent Taylor și tuturor celor de la TriadaUS. Redactoarei mele, Sarah McCabe, care pur și simplu a transformat această carte din versiunea ei inițială jigărită în acest produs final bine hrănit. Agentei mele de presă, Cassie Malmo. Lui Justin

Chanda și tuturor celor de la Margaret K. McElderry Books, printre care Karen Wojtyla, Anne Zafian, Bridget Madsen, Elizabeth Blake-Linn, Michael McCartney, Lauren Hoffman, Caitlin Sweeny, Lisa Quach, Perla Gil, Remi Moon, Ashley Mitchell, Saleena Nival, Emily Ritter, Amy Lavigne, Lisa Moraleda, Nicole Russo, Christina Pecorale și echipa sa de vânzări, precum și Michelle Leo cu echipa sa de educație/biblioteci. Minunatei echipe de la Simon & Schuster Canada. Lui Molly Powell, Kate Keehan, Callie Robertson și restului echipei uimitoare de la Hodder. Fantasticei echipe de la Hachette Aotearoa New Zealand. Și multor altor echipe-vedetă care traduc și lucrează la *Nume de cod: Lady Fortune* în alte limbi.

Desigur, uriașe mulțumiri merg la părinți, rude și prieteni! Mulțumiri publice speciale pentru D.A.C.U. și pentru Kiwii mei – Ilene Lei, Jenny Jiang, Tracy Chen, Vivian Qiu –, care m-au făcut să mă simt ca acasă la New York. Aș sta aici toată ziua dacă ar fi să mai pomenesc alte nume, așa că o să repet mulțumirile pentru toți cei care apar în această secțiune din cărțile mele precedente.

Gigantice mulțumiri librarilor, documentariștilor, profesorilor și numeroșilor intermediari care pun cărți pentru tineret în mâinile publicului-țintă. Această carte nu poate să ajungă acolo unde trebuie decât cu ajutorul luptătorilor pentru ea, și vă sunt veșnic recunoscătoare pentru munca voastră sârguincioasă!

Și, în sfârșit, știu că am început asta mulțumindu-le cititorilor, dar este un „mulțumesc" în plus, special, pentru cei care au fost întotdeauna atât de generoși cu sprijinul lor. Asta îi include pe fiecare blogger, fiecare cont de fan, fiecare utilizator de Instagram care postează o fotografie a cărții mele, fiecare utilizator de TikTok care plânge/țipă/laudă cartea în fața aparatului de filmat, fiecare suporter entuziast. Poveștile mele devin și mai prețuite datorită vouă.

O, stați așa — veșnicele mele mulțumiri lui Taylor Swift, care mi-a oferit fondul sonor perfect când am schițat această carte, ca și pe toate celelalte!

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

